

2
35
30
BÁRÓ EÖTVÖS JÓZSEF

*

KELET NÉPE ÉS PESTI HIRLAP

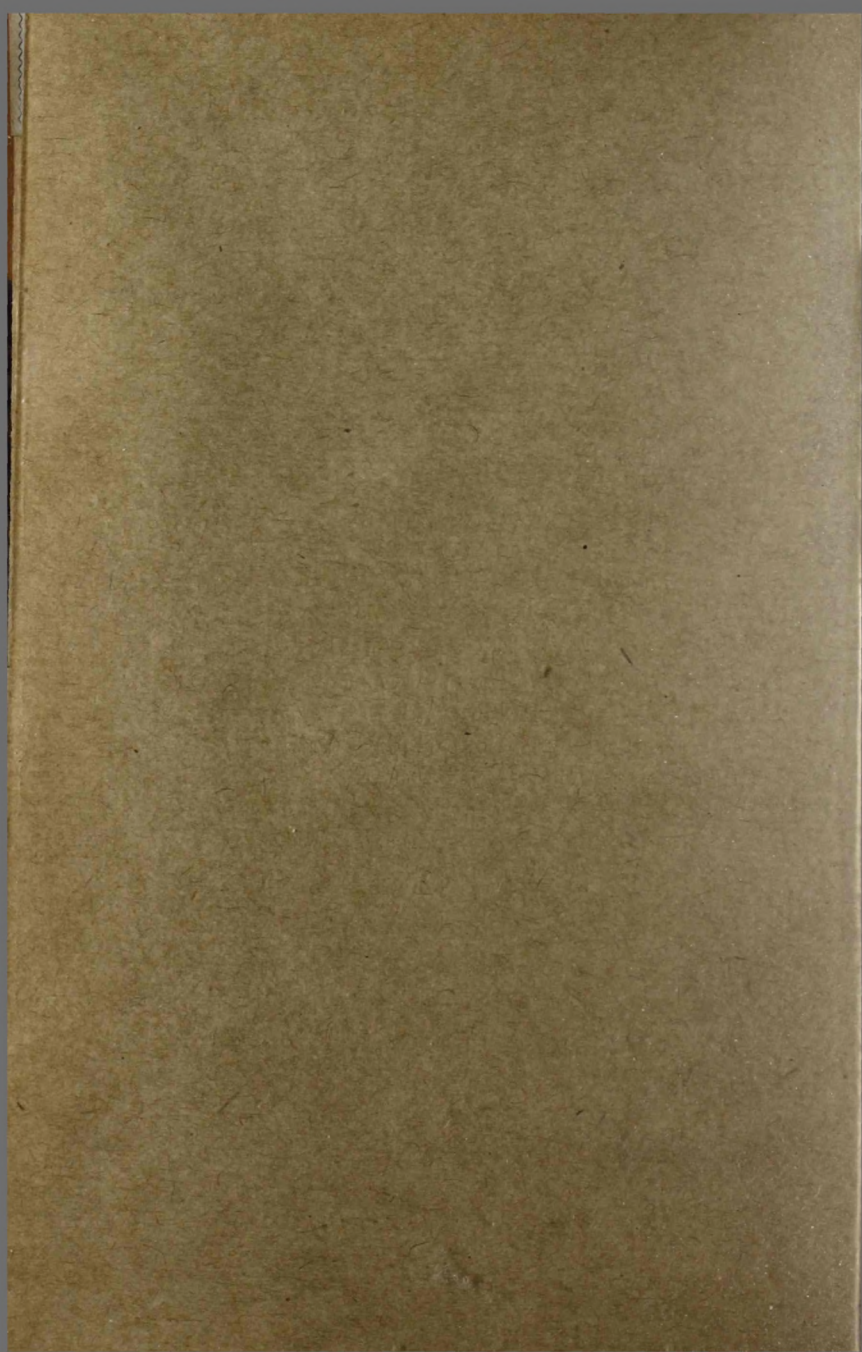
REFORM

1

BUDAPEST MDCCCCH
VII., ÜLLŐI-ÚT 18. SZÁM.

RÉVAI TESTVÉREK
IRODALMI INTÉZET R.-T.

BÁRÓ EÖTVÖS JÓZSEF ÖSSZES MUNKÁINAK

ELSŐ VÉGLEGES TELJES KIADÁSA

TARTALMA Ez a kiadás az **első**, mely báró Eötvös Józsefnek valóban **összes műveit** magában foglalja: regényeit, elbeszéléseit, költeményeit, színműveit, ünnepi- és politikai beszédeit, azonkívül politikai nagy munkáit, eddig össze nem gyűjtött hirlapi cikkeit, folyóiratokban elszórt irodalmi és egyéb tanulmányait, leveleit, sőt néhány eddig kiadatlan, kéziratban hátrahagyott szépirodalmi munkáját is.

*Br. EÖTVÖS JÓZSEF összes munkái
húsz kötetben jelennek meg.*

MAGY. AKADEMIA
KÖNYVTARA

EREDETE Báró Eötvös Lóránt és családja, mint Eötvös József irodalmi hagyatékának örököse, a nagy költő és hazafi műveinek tulajdonjogát örök időkre az

EÖTVÖS ALAPRA

ruházta, hogy kiadásuk jövedelme a Tanítók Háza fenntartására fordíttassék, melyben tanárok és tanítók szorgalmas fiai nyernek főiskolai tanulmányaik ideje alatt, Budapesten és Kolozsvárott, részben ingyenes ellátást.

Így e kiadás nemcsak nagyfontosságú irodalmi tény, hanem egyszersmind kulturális és humanitárius esemény.

BARÓ EÖTVÖS JÓZSEF

ÖSSZES MUNKÁI

XI. KÖTET

MAGY. AKADEMIA
KÖNYVTÁRA

KELET NÉPE és PESTI HIRLAP

—
REFORM

BÁRÓ EÖTVÖS JÓZSEF
ÖSSZES MUNKÁI

XI.

KELET NÉPE ÉS PESTI HIRLAP
—
REFORM

BUDAPEST MDCCCCH
VIII., ÜLLŐI-ÚT 18. SZÁM.

RÉVAI TESTVÉREK
IRODALMI INTÉZET R.-T.

BÁRÓ EÖTVÖS JÓZSEF

*

KELET NÉPE ÉS PESTI HIRLAP

REFORM

BUDAPEST MDCCCCH
VIII., ÜLLŐI-ÚT 18. SZÁM.

RÉVAI TESTVÉREK
IRODALMI INTÉZET R.-T.

214212

MAGY. AKADEMLA
KÖNYVTÁRA

AZ ÖSSZES JOGOK FENTARTÁSÁVAL

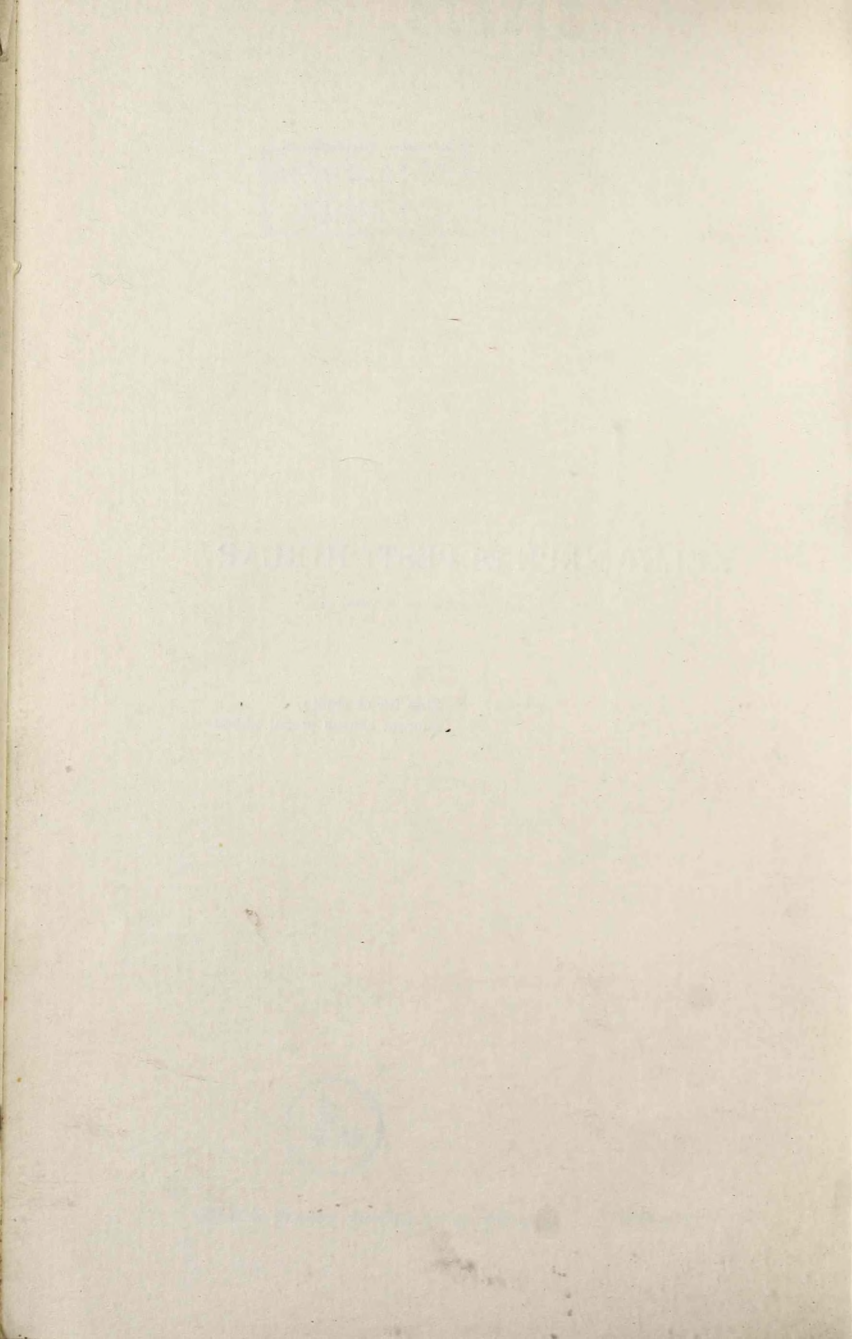
AZ EÖTVÖS-ALAP TULAJDONA

Révai és Salamon könyvnyomdája, Budapest, VIII., Üllői-út 18.

KELET NÉPE ÉS PESTI HIRLAP

Sine ira et studio,
quorum causas procul habeo.

Minden nép, mint minden egyednek életében vannak pillanatok, melyekben sorsától kényszerítve, több előtte nyíló utak közt választania, melyekben egész jövője iránt határoznia kell; nagy, fontos pillanatok, hol időmérőnk fövénye közt a jövőnek magvai folynak, s minden szív, érezve, hogy határozatától egy egész létnek üdve vagy boldogtalansága függ, szorulni kezd. Vannak ily pillanatok, s az egyed, ki átélve ifjúságának azon boldog napjait, hol a magas feltételek közt ingadozó szív fenséges, de csak még ösmeretlen célok után vágyódott, s a nemzet, mely átfutva azon korát, hol magas lelkesedése még bizonyos elhatározott pályát nem választta magának, e pillanatokhoz közelítve, helyesen cselekesznek, ha mielőtt magas ábrándjaik köréből a tett nehéz mezejére lépnének, egy perczig magokba szállanak, s az élet annyi ösvényei között, melyeknek mindegyikén példák intenek s ijesztenek, mert nincs egy, melyen senki céljához nem ért vagy nem sülyedett volna, ha nem választanak a nélkül, hogy meggondolnák, miként nem a legdicsőbb, de egy elérhető cél választása illik a férfiúhoz, ki bármily hatalmasan alkotva Istenétől, gyengévé válik, mihelyt túlbecsülve erejét, abban fáradozik, miben győznie nem lehet.

Ezen pillanatok egyike az, melyben nemzetünk napjainkban áll; s ha volt valaha időszak, melyben e haza ügyeinek elrendelésében a legnagyobb gond kívántatott, ha volt, melyben minden tévedéstől őrizkednünk kelle: ez, melyben élünk, bizonyára azok közé tartozik. A vetés-

nek ideje s módja az, mi termésünkről határoz; jaj nekünk, ha a nemzet mezején elmulasztjuk a pillanatot, vagy oly magokat választánk, melyeket földje el nem bir; hogy pedig, ha már keleti nép létünkre hasonlóságokkal élni akarunk, csakugyan a vetés korszakán még túl nem mentünk, azon, véleményem szerint, senki e hazát ösmerő kételkedni nem fog, s ha kételkednék, egy tekintet, előítélet nélkül viszonyainkra vetve, meg fogja őt győzni, hogy ha — hála az égnek s azoknak, kik eszközei valának — sok régi gaz irtatott is ki néhány év óta: azon termés, melyet helyébe várunk, sok helyütt még elvetve sincs, s hol elvettetett is, még csak felette ritkán zöldellik napjainkban.

Ha e nehéz, nagy következésű pillanatban — megfontolva a hazának helyzetét, azt, melylyel a külföld ellenében áll, s azt, melyet belső organisációja szült; meggondolva multját, melytől soha egészen megválni nem lehet, s a nemzetnek jellemét, mely ha újításoknál tekintetbe nem vétetik, minden fáradságot hasztalanná teszen — egy hazáját valóban szerető polgár belsőjében meggyőződött, hogy a közügy hibás irányt vesz, hogy a nemzeti haladás, melynek csak épen azért nyilik oly tág pálya, mert a fordulón, melyen áll, több útnak kezdete összpontosul, tévútat követ, e meggyőződést a haza előtt nyilván kimondja, s félretéve minden mellékes tekintetet, bár veszni látná azt, mi szívének oly kedves vala: hontársai bizodalját, szavát felemeli, tette nemes, tiszteletre méltó tett vala.

Ki azon férfiak történetét ösmeri, kik nemzeteket haladásra intettek s vezettek, tudja, hogy közöttök a Gracchusoktól le Washingtonig nincsen egy, ki nem rágalmasztatott, s nem ért volna napokat, hol hála s tisztelet helyébe a legesúfosabb apostasiával vádoltaték. Ki a tömeget megindítá, az nem várhatja, hogy haladása nyugodt leend, hogy egyes részei épen a mozgás által szétválni nem fognak, hogy nem lesznek sokan, kik cél s irány nélkül, csak mintegy benső ösztöntől kényszerítve rohannak elő, átkozva vagy megvetve mindenkít, ki határtalan futásukat követni nem akarja. Minek kimondására az egyest nyugodt meggondolás s belőle eredett erős meggyőződés birta, az a népnél szenvedélylyé

válik; amaz szeme előtt tartva czélját, de nem felejtve akadályait, nyugodtan halad feléje; a tömeg csak kívánatait érezve, vakon rohan a nehéz pályán; mi csoda, ha elválnak egymástól? Egyesek ritkán, de nép majdnem soha sem ösmeri önerejét, s ha nemünk történetén végig megyünk, alig találunk nemzetet s pillanatokot, hol a sokaság, vagy nem sejdítve hatalmát, vakon nem engedelmeskedett, vagy túlbecsülve azt, korlátlan mindenhatóságról nem álmodozott volna, s hol a hatalmas, ki őket ily pillanatokban visszatartóztathatná; hol az, ki, habár ő vezeté is a pályára, az egyszer megindult tömegnek elébe szabhatná lépteit? Halad, tarthatatlanul halad a nagy test, s ki első mozdulatait okozá, többnyire nem tehet mást, mint félre lépni az útból, s azon egy meggyőződéssel vigasztalni lelkét, hogy utána mások jövendenek, kik helyét betöltik; hogy habár a háladatlan sokaság, mint gyöngyhalász a csigát, midőn kivette kincsét, lábbal tiporná emlékét: mégis ő vala, kinek e kincset köszönheti; s egy nemzet háladatossága után, melylyel az a babért homlokunkra fűzi, van-e szebb jutalma tettünknek azon érzeménynél, hogy azt megérdemeltük?

Abból tehát, hogy valaki, ki egykor a haladásnak barátja, sőt megkezdője vala, minden haladást kivétel nélkül pártolni nem akar, s midőn némely újítások mellett felszólalt, másoknak ellene szegül, azt következtetni, hogy nézeteit megváltoztatá, hogy, mert régi zászlóját, mely most más ügynek szolgál, czímeréül többé követni nem akarja, apostata, a lehető legnagyobb igazságtalanság. Tökéletlen nyelveinkben a szók száma nem felel meg a fogalmak különbségeinek; évről-évre változik sokszor egy szónak értelme, s nem kötelessége senkinek, csak minék mások megváltoztatták értelmét, elfogadni, csak azért, mert hasonlóan hangzik; s mert például egykor a szabadság barátjának nyilatkozott, azt pártolni, mi később annak neveztetik, s pártolni minden módot, mely annak elérésére ajánltatik, bármennyire volna is meggyőződve hibásságáról. Lehetnek, sőt vannak esetek, hol azon egy czélt követők elválnak egymástól, s hol épen a haladás leghívebb barátjai mérsékletre intenek; csak az ok, mely őket e felszólalásra

birta, az idő, melyben az történt, a mód, melylyel azt tevék, teszi hibássá vagy érdemmé tetteket; csak ez a pont, mely körül minden józan discussiónak forogni kell.

Hogy tehát gróf Széchenyi István, noha a haladás embere, sőt hazánkban megkezdője, a *Pesti Hirlap* ellen, mely szintén a haladás zászlója alatt küzd, felszólalhatott a nélkül, hogy előbbi pályájáról lemondana, s csak a legkisebb következetlenséggel vádoltathatnék, minden kétségen kívül áll; a kérdés csak az: vajon a *Pesti Hirlap* adott-e okot e fellépésre; a pillanat, melyben élünk, olyan-e, mely e fellépést szükségessé tevé; s vajon a mód, melyen az történt, olyan vala-e, mely a haladás, jogszerű szabadság és szabad discussió ügyét elősegíti?

Ez azon helyzet, melyben gróf Széchenyi István a haza előtt áll; ez az, miért én, bármi csekély legyen szavam, mielőtt legújabb munkájának taglalásába belé ereszkedném, nyilván ki akarom mondani legvalóbb, legőszintébb tiszteletemet.

A barátságának nincs szebb s nehezebb kötelessége, mint ellentállani barátjai kívánatainak; a honszeretet legdicsebb áldozatja azé, ki nemzete javáért le tudja mondani szeretetéről; a jövő megszokta jutalmazni az ilyes áldozatokat.

Mélyen tisztelem én azon érzeményeket, melyek a *Kelet Népe* lelkes íróját meggyőződésének nyilvánítására birták; de valamint meggyőződésem szerint nincs tett, mely által való hazafiságát inkább bebizonyíthatá: úgy én, ki a tisztelt írónak nézeteiben nem osztozhatom, ki ily nemes kútfőből eredett tanácsait azon ügyre nézve, mely mellett mindig szoltam és szólni fogok, veszélyeseknek tartom, elmulasztanám kötelességemet, ha ezen nézeteket, s az okokat, melyekből erednek, a hon előtt nyilván s világosan ki nem mondanám. Mit oly férfi mond, kinek a haza annyi köszönettel tartozik, mint gróf Széchenyi Istvánnak, fontosabb, mint hogy felelet nélkül maradhatna; a discussió mezején ki fog világlani az igazság, mely, mint jó ércz, surlódás által csak fényesebben tündököl.

Ez indító oka, ez czélja rövid munkámnak; ki benne más keres, ki egyes polemiának meglepő mesterkéleseit

várja, vagy azon fogások után vágyódik, melyek által — felkeresve minden egyes következetlenségeket, s összeállítva egymástól különváltakat — némely író a közönséget mulattatni iparkodik, vagy ki épen személyeségeket remél — mert hisz, mint a napról sok ember szereti tudni, hogy foltjai vannak, úgy sok törpe minden magasabban állóról nem kíván tudni mást, mint hibáit, — az tegye félre e füzetet; nem az író, de véleményei ellen irok, s ha nézeteimben, miről a közönség ítélni fog, hibáztam, legalább soha sem felejtém, hogy az, ki ellen fellépek, honomnak egyik leghasznosabb polgára, s azon férfiú, kinek példáját követni ifjúságomnak legszebb, legbüszkébb vágya volt.

Hibázhatunk. Hol van, ki egy haza viszonyairól ítélve biztosan mondhatná, hogy nem hibázott? Mint az óriási fa tövében változást nem látni, míg fenn ágain a tavasz érintése alatt millió levelek fejlődnek: úgy nemzetek életében is a legkülönbözőbb jelenetek egyszerre állnak előnkbe; s ki az, ki korlátolt láterejével fel bírná fogni a roppant egészet, s nem függne azon helytől, melyen a végzet által túltekintenie nem engedtetett. Hibázhatunk, de épen hibáink által ki fog világlni az igazság, s ez elég; minden való, mit emberi nemünk bir, ezer egyes csalódások által szereztetett; feladásunk fáradni a való után; sok, terhes salakjával együtt kihozni e kincset; az idő, s más munkások, kik utánunk jönnek, bizonyosan ki fogják választani terhünkől a nemes érczet, melyet rejte.

Nézzük tehát mindenek előtt azon okokat, melyek a *Kelet Népe* tisztelt szerzőjét arra birták, hogy egy a haladási párt organumának tartott hirlap ellen felszólaljon; s itt, mielőtt ezen okokba részletesen belé ereszkedném, legyen szabad némi általános észrevételeket előre bocsátanom.

Tekintve a *Pesti Hirlap* szerkesztőjének személyes tulajdonait, s főkép azon rendkívüli állást, melybe multjának történései őt a haza előtt helyhezék, kétségen kívül nagyok lehetnek s valának azon várakozások, melyekkel haladásunknak mind barátjai, mind elleni e lapnak megjelenését fogadták; s ha e vállalatnak hirdetése után szenvedélyes barátok s ellenek támadtak,

ha már első számánál nem hibáztak, kik belőle hazánk végromlását vagy ujjászületését jósolák, bizonyosan nincs mit bámulnunk; politikában száz között alig van egy, ki tárgyakról szólva el tudná felejtetni a személyeket, kik által képviseltetnek, s alig van kérdés, melynek eldöntése nem függne épen annyira megindítójának állásától, mint benső érdekétől. Hogy a *Pesti Hirlap* szerkesztője e túlságos várakozásnak meg nem felelhetett, hogy ily rendkívüli s minden valószínűség ellen tett jóslatokat nem igazolhatni, nézetem szerint világos. A történetek felszínénél mélyebbre tekintve, mindig s mindenütt látjuk, hogy nagy következtések soha nem valának egyes ember vagy ténynek következtése, hanem mindig sok különböző okok s emberek közös munkásságából származtak. Caesartól Napoleonig mindazon nagy egyedek, kiknek nevei a történet epocháit jelelik, csak szikrák valának legfelebb, melyek a már összegyűlt gyúlóanyagot lángba boríták, csak azon végső cseppek, melyek a csordultig telt kelyhet átfolytíni késztek; mindenütt nem az hatalmas, ki embertársainak egy új gondolatot ad, hanem az, ki a többség gondolatát magáévá tevő. S vajon ki tehetné fel, hogy a mit még senki véghez nem vihetett, azt Kossuth Lajos, bármi nagy adományokkal van megajándékozva Istenétől, megteendi? Nem az tehát: mit vártak a haladás szenvedelmes baráti vagy elleni a *Pesti Hirlaptól*, hanem az: mit lehetett tőle józanon várni, ez a kérdés; valamint, nézetem szerint, ha e lap vétkes irányt követne, józanul nem lehetne azt felhozni méntségül, hogy elleneinek aggodalmait nem igazolta egész mértékben: úgy, véleményem szerint, nem lehet e lapot felelőssé tenni barátjainak túlzó reményeiért sem. Alig van talán egy ember, ki jóban azt, mit barátjai, gonoszban azt, mit ellenei róla feltevének, véghezvihette volna; minden tettnek mérlege csak a körülményekben fekszik, s a legcsekélyebb is nagy, ha nálánál többet tenni lehetetlen vala.

A *Kelet Népe*nek tisztelt szerzője 58., 59. l. előadja azt, mit egy haladási hírlaptól kíván: »Ariadne fonalaként a legjobb főktől nyujtva biztos rést nyitni, melyen

honi tébolydónkban nagy és kicsi, dús és szegény, s általában minden erő, minden érdek, sőt minden szenvedelem is egy czél felé lenne vezérelve; egy czél felé, mely nem egyéb, mint tökéletes biztosítás mind a despotismus, mind az anarchia szörnyetege ellen.«

»Szükség oly lap, mely a körülményekhez képest majd halkal, majd gyorsabban izgatná a nemzeti testet, ma a szenvedelmek lecsillapítására hatna leginkább, majd, ha tán ismétli álmokórságba merülne a nemzet, ... vagy ha szolgálja irányt venne, azt ismét s ha szükség, a végítéleti tárogatókint életre, s kötelesség teljesítésre felriasztaná; mely az elkülönözött részek egymás iránti viszonyait felvilágosítani, közös érdekeiket velök jobban megismertetni, a szerencsésebb születésűeket kémélettel áldozatok tételére csábítgatni, az alantabb állókat őszinte részvétellel, viszont még egy kis béketúrásra édesgetni törekednék, mely eldiribolt erőnket egy-egy czélra egyeztetni, s a teendők eddigelé oly sokszori egyedül pillanati hév-sugta sorát végkép okszerénti logikába szorítani, s azon felette nehéz »egymásutánt« kijelelni ügyekezni; szóval, melynek az volna legfőbb működési köre, hogy a régi külföldnek tapasztalási kincseit sajátjává tévén, egyoldalúság és szenvedelem nélkül rendre kijelelné, mi volna kettős czélunk elérésére, t. i. nemzetiségünk és alkotmányunk mind inkább kifejlésére, mi kerülésre, mi viszont utánzásra méltó; s ekkép, mely nem arról vitatkoznék, vajon kell-e tenni? mert ez régi elismérve, s a többségtől már rég elfogadva van, de azt tenné fejtegetési tárgyául: »Mit kell mivelní, s ezt mi módon, miszerént egyes esetek, egyes kivételek aprólékosságát mellőzvé, jó hadi vezér, jó országos emberként magasabb szempontból volna felfogva, s szakadatlan rendben egy pontra vezérelve az egész.«

Már, kérdem, mióta a sajtó működik, hol van hirlap, mely e kívánatoknak csak távolról megfelelt volna; hol van egyed, kitől csak a legkisebb valószínűséggel ennyit remélhetnénk? Vajon a nemzeti testnek egyes tagjai mindig egyenlő állapotban vannak-e, s midőn egy rész túlhévtől elragadva mintegy lázban áll előttünk, vajon nem merül-e akkor épen a másik néha

álomkórságba; vajon nem szükséges-e néha ott a szenvedélyek lecsillapítása, mikor itt épen az ellenkező szükséges? S ha ez nem volna is, ha a nemzet egy emberként csak egy érzeményben hevülne mindig, ha az, mi sehol nem volt, hazánkban való lehetne, hogy annyi párt, s minden pártban annyi árnyéklat mindig egy gondolatban központosulna: vajon hol van az egyed, ki ezen állapotot mindig felfoghatná, s mint egy mindent tudó lény, egy naptól a másikra e szerint irányozhatná szavait, irányozhatná főkép úgy, hogy szavai — noha a magyar, mint a tisztelt gróf (102. l.) felette jól jegyzi meg, »vezért, főkép nem általa választottatt nem igen kedvel,« s noha e hazában egyedek vannak, »kiknél a méltó leczkésés csak akkor nem talál makacs fejességre, ha hasonlótól, vagy magasabb állásúaktól, s nem idegenektől, vagy épen alólról nyujtatik« (32. l.) — hogy szavai, mondom, mindig követőkre találának?

Kérdésen kívül nagy a korszaki sajtónak befolyása napjainkban, s ha újabb történeteinken végig tekintünk, alig fogunk találni egy nagyobb tény, melynek fő indító okai, vagy legalább leghatalmasabb eszközei között a journalistika nem mutatkoznék. Korunk a discussio kora; az idő, hol egyes hatalmasnak szava, vagy régi szokások minden ellenzést elnémitának, megszűnt; nevek helyébe vélemények léptek, szokások helyett meggyőződést keres a nép; mi csoda, ha ily körülmények között, midőn még a korlátlan hatalom is alattvalóinak meggyőződésében keresi fő támaszát, az, mi a sokaság véleményére leginkább hat, egyszersmind leghatalmasabb; s ez a korszaki sajtónak feladása. Egykor a tudomány, mint minden, egyeseknek mintegy kiváltságos tulajdona vala, melyet csak hosszú munka szerezhett, s melyből épen azért a többség kizáratott: ma a tudomány mindenkinek szükségessé vált, s a journalistika az, mely megszerzését mindenkinek lehetségessé teszi, mely a nagy, egykor egyesek birtokában heverő kincset, hogy úgy mondjam, apró pénzre felváltva, ezerek között kiosztja; mely szüntelen változó napjainkban szüntelen változó formákban nyujtja tanácsait, minden napnak történetével meghozva oktatását; a journalistika

tanácsadója, barátja a népnek, mintegy közbenjáróként állva a nép s kormányzói között, mely mindkettőnek véleményeit képviseli, s melyben a kormányzó népének véleményeit, ez a kormány tetteinek magyarázatát keresi. De azon nagy hatalom s befolyás, mely ezen állásból következik, csak az egész journalistikának s nem egyes hírlapnak lehet következése; következése annak, hogy minden kérdés minden oldalról s mindenki előtt vitatás alá jő, hogy több hírlapi egyedek az ország sajkájának két oldalán evezve, az egészet haladni készitik. Egyes hírlap csak egy véleménynek s iránynak lehet képviselője, s a mennyiben nincs vélemény, mely nem oszlanék külön szinezetekre, még azon egy vélemény követőinek is csak egy részéé, s a legtöbb, mit tőlök kívánhatni, legfelebb következetesség, s az, hogy céljaik elérésére oly eszközöket soha ne használjanak, melyek által az egésznek bátorsága veszélyeztetnék.

Ezen szempontból tekintve a *Pesti Hírlapot*, tekintve a dolog természetét, mely szerint hírlap — főkép kezdetén — inkább a discussio mezeje, mint vezér-csillaga, csalódtunk-e várakozásainkban; s vajon mennyire alaposak azon vádak, melyek a *Kelet Népe*nek tisztelt szerzője által ellene felhozottak?

Nem szükség a *Pesti Hírlap*nak elveiről s általános irányáról szólanom; amazokat, ha a jelen munkában hallgatna is, gróf Széchenyi István, kinek multja és jövője ezen elvekkel összekötött, nem tagadhatja meg; erről a tisztelt szerző e szavaiban: »Nem beszélek én a *Pesti Hírlap* általános irányzatáról, minthogy az irányzat bizonyosan helyes« (150. l.), világosan kimondja véleményét; úgy mint (142. l.) az egészről szólva e szavakból is: »Nincs tehát nekem, sem eddigelé kitüntetett legtöbb elvei, sem irányzatai, sem általában a *Pesti Hírlap* ellen legkisebb kifogásom is; sőt midőn felette sajnálnám, hogy a *Pesti Hírlap* szerkesztőjének szép tehetsége, szilárd lelkülete, komoly elszánása nem gyümölcsözőnek drága hazánknak, a *Pesti Hírlap* folytatását, melyben már is oly sok jó van és mely honunkra nézve valódi kincscsé válhatik, legőszintebben óhajtom, sőt valódi közcsapásnak tartanám annak megszüntét«, — világosan kitünik, hogy sem elv, sem irányzat

köztünk vitatkozás tárgya nem lehet, s a tisztelt grófnak tökéletes megelégedésére nem szükséges más, mint hogy, miképen a fent idézett helyen folytatólag mondja — »a *Pesti Hírlap*nak a fenforgó kérdéshez s honi körülményeinkhez alkalmazva ne légyen taktikája oly hiányos, oly visszás, mint valának jámbor Mack, a dicső lengyel, s Aristoteles — *ceciderunt in profundum* — taktikái«, vagy hogy a tisztelt szerzőnek (117. l.) gondolatait még világosabban kimondó szavaival éljek: hogy »ő a *Pesti Hírlap* szerkesztőjének szándékáról legkevésbbé sem kételkedik; elveit is jobbadán s legfőbb vonásai-ban osztja, sőt egy cseppet sem vonakodik kinyilatkoztatni, hogy azokat legnagyobb részben magáévá teszi, sőt legédesb atyai érzések közt jobbadán magáé-nak is ismeri és ekkép egyedül azon modor ellen lehet és van kifogása, mely szerint, mint Kossuth Lajos hiszi, felemeli a hazát, mint viszont ő maga (gróf Széchenyi) hiszi, sírba dönti a magyart.«

Tehát csak a taktika s a modor körül foroghat a kérdés; ez azon tér, melyre a tisztelt gróf áll, melyre őt követni fogjuk; minden egyéb vitatkozás felesleges.

Én ugyan teljes meggyőződésem szerint nem hiszem, hogy »ezen ponton forog a fel és alá, hogy a taktiká-nak hiánya megsemmisítésre vezeti a magyart« (85. l.), hogy egy hírlap szerkesztőjének elhibázott modora, a csak most lábadozó, nemzetté virulni »csak most akaró népünket az anarchia mindent elsüllyesztő örvényébe, vagy mi hihetőbb, közvetlen az önkénynek hajótörő szirtjei közé vezetheti« (95. l.), hogy e hont és nemzetet, melyet Isten annyi viszontagság között fentartott, nem elv, nem irány, hanem egyedül elhibázott modor fogja meggyilkolni — én, mondom, nem hiszem mindezt; s ha mást nem említek is, az, hogy annyi századok alatt *stylus curiálisunk* szavainál a nemzet örök álomba nem szenderült, talán elég bizonyosság, hogy a *stylus*ra nézve sokat elbirunk. De miután a tisztelt gróf épen e taktikára s modorra szorítja észrevételeit, miután minden a *Hírlap* ellen felhozott vádakát erre építi, legyen elfogadva e szűk mezeje a vitatásnak is, s nézzük, mik ezen oly veszélyes taktikának és modornak hibái s tökéletlenségei; nézzük, mi által válik e lap,

melynek elvei s irányzata oly jók, hogy a *Kelet Népe* szerzője azokat magáénak vallja, mégis oly szörnyeteggé, mely e nemzetet porba döntendi?

Nézzük először azokat, mik a taktikát illetik. Én ugyan, bármi erős szavakban kelt is ki a tisztelt gróf (96. l.) azon szerencsétlenek ellen, kik a taktikának általános szükségét elismerni nem akarják, sőt ezen véleményöket hiú öntúlbecsülésökben hirdetni is merészelik, önkényt megvallom, hogy sok, igen sok esetben az ügyes taktikának használatát feleslegesnek, sőt károsnak tartom; hogy sok dolgokban — s mind azok, melyeknek eldöntésére egy népnek közmunkássága szükséges, nézetem szerint ezekhez tartoznak — csak az egyenes út vezethet célhoz; hogy a népet akarata s nézetei ellen, fortélyok által vezérelni még a jóhoz sem lehet; s hogy végre minden ügyesség s finom tapintat, melylyel országos ember tetteit elintézi, nem pótolhatják ki azon bizodalmat, melylyel a nép némely, mindig egyenes úton járt férfinak lépteit követi. A tisztelt gróf által állításának bebizonyítására felhozott példák e nézetemet ugyan meg nem változtaták. A nagy császárban én nem a taktikának diadalát, hanem épen azt látom, miként sülyed minden taktika s ügyesség mellett az, minek alapja nem jó; miként vezethet Austerlitz, Jena, Borodino s annyi nyert csata s győzelem, s a taktikának minden csudái végre Waterlooóhoz és Szent Ilona szigetére; s a dicső lengyel nép vesztének okát nem a taktika, hanem inkább egység s azon bizodalom hiányában keresem, mely nélkül semmi valóban nagyot véghez vinnünk nem lehet s melyet e boldogtalan nép talán épen azért nem érezhete vezetői iránt, mert több ügyességet, mint férfias egyenességet vőn észre tetteikben; — de ez csak személyes nézetem. S habár a tisztelt gróf (41. l.) utolsó országgyűlésünk végszakáról szólva, midőn ezen, ránk nézve oly fontos pillanatokat Párisnak a szövetségesek által legelső bevételével összehasonlítván, e két oly nagy következésű történetet azon pillanatok közé számítja, mikor a földi dolgok úgy annyira egybebonnyolódnak, mikép emberek befolyása nem sokat nyom többé és legott az Istennek közvetlen beavatkozása veszi kezdetét (azaz: a taktikának hatalma

megszűnik), e nézetemben még inkább megerősített; s habár a taktikának hasznait, sőt szükségét némi esetekben, mint például parlamentáris vitákban, elismerve is, által nem láthatom, hogy hírlap — mely természete szerint eszköz s pedig a leghatalmasabbak egyike, de nem vezető; mely politikus felekezetnek irányát képviseli, de nem adja — mikép ragaszkodhatnék mindig a leghelyesebb taktikához, ha az vele a párt vezérei által nem közöltetik? Nem akarok e kérdés további vitatásába beleereszkedni s csak arra szorítom figyelmet: mik tehát azon pontok, melyekben a *Kelet Népe* tisztelt szerzője a *Pesti Hírlap* által elkövetett taktikát hibásnak s hazánk jövőjére nézve veszélyesnek véli?

Mennyire a tisztelt grófnak nézeteit felfoghatám, az általa legjobbnak tartott taktika e két fő elven alapúl:

1-ször, hogy azon kettős célunk elérésére, azaz alkotmányunk s nemzetiségünk megőrzésére s erősítésére, a jelen pillanatban szükséges, „hogy a magyarság egyedül védlő, az alkotmány viszont haladó szellemben működjék.” (72. l.)

2-ször, hogy fáradozásainkból sikert reménylenünk csak akkor lehet, ha kívánatainkban soha helyzetünkről meg nem feledkezünk, s nem más nemzetek példája, hanem önszükségeink szerint rendezzük el a teendők sorát, őrizkedve leginkább minden divergentiától, melyek nemzeti erőnket szétesztva semmisítik.

Véleményem szerint e két elv oly helyes s talpra esett, hogy alig van valami, mi ellenök bárki által felhozathatnék. Az elsőre nézve, ki a hazánk némely részeiben a magyarosodás mellett mutatott túlbuzgóságnak következését látá, mely eddigelé csak egy magyarság elleni szláv reakció vala, az nem fog kételkedni, hogy azon erőszakos út, mely honi nyelvünk terjesztésére némelyektől követtetett, nem célirányos; s hogy gúny vagy kényszerítés soha köztünk s idegen ajkú hon-társaink között egyesség kötelékei nem lehetnek. Csak a mi szabadságon alapul, az állhat erősen; s ha van mód, mely e hon különvált gyermekeit valaha egy nagy egésszé egyesítheti, s ha van valami, mi erre legalább reménységet nyújt, s azért minden honfitól

figyelmet s legőszintébb előmozdítást érdemel, az, mit a tisztelt gróf ajánl, bizonyosan a legjobb, a legcélszerűbb eszköz. A másodiknak czélszerűsége magában világos; a kérdés csak az: vajon ezen elvek sértettek-e a *Pesti Hirlap* által, s miben, s miképen sértettek általa? S e részben, megvallom, nézetem a *Kelet Népe* szerzőjének nézetétől ismét nagyon különbözik.

Mert vajon az elsőre nézve, ha a *Pesti Hirlap* eddigelé megjelent vezércikkein végig megyünk, nem kell-e megvallanunk, hogy mind azon hirlapok között, melyek a magyarosodás ügyében felszólaltak, nincsen talán egy, mely lelkesedésében több mérséklettel, s nem magyar ajkú hontársaink iránt több tisztelettel szólna, mint épen e lap? Ha a szerkesztő — mélyen érezve mind azon károkat s veszélyeket, melyek hazánk lakóinak annyira különböző nemzetiségeiből jelenünket s jövőnk reményeit elborítják; ha meggyőződve, hogy minden erő csak egyességből származhatik, s hogy minden egyéb, mit honunkért tehetünk, való sikert nem szülhet, míg lakói a magas Kárpátoktól a Vaskapuig egy nagy nemzetnek nem érzendik magokat, — e fontos tárgyhoz sokszor visszatér; ha mindent, mi ez ügy előmozdítására bárhol s bárki által tétetett, magasztaló szavakkal kiemel, mindent, mi ellene történt, szomorúan, sőt rosszalva előad: vajon ki veheti ezt rossz néven neki, főkép miután senki sem mondhatja, hogy e rosszalásban gúny vagy ellenséges indulat mutatkoznék, s miután azt talán csak még sem állíthatja senki, hogy ha alkotmányunk rongyos fedele alatt csak nyolczvanezer kiváltságos család áll, s a magyarsághoz csábítandó kinn a szabad ég alatt ázik, bizonyosan nem a *Pesti Hirlap* szerkesztőjének akarata az, mely őt szabad ég alatt tartja; s miután senki nem kételkedhetik, hogy ha gróf Széchenyi István nemes kívánata végre teljesül, eljövendenek az idők, midőn Hunnia határai között a magyar alkotmánynak áldása mindenkire terjesztetik, úgy, hogy a legkisebb se legyen abból kizárva, de arra is, bármily csekély részben s mily lépcsőkön, mégis elhasson végre jóltevő melege (76. l.), bizonyára a *Pesti Hirlap* fog annak örvendezni leginkább. E részben tehát a *Pesti Hirlap*

ellen panasz nem lehet, s egész kívánatom csak oda központossulhat, hogy a tisztelt grófnak ez üdvös tanácsát ez ország minden hírlapjai s túlbuzgó egyedei figyelembe venni el ne mulasztás; nem magyar hon-
társaink pedig e nemes, a magyarosodásnak egyik leg-
buzgóbb vezetője által tett kinyilatkozásban egy új
bizonyítványát lássák azon testvéri érzeteknek, melyekkel
mi magyarok irántok viseltetünk, s melyek; bármit
tegyenek is nemzetiségünk fondorkodó ellenei, végre
alkotmányilag s nemzetileg ki fogják vinni egyességünket.

Annyival többek s nagyobbak a *Kelet Népe* tisztelt szerzőjének a *Pesti Hirlap* ellen a második, azaz a divergentiák s nem korszerű javaslatok tekintetéből felhozott panaszai. Ezek szerint a *Pesti Hirlap* szerkesztője

a) Napról-napra új indítványokat téve, úgyis eléggé csekély nemzeti erőnket szétdiribolja.

b) Javaslatai által, melyek inkább a külföld vak utánzásának, mint nemzeti állásunk és szükségaink józan felfogásának eredményei, oly útra vezeti a magyart, melyen czélt érnie nem lehet, sőt melyen haladva, minden munka és fáradság oda vezethet, hogy — mint ha piramis csúcsra állítatnék — még azon kevés is, mi még fennáll, porba dőlend.

Minekélőtte e vádak részleteibe bele ereszkedném s egyenesen arról szólnék, mennyiben illethetik azok a *Pesti Hirlap* szerkesztőjét, legyen szabad előleg azon kérdést felállítanom: vajon a tisztelt gróf által haladásunkban megkívánt szoros logikai egymásután jelen helyzetünkben s viszonyaink között lehetséges-e; másodszor: vajon reménylhető-e, hogy e rendszeres reform (mert minden lehető divergentiák elmellőzése mi volna egyéb rendszernél), melyet eddig törvényhozó testünk maga sem vala képes létrehozni, történhetik-e bármily észszel s tudományyal szerkesztett hírlap által? Nézetem szerint mind e két kérdésre csak tagadólag felelhetek.

Nem szándékom hosszasan e tárgyról szólanom; de ha századunkban, midőn a Spanyol-félszigettől Skandináviáig Európa majdnem minden nemzete alkotmányi javításokon ment át, vagy bennök még vajudik, mind

e tapasztalásokat összeszámítjuk; ha tekintve egy részből azon nemzeteket, hol a reform, mint Frankonban, forradalom által a legszorosabb logika kívánatai szerint eszközöltetett, s azokat, hol, mint Angliában, a reform egy hosszú százados munka, melynek rendszerét csak szükség és lehetőség határozzák, ott oly kevés, itt annyi áldó következéseit látjuk e haladásnak: vajon álmodhatunk-e még rendszeres reformokról? Vajon, ha hazánk kifejlődési korszakára visszaemlékezünk, mindazon hasztalan munkára s fáradságra, mely 1791-től 1825-ig e hon rendszeres reformjára fordított, s arra, miként haladunk, éppen csak mióta a systemával felhagyánk és gróf Széchenyi intő szavára, a helyett hogy a teendők rendszere felett vitatkoznánk, valamit teszünk: nem győződünk-e meg, hogy a reformnak ezen neme főképp nálunk lehetetlen, s hogy miként mindazon jó, mi eddig történt, s minek létesítésében talán senkinek több s dicsőbb része nem vala, mint éppen a *Kelet Népe* tisztelt szerzőjének, valóban nem a szoros logikai egymásután szerint eszközöltetett; s hogy, miként tudós társaság támadt a nélkül, hogy egy jó elemi iskola léteznék, lánczvid épül a nélkül, hogy útjaink volnának: úgy ezentúl is csak akkor haladhatunk, ha nem arra, jobb vagy bal lábbal lépünk-e elé, hanem inkább arra, hogy ne vesztegeljünk, fordítjuk fő gondunkat. Hogy e részletes javítások, éppen mert előkészítve vagy a megmaradt régiekkel egyhangzásban nincsenek, néha káros következtetéseket szülhetnek; hogy azon hosszú stadium, mely alatt egy nemzet alkotmányi átalakulása ily módon történik, sok egyes bajokkal jár, az nem szenved kétséget. De a törvény egyetlen erős alapja a nép jellemében s szokásaiban fekszik, s míg ezeket rögtön megváltoztatni nem lehet, addig rendszeres reformról ne szóljon senki. Törvényhozóban nincs nagyobb hiba, mint ha korát meghaladva utópiákról álmodozik.

De vajon ha — dato sed non concessio — volna valaki oly annyira a természettől adományokkal felruházott, oly mindentudó, tapasztalt, oly mindenható közbizodalom által, ki nemzeti újjászületésünkben szoros logikai törvények szerint ki tudná jelezni a teendők sorát; ha volna, ki minden perczen ismerve viszonyaink

legkisebb részleteit, apodictikus bizonyossággal maga fel tudná fogni szükségünket, elébe szabva minden egyesnek kötelességeit, intve egyet, hogy mit szóljon, a másikat, mit tegyen, a harmadikat, hogy hallgasson el, mindenkit, hová fordítsa figyelmét, — örködve mindenek felett, hogy soha senki tervet képzelni vagy létesíteni ne merészeljen, mely a nagy nemtő logikai felfogása szerint helyén nincs; ha, mondom, volna ily halandó, ki nézeteiben soha nem csalódnék, s mi több, kinek isteni csalhatatlanságán senki kételkedni sem merészelne: — vajon egy hírlap szerkesztője lehet-e az, egy hírlap szerkesztője, ki függve levelezőitől s a közönségtől, függve a könyvvizsgálattól, számtalan kis és nagy tekintetektől, annyi s oly nehéz akadályokkal küzködik; ki, ha lapjának színt adni nem tudott, közönyösség, — ha elhatározott színnel lép fel, ellenek által veszélyeztetik; ki helyzete által a pártok harczi közé vetve, a jelennel küzködik, s mint a fáklya, mely éji utunkon vezet, csak mellékesen veti világát távolabbra, — vajon, kérdem, ki várhatná, ki remélheti ezt?

De ki szólt systemáról, — így szólal itt fel talán a *Kelet Népe* tisztelt írója — ki lépett fel nálamnál kíméletlenebbül mindazok ellen, kik mindig a rend felett vitatkozva, végre semmit sem tesznek, s vajon hogy' lépnék most soraik közé? Ezen esetben engedelmet azon időért, melyet a tisztelt gróftól s egyéb olvasóimtól az elébb mondottak által elraboltam, s védelmemül azon egy megjegyzést, hogy mihelyt minden divergentia valóban oly veszélyes, mint azt a tisztelt gróf hirdeti, mihelyt egy néhány, idő előtt s a logikai egymásutánon kívül tett indítvány azon hajszált, melyen nemzeti létünk függ, ketté szakaszthatja, nézetem szerint szükségkép systemához kell folyamodnunk. De hagyján, én nem akarok szavak felett vitatkozni; tegyük fel, hogy a *Pesti Hirlapnak* nem egy általános rendszer felállításának hiánya tulajdonított hibául; miben fekszik hát vétke? Kétségen kívül magokban az egymástól divergáló ajánlatokban, melyek a jelen pillanatban s viszonyaink között oly céliránytalanok s veszélyesek, hogy »nemzeti és alkotmányos létünk végnapját fogják elkerülhetetlenül és szaporábban, mint gondolnók, előidézni«. (190. l.)

A vád nagy s fontos; nézzük alapjait.

Azon divergáló ajánlatok, melyek a *Pesti Hirlap*nak a tisztelt gróf által leginkább vétkül tulajdoníttatnak, mennyire azokat különösen kijelölé, a következők.

Mátyás szobra körül tett fáradozásai.

Tömlöczeink javítása iránti felszólalásai.

A kisdedóvó-intézetek.

A hasznos ismereteket terjesztő társaság pártolása.

Nézzük ezen ajánlatokat egyenként.

Az elsőre nézve, ha emlékezetem nem csal, soha a *Pesti Hirlap* — vezércikkeiben legalább — e vállalat mellett fel nem szólalt; nem szükség tehát, hogy e részben hosszú legyek. Én e tervnek pártolóihoz soha sem tartoztam; számtalan szükségünk, melyeknek pótlására erőnk nem elégséges, szegénységünk s — hadd mondjam ki nyíltan — művészünk tehetségei nem engedik, hogy nemzetünk azon hálát, melylyel legnagyobb királyának tartozik, méltán leróhassa; s én nem kívánom, hogy azon szent emlék, melyet igazságos Mátyásáról szívében hord a magyar, egy törpe, hozzá nem illő szoborban testesüljön; miután azonban 100,000 forintnak céliránytalan kiadása minden esetre kár ugyan, de komolyan véve senki által olyannak nem nevezhető, mely nemzetünket sírba döntheti; s miután azon eredmény, mely némelyeket e vállalat pártolására birt, minden esetre nemes s tiszta vala: ha végre a szobor felemeltetnék is, a haza talán sem kárt, sem szégyent nem vallana általa, s maga nagy Mátyásunk, lenézve kis emlékére, a tökéletlen mű felett talán megbocsátana azoknak, kik azt sár s por között emelték, s azon gondolatlaltal vigasztalná magát, hogy királynak szebb emléke nem lehet, mint négy nehéz század után nem felejtetni népe által. De, mint mondám, emlékezetem szerint a *Pesti Hirlap* e vállalatnak pártolásában soha sem buzgólkodott; legyen ez elég.

Azon három ajánlat, melyet a tisztelt gróf ez után említ, mind olyan, melyeknek pártolásában csekély tehetségem szerint én is részt vevék, melyeknek elősegítésében, a mennyire tőlem kitelt, fáradtam eddig, s fáradni fogok, míg erőm engedi; melyeknek felelőssége — ha azoknak mostani megpendítéséből a hazára csak-

ugyan annyi kár háramlanék, mint az a *Kelet Népe* szerzője által jósoldatik — engem úgy illet, mint a *Pesti Hirlap* szerkesztőjét, s a tisztelt gróf nem veendi rossz néven, ha elve szerint »tisztelet s becsület, de igazság is«, e részben nyiltan s őszintén kimondom meggyőződésemet.

Ha azon javításoknak hosszú során végig megyünk, melyek újabb időkben az országlási dolgok körül történtek: nincs talán egy, mely, mi elvét illeti, több s melegebb pártolást talált volna, mint Angliának s leginkább Amerikának a tömlöczök czélirányosb elrendezése iránt tett intézkedései. Kinek Isten szivet adott, mely embertársának szenvedéseinél dobogni tud, ki érezve emberi méltóságát, nem nézheti nyugodtan, ha az hasonlójában sértettet, ki vallásának szent értelmét felfogá, s nemcsak ajkain, de keblében hordja azon egyetlen s mindent magába záró parancsot: »szeresd felebarátodat«: az, látva az állapotot, melyben egy fél század előtt Európa minden tömlöczei léteztek, nem maradhatta nyugodtan. Százan, ezeren érzék, nem mint a gróf úr mondja, »hogy csak a nemesis büntesse a halandót, s ember emberen kirekesztőleg csak javítson«; de érzék, hogy a büntetés csak akkor érdemli e nevet, ha minden szigorúsága mellett igazságos marad; hogy a vétkes büntetése a társaság kötelességei közé tartozik, mert a társaságnak első czélja minden személy s birtoknak biztosítása, de hogy mind az, mi e cél elérésére nem szükséges, mindazon szenvedések, melyek a börtön homályiba rejtve, senkit vétkektől el nem rettentenek, kegyetlenség, s pedig annyival nagyobb, mennyivel haszontalanabb; hogy a börtön falai közé zárt vétkes, ha büntetését kiállta, a társaságba visszalépend, s hogy őt romlásnak kitenni veszélyes; végre, hogy nincs tömlöcz, mely a még csak vád alatt lévők közül száz ártatlant nem zárna falai közé, s hogy ezekre nézve a társaságnak büntetési joga nincsen; százan s ezeren, mondom, érzék ezt, s túl az Atlanticumon s innen sok emberbarát szentelé a fogházak javításának életét, s hogy nem siker nélkül s nem a nélkül, hogy nemcsak a rabok, hanem a társaság is hasznát érezné, azon, mint szavaiból is kiviláglik, a tisztelt gróf sem kételkedik.

Miben fekszik tehát azoknak hibája, kik ezen, mindenütt oly hasznosnak mutatkozott javítást nálunk is honosítani kívánták, kik, mint én, ezen ügy mellett felemelték szavokat, s bár jól tudva, hogy ezt csak az ügy szentségének köszönhetik, örömmel láták azon pártolást, melyre hazájok törvényhozása e tárgyat méltatá, vagy kik, mint a *Pesti Hirlap* szerkesztője, miután ez ügy a törvényhozás pártolása alá vétetett, a közfigyelmet feléje igazíták? A javaslat idő előtti, így szól a tisztelt gróf; de vajon ha ez áll, nem következik-e ebből, hogy a jelen állapot idején van, s vajon ezt merné-e állítani valaki? Tekintsünk végig hazánk tömlöczein, s vajon, ha 10, 20, sőt 50 gonosztévőt látunk egy-egy szobába zárva, a megrögzött gonosztévőt s azt, kit első hibája vezetett e szerencsétlen helyre, sőt az ártatlant, kit csak vád terhel, mind egyenlő szenvedéseknek, egyenlő anyagi s erkölcsi megromlásnak kitéve, ha egy megyének tömlöczében a rabok megfagynak, tíz más törvényhatóság börtöneiben évenként a typhus uralkodik, míg máshol a rabok nagyobb része, mint konyhás rab, kényelmes szolgálatban tölti napjait, oly annyira, hogy valóban inkább kézrekerítésének helyétől, mint vétkeiktől függ büntetése: fogjuk-e állítani, hogy ez rendén van, hogy a javításoknak ideje ezekre nézve még el nem jött, hogy vétkezik, ki ezen visszaélések ellen felszólal, s a hazát figyelmessé teszi, hogy törvényeink szent neve alatt kegyetlenségek s visszaélések üzennek? S ha egy tömlöczözöttnek sápadt arca vala is az első indító ok, mely őket felszólalásra készíté, s habár a szegény, megvetett szív vala is az, mely az észet e tárgyról gondolkozni inté: vajon oly roppant-e vétkek? S mert vannak néhányan, kik a tárgyhoz nem értve, túlzások által némelyeket azon hiedelemhez vezetnek, mintha a büntető rendszer javítása csak a rabok kényelmeinek növelésében állna, mert vannak, kik az emberszeretettől elragadva, a kérdésnek csak ezen egy oldalát látják: vajon ezért érdemli-e a tárgy megvetésünket? Hogy ott, hol még annyi hátra van, mint hazánkban, kényelmes tömlöczöket építeni bizonyára semmi angolnak vagy amerikaiak eszébe nem jutna, az teljes igaz, de hogy angol vagy amerikai, kik megyei tömlöczeinknek

néhányát látta, azoknak emberiebb módon elrendezését — bármiként legyen is beavatva a nemzeti kifejlődés taktikájába — idő előttinek tartani nem fogja, az nézetem szerint ép oly bizonyos, pedig csak erről, egyedül erről van a kérdés.

A tisztelt gróf, mint szavaiból látszik, a fogház-javítási ügyben csak azon néhánynak túlzó philanthropiából eredett fáradozásait látja, kik tömlöcz-javítás alatt csak a rabok anyagi jólétének növelését értik, s ismétlem, ha ezen ügynek más alapja nem volna, mint a költői ábrándokszülte érzélgés, akkor csakugyan nagyrészt állna mindaz, mit a tisztelt gróf e tárgyban felhoz, de a dolog, hála az égnek, nem ily gyenge alapon áll.

Mindenben, mi a tömlöczök javítására történik, két fő tekintet van előttünk, melyet soha szemünk elől vesztenünk nem szabad.

Az első: a polgári társaságnak biztosítása.

A második: tisztelete azon velünk született jogoknak, melyeket, bármi mélyen sülyedve, az embernek elveszteni nem lehet, s melyeket tisztelni, még a rabban is, a társaság fő kötelességei közé tartozik.

Csak ha s a mennyiben a büntető rendszer e két tekintettel ellenkezésben nem áll, akkor és annyiban felelhet meg józan kívánatinknak, s minden, mi vagy egy, vagy más részről e két fő tekintet elérésének akadályokat okoz, czéliránytalan.

A polgári társaságnak első feladása a közbátorság; biztosítani polgárinak életét, vagyonát, becsületét: ez hivatása, ez azon magas czél, melynek elérésére alkotott, melynek eltévesztése után fennállnia nem lehet. Minden, mi e czél elérésére szükséges, a társaság első jogai, sőt kötelességei közé tartozik, s nem lehet ok, nem lehet érzemény, bármi szép és dicséretes magában, melynek hódolva e kötelesség teljesítésétől magát felmenthetné, s ez minden büntető jognak alapja. De valamint mind az, mi a közbátorság fentartására szükséges, a társaságnak kötelességei közé tartozik: úgy kérdésen kívül minden, mi e czél elérésére sülysgtelen, s csak a büntetett egyed szenvedéseit s nem a társaság biztonságát növeli, olyan, mire a köztársaságnak joga nincs, mire, bár mint erősebbnek, elkövetése hatalmában áll,

erkölcsileg joga nem is lehet. Szükség, hogy a büntetés büntetés maradjon mindig; szükség, hogy a gonosztévő, kit erkölcsi érzete az erény ösvényein meg nem tart, a haszon fölött, melyet merényéből vár, a büntető igazság sujtó karját lássa s remegjen következeseitől; de szükség, s nem kisebb morális szükség az is, hogy a büntetés ne legyen egyéb büntetésnél, hogy soha boszú vagy kegyetlenség színét ne öltse magára; soha, midőn a jogszerű többséget védi, az egyedben ne sértse azon emberi méltóságot, melyet nem a társaság adott, s melyet eltipornia nem szabad.

Már alkalmazva ezen általános elveket tömlöczeink jelen állapotjára, kell-e sok szó, hogy céliránytalan-ságukról meggyőződünk? Tekintve a társaságot: kriminalitásaink naponként növekedő száma s a rabok egymás-közi megromlása elég hangosan hirdetik, hogy a mostan létező büntető rendszer a társaságot nem biztosítja, sőt minden kegyetlensége mellett is visszatoló erővel nem bír; tekintve a büntetett egyedeket pedig, ki nem látja, hogy e büntetési mód oly kegyetlen, — s ha azon ártatlanokra tekintünk, kik csak mint vádlottak sínylenek tömlöczeinkben — oly igazságtalan, hogy azt fentartani tovább nem is lehet, s vajon nem világos-e, hogy törvényhozásunk a tömlöczök javítására fordítván figyelmét, nem túlzó érzelgésből, hanem épen a fenn érintett tekintetek által vezéreltetett, s bizonyára meg nem feledkezett azon első kötelességéről, mely e hon polgárainak biztosításában áll. Mily módon fog büntető rendszerünk olyanná válni, hogy e kívánatoknak megfeleljen, solitary confinement által (mit a *Pesti Hirlap*, legyen itt mellékesen mondva, nemcsak hogy nem pártol, de ellenez), vagy az auburni rendszer útján, vagy talán más, bár nem olyan tökéletes, de hazánk viszonyaihoz inkább alkalmazott módon, én nem tudom, de hogy az egynek igen rossztevő, de a soknak igen jótevő huszonöt helyébe más büntetés fog lépni elvégre, s hogy ez által, habár az holnap történnék is, azon hajszál, melyen egész nemzeti létünk függ, ketté szakadni nem fog, az erős meggyőződésem, s pedig olyannyira az, hogy míg erőm tart, mindent, mit ezen ügy elősegítésére tehetek, tenni kötelességemnek ismerem, mert tisztán

érezem, hogy azon nép, mely már megízlelte az arany-szabadságnak lelketemelő kéjét, melyben felébredt az emberi méltóság érzete, s mely már sejdíteni kezdé, mi a nemzeti nagyság, mi a nemzeti üdv (202), nem tűrheti, hogy hazájának szent határai között az emberi méltóság bárkiben is sértessék.

Ennyit a fogház-javításra nézve; menjünk tovább. Az eddig felhozottakon kívül a *Pesti Hirlap* hibás taktikájának bebizonyítására a *Kelet Népe* tisztelt szerzője még két tárgyat említ, melyeknek pártolása leginkább hibául tulajdoníttatik a szerkesztőnek; az egyik: a kisdedovó intézetek; a másik: a tervezett hasznos ösmereteket terjesztő társaság. Kezdetek ezek, mint a tisztelt gróf azt (201. l.) ön- s mások megnyugtatóására mondja, valamint nem tagadhatja azt is, hogy nagy sikerük eddigelé nem volt, hála az égnek; s ekkép felette kicsinyeseknek látszhatik ilyféle kis erőlködések végett sok lármát ütnie és a tág keblüeket magok alkotta mennyországukból ily szükkeblüleg kizavarnia; de ábrándozás ragadosabb, mint mirigy, a képzelet szárnya kimondhatlan sebes, és egy szikra tűz, melyet sok észre sem vesz, csakhamar, ha mielőtt erőre kap, el nem fojtatik, mindent lángba borít, s ezek azon okok, melyek a tisztelt gróft a tárgyak látszó parányiséga mellett is felszólításra készítik. S ha meggondoljuk, hogy a tisztelt grófnak ön nézete szerint (200. l.) »mindezek nem egyebek, mint a számolni s ekkép kormányozni nem tudó, magát mindig ámitó, s másokat örökleg csábító érzelmeknek kisdedei, vagy néhányaknak, mit azonban a gróf soha nem hihet, a nélkül, hogy a sokak azt észre vennék, szép köntösbe és szép szavakba burkolt ármányterve, mikép a hazai pyramis alap nélkül szántszándékkal felfordítva rakassék és ennél fogva nem csak azon magasságot el ne érhesse soha, mely után annyi hű kebel szomjadoz, de még azon kicsi is hegyünkbe dőljön, mi a régi elég alacsony építményből felmaradt.« Minekutána tehát »e kettő közt nincs közép (201. l.), s ha segítség nem nyujtatik s gát nem vetetik rögtön, még mikor idő van: vagy a mindennap növekedő álomjárás, vagy a netalán valahol lappangó Macchiaielli okvetlen lángba borítná vagy örök gyászba sülyeszthetné

a hazát«, valóban nem is csodálkozhatik senki azon lelkesedésen, melylyel a tisztelt férfit ezen annyira veszélyes javallatok ellen felszólal; de miután e tárgyak a *Pesti Hírlap* által épen oly kevéssé indítványoztattak, mint az előbb említett fogházjavítási terv, melyre nézve a szerkesztő csak a többségnek az országgyűlés által kimondott nézetét pártolá; s miután ennél fogva, miként a dolognak érdeme, úgy kétségen kívül azon vádak sem illethetik őt kizárólag: természetesen fogja találni a gróf, ha nehéz, s szavának méltó tekintete által oly fontos vádai ellen felszólalok én is, s bármi csekély legyen, fájdalom, azon érdem, melylyel e vállalatok elősegítéséhez járulhattam, legalább nyilván megvallom azon sympathiát, melylyel ez ügyek iránt viseltetem; legalább tartalék nélkül, bármennyire érezzem is a tisztelt gróf ellenében csekélységemet, kimondom azon meggyőződésemet, hogy az említett vállalatokat nem csak idő előttieknek s nemzeti sakkjátékunkban minden számolás nélküli vonásoknak nem tartom, hanem épen ellenkezőképen olyanoknak, melyek helyén s rendén valának, s melyeket én, bármennyi sár s por legyen piacainkon, bármennyi homok s mocsár hazánk határai között, a mennyire honunk diagnosisát legalább csekély tehetséggel felfoghatám, mind addig azoknak tartandok, míg valaki által arról meg nem győződtem, hogy minden okszerinti haladásnak alapköve nem a nevelés, s hogy politikus jogoknak azokra kiterjesztése, kiknek neveléséről nem gondoskodunk, valahol üdvös következtetéseket szülhetne; minek megmutatása, »míg kétszer kettő négy marad, míg a tegnap nem esik a ma, és a ma a holnap után, míg végre a szülő nem lesz fiatalabb a szülőtnél«, (197. l.) hasonlóképp nem igen sikerülhet. Mind a kiseddóvó intézetek, mind a hasznos ösmereteket terjesztő társaság működései nem egyebek részleteknél, melyek egy általános nemzeti nevelésnek részint segédeszközei, részint, a mennyire a közönséget annak szükségére figyelmeztetik, előkészítői; mielőtt tehát ezen tárgyról különösen szólnék, s a *Kelet Népe* szerzőjének ellenök felhozott okait fejtegetvén, szükséges a nevelésről általánosan, szükséges leginkább a mélyen tisztelt szerzőnek iránta kimondott nézeteiről szólanom.

A nevelés általános haszna, sőt különösen oly nemzetnél, mely szabadság után vágyódik, szüksége, egyike azon eszméknek, melyekről a közvélemény rég kimondá itéletét; az absolut porosz kormány s Amerika szabad szövetsége egyenlőn vélekednek felőle, s minden, mi mellette felhozatik, szinte közmondássá vált; nem szándékom tehát olvasóimat e rég elismert igazságnak megmutatásával fárasztanom; maga a tisztelt gróf, ha mind az, mit hazánk anyagi s szellemi kifejlődésének előmozdítására, mind az, mit hasznos ösmeretek terjesztésére tett, nem biztosítának is e kérdés felőli nézeteiről, előttünk fekvő munkájában oly határozottan kimondja meggyőződését, oly nyíltan a nevelés pártolójának vallja magát, hogy a discussiót ezen térre vinni, nézetem szerint, haszontalan szóvitánál egyéb nem volna. Gróf Széchenyi István, kinél e hon határai között senki a haladás elősegítésére többet nem tett, ki nemzetünk emelkedésének szentelé életét, s most újra kimondá azon fenséges nézetét, hogy csak alkotmányunk terjesztése által emelkedhetik nemzetünk, a nevelés ellensége nem lehet; őt annak hinni bántás volna s alávaló vád, melyre egész élete megfelel. A kérdés csak a nevelés korszerűsége körül forog, a körül: vajon a grófnak azon nézete, »hogy a nevelés tárgya a most teendők körül nem a legelső vonás,« (369. l.) helyes e vagy nem; csak erre fogom szorítani észrevételeimet.

A tisztelt grófot a fennemlített tételnek felállítására két ok birta; az első, mert nézete szerint nemzetünk politikai kifejlődésére nézve, — noha e részben már sok történt — alantabb fokon áll, mint hogy neveléséről még most gondoskodni veszély nélkül lehetne; a másik, előtte ennél még fontosabb: mert »ezen tárgynak idővesztés nélküli s talpra esett elrendelése nem függ egyedül magunktól« (369. l.). Már nézzük ezen okokat egyenként.

Ez okok elsőjének fontossága egészen e két kérdés megfejtésétől függ. Először, oly nemzetnél, mely alkotmányilag és nevelésére nézve alacsony fokon áll, mi veszélyesebb: az-e, ha alkotmányos jogai terjesztetnek ki, mielőtt nevelve volna; vagy ellenkezőleg, ha neveléséről gondoskodunk, mielőtt alkotmányos jogait kiter-

jesztettük? A második: vajon ha egyes különös esetekben csakugyan e két lehetőségnek utolsója mutatkoznék veszélyesebbnek, hazánknak jelen állása olyan-e, melyben ez történhetik?

E kérdések elsőjére a tisztelt gróf ekkép adja feleletét (366. l.): »Valamint nem tartom jó logikának — pedig csak ez visz sima úton célhoz — ha valaki növendékét illetőleg azt mondaná, csak nőjön, csak erősödjék, csak vastagúljon előbb, majd megtágítjuk köntöseit azután; de azt tartom jó logikának, ha valaki, úgyis tudván, hogy nőni fog a növendék teste, már előlegesen tágítatja ruháit, hogy nemcsak semmi ne hátráltassa növéstét, sőt ezt mozgás, gyakorlás s egyáltalában gymnastika által még nevelni is lehessen, és a nélkül, hogy szétszakadjon a köntös; úgy azt sem tartom józan logikának, — ha t. i. egy tökéletes forradalmon nem akarjuk áthajtani a nemzetet, hanem ingadozás nélkül kivánunk nagy nemzetté emelkedni — ha a nevelés által még mesterségesen is tágíttatik a már magától is mindegyre növekedő nemzeti test, mielőtt eléggé tág köntöse, azaz elég tág politikai léte volna, melybe azt megbomlási veszély nélkül ugyszólván belé is lehetne nevelni«. Ez a tisztelt grófnak nézete. Már ha nem említek is semmit mindabból, mit ezen hasonlatosság ellen felhozhatnék; — ha nem említem is, hogy az emberi egyednek kifejlődése majdnem egészen benső természetének, nemzetek kifejlődése sokszor legnagyobb részt külső viszonyoknak következtetése, — hogy amaz mindig lassan, előre látható pházisokban, s minden tagjaiban aránylag, ez sokszor rögtön s váratlanul, s néha csak egyes részekben történik, s hogy e szerint ott, közönséges esetekben legalább, mindent előre készíthetni, míg itt a történetek által majdnem mindig meglepetünk: — de fogadjuk el a tisztelt grófnak hasonlítását, mely nézetem szerint csak akkor állna tökéletesen, ha, miután a nemzeti nevelés a gyermek növésevel, alkotmánya köntösével hasonlítottatott össze s mondatott, hogy a nevelésről mindaddig gondoskodni nem kell, míg az alkotmányos ruha nem tágíttatott — az mondatnék, hogy míg a gyermeknek tág köntös nem adatott, növése s erősödése jó logika szerint valóságos szerencsétlenség; de, mondom,

fogadjuk el e hasonlítást úgy, mint áll, s vajon, kérdem, hol van azon ember, ki növendékének, csak hogy ne hátráltassa növését, s hogy köntösei szét ne szakadjanak, a szükségesnél tágabb ruhákat csináltatna? Mintha a felette bő köntös mozgásainak szabadságát nem gátolná ép úgy, mint a felette szűk, s mintha pongyola redői nem hozhatnák botlásokra, sőt megbukásra az ügyetlen gyermekeket; — s nem áll-e ez, legalább tetteleg, nemzetekre nézve is? Hol van a törvényhozó, ki népének valaha politikai jogokat adott volna csak azért, hogy később nevelésük veszély nélkülivé váljék? hol van nemzet, mely politikai szabadságot kívánva, nem arra hivatkozott volna, hogy megérett reá, s hol zsarnok, ki azt eltagadná a nélkül, hogy éppen a nép éretlenségére hivatkoznék s nagy zajjal hirdetné, hogy alattvalói még a művelődés alantabb fokán állanak, mintsem hogy nekik politikai jogok veszély nélkül adathatnának? Tudomásom szerint a nevelés eddig általánosan politikai jogok gyakorlására sine qua non feltételnek tekintetett, s talán soha az ellenkező — hogy t. i. csak bizonyos politikai jogok gyakorlata által válik a nép neveltetésre alkalmatossá — még nem állítottott. Nézzük Európa mostani nemzeteit egyenként; minden nemzet jelen állapotának kezdetén mint egy nagy tény áll előttünk; minden nemzeti egyed elfoglalás által vált azzá, a külön hazákat kard választá el egymástól, — az első állapot tehát mindenütt erőszakos, az első viszony, melyben a nép egyedei egymáshoz állanak, az, mely a győző s győzött között műveletlen korban létezhet, korlátlan hatalom, s határtalan elnyomatás. De ha a történetet tovább követjük, s ha mint hosszú éj után a szürkület első nyomát láthatárunkon, úgy az egy ideig nyom nélkül eltűnt szabadságnak első sugarait látjuk ismét a népek felett: vajon az nem ott tűnik-e fel mindig szemünk előtt, hol aránylag a legtöbb művelődés vala; — mindig mint szükséges következése e művelődésnek, aránylag növe, miként az nőtt, a civilizáció egyes központjairól mindig többekre s többekre terjedve, míg végre a felvilágosodással együtt az egész nemzetet átfogá? — előbb egyes városok, utóbb többek, végre a népek egy osztálya, s így mindig tovább, de mindig

— hol tudniillik forradalom nem vala — a művelődéssel aránylag; úgy hogy még napjainkban is minden választási censusnak aligha találtathatnék más védő oka annál, hogy azon polgároknak, kiknél szegénységük miatt nevelést föl nem tehetni, politikai jogokat adni veszélyes.

Vajon nem foly-e mindez a dolog természetéből? Az emberiségnek természetből adott tulajdona haladás; — minden nép nagyobb vagy kisebb mértékben megfelel e törvénynek, s alkotmányai, melyek csakugyan köntösöknél nem egyebek, szükségkép követik e változásokat, mik a nemzetek benső lényegében e haladás által történtek. Sokszor e változások szinte észrevehetlenek: az alkotmány formái ugyanazok maradtak, s ha csak a dolgok nevét tekintjük, nincs semmi új, mit bennük látnánk; — de ha a dolgok mélyébe tekintünk, kétségkívül látni fogjuk, hogy a régi név mindenütt új eszméket rejt magában, s hogy a királyi hatalomtól le azon viszonyig, melyben az utolsó munkás az országhoz áll, nincs egy sociális fokozat, melynek állapota nem változott volna, mely elődeihez képest nem oly különböző állást foglalna el, mint a hogy' tőlük művelődésére nézve különbözik. Nézzünk akármely absolut kormányt napjainkban, s hasonlítsuk össze azzal, mi száz, vagy csak ötven esztendő előtt annak neveztetett; tekintsük az angol népnek állapotát utolsó dynastiai forradalmától reformjáig, hol az alkotmányi formákra nézve változások alig történtek, s látni fogjuk: alkotmányilag a szavaknak értelme hányszor változik! A nemzeti erkölcsök azok, mik minden törvényt magyaráznak; s a kiművelt nemzet csak úgy tűrheti el hajdanának alkotmányos formáit, ha végrehajtásuk által nem sértenek érzeményei.

De végre eljő a pillanat, hol e csendes, észrevehetlen változás, mely által az alkotmány kiterjesztett, a nemzet szükségéinek többé meg nem felel; hol, vagy mert a nemzet tehetségeinek kifejlése által nagyobbra nőtt, vagy mert alkotmányának formái ily belső változásokat inkább gátoltak, a nép erkölcsi szükségéi vagy anyagi szenvedési szükségessé teszik, hogy a forma is változzék; — s vajon ily viszonyokban nem

kivánatos-e, hogy inkább erkölcsi, mint anyagi szükség legyen e változások alap-oka; hogy inkább az értelem hatalmával, mint anyagi erővel küzködjének az új ügynek pártolói; hogy a nép, mely jogaiért vív, inkább ügyének igazságában, mint anyagi erejében bízzék; hogy inkább — mi csak művelt nemzeteknél lehető — reform, mint revolúció által víja ki győzelmét? Hogy pedig ez csak akkor történhetik, ha a nemzet, még mielőtt történetének ezen stádiumához ért, már nevelés által előkészítettet, azt történet-könyveink első lapjoktól az utolsóig egyenlően bizonyítják.

Nézzük Poroszhoz, s mit látunk? Itt a népnevelés Európában legmagasabb fokon áll; Skóciát kivéve nincs ország, hol annyi gyermek iskoláztatnék s hol a nevelő intézetekre több gond fordítatik. Poroszhoz a nevelésre nézve hihetőkép minden nemzeteknél s bizonyára Frankhonnál sokkal magasabban áll; s mégis, ha alkotmányos állását tekintjük, nem mondhatja senki, hogy constitutionalis köntöse oly felette tág s kényelmes; s vajon szült-e ez e házára nézve rossz következtetéseket; vajon ezen nemzeti sakkjátéknak elhibázott vonása, — mert ha az, hogy egy nemzet neveltetik, mielőtt politikai jogai kiterjesztetnének, hibás vonás, akkor az Poroszhozban csakugyan megtörtént — forradalmon hajtotta-e át a nemzetet, vagy mondhatni-e, hogy Poroszhoz közelebb állana a szabadsághoz, ha népe nem neveltetett volna? Nézzük ellenben közép s déli Amerikának spanyol republicáit; itt a politikai köntös bizonyára elég tág s nem panaszkodhatik senki, hogy általa kifejlődésében gátoltatik: a nevelés ellenben még most is vajmi alacsony fokon áll és állt, mielőtt a szabadság kivívatott; s vajon e rendszeres taktika mellett is nem látunk-e ott forradalmat forradalom után, s kínokat, minőkön művelt nemzet még át nem ment? S nem látjuk-e ugyanezt egyáltalában mindig s mindenütt? Németországnak művelődése alkotmányánál régiebb, s midőn ezen alkotmányok végre szükségessé válnak, a nemzet forradalom nélkül jut szabadságához; Spanyolország, mely aránylag annyival műveletlenebb, egy századnegyedig vérzik alkotmányáért; Franciaország 1791-ben a constituante által alkotmányt nyer,

melynél szabadabb monarchiai formákkal soha sem létezett, de a nép neveletlen, s a constitutionális köntös tágitása után tíz évi forradalom, s e nehéz pálya végén dictátor vár reá; 1830-ban a népnevelés által felvilágosodottabb, s három nap alatt s kevés emberi áldozatokkal kivívja győzelmét, míg a még neveltebb Anglia reformját, mely belviszonyaira nézve talán nagyobb tény a francia júliusi zendülésnél, vér és forradalom nélkül.

Mindezekből nézetem szerint világos, hogy ha csak a történeteket, ezen az emberi nemnek oly drágán vásárlott tapasztalási kincsét tekintet nélkül magunktól elvetni nem akarjuk, azon állapotot, melyben az alkotmány kiterjesztése nevelés által megelőztetett, legalább közönségesen és általában veszélyesnek nem nevezhetjük.

Már nézzük most: vajon a tisztelt grófnak ezen nézete nem áll-e némely egyes kivételi esetekben, s hazánk állapotja nem tartozik-e ezek közé?

Én csak egy állapotot ösmerek, melyben a nevelést a közbátorságra nézve veszélyesnek tartom: azt, melyben a nemzet egy része szolgálai lánczok alatt görnyed, s a másik, mely felette zsarnoki hatalmát üzi, ez állapotot fel akarja tartani. Ott, hol nemünk veleszületett méltósága elősmerve nincs, hol a természet Isten-adta parancsai lábbal tapodtatnak, s ember embertársában csak alávaló eszközt lát, melynek vérével önmagának kényelmeket és hatalmat szerezni nem pirul; hol a zsarnokot a vallás szent szelleme helyett csak hideg formák intik Istenére, s az elnyomott, visszatekintve múltjára, más emléket nem talál, mint szenvedéseit, s ha jövőjére néz, csak azon egy reményt, hogy az embereknél kegyesebb halál végre leveendi lánczait, s mi annyi nehéz napjainak egyetlen jutalma vala, azt hosszú életének díjául megadandja — a hosszú, végetlen nyugalmat a hosszú élet után; hol ily állapot létezik, s fájdalommal legyen mondva, vannak ily helyek Isten tiszta ege alatt: ott, ott ne szóljon senki nevelésről. Ki szolgát akar, az nyomja el emberi természetét, nyomja el a szívnek nemes gerjedelmeit, az észnek hatalmát, mindent, mit Isten kebleinkbe nagyot s fenségést teremtett; azon nap, melyben szolgája először embernek

érze magát, melyben gyermekeit eláradó szívéhez szorítá, uralkodásának végnapja vala; s ha a gyarmatos szolgálóinak nevelését ellenzi, ha remegve látja, hogy e szerencsétlenek vallásunk fenséges ígéreteiben keresik vigasztalásukat s a buzgó hitszónokot, ki őket Istenökre inti s ez élet nehéz bajai között reményleni tanítá, mint lázítót házától elűzi: tetteiben nincs semmi, min bámulhatnánk; ki szolgálai munkában gyönyörködik, az nem irtózhatik embertelen eszközöktől; cselekvésmódja csak következetes. Elég, ha fekete csordájának anyagi jólétéről gondoskodott, ha kinzásaiban mértékletesebb vala másoknál, s néha kegyelemből egy-egy szünnapot vagy egy pár falat kenyérrel többet vetett e szerencsétleneknek: a vidék kegyes jótévő úrnak fogja őt nevezni, s ez elég nyomorult lelkiismeretének; többet adni balgatagság volna, és szolgálóinak lelki tehetségeit kifejteni, gondoskodni arról, hogy emberekké váljanak, iszonyatos véték; mert hisz hová lenne akkor a szolgaság, s vele annyinak szent tulajdona! De vajon, kérdem, hazánk ily állapotban van-e; hazánk, hol a szolgaság neve rég eltűnt, hol évek óta a nemzet minden kitünőbb tehetségei a nép helyzetének emelésén dolgoznak; hol a tisztelt gróf, ez utolsó munkájában is, nyíltan kimondja, hogy csak alkotmányunk mind inkább való kiterjesztése által, csak akkor várhatni szebb napokat, ha ez alkotmánynak eddig oly kevesek által élvezett áldása a nép minden osztályaira árasztandja sugarait; s hol a nemzet nagyobb része — engedelmet önhittségemért, melylyel e pillanatban mint a többség organuma szólok — tapssal fogadta egyik legjelesb fiának épen ezen nyilatkozását, hazánk, mondom, ily állapotban volna? S mitől remegni csak a zsarnoknak kell, s mi csak ott veszélyes, hol a szolgaság az emberi természetnek minden nemesebb ösztönét úrban s szolgában elnyomá, az veszélyes volna nálunk is; veszélyes főkép most, miután a nemzet boldogabb osztályai, megértve magas hivatásukat, lelkesülve egy nagy kötelességérzettől, a népet magokhoz emelik; miután nem arról, kell-e boldogításáért valamit tenni, hanem csak arról, miként lehet tenni legtöbbet s legcélszerűsábrban, forog a kérdés; mikor a népet nem mint súlyos nyavalyából az életre visszafordulót csak

lassanként s legkényesb tapintattal szabad nyomorult mibenlétével megismertetni« (199. l.), de mikor az ébredőnek egyszersmind azt mondhatjuk, hogy nehéz napjai megszűntek, hogy a hosszú nyomor — melyben mint súlyos nyavalyában annyit szenvedett — elmúlt, hogy mentve van; vajon most, most volna veszélyes neveltetése?! Neveltetése, mely e nemes keleti rajt hosszú tespedésből, hová súlyedett, új életre ébresztendi; mely Istentől nyert magas tehetségeit kifejtve, a jövő ivadékok — mert hisz, fájdalom, csak erre terjedhet hatása — előkészítendi, hogy a szabadsággal, melyre hivatott, józanon élni tanuljon? Nem, teljes meggyőződéséből mondom, hazánk jelen állása nem olyan, melyben a neveléstől félnünk lehetne. Ha volt kor, midőn e nemzet kiváltságos rendei s a nép oly viszonyokban álltak egymás ellenében, hogy ezt mondani lehetett: a jelen rég megváltoztatá e viszonyokat, s mitől apáink talán félhettek, az ránk nézve csak jóltevő következéseket szülhet.

De ha ez áll — mint a mondottakból talán kiviláglik, — ha hazánk helyzetét tekintve meggyőződének, hogy a népnevelésből veszélyek nem következhetnek, már azért sem, mert a most felnövő ivadék, melynél egyébre a nevelés nem hathat, úgyis tágitva fogja találni alkotmányos köntösét; ha tehát a népnevelés, mint minden haladni akaró nemzetnél, úgy nálunk is az első legsürgetősb szükségnek mutatkozik: vajon a tisztelt gróf által felhozott második ok, mely őt azon állításra bírá, hogy a népnevelés nincsen a teendőök első sorában, megváltoztathatja-e nézetünket?

„A népnevelési tárgynak idővesztés nélküli s talpra esett elrendelése nem függ egyedül magunktól« így szól a tisztelt szerző munkája 369-ik lapján; de vajon ha ez elég oknak tartatik arra, hogy egy máskép üdvösnek, sőt szükségesnek tartott tárgy előmozdításáról lemondjunk, ha oly tárgyról, mely a tisztelt grófnak nézete szerint is „első felfogásra, sőt hosszabb megfontolás után is, nemzeti sakkjátékunk azon vonásának mutatkozik, melynek józan logika szerint minden más vonást alá kellene rendelni« (368. l.), le kellene mondani, csak mert annak elrendelése nem függ egyedül magunk-

tól: vajon nem következnek-e ebből szoros logika szerint, hogy mindaz, minek talpraesett elrendelésére törvény szükséges, s mi e szerint hasonlóképp nem kizárólag magunktól függ, hanem a királyi helybenhagyás által feltételeztetik, a teendők sorában nincsen? Vagy nem hasonló-e az eset? Nem kell-e királyi — tőlünk egészen független — megegyezés minden törvényhez; s mi kell a népnevelés józan elrendelésének megkezdésére czélszerű törvényeknél egyéb; vagy talán okunk van előre feltenni, hogy a kormány a népnevelés elrendezése iránt hozandó törvényeknél meg fogja tagadni helybenhagyását?

De tegyük fel ezt, tegyük fel, hogy a kormány egy általános nevelési tervnek törvényileg való megállapítását ellenzené — mit feltenni, a kormánynak legutolsó új tettei s azok után, miket a szomszéd tartományokban látunk, hol a nép neveléseért annyi történt s történik, bizonyára jogunk nincsen, — tegyük fel, hogy mert a nép nevelése nem egyedül tőlünk függ, e tárgy tökéletes elrendezésében akadályok fognak gördítettetni elénkbe: vajon ebből az következik-e, hogy e tárgyra nézve éppen ne tegyünk semmit; hogy, mert célunkat tökéletesen el nem érhattük, azt, mi által hozzá közelíthetünk, habár tőlünk függött, elmulasztjuk s azon közben, melyben szabadok vagyunk, né tegyük mind azt, mit tehetségeink szerint e szent ügy előmozdítására tehetünk? Kétségen kívül mindez nem fog tökéletességhez vezetni; ha van tárgy, melyre a törvényhozó s végrehajtó hatalom egész figyelme, s tartós buzgó közmunkássága szükséges, a népnevelésnek elrendezése bizonyára azokhoz tartozik; s minden, mit e részben egyesek tehetnek, soha a nagy czélnak egészen meg nem felelhet; de ha mind az, mit egyesek fáradozásaitól várhatunk, tökéletlen is: e fáradozások minden hiányaik mellett egészen hasztalanok-e azért? A földesúr, a tisztviselő, a hitszónok nem gyakorolhatnak e most is hasznos befolyást gondjokra bízott oskoláikban? Reformált hontársaink buzgósága nem szült-e már most is üdvös következményeket e részben? Oly kevés pártolásra méltatott kisedővő intézeteink nem tettek-e már sok jót korlátolt hatáskörükben is? Vajon egy hasznos

ösméreteket terjesztő társaságnak nem lehetnének-e üdvös következései, s nem remélhető-e, hogy ha a nép nevelése iránt e nemzet minden osztályai való buzgósággal viseltetnének, a törvényhozás közbenjárása nélkül, ha nem is tökéletes, — legalább a mostaniakhoz képest ezerte szebb resultatumokat várhatnánk? Vagy mert a nap még fel nem jött, s a kis lámpa, melyet mi egyesek kezünkben tartunk, csak kis körre terjesztheti sugárait, el kell-e oltanunk ezt is, hogy, mert az egész láthatáron világosságot nem terjeszthetünk, inkább tökéletes sötétségben maradjunk; mert szívünk kívánata szerint az egész nemzetet nem nevelhettük, inkább ne neveljünk senkit; mintha minden ember, kinek lelki tehetségeit kimiveltük, kit állatihoz hasonló állapotából emberi méltóságának érzésére ébresztünk, a hazára nézve nem volna valóságos nyereség!

Ezek nézeteim azon két ok iránt, melyet a tisztelt gróf a népnevelésnek korszerűsége ellen felhozott; engedje meg, hogy most felhozzam azon okokat is, melyek engem és sokakat azok közül, kik velem e részben egyetértenek, a népnevelésnek sürgetőségéről meggyőztek s ez ügy különös pártolására birtak.

1-ször. Nézetünk szerint is »el van döntve, hogy haladnunk kell; azon pompás, jóllehet értelem nélküli szójárás, mi szerint a dicső magyar alkotmányoknak épületéből egy morzsát sem kellene megrendíteni, nehogy romba dőljön az egész, megsemmisített« (45. l.), s a nemzet egy új, szebb jövőnek küszöbén áll; de miután, mint a tisztelt gróf, úgy mi sem akarjuk, hogy »a magyar azon nemzetek osztályába jusson, melyeknek fő tengelye az anyag« (13. l.), meggyőződésünk szerint, hogy e haladás állandó, hogy minden visszalépésektől biztosítva légyen, hogy ne csak törvénykönyveinkben, hanem a nép életében mutatkozzék: szükséges, hogy a nép szellemi tekintetben emeltessék. Kétségen kívül nagy, sőt ellenállhatatlan jó törvényeknek befolyása; s a nemzet, mely ilyenek alatt él, habár azon pillanatban, melyben birtokukba jutott, még kifejlődésében hátrább maradt lett volna is, ki fog fejlődni institúcióinak jótékony befolyása alatt, s hogy úgy mondjam, fel fog nőni a törvények magasságához: de ez út lassú

és sok akadálytól környékezett; — ha ellenben a nép értelmessége nevededett, ha szellemi tekintetben megelőzte törvényhozását, a törvényes haladás nem fog elmaradni; s ki a nemzetet nevelés által oly fokra emelé, melyen jó törvények szükséggé váltak, az biztos lehet, hogy a haladás e tekintetben elmaradni nem fog. Nevelés tehát, meggyőződésünk szerint, minden haladásnak első, egyedül biztos alapja; s azon meggyőződés, hogy haladnunk kell, csak arra int, hogy nevelésről gondoskodjunk.

2-szor. Mint a tisztelt gróf a 8 ik lapon mondja, »minekünk magyaroknak elemünk nem kereskedési elsőbbség, vagy dics- és hírvágy, sem vallásosságból eredő elmélkedési szenv, vagy a szépművészetek köre, vagy a magasb és fellengző tudományokbani búvárkodás: — csak akkor emelkedünk földi erőnkön túl és érezzük keblünket isteni tüztől hevülni, mikor alkotmányos szabadságunkról, nemzetiségünk fertőzöttségéről van szó, mikor ezeket fenyegeti veszély, midőn ezeknek megmentése körül eped keblünk«. S ha e kettő között kellene választanunk, ha alkotmányos szabadságunk vagy nemzetiségünk közül egyet fel kellene áldoznunk, hogy a másikat megtartsuk: mint a tisztelt gróf, úgy mi sem kételkednénk, s nemzetiségünkhöz ragaszkodva lemondanánk mindenről azon erős meggyőződéssel, hogy míg ez megmaradt, a szabadság örökre veszve nem lehet. Nemzetiségünk fentartása az első, legfőbb tekintet, melynél magasabbat nem ösmerünk; de ha helyzetünket tekintjük s a világ történeteit figyelembe vesszük, azon egy kivétel nélküli tapasztalás lép előnkbe, hogy oly kis nép, mint a magyar, körülvéve annyi idegen, sőt ellenséges elemektől, nemzetiségét soha meg nem tartá, ha vagy tökéletes míveletlenség által minden külső befolyástól megőrizve nem vala, vagy a míveltség oly fokára nem lépett, mely által e befolyásnak ellenállhatott. E két lehetőségnek elsője ránk nézve elmúlt; s habár hihetőkép ez vala, melynek nemzetiségünk fennállását nagy részint köszönhetjük — mert talán rég nem léteznék magyar, ha kaczagányos apáink minden külső míveltséget megvetéssel nem taszítának el maguk-

tól — köztünk nincs egy, ki a krickek vagy chipevayek nemzeti önségök után vágyódnék. Nem maradt tehát e legszentebb kincsünk fentartására más mód, mint a második, nem más, mint nemzeti műveltségünket oly fokra emelni, melyen az a reá nézve legveszélyesebb, azaz a szláv nemzetiségnek ellent állhasson; s ez csak nevelés által eszközölhető. Hol két nemzet érintkezésbe jön, mindig a műveltebbé a győzelem; így tünnek el hajdan a görög gyarmatokban minden idegen nemzetiségek a görög műveltség ellenállhatlan befolyása alatt; így mult ki a szláv elem, mely Németországnak annyi tartományában egykor uralkodó vala, a műveltebb németek érintése által, így s csak így válhatik uralkodóvá a magyar hazája határai között; — erőszakos törvényeknek ellent állandnak idegen ajkú hontársaink: művelődésünk meg fogja hódítani, vagy legalább őrzeni e haza magyar lakóit azon majdnem ellentállhatlan veszélytől, mely nemzetiségüket fenyegetné, ha más, és főkép a szláv nemzetiség — s ne felejtsük, mennyi történik ennek művelésére — a mienket értelmi súlyban felülhaladná. De —

3-szor, a magyarnak száma csekély e hazában; ha honunk lakóit összeszámítjuk, mi, kik keletről jött apáink nyelvén szólunk, alig teszszük az egésznek felét. Ha nemzetiségünkre jövő vár, ha csakugyan a végzet könyvében áll, — mit én erősen hiszek — hogy a magyar élni fog: szükséges, hogy nemzetiségünk terjedjen, hogy a hazának most annyi ajkú népeit egy nagy erős lánczként a szép magyar szó tartsa össze, melynek hallásán Árpád nagy országának minden lakója egy érzeményben egyesülhessen. De, mint a tisztelt gróf oly helyesen mondá, csak ha alkotmányunk áldása mindenkire kiterjesztetik, csak ha jóltevő melege végre elhat a legkisebbre is, remélhetjük nemzetiségünk terjedését; ez pedig csak akkor várható, »ha a nemzet, — mint ismét a gróf helyesen mondja — az értelem köréből kormányoztatik s annál inkább, minél kifejtettebb s tágabb ezen kormányzás köre« (180. l.). Nem kelle-e hát — ha nemzetiségünk terjedése alkotmányunk kiterjesztésétől függ, ez pedig csak akkor szülhet áldó következtetéseket, ha az értelem köréből kormányoztatik —

fő figyelmet vetni arra, hogy az értelem országa mentül inkább terjedjen hontársaink között; hogy nevelés által napról-napra mentül többek támadjanak, kik polgári jogok gyakorlására alkalmasak legyenek? — S ha ezt elmulasztjuk, ha azon feltett szándékkal, hogy haladni akarunk, a nép neveléséről nem gondoskodunk, ha ez ország minden rendű lakosait politikai jogainkban részesítjük s nem teszünk semmit, hogy e nép politikai jogok élvezetére nevelés által alkalmatossá váljék: nem fogják-e némi joggal mondhatni elleneink, hogy hazai pyramisunk fordítva rakatott és ennélfogva nemcsak azon magasságot nem fogja elérni soha, mely után annyi hű kebel szomjadoz, hanem még azon kicsit is hegyünkbe döntendi, mi magyar vér szerzette hazánk színén egy pár év óta emelkedni kezd; nem fogják-e mondhatni, hogy a még neveletlen népnek jogokat adva, nem a nép szabadságát, hanem csak azon hatalmat mozdítottuk elő, melyet míveletlen s politikai jogokkal ellátott népeknél minden ügyes demagog, ki a sokaság nemes gerjedelmeit aljas céljaira használni tudja, mindig gyakorol; hogy csak azon nagy revolutionarius syllogismuson fogjuk átvezetni nemzetünket, melynek maiórja: a legnemesb honszeretet s lelkesedés a nép minden osztályaiban, minden önérdéknek szabad, csak a közjóért ajánlott feláldozása a nép kiváltságos tagjai között, a népnél haladó elismerése e nemes áldozatoknak; minorja: tudatlanságból eredett túlzó vágyak s teljesíthetlen kívánatok, melyekért küzdve a tudatlan tömeg, csak anyagi erejében bizik; s következménye a legtökéletesebb zavar, milyen a nagy francia forradalom alatt létezett. S ha mi, kik a népnevelési ügyet a teendők legelsőbbjének tartjuk, a tisztelt grófként meggyőződve arról, hogy hazánkra boldogság, nemzetünkre dicsőség csak úgy következhetik, ha hibáink s hátramaradásunk okát nem mindig egymásra s kivált a kormányra tolván, a nemzet valódi erejét inkább abban keressük, hogy minden tagja derekasan betöltsen s férfiasan megállja helyét, a népnevelés ügyét, habár annak tökéletes elrendelése nem tőlünk, egyesektől függ, lehetőségünk szerint előmozdítók; ha azon bizonyos kötelességérzettől lelkesítve, nemcsak szóval, holt betűkkel

és mások cselekvéseinek gáncsolásával, hanem hasznos tettel is nevelni akartuk a közállomány egészségét s ezért a nemzeti nevelés mellett felszólaltunk; ha bármi csekély sikerrel — s ha Széchenyi velünk van, ez hihetőkép nem lenne így — annak előmozdításáért fáradtunk: vajon oly nagy volna hibánk, oly szörnyű következésű fáradozásunk, hogy belőle hazánk veszte következhetnék, hogy homlokegyenest közállományunk felbomlásának indulnánk?

Keblembe nyúltam, mint azt a *Kelet Népe*nek tisztelt szerzője javasla (190. l.), de biztossá tehetem a nemes grótot, hogy — bár én is egyike azoknak, kik a fent említett javaslatokban s kezdeményekben részt vevének s azokat nemzeti ügynek tarták — azon nyugodt meggyőződéssel vontam vissza kezemet a kebelből, hogy sem pezsgő vér, sem a szív pillanati felhevülése, sem mert »épen kedvem csosszant valamit a közjóért cselekedni s egyszersmind kis halhatatlansági repkényt füzögetni halántékim körül«, hanem csak s egyedül csak a fent említett okok birtak mind a fogházjavítási, mind a nevelési ügynek pártolására; s bármennyire érezzem is, hogy ily nagy s fontos ügyek kivívásában személyes befolyásom csak csekély lehet, bármi fájdalmasan sejdítem, hogy e nagy következésű kezdemények, főkép ha oly hatalmas szavak, mint a tisztelt grófé, s ily határozottan ellenök nyilatkoznak, csak csekély sikert szülendenek, míg ezen okok alaptalanságáról meggyőződve nem leszek, ez ügyek pártolását mindig kötelességemnek ismerendem.

Ennyit a taktikáról. Most nézzük a *Pesti Hírlap* modora ellen felhozott nehézségeket, nézzük, vajon mi az, mi által e hírlapnak modora oly veszélyessé válik?

A tisztelt gróf (153. l.) így ír: »Egyedül az által, hogy a képzelet s gerjedelmek fegyverével dolgozik és nem hideg számokkal; vagyis, mint a közéletben a bevett szójárás szerint mondani szokták, a szívhez szól, a helyett, hogy az észhez szólna«, — az által, mert (169. l.) az »érzelem s nem az értelem köréből emeli roppant hatású szózatát és ekkép az országlásnak vagy az abbai beavatkozásnak nem azon rendszerét követi, mely a legegyszerűbb helyzetben is az egyedüli üdvös

és annál elkerülhetlenebb felette szövevényes körülményeinkben; de a helyett egyenesen francia modor szerint munkás, mely modor az érzelem köréből működik és nem más, mint az, mely után indultak Mirabeutól kezdve Camille Desmoulins, Danton, St. Just, Marat, Robespierre egész a mai propaganda hőseiig, szívandalgó Lamennaisval, Père Infantinnal stb.«

Mielőtt ezen ellenvetésről, mennyire a *Pesti Hirlap*-nak szerkesztését illeti, különösen szólnék, legyen szabad némelyeket a legnagyobb általánosságban megjegyezniem.

Ha azon hibák s tévedések hosszú során végig tekinünk, melyek az utolsó időben a tudományok mezején elkövettettek, meggyőződhetünk, hogy mind e hibáknak s tévedéseknek nagyobb része azon természetelleni elválasztásokból származott, melyek korunkban a tudományok mezején történtek; így a jog s erkölestudomány tökéletes elkülönözése, így a politika s moral egymás ellentétele sok s bizonyára felette szomorú tévedéseknek szolgált alapul; így az értelem s érzelem tökéletes elválasztása kétségen kívül nem szül jó következtetéseket. Az, mi az emberben érez s ért, egy egész, melynek egyes részeit testi tagjaiként elválasztani nem lehet a nélkül, hogy az egésznek lényét meg ne semmisítenők, s az ember helyébe, kinek tetteit magyarázni vagy irányozni akartuk, oly lényt ne alkotnánk képzetünkben, mely csak az értelem vagy csak az érzemény után indulva, talán könnyebben érthető, több logikával magyarázható lény lehet, de bizonyára nem ember. Minden emberi cselekedetek között nincs egy, melyben az észnek s szívnek nem volna része egyszersmind, s habár első tekintetre némely esetekben csak a szív gerjedelme, másokban csak a megfontoló észnek határozata mutatkozik is tisztábban, több figyelemmel látni fogjuk, hogy — kivéve a szenvedély beteges állapotát — senki sem cselekedhetik a nélkül, hogy tetteiben mind esze, mind szíve részt ne venne, a nélkül, hogy például, ha szíve felette nagy érzékenysége által valamihez vezetetik, az ész hibás felfogása, vagy ha ellenben eszt követve oly valamit tenne, mit szívtelennek monduk, megromlott érzeményei ne lennének tetteinek alapokai.

Teljes meggyőződéseim szerint a szívnek és észnek egymástóli elválasztása nem vezethet nagy resultatumokhoz, s ezen elválasztáson alapuló okoskodások örökké azokhoz tartozandának, melyekben meggyőződéshez már csak azért sem juthatni, mert az alap oly valami, miről mindenki más fogalmakat képez magának; mert — mint az előttünk fekvő munkából is kiviláglik, hol például a keresztyén vallás az ész vallásának nevezetik — mindig lesznek, kik azt, mit ezeken a szívnek tulajdonítanak, az ész eredményeinek nevezendik, és viszont a szívnek tulajdonítandják azt, mit mások ész hiányának neveznének.

De miután a tisztelt gróf ez ész és szív közti elkülönzésnek annyi fontosságot tulajdonít, hogy Anglia s az amerikai szövetség felvirágzását, Német- s Franciaország aránylagos hátramaradását egyedül abból következteti, hogy az előbbiek csak az ész, az utóbbiak csak a szív sugallatit követék; miután nézete szerint a *Pesti Hirlap* főhibája csak azon tévedés, mely őt az ész ösvényeiről a szív s érzelmek terrenumára vezette: vajon észet és szívet, mint a tisztelt gróf maga (153. l.) teszi, a bevett szójárás szerint véve fel, a történetek, e nemzeti tapasztalásoknak nagy gyűjteménye igazolják-e a tisztelt szerzőnek nézeteit? Vajon, nem egyes népeket s pillanatokat, de az emberi nem történeteinek egészét véve fontolásunk tárgyául, az világlík-e ki általánosán, hogy csak azon országok virágoztak, melyek kizárólag az ész ösvényein haladva, a szív gerjedelmeit soha sem követik? Mind azon nagyban s dicsőben, mit nemünk multjában bámulunk, a szívnek nem volna része? Mind azon szomorú tévedések s kínok között, melyeken elődeink átmentek, nem volna egy, melyet az érzelmet megvető hideg számolás okozott? Én máskép vélekedem, s talán a történetek nagy könyve, melyre hivatkozom, igazolni fogja nézetemet. Vajon csak a hideg ész vala az, mi Görögországot Marathon és Salamis nagy csatáiban megtartá, s e maroknyi népet Ázsia százezerei ellen győzni tanítá? Vajon nyugodt megfontolás, mindent előre látó taktika szabadítá-e meg Rómát zsarnokától? Vajon ez építé-e közállományát, ez lelkesíté-e bajnokit a százados csatára, melynek diadali bére

a világ vala? S ha a régi világot elhagyva, mostani történeteink küszöbére lépünk, s vallásunknak, mely egész civilisatióink talpköve, kezdetét tekintjük: vajon megengedve, hogy a keresztyén vallás nem a szív, de az ész vallása, mit a *Kelet Népe*nek szerzője előtt talán még senki sem mondott, mondhatni-e, hogy a szívnek e vallás terjesztésében nem vala része; s azok, kik az Úr szavára, elhagyva mindent, nagy mesteröket követék, kik körülfogva gúny, megvetés, üldözés, s kínos haláltól, nem ingadoztak hitökben, s bátran felszólalva mindig s mindenütt, hóhér-pallos alatt s égő máglyák lángjai felett lelköknek meggyőződését hirdették, azon százak s ezerek, kiknek szavára a szolgaság lánczai széttörték, kiknek vére újjászületésünk piros hajnala vala a sötét föld felett, csak a hideg ész emberei valának? csak számolás, s ész vezeté fél Európát a kereszteségek alatt üdvözítőnk sírkövéhez? az iszlám dicsőségét csak ész vitta ki, csak ész adott erőt mindazon egyedeknek s nemzeteknek, kik a spanyoloktól le Görögországig szabadságukat kivívák? Töröljük ki történeteink könyvéből mindazt, mit a szív magas lelkesedése tett, s vajon mi marad annyi véres lapjain más, mint nyomorúságunk, más mint szolgaság és szégyen?

De a tisztelt gróf állításának bebizonyítására egyes példákra hivatkozik; lépünk az általa választott térre. Nézete szerint Anglia s Amerika felsőbbségének, Francia- s Németország aránylag alacsony állásának oka »sem az éghajlat, sem a földleirási fekvés, mert ezek csak alárendelt feltételek, sem a népek különös jelleme, minthogy ez is más rovatra való, sem valami véletlen, sem semmi más; de szorosán s kirekesztőleg csak az, hogy mind a francia, mind a német faj országlási tekintetben jobbadán az érzelem s képzelet körében forog, az angol viszont többnyire az értelemnek és szoros számoknak határai között« (185. l.). Noha én, ha mind ezek, sőt még a népek jelleme sem gyakorolhat befolyást állásukra, nem igen látom által, mily oknak tulajdonítsam azon hajlamot, mely az angol nemzetet az értelem, a francziát s németet a képzelet s érzemény ösvényeire vezet; noha én épen ellenkezőleg azt hiszem, hogy a felhozott okok között nincsen egy, mely a nemzetek életére nem gyako-

rolna közvetlen s pedig igen nagy befolyást, nem akarok s nem fogok a tisztelt szerző állításának egyes részeiről vitatkozni, minthogy, az én csekély nézetem szerint legalább, az egész magában nem áll.

Távol legyen tőlem, hogy Anglia vagy az amerikai szövetség kormányférfiainak magas észbeli tehetségein kételkedjem, s el ne ösmerjem, miképen e két országnak ügyei főkép azért gyarapodnak, mert elrendezésökben tudós előrelátás és magas értelem uralkodik; de vajon Franciaországnak ministeri tárczákat vadászó nagy parlamentarisi capacitásai csak érzelmek által vezéreltetnek? Vajon e hatalom után vágyódó csoport, melynek talán minden szemére hányatott már, csak felette gyengéd érzemények és szenvedélyes állhatatosság nem, csak szívét követi tetteiben; s a fenséges német szövetség Frankfurtban csak érzelegve, meghatás könyei közt rendezi el dolgait? S ha ezt mondani nem lehet, ha minden kormány kötelessége szerint országos viszonyainak elrendezésében csak az észnek tanácsait követi, Franciaországban mint Angliában, a német mint az amerikai szövetségben: abból, hogy Franciaország ügyei például rosszabbul állnak, mint Angliáéi, nem következnek más, mint hogy Franciaország országos dolgai kevesebb előrelátással s észszel kormányoztatnak; a szívnek, az én csekély belátásom szerint, itt semmi dolga sincsen. Ennyit a külviszonyokra nézve. Ha ellenben a nemzetek belső életét tekintjük, vajon ki merné tagadni, hogy Angliában s az amerikai szövetségben az érzeménynek hatalma legalább épen oly nagy, mint Német-, s bizonyára százszorta nagyobb, mint Franciaországban? Az angol nemzetnek elsőbbsége napjainkban tagadhatatlan; de nézetem szerint épen erkölcsi tulajdonai azok, melyeknek elsőbbségét köszönheti; vedd el vallásosságát, vedd el a családi viszonyok szentségét, s azon hatalmas keresztyén szeretetet, mely — bármit hireszteljen is a tudatlan külföld — sehol több szegényt nem ápol, több könyvet le nem töröl, mint Angliában, egy szóval azt, mi az érzemény világához tartozik; vedd el nemzeti jellemét, mely állhatatosság, s azon pietást, melylyel elődei szokásaihoz ragaszkodik: s vajon elhiresztelt alkotmánya meg fogja-e teremni

gyümölcseit? Vajon minden országlási bölcsesség, minden ész s értelem fogja-e a százezer éhenhalókat nyugalomra, vagy az ország gazdagait adakozásra inteni? E tekintetben Franciaország kérdésen kívül sokkal kevesebbet követi az érzemény tanácsait; ott kevesebb az adakozás, kevesebb a jótékony keresztyén szeretet, s vajon boldogabb-e ez által?

Teljes meggyőződésem szerint soha a hideg ész maga nagyra, soha boldogságra nem fog vezetni nemzeteket; mint az egyesnél, úgy népek életében szív kell, hogy valóban dicséretre méltót tehessenek. Carthagó, a régiség leghatalmasabb s legszívtelenebbül kormányzott városa, eldőlt; Olaszhon középkori statusai, hol Macchiavellik kormányoztak, a hatalmas Velence, minden számolásai s okossága mellett, porba dőltek; a francia republica Marat, Danton s Robespierrejeivel, kiket én nem a szív, hanem az ész embereinek tartok, mert nem vala érzemény, mely őket republicai bálványuknak hozott áldozataikban visszatartóztathatná — hová lett? — S vajon bizhatunk-e még az ész hideg számolásaiban? s nem kell-e inkább megvallanunk, hogy csak erkölcsi érzet, csak azon keresztyéni szeretet, mely milliókat egy nagy családdá fűz, tarthat s emelhet országokat, s ha Európában körültekintve a proletáriusok millióit látjuk, kiket (hála az égnek, hazánk még ment e veszélytől) számoló önösség kétségbeesésig kínoz naponként; ha látjuk, e magas ész s fenséges értelem által kormányzott országokban miként nő évről-évre a szegénység, mennyi szenvedéseket rejt mind e külső fény, mennyi mondhatatlan kínokat takar Anglia felséges bíbora: ki ne győződne meg, hogy ha civilisatiókat veszélyek fenyegetik, nem túlzó érzékenység, hanem inkább a kétszerkettőnek túlvitt bálványozása okozandja e veszélyeket; s hogy nem az ész, hanem csak azon felebaráti szeretet, melyre vallásunk tanít, csak azon nem számoló, de törpe önösségen túlemelt érzélem, mely vallásunk alapja, s megtanít idegen szenvedések előtt magunkról felejtkezni, menthetik meg a világot. Még egyszer mondom, soha országló ön kára nélkül céljainak választásában az érzéseket nem hagyhatja tekintet nélkül; s a nagy császár, kire a tisztelt gróf a szívtelen észnek

panegyrisában hivatkozik, talán legszebben bizonyítja, mi elégtelen a legmagasb értelem, ha emberi érzet, ha az, mit szívnek nevezünk, nem kormányozza tetteit. De vajon ha ezt megengedjük is, s a nemzet irányának kijelelésében csak az észet magát követnők; ha megengednők is, hogy a czélok választásában csak az ész határozhat: vajon azok, kik a sokaságot ez irány követésére buzdítják, kiknek hivatása a választott cél felé vezetni hontársaikat, nem szólhatnak nemesebb érzelmeikhez? Vajon ha e cél olyas, melynek elérésére egyesektől áldozatok kívántatnak, mely felé haladva némely egyedek »mosolygó megelégedéstől s gyönyör alakú szerencsétől környékezve nem lehetnek a nélkül, hogy magokon kárt tennének; hol azon jutalmazó érzés, mi szerint a hazával együtt magok állását is emelték« (133. l.), nem vár reájok: vajon nem volna szabad az önérdekellen a szív igazságszeretetéhez appellálni? Vajon, ha ezt nem tehetjük, remélhetünk-e sikert szavainknak? remélheti-e ezt leginkább a sajtó? Vagy korunkban annyi nagy s dicső nem e fegyverekkel vívatott-e ki? Anglia anyagi érdekből s nem magas lelkesedéstől vezérelve szabadítá-e fel szolgálait? O'Connel hideg okosság, s nem az érzemény lángoló szavaival vívá-e ki honának jogait? S maga gróf Széchenyi István, kinek nevét minden hazai üdvös javításnak szónokai között találjuk, ki e nemzetet téli álmából felveré, ki felszólalt annyi visszaélés ellen, ki szembe szállt annyi előítéletekkel, ki sujtott jobbra és sujtott balra kimélet s irgalom nélkül, vajon nem szól-e az érzelmekhez soha; nem szól-e most épen, hideg ész és számolás követésére felszólító munkájában? S ha a *Pesti Hirlap* szerkesztője ennyi példa után, a külföld s honunk tapasztalásait követve hasonlólag az érzeményekhez fordult; ha szenvedéseket látva, azon meggyőződésben, hogy nem lehet ember, kinek, bármi fenséges volna is a pálya, melyre Isten által állíttatott, egyes embertársainak szenvedéseit enyhíteni, ha hatalmában áll, nem volna kötelessége, valódi misericordiánus fraterként egyes sebek kötözésével bajlódott; ha e politikai viták és küzködések korában száraz értekezések helyett néha irgalomra inté olvasóit; ha néha a hideg számoló észtól a szívhez fordula, mert érezé,

hogy bármi tökéletesen rendeztessenek is el országos viszonyaink, bármi igazságos törvényeket alkosson nemzetünk, soha nem lesz törvényhozás, mely senkit sem sértene, ha csak a szív nem kötüzi be néha a sebeket, melyeket a legigazságosabb törvény egyeseken ejtett: vajon, kérdem, vehetjük-e rossz néven neki, vajon mondhatjuk-e, hogy, mert a szívhez szólt, csak mert az érzelmekre hivatkozott, hazáját veszélybe hozá?

Csak ki czéljainak elérésére a tömeg gonosz hajlaminak hízelg, csak ki nem az érzelemhez, hanem vétkes szenvedélyeihez szól: az veszélyes valóban; az érdemli, hogy bármi legyen cselekvésének indító oka, — hiba vagy rossz szándék, — minden igaz hazafi egy emberként felálljon ellene. A szenvedelmek hatalma, bármi nemes légyen a cél, melyre felköltettek, országdolgokban mindig veszélyes; s ritka, felette ritka eseten kívül egyik fő kötelessége minden pártnak, nem folyamodni segédökhöz. Ha tehát a *Pesti Hirlap* nem szívhez, hanem vétkes szenvedelmekhez szólt, ha visszaélve állásával, a tömeg gonosz hajlaminak hízelgett, ha helyzetünknek hibás felfogásából, vagy hogy népszerűségét megtarthassa, vak buzgalom és alávaló vágyak indulatos organumának alázza magát: akkor minden, mit a *Kelet Népe*nek tisztelt szerzője fölöle mond, tökéletes igaz; akkor a szerző jól tevő, hogy a *Hirlap* oly jeles tehetségű szerkesztőjét eddigi modorának megváltoztatására inté, s ha szavai sikeretlenek volnának, előre kijelelé a hazának azon veszélyeket, melyek e minden szenvedelmek felingerlésére irt lapból reá okvetlenül következni fognak; ellenben, ha ez a dolog nyugodt vizsgálatából ki nem tűnik, akkor minden kétségen kívül a tisztelt grófnak állításai nem állhatnak; e körül forog az egész kérdés, s csak ennek megfelelésétől függhet ítéletünk.

A tisztelt gróf érzé ezt, s miután általános az ész és szívről szólva, nézeteit a *Pesti Hirlap*ra alkalmazza, egyenesen e térre vezeti a discussiót. Nézetei szerint a *Pesti Hirlap* egy minden érdeket éllel egymás ellen állító, a kicsinyeket a nagyok ellen, a szegényeket a gazdagok ellen felingerlő, feluszító (99. l.) lapnál nem egyéb; czélja, hogy minél gyűlöletesebbé tegye a

főrendeket a nemesi rend, s megint az egész kiváltságos rendet a nagy tömeg előtt« (105. l.), »minden birtoknak, minden felsőbbségnek gyanúba hozása, gyűlöletessé tétele« (220. l.), »minden municipiumot lehető legnagyobbban depopularisálni« (247. l.); s ezért a *Pesti Hirlap* »nem mirigyeiből kitisztítani, de meggyilkolni fogja a hazát, — nem dicső jövőbe vezérli, de okvetlen sírba dönti a magyart« (169. l.).

Hogy a tisztelt gróf a *Pesti Hirlapot* ily színben látva, nyilván fellépett, hogy ő, kinek neve haladásunkkal elválaszthatlanul összekötött, ily veszélyek ellenében — s fenyegethetné-e haladásunk ügyét nagyobb veszély, mint ha a grófnak nézete a *Hirlap* által igazolhatnák? — nem hallgatott: azon nem bámulhat senki; valamint nem is kételkedhetünk, hogy őt, az oly magasan állót, ki hiúság által bizonyára mások érdemeinek lealacsonyítására nem birathatott, csak tiszta meggyőződés viheté e nézetek kimondására; de lássuk, vajon nem csalódott-e nézeteiben; vajon azon okok, melyeket bebizonyítására felhoz, igazolják-e véleményét?

Mind azon vádak, melyek a *Pesti Hirlap* ellen részint a fennemlített, részint a tisztelt gróf munkájának más, hasonló hangulatú helyeiben felhozatnak, a következő négy pontra oszlanak:

1. A szegényeket a gazdagok, a birtoktalanokat a birtokosok ellen való felingerlés.

2. Minden felsőbbségnek gyanúba hozása s gyűlöletessé tétele.

3. Gyűlöletessé tétele a főrendeknek a nemesi rend, s minden kiváltságos rendnek a nép előtt.

4. Minden municipiumnak a lehető legnagyobb depopularisációja.

Mint az angol tengeri hadsereg minden kötelein a vékony veres fonál, úgy a *Pesti Hirlap* vezérczikkein, rejtve bár, mindig e gondolatok vonulnak át, melyek mindenikéből, habár szerzőjét nem tudnók is, azonnal megösmérhetjük; mint Bellini minden műveiben az egy bájló hanggondolat, mint Byron költeményeiből az egy keserű érzemény, úgy e lap minden vezérczikkeiben ez egy alapeszme tűnik ki; minden szerzőnek megvan phisiognomiája: mint királyok pénzekre arczképeket,

úgy minden kitünőbb író gondolataira, mielőtt a nép között kiosztaná, rányomja individualitásának bélyegét, s az, melyet a *Hírlap* szerkesztőjének minden munkájában látunk, nem más, mint e kedvencz eszméknek majd rejtve, majd nyilván kilépő ismétlése. — Igy gondolkozik a tisztelt gróf.

Nagy, nehéz vádak ezek. Ki a birtoktalant a birtokos ellen feluszítja, ki a nemzet egyes osztályai között gyűlölséget gerjeszt, ki minden felsőbbséget gyanússá tesz, s honunk palladiumát, municipalis rendszerünket depopularisálni iparkodik: az hazánk ellensége, az nem érdemli, hogy magyarnak neveztessek. Nemzeti kifejlődésünknek első feltétele nyugalom. Ha e nemzet szégyenesebb osztályai, a helyett, hogy idegen birtok után vágyódnának, nem inkább munkában keresik jobb létöket; ha a nemzet külön rendű polgárai között egység nincsen; ha a felsőbbségek bizodalom helyett csak gyűlöletre számolhatnak, s polgáraink nem érzik, hogy municipalis szabadságunk nemzeti függetlenségünknek legerősb talpköve: akkor ne álmodják senki boldogabb jövőről, s jaj annak, ki e nemzetet ily állapotra juttatta! De épen mert e vádak oly nehezek, mert az, kinek tettei e vádakot igazolják, csak gyűlöletet érdemel, nagyoknak s fontosoknak kell lenni azon okoknak is, melyek bebizonyításukra felhozatnak. Az, kinek a természet ily gonosz tettek elkövetésére erőt adott, jó szándékával nem mentheti magát; ugyan ki hinné, hogy kinek észbeli tehetségei egy nemzetre ennyi hatással lehetnek, az szavainak következését által nem látná? De annyival szükségesebb, hogy csak nyugodt megfontolás után, hogy elmellőzve minden szenvedélyt s előítéletet, ne egyes szavakból, hanem csak egész működésének öszvegéből mondjuk ki ítéletünket polgártársunk felett.

Figyelemmel olvastam végig a tisztelt grófnak munkáját, ismét s ismét visszatérve azon helyekre, hol az említett vádokról szól; megfontoltam minden okait, szorgalommal követtem gondolatainak fonalát: de megvalloam őszintén, bármennyi szépet s jót találtam munkájában, bármennyire meggyőződtem szándékának tisztaságáról, bármennyire lelkesültem meleg szavainál, melyek általa csak az észhez intézve, szívemet dobogni

késztek, semmit, mi e nehéz vádak bebizonyítására szolgálhatna, előadásában nem találtam, s azon édes meggyőződéssel tettem le könyvemet, hogy nemes hon-társam ez egyszer csalódott, miről — ösmerem nemes jellemét — ha nem szavaim, de később önbélatása által meggyőződik, senki inkább örülni nem fog, mint ő maga.

Felteszem mindenekelőtt, hogy a *Kelet Népe*nek tisztelt szerzője állításainak bebizonyítására a *Pesti Hirlap* vezérczikkjei közül minden kétségen kívül azokat választá, melyek e célra legalkalmasabbak valának, s így miután általa a 12., 14., 18., 27. és 32-ik czikk-ből merítettnek okai, a többiek csak mellékesen említettvén, leginkább ezekre fogom fordítani figyelmemet.

Az első vád, melyet a tisztelt gróf a *Pesti Hirlap* ellen felhoz, — a birtoktalanoknak a birtokosok, a szegényeknek a gazdagok ellen való felingerlése. Mindazon szemrehányások között, melyeket, mióta nemünk országos dolgok elrendezésével foglalatoskodik, pártok egymás ellen felhoztak, nincs egy, melyet minden korban s nemzetnél oly változatlanul feltalálnánk, mint ama minden haladás ellen felhozatni szokott: a birtok szentségének sértése. — A Gracchusok a római nép közbirtokát (ager publicus), mely visszaélés által, nem mint birtok, de csak haszonbérben néhány előkelő család kezeibe jutott, e régi haszonbérlektől elvétetni, s a szegények között elosztatni kívánják, úgy mindazáltal, hogy nem csak minden a haszonbérlek alatt történt javítás az aerariumból kipótoltassék, hanem minden ily haszonbérlelő magának 500, minden fiának 250 jugerumot* megtartson, a szegények pedig családunként csak 10 jugerumot kapjanak; s im, noha nem birtokról, hanem csak haszonberről, noha sehol birtok-egyenlőségről szó nem vala, a Gracchusok agrárius törvényeik miatt két ezere után mint a szent birtok megtámadói, mint szörnyeteg nivellatorok hirdettetnek mindenfelől, és az oskolás gyermek borzadva tanulja neveiket; s hány nagy név nem homályosítottott hasonló s ép ily alaptalan vádak által!

* Hold.

A ki a dézsmának más, czélirányosb adó által történendő kipótlásáról, az angol rotten boroughok megszűnéséről, a rabszolgaság vagy csak az angol cornlaw eltörléséről szól: az a szent birtok ellenségének hirdetik, s nincs eszköz, mely ily szörnyeteg kiirtására nem használtatnék, vagy az emberi társaság ily veszélyes megtámadója ellen aljasnak vagy embertelennek tartatnék. S mi csoda? Az élet után nincs semmi, mihez az emberek többsége inkább ragaszkodnék, mint birtokához; — miután tehát alig van törvény, mely egyes polgároknak anyagi jólétére befolyással, s így birtokjogokkal közvetlen vagy közvetve összeköttetésben nem volna: természetes, hogy valahányszor törvények változása forog kérdésben, azok, kik általok, habár csak kis mértékben is, pártoltattak, azonnal feljajdúlnak, s midőn veszni látják kényelmeik azon részét, melyet számtalanok kárával élvezének, azonnal a birtok szentségének sértéséről kiabálnak. — Ez, mondom, természetes, s valamint eddig történt, úgy történni fog ezután minden újításnál; s a tisztelt gróf talán visszaemlékezik azon időre, hol nemes törekvései ellen hasonlóképen azon vád emeltetett, hogy általok a birtok szentsége sértetik.

De kérdem: bárhol s bármikor emeltetett e vád oly férfiak ellen, kik a haladás zászlói alatt küzdenek: vajon történt-e ez valaha gyengébb alapon, mint melyre ez itt állítatik? — A *Pesti Hirlap*, elámitva egyik levelezőjétől, azon álhirt terjeszti, hogy néhai Bay József táblabíró tetszholtan temettetett el; s e részben — noha egyáltalában nem osztozhatom a tisztelt grófnak azon nézetében, hogy az elevenen temettetés oly ritka eset volna, mely húsz évben alig egyszer történik — legfelebb azzal védelmezhetem a *Pesti Hirlap* szerkesztőjét, miszerint léte rövidebb vala, mint hogy levelezőit tökéletesen ismerhette volna. Alkalmat véve ezen esettől, a szerkesztő halottasházak felállítását javasolja, s minekelőtte ezekről szólna, orvosi politiánk elhanyagolt állapotját említi. Felhozza, hogy e politiának hiánya a gyermekgyilkolást idézi elő; felhozza, hogy fővárosunkban földalatti pinczelyukak vannak, hová hó és esővíz befoly, s melyeknek nedves gőzében két-három család

minden leheléssel mérget szí, — rosszalván, hogy ily pinczelyukak, melyekben vízár száz meg száz bizonyos martalékot találna, még azon házakban is, melyek utolsó szomorú tapasztalásunk után emelkedtek, engedtetek építtetni. Ez az egésznek veleje. A gyermekgyilkolásról szólva, a szerkesztő azon anyátlan gyermekekre emlékezik, kik — mert nálunk e gyermekek nevelésére rendelt közintézetek nincsenek, mit a tisztelt gróf munkájának 196. lapján fájdalommal említ, — évnegyedenként négy forinttal jutalmazott dajkák gondviselésére bizatnak, s ha itt elhanyagolás által el nem vesznek — mi a szerkesztő szerint százból nyolczvan-kilenczvennel történik, — végre talán az utcán fagnak meg. A földalatti pinczelyukakról szólva, szívteleneknek nevezi azon gazdákat, kik ily lakásért két-három forint hetenkénti házbért kívánnak lakóiktól; ez az, mire a tisztelt gróf vádját építi. Nézete szerint mindez nem szülhet a legszomorúabb következéseknél egyebet; ha a szegény hallja, »hogy száz ily szerencsétlen gyermek között nyolczvan-kilenczven elhal, a megmentett tiz pedig az utcán fagy meg; nem természetes-e, — így kérdi — hogy lelkében oly antipathia, de nem, oly gyűlölet s megvetés fejlődik ki minden vagyonos iránt, miszerint aztán nem kell egyéb, mint egy kis alkalom és egy kis vezér, és kész kivágni szemét akárkinek, de még legnagyobb jóltevőjének is, kire vezérei uszítják«. (255. l.); — ha azon szerencsétlenek, kik a külváros pinczelyukaiban laknak, a *Pesti Hirlapban* olvassák, hogy gazdáik szívteleneknek neveztetnek: »nem fogja-e ez nevelni a népnek minden kész vagyona ügyis napról-napra nevedő étvágyát, és így jót tágitani azon irigy szemüvegen, melyen keresztül a szegényebb mindig szívtelen harpaxot lát a birtokosban?» (259. l.)

De vajon ha ez áll, ha egy pár statisztikai adatnak összeállítása már feluszítja a birtoktalant minden birtokos ellen; ha az, ki néhány külvárosi házi gazdát szívtelennek nevezett, már a népnek minden kész vagyona naponként növekedő étvágyát nevelé: hol vannak azon határok, melyek között a sajtó veszély nélkül működhetik? Ha már némely bajoknak pusztá említése — feltéve, hogy azok igazak, mit a tisztelt

gróf kétségbe nem von, — ha a házigazdákról egyetlen egyszer használt epithetum azon forradalmi állapothoz vezetheti a magyart, melyet mindig lelkesülés kezd, örvénylés kísért s megbánás követ; ha e nemzet szegényebb osztályainak állapota oly irtózatossá, vagy lelkülete annyira megromlott, hogy minden szó, mely által ezen állapota iránt felvilágosíttatik, vagy boldogabb hontársai könyörületességre intetnek, csak kétségbeesésre vagy azon rég forrott gyűlöletnek kitöréséhez vezetnek, melyet állítólag szívökben régóta éreznek: vajon ki az, ki, ha szóval vagy írásban köztárgyak iránt felszólal, nem vádoltathatnék azzal, hogy szavai a népet felingerlendik; hogy legtisztább szándékból eredett törekvései által a hazát végveszélybe dönteni nem fogja; hogy nem fogja kettévágni azon vékony fonalat, melyen nemzetünk jövője még függ? Ha ez áll, akkor Isten veled szólásszabadság, Isten veled szabad sajtónak reménye örökkön örökre; ha egy vigyázatlan szó, egy rosszul választott epithetum a magyart sirba dönti, a jó polgárnak ezentúl csak egy kötelessége marad, s az: hallgatás. S vajon maga ez fogja-e biztosítani nemzetünket? Vajon ha mindnyájan, kik eddig a nép — hogy' is mondjam, hogy mindent lángba ne borítsak — nem egészen eldorádói helyzetének javítása körül fáradtak, elnémulnak is: nem fog-e téli napokban minden, az utca szegletén didergő gyermek, nem fog-e minden, utczaínonk rongyosan kolduló asszony, nem maga azon külvárosi gazda, ki pinczelyukáért a két-három forintnyi hetibért — mi köztünk legyen mondva, talán egy kissé mégis drága — beszedi, több elkeseredést szülni a szegényekben, mint a *Pesti Hirlap* bármily érzelően írott vezérczikkei, s nem fog-e így — bármi szigorúan töröltessék is könyvvizsgálatunk által a *Pesti Hirlapban* minden, mi illetően gyűjtőanyagot rejt magában — a tisztelt gróf által előre látott veszély fejünk felett lebegni mindaddig, míg az irgalom censurája utczaínról az utolsó fázó gyermeket, pinczelyukainkból az utolsó szerencsétlen családot a nép szemei elől el nem törölte, azaz oly állapotba nem helyhezé, melynek látása senkiben elkeseredést ne szülhessen?

Nem túlságot mondok itt; ha azok, miket a tisztelt gróf a *Pesti Hirlap* ellen felhoz, állanak; ha a 18-ik vezércikk csakugyan feluszítja a szegényt a gazdag, a birtoktalant a birtokos ellen: akkor véleményem szerint minden szólásszabadság, minden szabadabb elvű könyvvizsgálat való nemzeti calamitás; akkor, mint Rómában, úgy nálunk a haza legjobb polgárai ne vágyódjanak más, mint a censori hivatal után. S vajon a tisztelt gróf által felhozott második vezércikk, melylyel fentemlitett vádját bebizonyítani igyekszik s melyet, mint felette jóízűt, önmaga választott magának, nem épen oly elégtelen e nézeteinek bebizonyítására? A szerkesztő e vezércikkjében, mint a 18-dikban tevő, fájdalom, álhírre alapítja okoskodásait; s távol legyen tőlem, hogy őt e részben védelmezni akarnám; ez álhírnek terjesztése hiba minden kétségen kívül s pedig annyival nagyobb, mennyivel fontosabb tárgy körül történt, s mennyivel könnyebb vala a szerkesztőnek, helyben lévén, tökéletes bizonyosságot szerezni magának e tárgy felől. S ezt a szerkesztő maga sem fogja tagadni; de vajon — minden szenvedély nélkül szólva e tárgyhoz — e vezércikket első sorától az utolsóig átolvasván, következtethetjük-e, hogy általa a birtoktalan a birtokos ellen felingereltetik? Pest városában sok nyomor találtatik; a tisztelt gróf is elismeri ezt s a statusférfitapintatával előadja néhány okait; nyomor, mely eddig orvosolva nincs s melynek orvoslása jelen viszonyainkban sem egyeseknek, sem a helybeli törvényhatóságoknak hatalmában nem áll; a *Pesti Hirlap* szerkesztője fájdalommal érzi ezt s lelkes szavakkal könyörületességre s irgalomra inti olvasóit. »Nem jótékonyság, — így szól ő, — hanem lélekisméret elalattatása azt gondolni, hogy a tíz garassal, melylyel az asszonyegyesületi tánczvizgalomkor egy sorsjegyet váltottunk, — az egy forinttal, melylyel az újévi köszöntetés alkalmatlanságát nyakunkról leráztuk, már betöltöttük Isten törvényét, mely felebarátunkat szeretni parancsolja mint minmagunkat«, de e szavakból ki fogja következtetni, hogy a *Pesti Hirlap* nézete szerint: »csak az oka, hogy nálunk annyi a szegény, mert a gazdagabbak szükkeblűek«; vagy hogy, mert a szer-

kesztő néhány egyedekről felteszi, hogy emberszeretetre nézve nem épen evangéliumunk hív követői, azért minden gazdagabbat való harpax képében kíván a nép elébe állítani; s mert a farsangi örömeiket — miben vele tökéletesen egyetértek — nem épen civilisatióink legszebb kinövésének tartja s a tánczvigalmak hőseinek s heroináinak azon tanácsot adja, hogy mit egy bábra költenek, azt inkább szegény embertársaik felsegélésére szenteljék, azért mindazokat, kik tánczvigalmakban részt vesznek, a közgyűlölet tárgyává akarta tenni? Kérem: ha e vezérezik ily nehéz vádnak alapja lehet, mit mondjunk akkor azon hitszónokokról, kik nyilván, magas szónoki székekről — melyen tekintetök a nép előtt bizonyosan nagyobb, mint bármely hírlapé — könyörületességre intik azokat, kiket a sors vagyonnal álda meg; ha hivatkozva Üdvözítőnk isteni szavára, emlékeztetik a gazdagot, hogy birtokának egyetlen való bece az, ha általa embertársain segített, hogy kincse csak akkor kamatozik üdvére, ha irigy önösséggel el nem ása vagyonát s a végzetnek látszó igazságtalanságát — mely reá annyi áldást árasztta — későbbi jótettek által igazolá; mit mondjunk magáról szentírásunkról, hol írva áll: könnyebben megy át a teve egy tüfokon, mint a gazdag a mennyeknek országába, s hol minden szó, az elsőtől az utolsóig, egy nagy oktatás, mely irgalomra int.

A tisztelt grófnak nézete szerint »alig van ország a világon, mely annyi bőkezűségnek mutatná jeleit; irgalmas érzelmekben soha sem maradt el a magyar, s mikor hibázott, egyedül érzelmeinek felcsordulása által hibázott« (208. l.) Én e részben más véleményben vagyok, s habár ismerem egy pár nemes nőnek nevét, kiknek említésénél fővárosainkban minden szegénynek szive fellobog, nem átalom kimondani, hogy hazánkban egyesek jótékonyága általánosan véve kevesebb szegénynek sorsát enyhíti, mint bármi más országban, melyet ismerek; s hogy ha nálunk a szegények száma kisebb, az bizonyosan nem túlzó irgalomnak, hanem hazánk e részben szerencsés helyzetének tulajdonítható, mely épen mert gyáripár nélkül szűkölködik, a pauperismus egyik fő okától ment. De engedjük meg, hogy e részben csalódtam, s hogy

noha némely provinciális városainkban a szegények állapotja valóban irtózatos, — noha egy népes s tiszta magyar helyet nevezhetnék, hol az utas félig meztelen koldus gyermekektől körülvéve alig menekedhetik rimánkodásaiktól, s néhány szegény télen nyakig ganéjba beásva tölti éjszakáit a nélkül, hogy sorsán annyi ezer lakó közül valaki könyörülne, — hogy noha, mondom, minden országos vásár és búcsú száz meg száz nyomorékjával, kikről senki sem gondoskodik, talán nézeteimet igazolja: mégis a tisztelt grófnak nézete szerint az irgalom érzete hontársaink szívében tökéletesen fölébredt; mondom, ha megengedjük ezt, a *Pesti Hirlap* említett cikkének ugyan mik lehetnek rossz következései? A gazdagokra nézve, »kik úgylis annyira készek minden engedményre«, a tisztelt grófnak nézete szerint »minden efféle túlhajtásnak feltartóztatólag, sőt visszalökőleg kell hatnia«. De kérдем, kinek szívében az irgalom érzete valóban feltámadott, kit vallása szeretni tanít, s ki csak egyszer élvezé azon boldogságot, melylyel egy jótettnek öntudata keblünket eltölti, visszafogja-e vonni segédkezét embertársától, csak mert a *Pesti Hirlap* által könyörületességre intetett? Szeretlenné fog-e válni, csak mert a szerkesztő azokhoz, kik szeretetlenek valának, néhány komoly szót intézett? Vagy talán a szegények részéről fenyegetnek veszélyek? talán e vezérezkik őket izgatá gazdagabb hontársaik ellen? Mert hisz a *Pesti Hirlap* cikkeiből ítélve, a nép szegénységének okát abban fogja keresni, mert nálunk a gazdagok szükkeblük. Ha ez áll, ha a *Pesti Hirlap*-nak működése oda czélzott, hogy a szegény a gazdagabb ellen felingereltessék, hogy a nép szenvedéseinek okát csak a birtokosok szívtelenségében keresse: akkor mondjunk anathemát a szerkesztő fejére, s ki hazáját szereti, keljen fel egész erővel s minden tehetségeivel e köz ellenség ellen. De nem mutatkozik-e — még a tisztelt gróf által idézett cikkelyben is — mind ennek épen ellenkezője? A szerkesztő a szegénységnek okairól szólva ekkép nyilatkozik: »Ily jelenetek, mint ez a kétszáznyolcvan halott, rendkívüli eseteket kivéve, nem múltékony okok eredményei. A baj főoka mélyen rejtezik. Ébredjen a nemzet annak érzetére, mi a közérdek; vegye fel

szívvérébe a meggyőződést, hogy minden, mi a természetesi erő teljes kifejtését gátolja, nyomort és inséget szül, és árt még annak is, kinek érdekét legyezni gondoljuk. S ha e meggyőződésből indulva, a javak világába szabadságot s biztosságot hozott be, s ha nem lesz kénytelen pirulva érezni, miként a földművelés, műipar és kereskedés bilincseinek lerázását időn túl elmulasztotta; a munkásságot saját intézkedései által megcsonkította; a dolgozó néposztály nevelését, mely a nemzeti jólétnek lényeges föltétele, minden mértéken túl elhanyagoló; igazságszolgáltatását gyorsítani vonakodott; s a mi honunkban százados bajok gyökeres orvoslátának föltétele, a birhatási rendszer kiegyenlítéséhez ha hozzá fogni nem mert; ha mindezt pirulva kénytelen nem lesz érezni, s a szegénység ügyét czélszerűen elrendezi: az élelmetlenség fogyni, s vele nyomor s inség kevesedni fog. S vajon ki ezeket olvasá, fogja-e mondhatni, hogy a *Pesti Hirlap* szerkesztője a nálunk található szegénységnek okait kizárólag — vagy legalább nagyobb részben — a gazdagok szívtelenségében keresi, vagy hogy csak egyesek irgalmától várja e szomorú állapotnak megszűnését, s nem kell-e inkább megvallania, hogy ezen cikkelyében, a szegénység megszüntetésére nézve legalább, a tőle a tisztelt gróf által (101. lapon) megkivánt javítási recipét minden tartalék nélkül előadná?

De legyen ez elég; a mondottak, s mindenek felett a 12-ik s 18-ik vezércikkelynek figyelmes átolvasása talán meggyőzték olvasóimat, hogy ama nehéz vád, mely a *Kelet Népe*nek tisztelt szerzője által a *Pesti Hirlap* ellen emeltetett: mintha a szegényt s birtoktalant a gazdag s birtokos ellen úszítaná, e cikkelyekre nem alapítható; — menjünk tovább.

A második panasz, mely a *Pesti Hirlap* ellen emeltetik: minden felsőbbségnek gyanúba hozása s gyűlöletessé tétele. A vád nehéz és fontos, nézzük ennek is alapjait. Valamint az előbbi, úgy ez is leginkább a fennemlített 18-ik és 12-ik vezércikkelyekre alapítatik. »Ha a szegény a 18-ik vezércikkelyben azt olvassa, — így szól a tisztelt gróf a 254-ik lapon, — hogy a gyermekgyilkolásnak eleje vétele végett másképp nem

intézkedtek a hatóságok, mint egy hóhérnak rémgyanánt háttérbe állítása által, ha azt hallja, hogy száz ily szerencsétlen közt nyolczvan-kilenczven elhal, a megmentett tíz pedig tán az utcán fagy meg: nem természetes-e, hogy lelkében antipathia s gyűlölés támad minden felsőbbség ellen. — A *Pesti Hirlap*nak ezen állításai legalább nem sokkal tesznek többet (a gróf nézete szerint 253. l.) mint: Te városi tanács, Te vármegyei hatóság, Te helytartó tanács, Ti mindnyájan nem értek annyit, mint egy pipa dohány, mert kötelességteknek nem, de legegyszerűbb emberi hivatástoknak sem feleltetek legtávolabbról is meg.« »A 12-ik vezércikkben közölt szomorú hír pedig (275. l.) a közönségben, mely ily féléket elhisz, egyenesen azon gondolat alapját veti meg, nem volna-e jó az egészet felforgatni, egy egészen új kezdet tétele végett; mert ott, hol egy ország fővárosában a XIX. században minden háború, dögmirigy és efféle nagy esemény nélkül kétszáznyolczvan holt ember test találtatik a nyílt utcákon, ott valóban oly ebül, sőt oly kutyaül állnak a dolgok, hogy már nagyobb zavar nem lehet, s ekkép kár bevárni egy csigamenésű reformatiónak annyi unalmas renddel ránk lassanként systhematisált bekövetkezését.« Minden nyugodt nemzeti kifejlődésnek első feltétele a rend. Ki ennek megbontója, ki a köz társaság szolgáit gyanúba hozza s gyűlöletessé teszi és így a szükséges hatalmoknak legerősebb talpkövét, a közbizodalmat meggyengíti, az a társaságnak ellensége. Ha a felsőbbségeknek anyagi hatalmoknál egyéb támaszok nem marad, e felsőbbségek s a nép egyiránt demoralisálódnak; azok úgyszólván már helyzetök által gyűlölet tárgyai lévén, a közvéleménytől egészen függetlenekké válnak, s mintegy önkénytelenül anyagi hatalmoknak kiterjesztéséhez vezetnek; ez engedelmeskedve meggyőződése ellen, meghajolva egy gyűlölt, de félt hatalom előtt, lealáztatik. Első kötelessége tehát minden jó polgárnak, fentartani valamint a törvénynek, úgy azoknak tekintetét is a nép előtt, kik e törvényeknek képviselői s naponkénti végrehajtói. De vajon ebből az következik-e, hogy mert a felsőbbségeknek általános tekintetét a haza kára nélkül csonkítani nem lehet, minden

visszaélésnek fölfedezése, mely vagy egyes tisztviselő, vagy egész gremiumok által elkövetetett, tilos? Hogy mert a felsőbbsegeket a nép előtt gyanússá tenni nem szabad, egyszersmind a jó polgárnak kötelességei közé tartozik, beleplezni minden hibát, vagy hanyagságot, mely felsőbbsegekre némi homályt vonhatna? Nincsenek adataim, s azért nem mondhatom, mennyire áll az, mit a *Pesti Hirlap* a lelenczek sorsáról mond; de feltéve hogy adatai igazak, hogy száz ily gyermek közül csakugyan nyolczvan-kilenczven hal meg, nem állt e kötelességében minden jó polgárnak, a kormányt s hazát e szerencsétlen állapotra figyelmeztetni, figyelmeztetni pedig annál inkább, mert hazánkban még a lelenczekről eddigelé gondoskodva nincs, s csak a törvényhozás útján történhetnek oly intézkedések, melyek e hiányt tökéletesen pótolják.

A 12-ik vezércikkben említett kétszáznyolczvan halottról nem szükség bőven szólanom, minthogy a hír és visszavonása egy számban jelenvén meg, a közönségben csak felette kevés egyed lehet, ki ezt elhívén, reá oly iszonyatos okoskodásokat építhetett, mint melyeket a tisztelt gróf említ. De feltéve, hogy e hír való volna, vagy hogy a *Pesti Hirlap* például némely vármegye tömlöczeinek közönséges évenkénti mortalitásáról közölne tudósításokat, melyek, köztünk legyen mondva, talán nem kevesebbé lennének szív-szorítók: mert egyes túlzók lehetnek, kik a tisztelt gróf által elmondott módon okoskodnának ily tudósítások nyomán; mert lehetnek némelyek annyira tapasztalatlanok minden országos tudományban, kik nem épen e nyilvánosságban látják legnagyobb biztosságát annak, hogy e visszaélések végökhöz közelgenek, hogy a kormány, mely e hiányoknak nyilvánossá tételét nem ellenzi, megszüntetésökre bizonyosan kezet nyujtand; mert, mondom, ily egyedek lehetnek, a sajtó ne gyakorolja üdvös hatalmát? Az angol hírlapok, melyek a gyári munkások sorsáról szólnak, felelősek-e azon kicsapongásokért, melyek e munkások által itt-ott elkövetetnek? A hírlapok elhallgassanak minden visszaéléseket? Mintha az igazságos panasz, mely itt-ott egyes tisztviselők ellen létezik, nem terjedne sajtó

nélkül is; vagy a mende-monda által közölt hír nem nagyulna százsorta nagyobb mértékben, mint azt a leghazugabb lap tenni merészné, s így nagyítva a nép között nem szülné épen azon rossz következtetéseket! Nézetem szerint nincs, mi a felsőbbségek tekintetét inkább csonkítaná, mint ha ellenök szólani egyáltalában tilos; ily esetekben, csak mert előljáróit váddal illetni nem szabad, a nép felteszi, hogy méltó oka volna ezt tennie és suttogva egymás között igazságtalanabb, mint ha a nyilvánosság tág mezejére kilépni kénytelenítették. Nem a hiányoknak nyilvános rostálása: magok a hiányok csonkítják a felsőbbségek tekintetét; s a nyilvánosság, mely az egyes tisztviselőt vagy hatóságot minden lehető javításnak eszközlésére bírta, épen ez által alap-oka is azon határtalan tiszteletnek, melylyel a törvény végrehajtóit épen a legszabadabb sajtóval bíró országokban körülvéve látjuk.

Sokat szólhatnék e tárgyról még; mondhatnám, hogy a *Pesti Hirlap* említett vezércikkeiben egyes esetekről szól, s hogy így legfelebb is azzal vádoltathatnék, hogy némely egyes tisztviselői személyek vagy testületek, de semmi esetre sem minden felsőbbség iránti tiszteletet gyengíthete; mondhatnám: valamint hazám népét nem gondolom oly forradalmi állapotban, hogy egypár statisztikai adat által azonnal minden felsőbbségnek gyűlöletére birathatnék, úgy azon férfiakat, kik e hazában hivatalokat viselnek, inkább tisztelem, mintsem feltehetném, hogy hiányokra bárki által figyelmeztetve, azoknak lehetőség szerinti megszüntetését kötelességöknek nem ösmernék; de füzetem hosszabbra terjed, mint akartam, s azért térjünk e vádak harmadikához, s nézzük: áll-e az, hogy a *Pesti Hirlap* gyűlöletessé teszi a főrendeket a nemesi rend, s minden kiváltságos rendet a nép előtt.

Minden országban, hol alkotmány vagy társasági szokások a népet külön osztályokra választák, s politikai jogokban vagy társalkodási tekintetben egymás felébe emelték: e különvált osztályokban szükségkép surlódások fognak támadni, s pedig annyival elébb s bizonyosabban, mennyivel közelebb állnak jogi s társalgási tekintetben egymáshoz. Kiket a sors a társalgási lépcső ellenkező

határaitra állított, ritkán jönnek közvetlen surlódásba, s a koldus a gazdagot, a polgár a herceget irigység nélkül látják oly fénykörben, mely még vágyaiknak is távol áll; sőt nem ritkán látjuk ez ennyire különvált osztályok között a legmelegebb, legtartósb sympathiát; csak ott, hol két osztály egymáshoz közel áll, hol sok tekintetben hasonló s csak némelyekben külön vált, egy téren naponként találkozáva, mintegy naponként megví felsőbbiségeért, ott találunk majdnem mindig gyűlölésre.

A zsellér s telkes gazda, a polgár s választott polgár, a kisebb s nagyobb birtokú nemes, s végre ez utóbbi s a mágnás között mintegy természetes rivalitás uralkodott s fog uralkodni mindig; az, ki magasabban áll, felsőbbiségét senkivel sem érezteti úgy, mint épen azzal, kit valamivel alantabb, de magához oly közel lát, hogy általa contestatiójától félhet; minden alantabb álló mind azon gyűlölséget, melyet, egyenlőség után vágyódva, felsőbbjei ellen érez, azokra önti a legtöbbször, kik nálánál csak egy fokkal állnak magasabban; s ez úgy volt s lesz mindig, habár a *Hírlap* vagy egyesek vigyázatlan beszédjei soha sem nevelnék is ez ellenséges indulatokat.

Ezen általános nézetnek következése először az, hogy épen mert egymáshoz oly közel álló néposztályok, mint nálunk a mágnási s nemesi kar, természetök szerint már surlódásokra hajlandók, minden, ki e természetes hajlamot használva, ezen osztályok között ellenségeskedést okoz, kellően vétkes.

Másodszor, hogy az ily osztályok között létező surlódásoknak oka nem ritkán minden különös kútfő nélkül csak a dolgok helyzetéből fejlődik, mely által az alantabb állók néha felsőbbjeik minden tetteiben gögöt látnak, ezek az előbbieknél gyűlölséget s ellenséges indulatot keresnek a nélkül, hogy ezek vagy amazok ilyesre különös alkalmat adnának, s inkább mert ilyesmi körülményeikben lehető, mint mert valóban elkövetett; s hogy ennél fogva ily ellenséges indulatoknak létezését vagy nevedését csak akkor tulajdoníthatni egyeseknek, ha ezen vád tetteikből világosan bebizonyítható.

Ha tehát a *Pesti Hírlap* a mágnási s nemesi rend

között — melyeknek összmunkálása nélkül honunk előmenetele jelen viszonyainkban lehetetlen — valóban gyűlölséget gerjesztett; ha a — fájdalom! már úgy is elég tágra terjedt — hézagot, mely e két rendet egymástól elválasztja, munkássága által még nagyítá: kétségen kívül nincs, mi e cselekvésnek mentségül szolgálhatna; az ellenben, hogy e hézag létezik, sőt a tisztelt grófnak véleménye szerint egy idő óta még tágult, a *Pesti Hirlap* szerkesztőjének csak akkor tulajdonítható, ha cikkeinek szavaiból megmutathatjuk, hogy valóban ezek valának okai a szakadásnak.

Mielőtt a *Kelet Népe* tisztelt szerzőjének a *Pesti Hirlap* ellen e részben felhozott vádjainak taglalásába ereszkedném, legyen szabad mindenek előtt idéznem azon szavakat, melyekben a szerkesztő a tisztelt gróf által említett 17-ik vezércikkben hazánk felsőbb rendeiről nézeteit előadja.

•Ne gondolja senki, hogy a nivellatio eszméje erőt vett legyen e nemzetben a historián. Mi szeretjük nemzetünk múltját és soha sem fogjuk azt felejteni. Hazánknak múlt időkről képe nagy vonásaiban a magyar előtt mindig szívemelő, még szerencsétlensége árnyéklatában is igéző, még botlásaiban is érdekes marad. Pedig vannak nevek, mik e múlt kor dicsőségével emlékeztünkben összeforradvák. Ha ily név tűnik fel a nemzet előtt az életben: csak szólnia, csak tennie kell az irányban, melyet hazafiság jelel, s első szavánál egy nemzet figyelme vonul reá, egy nemzet bizalma fordul felé, s első léptében felkarolja őt ama roppant erő, mi nélkül ma már az ébredés korában egy nemzettel sikeresen még csak jót sem tehetne a népszerűség.

•Kiknek már nevéknél fogva ily hatáskör nyílik, minőre mások csak hosszadalmas munkahűséggel küzdhetnek fel; kik a polgárjogoknak első szülöttei, vak történet által közvetlen munkásságra hivatvák a pályán, hova másokat csak nemzeti bizodalom emelhet föl, és önállóbb, függetlenebb munkásságra hivatvák, mint kiket tömegek akarátja, s néha talán elfogultsága korlátozhat: ezekre — ha akarják — szép jövő vár. Ha — miként bizton hiszszük — néhány lelkesebbjeik példája szerint kivetkeztek a szűkkeblűség, szeretetlenség, nemzetet-

lenség lepleiből; ha érzik, hogy igazságosnak lenni nem áldozat, hanem annak, a mi valódi jog, biztosítása; hahogy a nemzet-boldogítás és alkotmányos életfejemény békés ösvényén a józan haladás zöld reményszegte fehér lobogóját ők viszik elől: a nemzet őket bizalomteljesen fogadja vezéréivé, s kétszer meleg lelkesedéssel követendi ez ős neveket a béke útján, miként őseiket követte egykor a harcz mezején, és a fénykört, melyet kiérdemlenek, a fénykörrel kettőztetendi meg, melyet őseik érdemlettenek.»

Ezek a *Pesti Hirlap*nak a magyar főrendekről nyilván kimondott nézetei, melyeket én annyival őszintébbeknek tartok, mennyivel tökéletesebben megegyeznek sajátaimmal e tárgyról. Ha meggondoljuk azon befolyást, melyet emlékek minden emberre gyakorolnak; ha meggondoljuk, mi nehezen ösmeri el a többség oly egyedeknek felsőbbségét, kiket egykor hasonlóinak tudott, s mennyivel könnyebben hajlong öröklött, mint önválasztott bálványok előtt: nem bámulhatja senki azon befolyást, melyet a születési aristokratia még napjainkban is majdnem mindenütt gyakorol; — nem bámulhatja, ha még Franciaországban is az ó nemesség, bár porba döntve a forradalom, s új és dicső nevek által, kipótolva a császárság által — soha nimbusát egészen el nem veszté. — A nemességnek tisztelete régi földrészünkben annyira a nép szokásaiba felvett, annyira benső organismusával egybe font eszme, hogy mostani viszonyainkban hatalmát tagadni képtelenség. Csak egy van, mi e részben az újabb s régiebb idők között különbséget teszen, az, hogy a nemesség egykor nemcsak minden politikai kitüntetés feltétele, de egyszersmind biztos eszköze is vala; s hogy most a legszebb név s cím e kitüntetés után vágyódónak segédet adhat, de valamint nem egyedüli, úgy magában nem biztos eszköz ennek elnyerésére. Csak az, ki valóban erősebb, kormányozhat; s valamint az anyagi erő századaiban a nemesség csak bajnoki erényei által vívá ki felsőbbségét: úgy napjainkban minden születési aristokratia hatalmassá csak akkor válhatik, ha címerlein kívül birtokra és magasabb intelligentiára támaszthatja hatalmát. Ez helyzete minden születési aristokra-

tiának mindenütt, s habár kisebb mértékben, nálunk is. Hazánkban a főrendeknek valamint birtoka, úgy jogai terjedtebbek, mint bármily más országban; s ha valahol, bizonyára nálunk szép az állás, mely e rendek minden egyedére, ki hivatását átlátá, vár; de a név maga korunkban már nem ámíthat el senkit, s valamint a *Kelet Népe* tisztelt szerzőjének neve és kivüle senki által nem birt országos állása legszebb igazolása azon tekintetnek, melyben a *Hirlap* nézete szerint a főrendek tagjai közöttünk állanak: úgy érdemei bizonyosságot tesznek arról, hogy e nemzet tiszteletében nem csak nevek által vezéreltetik.

Már kérdem: azt, ki a főrendekről úgy szól, mint a *Pesti Hirlap* szerkesztője a fenn idézett helyen, vádolhatni-e azzal, hogy a »születési jogokat nivellálni akarja« (134. l.), vádolhatni-e, hogy ily szavak által polgári erény és közlélek helyébe másnak tulajdona utáni vágyakat gerjeszte? S ha bizonyos idő óta viszongások mutatkoznának a nemzet két felsőbb rende között: annak tulajdoníthatjuk-e ezeket, ki a főrendeknek nép s önmagok előtt ily dicső munkássági kört jelele ki, s ki mindazon francziáknál, kiknek — állítólag — modorát követi, Mirabeautól kezdve Camille Demoulsing, Danton, St. Just, Marat s Robespierreig talán aligha találna olyast, ki e vezércikkben az aristokratiáról kimondott nézeteket magáéinak vallaná.

A *Kelet Népe*nek mélyen tisztelt szerzője e részben máskép vélekedik, s midőn az említett cikkelyt (130. l.) olyannak nézi, mely »csábításra kigondolt dicséretei által inkább sértő« (e szavak által, én legalább nem tudom, mi más cikkelyt érthetett volna a tisztelt gróf) — a *Pesti Hirlap* minden szavaiból csak azon öröklő censeo esse delendos et delendas ítéletet véli kihallani, mely szerzőjöknek kedvencz eszméje.

Nézzük a nemes grófnak okait. Azokon kívül, melyek általa annak bizonyítására hozattak fel, hogy a *Pesti Hirlap* a birtoktalant a birtokos ellen uszítja, s melyek, minthogy főrendeink egyszersmind honunk legnagyobb birtokosai, a jelen kérdés alatt lévő vádnak bebizonyítására is szolgálhatnának, a tisztelt gróf különösen a főrendeket illetőleg (legalább mennyire azt munkájából

kivehetni) kettőt rosszal a *Pesti Hirlap* eddigi vezércikkeiben.

Az 1-ső: mert a *Pesti Hirlap* főrendei azon részéről szólva, mely az általa kijelölt hivatásnak megfelelni nem akar, nyilván kimondja meggyőződését, hogy a haladás nagy ügye, hogy nemzetünk rendeltetése teljesülni fog nélkülök, sőt ellenük is, ha kell.

A 2-ik — s itt engedelmet, ha a tisztelt grófnak nézetét fel nem fognam, mert megvallom, noha ismét és ismét olvasám munkáját, még a jelen pillanatban is alig hihetem, hogy nem csalódom, — mert a *Pesti Hirlap* nézete szerint nem kegyelem, hanem jog s igazság az, mit korunk követel, s csak ezeknek megadása lehet az alap, melyre honunk jobb létét biztosan építhetni. Legyen szabad e vádak elsőjének megczáfolására felhoznom a *Pesti Hirlap* azon szavait, melyekre alapítatik; e szavak, nézetem szerint, megfelelnek magokért. Előadva azon magas hivatást, mely hazánkban a főrendekre vár, ha helyzetöket felfogva, ezzel a haza javára élnek, a *Pesti Hirlap* ekkép folytatja cikkelyét: »De ha volna közöttük, ki úgy vélné, hogy őseitől öröklött neve oly tökepenz, mely őt tétlen nyugalomra felhatalmazná, vagy tán épen felhatalmazza magán hasznát jog s igazságnak, magán érdekét köz nemzeti érdeknek ellenszegezni; ha volna, ki túlságos önhittségében a világ kerekét megakasztani, vagy a józan haladásnak, melyet kormánybölcse ség vezet, köz szüksége parancsol, nemzeti lelkesedés intéz, útját állani akarná; ha van e nemzetnek rendeltetése, az bizonyára teljesülni fog velök és általok, ha nekik tetszik, nélkülök, sőt ellenök, ha kell.« S most a *Kelet Népe* mélyen tisztelt szerzőjének igazságszeretetére appellálok, s kérdem: vonhatni-e e szavakból azon következtetéseket, melyek munkájának 290. lapjain belőlök vonattak? Lehet-e abból, mert a *Pesti Hirlap* főrendei azon egyedeiről szólva, kik haladásunknak ellene szegülnek, bátran kimondá, hogy nemzetünk el fogja érni rendeltetését nélkülök is: ezen állítását a főrendekre általában kiterjeszteni; kérdem, lehet-e ezt, s ha nem, úgy miben fekszik a *Pesti Hirlap* vétke? Abban, mert főrendeinről feltevé, hogy annyi tagjai között néhányan találkozzanak, kik önös érde-

keiket nemzeti kifejlődésünknek ellenébe állítva, józan haladásunknak tehetségök szerint akadályokat fognak elébe gördíteni?

De vajon hol van a nemzet, melynek haladása ellen egyesek harczba nem szállottak volna? Hol az arisztokratia, mely midőn tőle a közjóért ily áldozatok kívántattak, mint nálunk, nem állt volna legalább néhány egyedei által, ellent a közkívánatoknak? S lehet e nagyobb magasztalása honunk kiváltságos rendeinek annál, hogy nálunk a nemzet csak e rendek kisebb részétől vár ily ellenszegülést, előre kimondva erős meggyőződését, hogy a többségtől csak igazságot vár ügyeinek elrendezésében? Vagy abban fekszik a *Pesti Hirlap* bűne, hogy nemzetünk rendeltetésében bízva, még akkor is, ha főrendeink némely egyedei ellene szegülnének, ügyét, melyet pártol, elveszettnek nem hiszi, s kimondja, hogy e hon haladni fog az ellenszegülő egyedek nélkül, sőt minden törekvéseik ellenére is? S ezen meggyőződésnek kinyilatkoztatása, melyben a *Pesti Hirlappal* tökéletesen osztozkodom, ez fenyegethetné veszélylyel a hazát? Vajon ha ez ország törvényhozóinak többsége, felfogva honunk szükségait, a haladás pályáján megindult, ha a kormány — mit biztosan reménylünk — átlátva magas hivatását, a nemzetet szent törekvéseiben tehetsége szerint elősegíti, e nemzetnek haladnia ne lehessen, csak azért, mert főrendei között talán oly egyedek találtnak, kik magán hasznokat jog- s igazságnak, magán érdekeket a nemzeti közérdeknek ellene szegeznek? Vajon ha volnának ily egyedek, — mi nézetem szerint legalább valószínű — nem a *Kelet Népe*nek lelkes szerzője volna-e az, ki ellenök legkiméleltenebbül fellépne? Ő, ki azon szent meggyőződéstől vezéreltetve, hogy «a magyar kiváltságos főnemes irigylésre méltó helyzetében vajmi parányi és szánakozásra méltó lény, ha hazájának emelésére semmit sem tesz», felszólalt egymaga a nagy hallgatás között, mely e hon felett tizenöt év előtt uralkodott; ki csak ügyének igazságában bízva, nem veszté reményét, — s legyen örök dicsőségére mondva — küzdött tizenöt hosszú évig, majdnem mindig rendjének nagy többsége ellen; kit gúny s világos ellenségeskedések útjában vissza nem tartóztattak, mert szive

érezé, hogy a magyarnak még lenni kell, mert lelke meggyőződött, hogy e keleti raj el fogja érni rendeltetését, bármennyi s bármi magasan álló szűkkeblűség szegülne ellene; ő, mondom, most néhány törpe önző ellenében, kik őseiktől öröklött nevöket oly tőkepénznek tartják, mely öket tétlen nyugalomra felhatalmazza, vagy kik épen önérdekeik tekintetéből a józan haladásnak útját állani merészlenék, nem szólalna fel, nem fogná vagy nem fogja-e mondani — mert talán lesz alkalom erre és Széchenyi István nem fog lelépni a dicső pályáról, melyen eddig haladott: — Ti törpék, kik a világ kerekét feltartani, kik e nemzetnek szent törekvéseiben útját állani akarjátok, e nemzet el fogja érni rendeltetését gyenge segítségetek nélkül is; a végzet dicső helyre állított, hivatástok nagy s irigyletre méltó vala, mert a nemzet bennetek várta jogainak leghívebb bajnokit, általatok remélé örök igazainak biztosítását, de ti önmagatok lemondtok fenséges állástokról, s a nemzet el fogja érni célját nélkülületek, sőt ellenetek is. Vajon, kérdem, Széchenyi István nem fogja-e ily esetben elmondani mindezt, s a *Pesti Hirlap* mi mást tőn 14-ik vezércikkében? Mert hogy e vezércikknek annyira rosszallott végszavai nem a főrendekre általános, hanem csak azon néhány egyedekre érthetők, kik törpe önösségöket a haza javának alája rendelni nem akarják, azt minden, ki az egész 14-ik vezércikket kezdetétől végig olvassa, tisztán átlátja. S most nézzük a tisztelt gróf vádjának második okát. A *Pesti Hirlap* 32-ik, az iparegyesületről irt cikkében politikus pártjaink különböző árnyalatairól szólva, egyebek között ezt írja: »Vannak ismét mások, kik barátai voltak a szabadelvűségnek, míg kegyelem színében jelentkezhettek, de a gondolat fejökre nőtt s érzelmöket sérti a kor, melynek kegyelem nem kell, mely jogot s igazságot követel»; és ennek kimondása az, mit a *Kelet Népe*nek tisztelt szerzője — a mennyire t. i. a 290-ik lapon e szavakhoz ragasztott háromszoros felkiáltó jelekből, s a módból, melylyel a 284. lapon, s munkájának több helyén ismételtetnek, ítéhetünk — leginkább rosszalni látszik, ismétlem, rosszalni látszik, mert még most e pillanatban, midőn a *Kelet*

Népének többszöri olvasása után e sorokat írom, sem hitethetem el magammal egészen, hogy a tisztelt grófnak e részbeni nézetei iránt nem csalódom.

Mert ki első fellépésétől mostanig mindig a haladás zászlója alatt küzdött, mint Széchenyi István, ki, mint ő, nyilván hirdeti, hogy nem a szív, hanem csak a mindenek felett uralkodó észnek világát követve érhetünk czélt, hogy csak a törvényesség s alkotmányos formáink szoros megtartása mellett kivitt győzelmeink azok, melyek a nép javát elősegíthetik: kívánhatja-e, hogy nem jog és igazság, hanem egyeseknek kegyelme legyen az, mire a nép barátjai hivatkozzanak, mitől e nemzet szebb jövőjét várja?

Távol legyen tőlem, hogy azon nemes gerjedelmek ellen szóljak, melyek az embert kiemelve önössége köréből, arra bírják, hogy embertársainak javáért azon hasznokról, miket jog s törvény neki mások felett engedének, önként lemondjon; nincs senki e tisztán szívből eredett nemes érzeményt, melyet kegyelemnek nevezünk, mélyebben tisztelő, mint én, de ha országos dolgok elrendezésében a szív erős szavának hallgatni kell, ha csak a hideg ész az, minek tanácsait veszély nélkül követhetjük: nem foly-e ebből önként, hogy politikai engedményekben a kegyelemnek — mint tisztán a szívből eredett erénynek — helye nem lehet, s hogy minden ilyes engedmény csak a szoros jog s igazság eszméin, azaz oly alapokon épülhet, melyeknek kútfeje a tiszta ész, melyeknek határa nem a mindig ingadozó, s majd-nem minden egyednél külön nyelven szóló szív, hanem egyedül az örökké változatlan értelemnek fogalmai által határozatlik?

De megengedve is, hogy ez nem azon általánosságban állana, melyben itt felállítottott — mit azonban a tisztelt gróf, mint a tiszta észnek legkirekesztőbb tisztelője, bizonyára vitatni nem fog, — megengedve, hogy a haladási iránynak kijelölésében azon indító okok között, melyek a nemzet kiváltságos részeit engedmények adására határozzák, a szívnek is volna része; hogy azon egyedek közül, kik a nép helyzetének javítását czélul tűzték ki munkásságuknak, némelyek volnának, kiket épen szenvedéseknek látása, s azon kegyelmi érzet,

melyet Isten minden jobb emberi kebelbe teremtet, s mely embertársainak szenvedésein megindul, vezet e nemes útra: vajon a törvényhozó, vajon ugyanazon egyedek, kiket könyörületes érzeitek tettek először a népnek sorsára figyelmetessé, ha mint felső táblánk tagjai felszólalnak, mi másra alapíthatnák javallataikat, mint épen ügyüknek igazságára, épen arra, hogy az általuk védett törvény olyan, mely az emberi nem elidegeníthetlen jogainak életbe hozásánál nem egyéb; mert ha ezt nem teszik, ha javallataiknak alapja csak azon kegyes emberi érzet, mely kebleiket eltölti, ha nem természetes igazság a talpkő, melyre okaikat építik: ki nem látja által, hogy mindazok, kiket hasonló érzet nem lelkesít, ez engedmények adására nem kényszeríthetnek; s hogy mindenki, s ha csak egy volna is, kinek önérdeke könyörületénél erősebb, vagy kinél különös viszonyok által ily engedmény több áldozattal jár, azt, mit a többség csak mint ajándékot ajánl, mint olyast — mert nagylelkűség senkinek kötelességül nem tétethetik — megtagadhatja? Így például, midőn a nemesi rend elhatározá, hogy nemtelen hontársainak egy vagy más terhében ezentúl részesülni fog: azt, mit, ha e törvény a természetes igazság alapjára építettett, elfogadni kénytelen volna, megtagadja, mihelyt ez engedmény indító okául csak a kiváltságos rendek nagylelkűsége állítatott, — nem is említve más okot, mint p. o. hogy ő hasonló nagylelkűséget keblében nem érez, vagy oly állapotban él, melyben ajándékokat tennie nem lehet. S ha ez nem volna is, az engedmény-adásnak ily módja nem lenne-e rossz hatású a népre nézve? Az emberi nemnek egyik fő tulajdona: kívánni mindent s szünetlenül, s pedig annyival inkább s türelmetlenebbül, mennyivel több vágya teljesüle; — már ha e kívánatok teljesítésében csak kegyelem s nagylelkűség szerint járunk el, ha a természetes igazság, ha jog nem jeleli ki a határokat, melyeken túl ez engedmények nem mehetnek, vajon mi korlátolhatja a népet vágyaiban? — Ha a birtok szentségét kimondád, s a népnek birhatásra nézve jog-egyenlőséget adál, mert a természetes igazság kívánja, hogy mindenkinek homloka veritékével keresett vagyona biztosítva légyen, mert

természeti joga szerint senki a birtok szerzésének lehetőségétől kizárva nem lehet: a nép meg fogja érteni szavadat, s törvényed, mely neki csak egy reményt adott, s teljesítését önmunkásságától függeszté fel, szorgalomra fogja buzdítani hontársaidat; ha ellenben adományaidnak oka csak kegyes úri jó akaratod, ma irgalom, holnap nagylelkűség vagy hiúságod, nem valószínű-e, hogy a tömeg, bízva határtalan hatalmadban, emberszeretetedben, vagy talán hiúság alkotta bőkezűségedben, kívánva mindig és szünet nélkül, csak mert egyszer kegyes valál, vágyaiban határt nem ösmer, míg végre azon állapotra jut, melyben a római pór, kenyérsjátékokért rimánkodva, szabadságát gyáván a legbőkezűebbeknek adá el.

Csak természetes jog s benszületett igazságérzetünk azon alap, melyre törvényes engedményekben mind a törvényhozó jótéteményeire, mind a nép kívánataira nézve erősen támaszkodhatik; minden egyéb bizonytalan, s pillanati tapsot s lelkesülést, de bizonyára soha állandó megelégedést nem szülhet. Vagy talán hiszi valaki, hogy a nép kevesebb háladatossággal leend jóltevői iránt, hogy a kiváltságos rendeknek érdeme kisebbedik, ha azon engedmények, melyekkel a nép helyzetét emelék, mint természetes jogainak elősmerése, s nem mint kegyelem adattak? Mintha a népet az engedmény, melyet neki, mint koldusnak kenyérünket, irgalomból odaveténk, inkább boldogítaná azon érzeménynél, melylyel emberi méltóságát elősmerve látja; vagy mind azon tettek között, melyekkel magasabb polczon állva embertársaink javát elősegíthetjük, volna egy dicsőbb, mint kivíni embertársaink jogait! Nyissuk fel a történetek könyvét, s nemde azon nevek ragyognak legtisztább fényben, kik az igazságért víttak. A legbuzgóbb emberbarátok, kik szívük irgalmát ezrekre terjeszték, s jótétemények közt tölték napjaikat, eltűntek; a szenvedőkkel, kiknek ők törölték le könyveiket, nevük sírba szállt, s az utód nem ismeri magas példájukat; csak ki az igazságért küzködött, ki embertársainak jogait védé, s győzve, szent ügyében egy elv diadalát hagyá maga után, az marad fel a jövőnek; neve áldásként hangzik századok után, emléke magas

érzelmeikkel tölti utódait, s az emberi faj nem felejtí soha dicső bajnokát. S nem szép hivatás-e ez? S a kit kegyes végzete oly helyre állíta, hol munkásságának e czélt tűzheté ki, nem lehet-e joggal büszke állására? Kétségen kívül, mint minden szóval, úgy az emberi nem elidegeníthetlen jogainak nevével is sok visszaélés történt már, rossz szenvedelmek küzködtek sokszor a legtisztább zászlók alatt, s az igazság szent nevében tettek történtek, melyeken emberi érzetünk eliszonyodik; de ha a forradalmak korszakára tekintünk, melyben ez történt, nem látjuk-e, hogy épen abban fekszik e visszaéléseknek fő oka, hogy a jogérezet a népben jókor nem neveltetett; mert a nép hatalmassá vált, s multjában, egykori felsőbbjeitől adva azon példát nem találá, hogy vannak erkölcsi korlátok, melyeken semmi földi hatalom büntetlenül túl nem terjedhet? A kötelességérzetnek egyetlen biztos alapja jogérezetünk; csak ki azon határokat ösmeri, melyeken túl idegen hatalom szabadságát nem korlátozhatja: az fogja tisztelni azon korlátokat, melyeken túl kívánatai nem terjedhetnek. Kegyelem pillanatokra háladatossá teheti a népet; jogainak elösmerése a törvény szilárd védőjévé tevő, s ez a feladat.

De talán bővebben szóltam e tárgyról, mint szükség vala; a tisztelt grófnak egész élete s e munkájából is sok helyen kihangzó szabad elvei szinte kételkedésbe hoznak: nem csalódtam-e, midőn néhány szavának azon értelmet adám, melyben azok itt vétettek; e részben engedelmet félreértésemért, s mentségemül csak azt, hogy sokan, kikkel a tisztelt gróf munkájáról szóltam, tévedésben osztoztak; s hogy lehetnek, kikre nézve nem árt, ha néha arra intetnek, hogy nem kegyelem, de igazság az, mit tőlük várunk, s hogy törvényhozó csak kötelességének teljesítésében keresheti dicsőségét: minden, mit többet vagy kevesebbet tesz, jobbára egyformán káros, s ki könnyörületességtől elragadva a népnek jogánál többet ad, vagy ki önös ségtől vezéreltetve azt megtagadja, egyenlően vétkezik a közjó ellen.

S most menjünk át e vádak utolsójára, s nézzük, vajon a *Pesti Hirlap* megérdemli-e azon szemrehányást,

hogy általa minden municipalitás a lehetőség szerint depopularisáltatott. E vádnak bebizonyítására a tisztelt gróf semmi adatot elő nem hoz; de miután munkájában a szelid torturáról, nyilvánosságról, bot-, vessző-, korbácsról 7. 8. és 26-ik szám alatt írt vezércikkek hordatnak elé: annyival szükségesebbnek tartom e részben véleményem kimondását, mennyivel jobban tudom, hogy mind azon panaszok között, melyek a *Kelet Népeben* a *Pesti Hirlap* ellen felhozatnak, bizonyára egy sincs, mely ennyi visszhangra találna, s mennyivel inkább tapasztalám önmagam azon keserűséget, melyet a 17-ik, *Nemzeti veszély* cím alatt írt vezércikk némely hatóságokban s bizonyos egyedeknél gerjesztett. Az emberek többsége egyenlően ragaszkodik hatalmához, eredjen az jogból vagy visszaélésből; s így nem bámulhatni, hogy midőn a *Pesti Hirlap* a megyei hatóságok szent címével takart némely visszaélések ellen felszólalt, néhányan vagy érdekelve, vagy fenytve érezvén magokat, felszólalának e merészség ellen; hisz oly édes a korlátlan hatalom, bármi szűk körben üzessék az, — ki mondana le róla, a nélkül, hogy legalább panaszra fakadna? A kérdés itt csak az: vajon a *Pesti Hirlap* az által, hogy a nemzetet megyehatóságainak hibáira figyelmessé tevő s nyilván kimondá, hogy szabadságunkat nagyobb veszély nem fenyegetheti, mint ha megyei tanácskozásainkban vad anyagi erő használtatik: a megyék depopularisatióját eszközlé-e cikkeljei által? Vajon a felfedezésekből, melyek e lapban tétettek, fenyegeti-e veszély municipalis szabadságunkat? S itt legyen szabad nemmel felelnem, s nyilván kimondanom azon meggyőződésemet, hogy a *Pesti Hirlap*nak e részbeni törekvéseit nemcsak szabadságunkra s nemzeti kifejlődésünkre nézve károsoknak nem tartom, sőt mindazon hasznok között, melyeket e lapnak eddigi munkássága hazánkban szülhetett, azt, hogy municipalis életünkre némi világosságot terjesztett, s hibákat fedezett fel, melyekről eddig senki nyilván szólani nem mert, tartom a legnagyobbnak, tartom annak, melyet senki sem tagadhat.

Municipalis szabadságunknak hívebb tisztelője, buzgóbb védje nem lehet nálamnál; teljes hitem szerint,

hogy hazánk ennyi századok harczi után még fennáll, municipalis alkotmányunknak köszönhetjük; törvényhatóságaink tarták fel alkotmányunkat s nemzetiségünket; ők a szabadságnak szent nevét s formáit is, midőn az tetteleg nem létezett; körükben mutatkoztak nemzeti ébredésünknek első jelei, újjá született nemzetiségünk ott emelé először zászlóit, ott találta védőit; ha municipalis rendszerünket elveszed, alkotmányunk elveszti becsét, s a szabadság szó leend nyelvünkben, mely nemsokára az avultak közé tartozik. De épen mert municipalis rendszerünk nemzeti kincseink legnagyobbika, mert a polgárok szabadsága ott, hol municipiumok nem léteznek, biztosítva nincs, s a névszerint legszabadabb alkotmány — mint a rövid francia republica — néha csak a legiszonyúbb elnyomáshoz vezet; mert nemzetiségünk fentartását ennek köszönhetjük, s jövő kifejlődésünk ez által feltételeztetik: első, legszentebb kötelessége minden jó polgárnak, oda fordítani egész figyelmét, hogy e municipalis rendszer mennél biztosabb alapra állíttassék, vagy mi más szavakkal ugyanaz, hogy szűnjék meg minden hiba s visszaélés, mely e rendszernek létét veszélybe hozhatná. Alkotmányok csak azon visszaélések által vesznek el, melyek nevében gyakoroltatnak: s az absolut kormány, mely tetteiben igazságos, biztosabb alapokon áll, mint bármely fenséges elveket hirdető szabadság, mely tetteleg egyeseket elnyom.

Már ha hatásáinkon végig tekintünk, nem kell-e megvallanunk, hogy itt-ott sok, s fájdalommal legyen mondva, megrögzött visszaélést találunk; a büntető törvénykezés, rendőrségünk, útjaink, a pénztárok s közmunkák kezelése, egyszóval majdnem minden tárgy, melyet említhetünk, csak ritka megyében kezeltetik úgy, hogy javításoknak helye nem volna, hogy semmi alapos panaszra alkalmat nem nyújtana. Hatóságokat ösmerek, hol a rabok két-három évig ítélet nélkül börtönöztetnek, másokat, hol a tömlöczökben majdnem évenként a typhus uralkodik, tudok olyanokat, hol a pénzek kezelésében a legnagyobb rendetlenség uralkodik, s az adó kivetésében inkább jó kedv s egyes hatalmas táblabírák személyes nézete, mint elvek szolgálnak

alapul; sőt talán olvasóim között lesznek néhányan, kik még oly esetekre is emlékeznek, hol egyes törvényhatóságok, csakhogy más megyében lakó hontársaik velök egy vagy más piacon ne concurrálhassanak, a legsükségesebb kereskedési útakat csinálatlanul hagyják, míg például szeretett alispánjok lakához a legköltségesebb töltéseket építik. E hibák s visszaélések léteznek, s aligha lesz valaki e hazában, ki ezt tagadni merné.

Municipalitásaink függetlenek; e függetlenség sokban feltételezője azon jónak, mely municipiumainkból egész hazánkra árad, s nincs közöttünk senki, ki, habár centralisatió által szünni látná mindazon visszaéléseket, melyek megyéinkben itt-ott léteznek, e hasznot ily áron akarná vásárolni; nem kell-e tehát gondoskodnunk oly módról, mely által e jó elérhető a szabadság kára nélkül; oly módról, mely megyéink autonomiáját megőrzi, s egyszersmind biztosítja az egyes polgárt, hogy általa kárt szenvedni nem fog, — s vajon lehet-e ez a nyilvánosságnál egyéb?

Mélyen tisztelen én megyéink tisztikarait; ki megyei hivatalainknak terheit ösmeri, s látta, mily s mennyi akadályokkal küzdökik némely tisztviselő hivatalának teljesítésében, s mi silány a jutalom, mely reá vár: az velem együtt meg fogja vallani, hogy senki nagyobb, senki kevesebb jutalmazott szolgálatokat nem tesz, mint polgárainknak épen azon osztálya, mely törvényhatóságainkban működik. De mind azon csábok között, melyek előtt emberi erény sülyedni szokott, nincs egy erősb a hatalomnál; ki tettéről senkinek számolni nem tartozik, ki minden felső hatalomtól független, s egyszersmind senkit maga mellett nem lát, kitől cselekvése iránt kérdőre vonattathatnék: azt, habár nem is önosság s alávaló haszonlesés, legalább szenvedélyei könnyen önkényhez vezethetik; s hol a törvény végrehajtói ily helyzetben állnak, kétségen kívül, bármi tiszta legyen is a tisztviselőknak jelleme általánosan véve, nem fognak hibázni közöttük oly egyedek, kik törvényes hatóságok színe alatt a legtörvénytelenebb zsarolásokat követendik el. Absolut, minden felvigyázattól s felelősségtől ment hatalom a polgári szabadsággal sehol és soha össze nem fér, s gyakoroltassék az egy vagy többek által, terjed-

jen az egész hazára, vagy csak egyes törvényhatóságokra, mindig elnyomáshoz vezet, mely néha annyival tűrhetetlenebb, mennyivel szebb nevek alatt űzetik, mennyivel több szabadsági színnel lepleztetik. Már ha megyei hatóságainkat minden elfogultság nélkül tekintjük: ezen általános elvek alkalmazására nem találunk-e itt-ott némi alkalmat? Megyei tisztviselőink függetlensége nem oly általános ugyan, mint az, melyről szóltam; de ki nem látja, hogy hatáskörökben azokra nézve, kik hatósági tanácskozásainkban részt nem vesznek, s választási jogokban nem részesülnek, függetlenségük mégis tökéletes; s hogy azon esetekben, melyekben — választóik s a nép között lévén a kérdés — az igazság ez utolsók mellett szól, kiktől semmit várniok nem lehet, s azok ellen, kiktől létök függ, valóban magas polgári erény szükséges kötelességöknek teljesítésére? Ki nem érzi, hogy több pártra oszlott törvényhatóságokban, még akkor is, ha két választó között forog az ügy, itt-ott legalább a sikernek valószínűsége inkább azon fél felé hajlik, mely az uralkodó többséghez tartozó, mondom itt-ott, mert távol legyen tőlem, hogy ezt általánosan állítani akarnám; s ki kételkedik végre, hogy lehetnek esetek, hol maga a többség, elcsábítva vagy felingerelve vezetői által, határozataiban a kisebbség vagy néhány egyed ellen igazságtalan, s természetes körén túl lépven, mely csak a hazai s természeti törvények határai között jogszerű, oly dolgokat határoz, melyek törvényeinkkel s az ország többségének nézeteivel (mitől az egyes megyék többsége vajmi sokszor különbözik) homlokegyenest ellentétben állnak, s ki ezekről meggyőződött, nem nyúlna-e örömmel minden eszközhöz, mely által e bajok orvoslása reményelhető? S miután csak kettő között választhatunk, s ezeknek elsője, azaz egy felsőbb helyről gyakorolt közvetlen befolyás, kormányunk centralis hatalmának növelése, municipalitásaink függetlenségét veszélyeztetné, s így el nem vállalható: ki nem fogadná el örömmel azon egy gyógyszert, melytől legszebb intéstitióink visszaéléseinek megszüntetését várhatja, azon egyet, mely helyzetünkben lehető: — mert reményelem, csak azt, mi a szabadság kára nélkül történhető, szá-

mítjuk lehetőségeink közé, — a nyilvánosságot; a nyilvánosságot, mely minden egyes tisztviselőt, mely magát az egyes megyék többségét az egész hazával szemközt állítja, hogy az önös, vagy kit szenvedélyei vezetnék, hontársainak örökös szemei által követve, ha a törvényt sérté, azzal büntetessék, minél emberi kebelnek kínosabb nincs: a köztisztélet elvesztésével. Polgári erényeknek nincs erősebb támasza, mint becsületérzetünk, s ki ezt a törvények pontos teljesítésével oly szoros kapcsolatba hozá, hogy tőle elválhatlan: az alkotmányának támaszt, hontársainak biztosságot adott, minőt más földi hatalom, birjon bár Argus szemével s drakói kegyetlenséggel, nem szerezhethet soha; vannak egyedek, kik a legszigorúbb büntetésnek bátran elébe néznek: a szégyen ellenében a legbátrabb gyengévé válik; e büntetéstől, mely csak életünkkel végződik, melynek hóhérja egy egész nép, nincs, ki ne iszonyodnék, s erre csak a nyilvánosság ítélheti a törvényszegőt.

S most kérdem a *Kelet Népe*nek mélyen tisztelt szerzőjét: vajon az, mit ő munkájának 272-ik lapján a sajtószabadságról szólva oly helyesen mondott, hogy valaminek meg kell korlátozni szabadságunkat, de hogy e valaminek magunknak kell lenni, mert máskép az idegen kéz beavatkozását mi magunk teszszük szükségessé, ha vak szenvedelmektől hajtva nem kívánjuk egyenesen azt, hogy minden főtől talpig felforduljon — nem illik-e szórul-szóra municipális szabadságunkra is, s nem egy valóban szép s lelkes felhívás-e a hon minden polgárához intézve, hogy hatósági visszaéléseink megszüntetésére minden hatalmokban álló módhoz hozzá nyúljanak, vagy, mert e részben meggyőződésem szerint csak egy van: minden erővel oda törekedjenek, hogy municipális rendszerünk a nyilvánosság sugárjaiban tisztuljon. S habár tévedésekre vezetve néhány levelezőjének álhírei által, nem érdemli-e a *Hírlap* legőszintébb köszönetünket, s pedig annyival inkább, mennyivel tagadhatatlanabb, hogy e részben bizonyára nem népszerűségének növelése, hanem csak azon tiszta kötelességérzet lehet szavainak indító oka, mely őt állásában arra inti, hogy szavát felemelje azon visszaélések ellen is, kiknek elkövetői között sok, talán egyéb-

iránt elvbeli barátot számít, s melyeknek említése bizonyára ezerte több ellent, mint pártolót szerezhete vállalatának? Hogy municipalis rendszerünk depopularisatiója a *Pesti Hírlap* céljai közé nem tartozott; hogy az, ki egyes törvényhatóságoknak visszaéléseit a haza előtt felfedezi, s épen mert »e rendszert szabadságunk palladiumának hiszi, s mert meggyőződött, hogy minden visszaélés a szabadságnak legkártékonyabb ellene, kötelességének tartja felszólalni mindig, és soha nem erősebben, mint mikor ily visszaélések a szabadság nevében követtetnek el« (17. sz.) e czállal nem vádoltathatik: az talán magában elég világos; s azért e részben minden további szó, míg e vád alapítására külön bizonyítványok elő nem hozatnak, nézetem szerint felesleges.

És így átmentem a vádak s panaszok hosszú során, melyek a *Kelet Népe*nek tisztelt szerzője által a *Pesti Hírlap* ellen felhozattak; elmondtam nézetemet azok felől, mik e lap modora s taktikája ellen mondattak; taglaltam azon vádakát egyenként, melyek a tisztelt gróft munkájának írására bírták; s valamint munka közt gyűlölet s barátság nézeteimet nem vezérlé, úgy most nyugodtan kimondom meggyőződésemet: hogy a tisztelt grófnak a *Pesti Hírlap* által gerjesztett aggodalmait alaptalanoknak gondolom. Mik lehetnek e lapnak ezen-tüli eredményei, meg fog-e végkép felelni várakozásunknak, fogja-e teljesíteni reményeinket, nem tudhatom; a pálya, melyet eddig átfutott, rövidebb, mintsem erről ítélnénk; de hogy e lapoknak szerkesztője arra, miszerint szándékának tisztaságáról kételkednénk, eddig okot nem adott, és hogy munkássága — főkép mennyiben megyei hatóságaink elrendezésére több világosságot árasztott, — már sok való jót eszközölt, azt erősen hiszem; valamint meggyőződésem az is, hogy bármik legyenek is e hírlapnak hiányai s tökéletlenségei, s habár nem lépne ki azon körből, melyben eddig forog, s melyet a tisztelt gróf az érzemény körének nevez: soha a haza meggyilkoltatni, soha nemzetiségünk e lap által sírba dőlni nem fog, habár száz egyed találkoznék is e hazában, ki a szerkesztőnek 32-ik vezércikkében az iparegyesületről mondott szavait, hogy »e

nemzet azért maradt el annyira mind ekkoráig, mert megszokta volt önmagáról saját erejével nem gondoskodni, megszokta mindent, a mit kap, mások kegyelmétől várni, és nem jutott el meleg érzetére a gondolatnak: hogy a ki magán segíteni igyekszik, azt isten megsegíti « oly értelemben venné, mint azt a tisztelt gróf tevő; s habár csapszékeinkben száz lázító szólítaná fel pajtásait azon beszéddel, melyet a gróf munkájának 285-ik lapján, csak részint a *Pesti Hirlap* egyes szavaiból összeállítva szájokba ad. Azon haza, melyet egyetlen egy hírlapnak nem elvei, nem vétkes iránya, hanem egyedül elhibázott modora sírba dönthet, azon nemzet, melynek vékony fonalon függő létét egy journalistának keze ketté szakaszthatja, már nem él; s magyar hazánk, legyünk nyugodtan, erősebb alapokon épül. A tisztelt grófnak erős szava téli álmából riasztá fel nemzetünket, s a gróf egyike azon boldogoknak, kik e földön érezik, mi ellentállhatlan egy embernek hatalma, ha az igaz ügy mellett felszólal; de oly szó, mely e hazát meggyilkolhatná, mely eddig elért helyzetünkről visszalökhetne s a nemzetet elébbi tespedésébe visszahíhatná, e földön nincs; s ha elég merész vagy balgatatag volna, ki ezt tenni akarná, vagy ha a *Pesti Hirlap* munkásságának e czélt választja vala, ne féljünk, az idő meg fogja mutatni, hogy a szónak hatalma megszűnt ott, hol az igazságtól eltért, s hogy a leghatalmasb egy nemzettel szemközt vajmi gyengévé s parányivá válik, ha a nép jobb érzeményci felszólalnak ellene.

De ha a *Pesti Hirlap* nem igazolja is azon nehéz vádakat, melyek a *Kelet Népe*nek tisztelt szerzője által ellene felhozatnak: talán a kor, melyben élünk, igazolja a tisztelt grófnak nézeteit? Minden szó csak azon körülmények által, melyek között mondatott, nyeri értelmét, s ha azok, melyekben nemzetünk most él, oly véghetlen veszélyesek, ha e haza oly felette sok zendülési gyúlananyagot rejt magában, melyet egy szó tüzre lobbanthat: e lapnak hatása, habár szavaiból azon vádak, melyek ellene felhozattak, be nem bizonyíttatnának is, káros és veszélyes lehetne mind a mellett.

A tisztelt grófnak nézete is ugyanez, s midőn a 339-ik lapon és a következőkön azokhoz szól, kiknek

nézete szerint a *Pesti Hirlap* nem mivel egyebet, mint a mit ő maga mivelt, — s talán mind barátjai, mind ellenei között sokan valának s vannak még maiglan e gondolatban, — jelesen azon nagy különbségre figyelmezteti olvasóit, mely amaz idők s a jelen között létezik. »Ha emlékezetünkbe akarjuk hozni, — így szól a tisztelt gróf (339. l.) — mikor írtam, mikor agitáltam én, és mikor teszi mindezt a *Pesti Hirlap* szerkesztője, és ha honi körülményeink akkori és mostani egészen megváltozott miségét felfogni is képesek vagyunk — nem sül-e akkor tökéletesen ki, hogy én fel-felébresztetem a mélyen alvókat, és a honi erőmű jéghideg katlana alá tüzet hordottam; a *Pesti Hirlap* szerkesztője a már tökéletesen felébredteket kárba, a már úgy is meleg katlant szétpattanásra hajtja; ha tehát akkori helyzetében, »midőn a nemzet halál álmához oly közeljárt, felingerlő, élesztő szerek valának a napi renden« (340. l.) most midőn »nemzeti gályánk egy partnak szerencsésen elkerülve ormait, napról-napra aggasztóbb irányt vesz a más partnak örvényei és sülyesztő zátonyai felé: épen ellenkezőleg csillapító, nyugtató szereknek szüksége lép a teendők sorába« (341. l.) s azért »mondja akárki, hogy a *Pesti Hirlap* szerkesztője eltalálta a czélt, s ő (gróf Széchenyi) elhibázta; hogy amaz áldást terjesztend a hazára, ő csak kárt teve: csak hogy senki se mondja, hogy egy úton járnak.« (346. l.)

Hogy azon korszakok között, melyeknek egyikében gróf Széchenyi István, másikában Kossuth Lajos az írói pályán felléptek, nagy különbség létezik; hogy azon olvasó közönség, melynek akkor a *Hitel*, most a *Pesti Hirlap* kezébe került, azóta lényegesen megváltozott, azon nem kételkedhetni, s e körülmények különbségénél fogva szükségkép különbözőnek kelle lenni az útnak is, melyen e két lelkes író haladott. Ki nem emlékezik vissza azon szomorú állapotra, melyben nemzetünk tizenöt évvel ez előtt, felejtve a külföldtől, fényes álmak között, felejtve ön nyomorú helyzetét, lézengett; s ki nem irigyli azon férfi sorsát, ki lelkes szavával egy nemzet ébredését sietteté? A grófnak helyzete honunkban páratlan, s nincsen, ki ezt hálaadva, — vagy ha nézete a mienktől különböző — azon ellensé-

geskedés által, melylyel a gróf iránt viseltetik, el nem esmerné. A kérdés itt csak az: a különbség, mely a tisztelt grófnak fellépése s napjaink között létezik, olyan-e, mely által a szabad discussio veszélyesebbé válik, s ez az, miben a *Kelet Népe* lelkes szerzője véleményem szerint csalódik.

Mert ha a *Hitel* epochalissá vált megjelenésének korát napjainkkal összehasonlítjuk: ki nem látja, hogy nemzetünk azóta példátlan sebességgel haladott; ki nem győződik meg, hogy mire akkor megérve kevesen valának, az most — a tisztelt gróf joggal örülhet ez érettségnek, melynek elérésében senkinek nálánál nagyobb része nem vala, — ezerek által rég elfogadtatott? Ha akkor, midőn a »sokkal nagyobb rész (a tisztelt gróf lelkes szavaival élek) azt hitte: mindazon szívtelenségeknek, melyekkel ember illete embert, s egyáltalában mindennek, mi szokássá csontosult Magyarorszáiban, okvetlen változatlanul meg kellene maradni« (341. l.) s a nép azon része, mely alkotmányos szabadságunkat nem élvezé, vagy állati tudatlanságban nem gyanítá, vagy legalább minden jobbulási remény nélkül tekinté állapotát, »a nemzet kiváltságos osztályai pedig, a Partis 1-ae Titulus 9-us kis szigetében minden lehető veszélytől menten, biztosan reménylék elérni végnapokat«, (340. l.), százados elnyomás ellen fellépni, s a nemzetet szomorú helyzete iránt felvilágosítva, bátran, mint azt a *Hitel* szerzője tevé, jobbra inteni veszélyes nem vala; ha akkor, midőn nemzetiségünk s haladásunk ügye látszó ellentétben állt, s amaz a múlt kor bámulói s olyanok által pártoltatott legbuzgóbban, kik alkotmányos visszaéléseinkben gyönyörködének, ez majdnem kizárólag oly eszmékkel összekötve lépett fel köztünk, melyek József császár gondolatához híven nemzetiségünk enyészetéhez köték jobb létünket, — a nemzetet minden kimélet nélkül hibáira figyelmessé tenni, nemzetiségünket inkább erősíté, mint veszélybe hozá: most, midőn a nép legközelebbi multjára tekintve a törvényhozásnak jótéteményeire emlékezik, s reménnyel tekint a jövőnek elébe; midőn e nemzet kiváltságos osztályai, a tisztelt grófnak véleménye szerint, kezét fogva előre menni s Magyarország egykori dicsőségének talpkövét megvetni

oly készek; midőn nemzetiségünk s haladásunk kérdése oly elválaszthatlanul egy, mint az a *Kelet Népe*ben bebizonyított: vajon a még létező hiányok felfedezése, azon selejteseknek, kik még a közlekedésben részt venni nem akarnak — buzdítása veszélyes, hazánk gyilkolásához vezető merény volna-e?

S habár a tisztelt gróf nem csalódott is azon nézetében, hogy kiváltságos rendeink többsége már most is minden józan haladásra kész, — miről biztosan csak akkor ítélnünk, ha majd fontos haladási kérdések országgyűlésünk elébe kerülvén, a való szabadelvűségnek attól, mely csak színét viseli, megkülönböztetésére alkalmat nyujtandnak: — nem léteznek-e visszaélések maiglan, nem ismerünk-e számtalan egyedet valamennyien, kik a haladásnak eddig ellene szegültek? »Hiszen úgyszólván semmit (így szól a tisztelt gróf maga 341. l.), mi már életbe lépett volna, nem értünk még el, legalább ahhoz képest, mit (a gróf saját ítélete szerint is) elérnünk kell; mert hisz még maiglan is állatilag teng vérünk legnagyobb része, és jóllehet sokkal kisebb mértékben, de azért úgy verik, úgy korbácsolják, úgy tömlöczözik, úgy akasztják őt, és szintén oly alant áll ő még most is, mint azelőtt«; — »minden még tenni-való; (348. lap) s noha gyönyörű lelkülettel bir honunk reménye, a mostani nemzedék, — és minden nemesre kész: azért van még elég selejtes anyaföldünk határai között« s ha ezen oknál fogva (348. l.) a *Kelet Népe* tisztelt szerzője »maga sem akarja állítani azt, hogy itt-ott, s kivételenként ne volna többé szükséges a kis buzdítás, sőt itt-ott a megszügyenyítés is«: vajon a *Pesti Hirlap* szerkesztője, ha hasonló okoktól vezérelve hasonló eszközökhöz nyúl, mindjárt lángba borítja a hazát, vagy okvetlen »oly erőltetett krisist kényszerít nemzetünkre« (326. l.), milyenen Anglia vagy Frankhon újjá születésök előtt átmentek? Kérem, van-e ennek csak legkisebb valószínűsége, s ha volna, ha csakugyan ily szörnyű veszély fenyegetné hazánkat, nem fogná-e mindenki azt inkább azoknak tulajdonítani, kik a nemzetet az ingerültség oly fokára hozzák, melyen már egy hirlapnak néhány cikkei mindent conflagratióhoz hozhatnak; inkább, mondom, mint a hirlap szerkesztőjének, kinek munkás-

sága lehetetlen, vagy legalább minden nagyobb hatás nélküli vala, ha ők nem készítik el a közönséget elfogadására?

De legyen ez elég. E munka hosszabbra terjedt, mint kezdetben akartam; s kik hazánk állapotját legújabb időnkben figyelemmel tekinték, úgyis osztozkodni fognak azon nézetemben, hogy e nemzet soha nyugodtabb állapotban nem volt, mint épen most; s azért csak azon módról legyen szabad még néhány szót mondanom, melylyel a tisztelt gróf ezen, a *Pesti Hirlap* hibás modora ellen írt munkájában felszólalt, s melyet én — a legnagyobb tisztelettel, de őszintén kimondva — épen munkája fő hibájának tartok.

Mert ki a *Kelet Népet* figyelemmel végig olvasá, nem látja-e fájdalommal, hogy mindaz, mi e munkában mondatik, mindazon okok, melyet a tisztelt gróf nézeteinek bizonyítására felhoz, nem annyira Kossuth Lajos, mint minden szabad discussio, nem annyira a *Pesti Hirlap*, mind minden szabadabb időszakai sajtó ellen szólanak, — s ez az, mi e munka olvasásánál fájdalommal tölté lelkemet; ez, mi — bárminő nagy legyen azon tisztelet, melylyel szerzője iránt viseltetem, — leginkább arra birt, hogy feleljek. — Ha Kossuth Lajos és gróf Széchenyi István nézetei némely tárgyakban különbözök volnának; ha egyes kérdésekben véleményök meg nem egyezvén, a tisztelt gróf fellépne a *Hirlap* egyes állításai ellen: a haza örömmel szemlélné két ily jeles fiának ügyében való buzgóságát, s a közügy nyerne vitatkozásaik által; de midőn haladópartunk egyik vezére nem egyes nézetek s vélemények, melyek a *Pesti Hirlapban* állítatnak, hanem általánosan az egész ellen felszólal; midőn azon öröm ellenében, melylyel e lap — épen mert benne a discussiónak szabadabb kör nyílik — általunk fogadtatott, véres revolúciókkal ijeszti hazánkat: ki nem búsulna el, ki nem érzené, hogy ily férfinak, minő gróf Széchenyi István, még tévedései sem maradhatnak felelet nélkül? — Mert ha már az, mi a *Pesti Hirlapban* elmondattott, lángba boríthatja a hazát; ha nemzeti létünk egy journalista modorának czérnaszálán függ; ha egyetlen egy vezércikk — mint az a *Pesti Hirlap* 18-ik cikkelyéről

mondatik — okvetlen sírba dönti a magyart; ha maga az elhibázott intonatio meggyilkolja alkotmányunkat, vajon kívánhatunk-e még sajtószabadságot, s nem kötelességünk-e — első, legfőbb polgári kötelességünk — elkövetni mindent, hogy e nagy nemzeti veszély mentül később fenyegetse létünket, — főképp elkövetni mindent, hogy az időszaki sajtó minél szűkebb korlátok közé szoríttassék? Mert (mint a tisztelt gróf 346. l. megjegyzi) »míg a könyv egyszerre, bizonyos összefüggésben és csak az érettebb közönségnek nyújtatik, úgyszólván mint pezsgő nagyobb alkalmaknál: a hetenkénti két ujságlap meg nem szünő ingerlésben tartja a közönségnek nem csak érettebb, de ily eledelekhez el nem készült nagyobb részét is, mikép oly hatással is van, mint pezsgő és fűszer, mely naponta nyújtatik, azaz a legkárosabbal.

A gróf sejdíté, hogy szavaiból e következesek fognak vonatni, s azért munkájának több helyein a szabad sajtó barátjának nyilatkozik. »A sajtószabadság — így szól ő (273. l.) — oly világ, melynél, bár a leggyúlasztóbb anyagok közt is, lehető legnagyobb bátorságban problémákat fejt a bölcs, s melynél eddigelé még csak nem is sejdített fokozatban közelítend az emberiség a tökéletesedés czéljához.« »Én is — így kiált fel a 326. lapon — a tökéletesülésnek vagyok szószólója, előttem is szent az ember méltósága, mert magam is ember vagyok; én is az emberek által nyert minden diadaloknak elébe teszem a sajtószabadságnak az emberiség jogait bizonyosan kivívó áldását; de vajon tetteleg a szabad sajtó ellen ki adott erősebb okokat, mint épen a tisztelt gróf? Ha nemzeti kifejlődésünk s alkotmányos haladásunk ügye oly gyenge, hogy minden egyes követőjének hibája vagy tévedése által veszélybe hozatik; ha az ügy, melyért küzdünk, nem olyas, mely túlbuzgó barátai tévedéseinek s ellenei ármánykodásainak egyaránt ellentáll; ha csak mindent előrelátó taktika s az ügyesség fondorkodó politikája vezethet győzelemhez, melynek reményét minden meggondolatlan tett, minden vigyázatlan szó örökre megsemmisítheti: akkor ne szóljon, de ne is álmodjék senki sajtószabadságról e hazában; mert hogy ott, hol az létezett, visszaélések tör-

téntek s történeandóknak mindig, az kétségen felül áll; s ki a sajtószabadságot azon feltételhez köti, hogy azzal semmi, természetesen a törvény szigorúsága alá eső visszaélések ne történhessenek, az a szabadsajtó ellenél nek nyilatkozott.

A nemzetek újjászületésének nehéz processusa nem történhetik egyáltalában minden zaj és rendetlenség nélkül; nem néhány személynek négy fal között előre kicsinált terve, nem ügyesen kigondolt taktika, nem mindenkit meglepő fortélyok kormányozhatják a nagy nemzeti haladást. Concessiók, bármily nagylelkűséggel adva, egy nemzet haladására még nem elégségesek; csak mi magából a népből fejlődik, mi haladásának inkább következése, mint előzménye, minek eszközlésében az egész nemzet részt vett, emelhetik létét állandóan; az egész világ színe előtt, követve a sokaság helybenhagyó tapsától, s ellen kiáltásaitól, — megakasztva néha túlzó sietség, néha egyes visszalépések által, csak így haladhat a közügy szabad nemzeteknél; mi ezen akadályoknak ellent állni nem tud, minek eszközlésére titok kell, minek létrehozása minden egyes hiba által veszélyeztetik, annak fennállása már magában lehetetlen; azon haza, melynek meggyilkolására csak néhány hirlapi cikkely szükséges, még nem érett meg a szabadságra, mely, mint világunk, világossággal kezdődik.

A tisztelt gróf a *Pesti Hirlap* káros következései között többször említi azon szakadásokat, melyek megjelenése óta köztünk történtek, s e nemzet legjobbjait mindig távol s távolabb vezetik egymástól. De a *Kelet Népe*nek megjelenése közelebb vezette-e egymáshoz a szétszakadtakat, s nem fog-e inkább — ha csak e hon nemtője nem segít rajtunk — e munka által még növeltetni azon baj, melynek okozása most a *Pesti Hirlap*nak tulajdoníttatik? Eddig elvek s azon irány, melyet egyenként követtünk, szakítá el egymástól e hon külön véleményű barátait; de ha még azok között is, kik elvekben megegyeznek, kiknek iránya ugyanaz, csak mert különböző módon szólnak, ily különbségek tétetnek; ha okoskodásaink elhibázott modora már elég, hogy még azok által is, kik velünk elvben s irányban

tökéletesen megegyeznek, alkotmányunk felforgatásával vádoltassunk: ki reménylheti, hogy országos pályáját tisztán futhatja végig; ki biztos, hogy, legyen bár szándéka aranytiszta, elvei szentek, iránya a legnemesb, hontársai gyűlöletének tárgyául kijellettetni nem fog, s pedig épen azok által, kikkel elvben s irányban egyetért, kiknek vágyai az övéi is, kiknek céljaiért vérét ontaná, ha kívántatnék.

De nem! lelkem meggyőződéséből mondom, ez nem maradhat így! Ki egy nemzetet erős szavával hosszú álmából felriaszta s első lépteiben a haladás pályáján oly dicsően vezeté, annak tudnia kelle, hogy mozdulatait egymaga nem fogja kormányozhatni; tudnia kelle, hogy ujjászületésének vajudásai között a nemzet tökéletes nyugalomban nem maradhat; hogy a legnemesebb cél felé haladva, egyesek el fognak tévedni; hogy a nép hatalmas szavába sok nem tiszta hang vegyülend. Ha tehát mindezen bajok mellett, mik a haladással választhatlanul összekötvék, mégis haladni inté nemzetét, mégis élteinek egész erejét s tehetségét ez ügynek szentelé: bizonyára csak azért tehette ezt, mert meggyőződött, hogy iparkodásainak jóltevő eredménye kipótolandja mindazon bajokat, melyeket érte szenvedénk; s kit e meggyőződés lelkesít, az nézeteiben néha hibázhat, de soha semmi által azon útból el nem vezetethetik, melyen multjának legszebb emlékei, jövőjének egész dicsősége fekszik! Soha gróf Széchenyi azon férfiak közé, kik mozgalmakat kezdenek s később, siető követőik által hátrahagyatván, a haladás elleneinek sorába álltak, sülyedni nem fog; soha azon vád, mely annyi ellen joggal tétetett, hogy nem az ügy, hanem csak vezetése vala céljok, ellene fel nem hozathatik; s mint a jelen munka sok helyén kimondott elvei, úgy egész élete bizonyosságot teend, hogy a nemzet csak igazságos vala azon tiszteletében, melylyel iránta viseltetett.

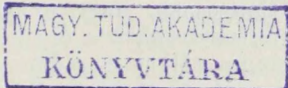
Az, ki alkotmányunk áldását e hon minden polgáraitra terjeszteni, ki minden magyarnak törvény előtti egyenlőségét elősmertetni kívánja, ki lemondva kiváltságairól, e haza védelmében s terheiben részesülni akar: a haladás embere marad; s a nemzet a *Kelet Népe* szerzőjé-

nek tévedései között ráismer a *Hitel* írójára s azon meggyőződéssel teszi le könyvét, hogy e viszongások, melyek közte s a hazának egy más lelkes fia között léteztek, s melyeket való nemzeti csapásként fájlaltunk, soká nem tarthatnak; mert kik egy cél felé haladnak, nem maradhatnak sokáig a nélkül, hogy találkoznának.

Sötét színekben festi a tisztelt gróf azon jövőt, mely reá e munkájának kiadása után vár; elvesztve népszerűségét s barátjait a nélkül, hogy fellépése által másokat szerezne vagy kibékíthetné elleneit: véleménye szerint állása ezentúl két szék közti s inkább falusi gazdáé, mint országos leend; de a dicső férfiú csalódik e nézetében; s valamint hazáját eddig háládatlansággal nem vádolhatá: úgy látni fogja ezentúl, hogy érdemek, mint az övéi, nem felejtetnek határaink között. Meglehet, hogy e nemzet, melyet felnevelni életének legmagasb célja vala, néha talán nem fogja követni régi vezérének tanácsait, hogy egyes tárgyak iránt véleményeink különbözendenek egymástól s egyes esetekben elvbeli barátok a tisztelt hontárs nézetei ellen fellépendenek: de gróf Széchenyi neve mindig egyike leszen a legszebbeknek, s valamint ellenei, úgy barátai megemlékezendenek multjáról.

Mi nem fogjuk felejteni érdemeidet, tisztelt hontársunk! Nagy mező e haza s rajta munka jut mindenikünknek; mi nem irigyeljük azt, melyet Te eddiglen bevégzél; nem a babér, melyet más homlokáról lerántunk: csak az, melyet érdemelheténk, dicsőítheti homlokunkat; s mi örömmel látjuk a zöld ágat halántékid körül. Haladj a régi pályán s látni fogod körülötted az ügy mindenik hívét és az, ki ellen most igazságtalan vádakra ragadott honszereteted, egyik legbuzgóbb társad leend; véleményeink pillanatokra szétvezethetnek, de az egy nagy hazaszeretet összegyűjti ismét a tévedőket s a rövid meghasonlás nem hágy keserőséget szíveikben.

REFORM.

ELŐSZÓ AZ ELSŐ KIADÁSHOZ.

Midőn Kossuth Lajos úr a *Pesti Hirlap* szerkesztéséről lemondván, e lapnak vezetését Szalay László barátom vette által, e lap, eltérve előbbi irányától, a közdolgok központosítását s a kormányi felelősséget tűzte ki vezérelvül. Mi, kik e hon kifejlődését az eddig követett úton lehetségesnek nem tartottuk, kiknek meggyőződése, hogy míg megerendszerünk jelen alakjában marad, számos haladási kérdés kivihetetlen, nemzetiségünk veszélyben forog, s alkotmányunk is csak gyenge biztosítókkal bír: felhíva éreztük magunkat e meggyőződés nyílt kimondására, s pedig annyival inkább, mennyivel bizonyosabban tudtuk, hogy elveink nem népszerűek, s hogy épen azért hosszú tárgyalásra s nézeteink minden oldalról való felvilágosítására leend szükség, míg azok elfogadásra számolhatnak. Föllépésünk egy irányú volt az országgyűlés akkori munkálkodásaival. De különben sem lehete eljárásunk ártalmas az ellenzékre nézve, melyhez tartozánk; miután akkor nemcsak mi, hanem az egész ország is meg volt győződve, hogy Kossuth Lajos úr hírlapi szabadítékot nyervén, e párt, mennyiben nézeteinket elfogadni nem akarná, organum nélkül maradni nem fog.

Mi nyílt, becsületes vitát akartunk a megerendszer s központosítás elvének barátjai között, — s csak ettől vártuk tanaink győzelmét.

E remény meghiusított. Kossuth Lajos úr hírlapi szabadítékot nem nyert, s vád emeltetett ellenünk, miként mi, az ellenzék egyetlen organumának kezelői,

e párt általános kérdései helyett elméleti kérdéseket vitatunk, melyekre nézve néhányan az egész párttól elkülönözve állunk.

E panaszok megszüntetésére, s mert magunknak sem látszott méltányosnak, hogy az ellenzék számos része, mivel megerendszerünkhöz túlzásos előszeretettel ragaszkodik, organum nélkül maradjon, miután a kormány újabb lépései is szorosabb összetartásra intik az ellenzéket: Csengery Antal barátom mindazoknak meg-egyezésével, kik a *Pesti Hirlap*-ban mint rendes dolgozó társak részt vettek, kinyilatkoztató a folyó év kezdetén, miszerint a központosítás kérdésének elméleti tárgyalását a jelen körülmények között felfüggesztvén, mellőzni fogja egy ideig azon pontot, mi miatt a *Pesti Hirlap* sokak által az ellenzék organumának nem tartatott. Alkalom nyújtott ez által az ellenzék minden töredékeinek, hogy azon kérdések, melyekre nézve az ellenzék soraiban nem volt s nincs szakadás, s melyek természetöknél fogva olyanok, hogy körülöttök mindnyájan gyülekezhetünk, nem tekintve az egyéni vélemény csekélyebb eltéréseit, közös erővel tárgyalassanak.

Midőn azonban ekkép a hírlapban megszűntek a központosítás és megerendszer közötti viták: nem lesz talán érdektelen a közönségre nézve, ha azon elvek s állítások, melyek a *Pesti Hirlap*-ban először felhozatva, annyi ellenkezésre találtak s annyi gyanúsításra adtak alkalmat, itt e munkában összeállítatnak, hogy e szerint összefüggőleg s egész terjedelmökben ismertetvén azon tanok, melyeknek elfogadásától sokan e haza vesztét jósolták, kitűnjék, hogy azok, kik e hazában a központosítás elve mellett szólaltak fel, csakugyan oly dolgot tettek-e, mely által hazánk alkotmányos állását veszélyezteték?

Ez az, mi engem e munka kiadására birt, mely nagy részben oly dolgokat foglal magában, mik a *Pesti Hirlap*-ban ugyanazon szavakkal már előadattak. Egyes kérdések bővebben fejtettek ki, s itt-ott olyanok is adtak hozzá, miknek kimondása mostoha censurái viszonyaink között az időszaki sajtó útján lehetséges nem vala; de az elvek s föltételek között nincs egy is, mely a *Pesti Hirlap*-ban ki nem lett volna mondva.

S ha e lap iránya annyira káros volt, mint azt sokan hirdeték, a legszebb alkalom nyílik mindenkinek ellenkező nézeteit e munka megczáfolása által igazolni.

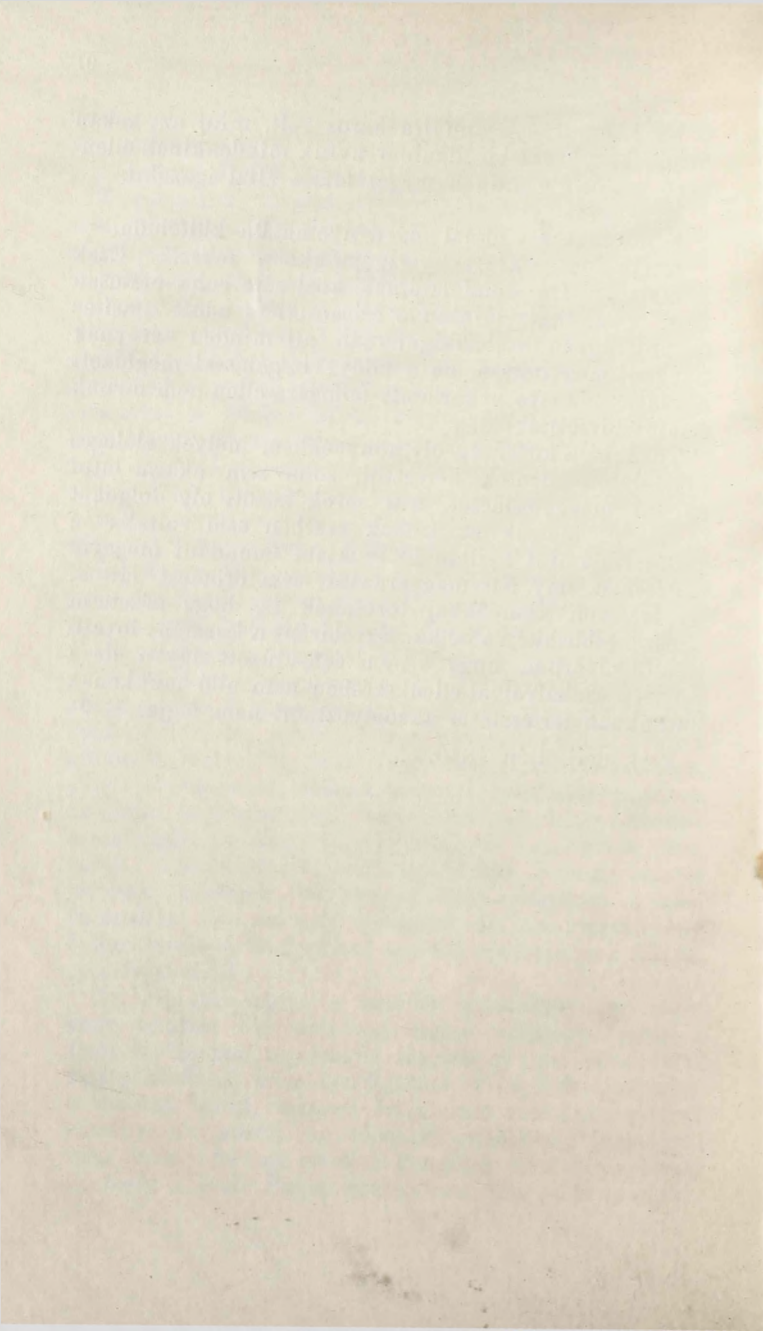
Még egyet.

E munkát két oknál fogva nyomatám külföldön.

Egyik ok cenzurái viszonyainkban fekszik. Ezek mellett az író gondolatainak közlésére soha biztosan nem számolhat, miután a censoroknak adott utasítás szerint ugyan szabadságunkban áll minden tárgynak nyugodt megvitatása, de a könyvvizsgálással megbízott egyének önkénye s korlátolt felfogása ellen nem birunk semmi biztosítékkal.

Továbbá a közönség oly könyvekben, melyek előleges vizsgálaton mentek keresztül, soha sem akarja látni az író meggyőződését, s a sorok között oly dolgokat olvas ki, melyek az írónak eszében sem voltak: én pedig, valamint nyíltan ki szoktam mondani meggyőződésemet, úgy félremagyarázását sem örömet látom, habár azon szándékkal történnék is, hogy nézeteim népszerűebbekké váljanak. Egyébiránt a kormány loyaltásától elvárom, hogy e nem censurázott ugyan, de a censura szabályaival ellenkezésben nem álló munkának hazánkban terjesztését akadályoztatni nem fogja.

Pest, máj. 1-én 1846.

BEVEZETÉS.

Hazánk nem maradhat jelen helyzetében. E meggyőződés annyira általánossá lett, hogy a reform szükségét bizonyítani merőben fölösleges. Csupán azon módokra és eszközökre kell tehát fordítani figyelmünket, melyek szerint a látszólag általánossá lett kívánat mielőbb s minél könnyebben valósítható. Ezek iránt a hazában a legnagyobb véleménykülönbség mutatkozik. Némelyek a reformot részletenként, azaz alkotmányos életünk jelen formáit fentartva, egyes, időről-időre behozandó javítások által remélik eszközölhetni. Mások jelen helyzetünk javítását csak annyiban tartják lehetségesnek, mennyiben a reform nemcsak egyes tárgyakra, hanem egész alkotmányos szerkezetünkre kiterjesztetik.

Mielőtt e különböző vélemények körül saját nézeteimet elmondanám, szükségesnek tartom figyelmessé tenni olvasóimat hazánk jelen állapotára, mert meggyőződésem, hogy minden reformnak első feltétele jelen helyzetünk tökéletes ismeretében fekszik. Soha nem szabad ezt szem elől tévesztenünk. Politikus elvek hasonlóak a mágnesűhöz, mely a hajóst csak akkor vezérli biztosan, ha ismeri a helyet, hol hajója áll, s ekként kiszámíthatja a vezértű eltéréseit.

Ha Magyarországot más mívelt, főképp alkotmányos országokkal hasonlítjuk egybe, számos institutiót fogunk találni, melyekre nézve hazánk minden más nemzetek szokásaitól eltér. Politikus állásunk ezen, hogy úgy mondjam: eredetisége leginkább három tekintetben vonja magára figyelmünket:

először, ha azon viszonyokat tekintjük, mik a hazánkban alkotmány szerint létező osztálykülönbségből fejlődnek;

másodsor, ha törvényhozásunk állását; s végre harmadsor, ha közigazgatási viszonyainkat vizsgáljuk. Nézzük e tárgyakat egyenként.

I. A nemzet különböző osztályai.

A tudósok szeretnek osztályozni; minélfogva, kik köz-, vagy magánjogunkról írtak, a nemzet kiváltságos osztályait négy rendre, s a nem kiváltságos néptömeget ismét több osztályra osztják. Én, a dolgok egyszerűsítése végett, s mivel ennyi felosztás politikai állapotaink megértésére nem szükséges, csak azon különbségről fogok szólni, mely e hon nemes és nem-nemes lakói közt fennáll.

Magyarország összes népessége, Fényes szerint, — kinek statistikáját használok e munkában minden számokra nézve, — 11.184,288; ebből 544,372 egyén — azaz körülbelül egyhuszad rész — nemes. Ha már kérdeztünk: miben különbözik a nemzet ezen huszadának sorsa s állása a többi tizenkilencz huszadétól, feleletünket azon igen egyszerű állításban összpontosíthatjuk: hogy minden alkotmányos jog kizárólag az elsőt, minden, a közállomány fentartásából eredő kötelesség a második osztályt illeti.

Első tekintetre e mondás a XIX. században oly furcsán hangzik, hogy még magyar ember, sőt magyar nemes ember is vonakodni fog annak valóságát ily általánosságban elismerni; azonban, ha az alkotmányos jogok s kötelességek során végig megyünk, e rendkívülinek látszó elv alkalmazásában kevés kivételre fogunk találni.

Ki az, ki a törvényhozásban szabadon választott követek s utasításadási jogával részt vesz? — A nemes.

Ki választja a megye bíráit s tisztviselőit? — A nemes.

Ki határoz a megyében az úgynevezett háziadó kivetésénél s az a fölötti számolások iránt? — A nemes.

Ki rendelkezik a közmunkákról? — A nemes.

Kinek kezében vannak eddig az országnak kizárólag majdnem minden hivatalai? — A nemesében.

Ki bírja az összes hazának majdnem egész földét, vagy saját allodiatura, vagy urbarialis birtokképen? — A nemes.

És ki az, kinek adója a törvényhozásnál elhatározatik? — A nemtelen.

Ki az, kinek dolgában a megyei bíró legtöbbször ítél s a megyei tisztviselő szabadon rendelkezik? — A nemtelen.

Ki viseli a háziadónak egész terhét? — A nemtelen.

Kikből áll hadseregünk? — A nemtelenekből.

Ki míveli úrbéri szolgálat fejében majdnem e haza egész határát? — Ismét a nemtelen.

Nincs pont a felhozottak között, melyről egyenként hosszasan szólni nem lehetne; nehogy azonban demokratikus szenvedélyességről vádoltassam, mellőzve minden bővebb commentárt, e tárgy körül csak még néhány rövid észrevételre szorítkozom. — Felhozathatik t. i. állításaim ellen, hogy miután az utolsó országgyűlés 4-ik s 5-ik törvényczikkelyében a nem-nemeseknek is hivatal- és birtok-képességet adott, a kép, melyet különböző osztályaink helyzetéről felállíték, való lenni megszűnt.

Senki sem lehet inkább meggyőződve, mint én, a felhozott törvényczikkek óriási következményeiről; azonban tagadhatlan, hogy nem-nemes honfitársaink jelen állásán azon törvényczikkelyek által mindedig észrevehető változás nem történt, nem is történhetik mindaddig, míg a törvényhozó szándéka még más, eddig hiányzó intézkedések által nem segítetik elő.

Oly országban, mint a mienk, hol mindennemű kormányi hivatalok választás által töltenek be, felsőbb kormányi hivatalokra pedig nagyrészt azok mozdítatnak elő, kik előbb ily hivatalokat viseltek: a nemtelenek hivatalképességének kimondása addig, míg a választási jog kizárólag nemesek kezében marad, csak kevés eredményt szülhet. A birhatási jognak nem-nemesekre kiterjesztése hihetőleg nagyobb hatással lesz; azonban e törvényczikktől sem várhatunk a nem-nemes osztály birtokviszonyaira nézve tetemes változásokat. Míg a nem-nemes birtokos a fölötte ítélő bíró választásába s azon megye közigazgatásába, hol birtoka fekszik,

semmi befolyással nem fog birni; míg birtokától — legalább ingó birtokától — oly adót fizet, melytől a nemes birtokos egészen szabad: addig csak ritka esetben várhatjuk, hogy nem-nemesek a törvény engedelmeivel élve, vagyonukat fekvő nemesi birtok szerzésére fordítandják, főképp ha tekintetbe vesszük, hogy azon számtalan akadályok közül, melyek a fekvő birtok szerzését hazánkban nehezítik, az említett múlt országgyűlési 4-ik törvény-cikk által csak egy mozdítottatott el, s hogy míg az ősiség és egyéb birtok-törvényeink fentartatnak, elég marad, mi főképp a nem-nemeseket a birtokszerzéstől visszatartóztathatja.

Nem-nemes osztályaink helyzete tehát a múlt országgyűlési 4. s 5-ik cikkely által nem igen változott; s miket főlebb ez osztályok állásáról mondék, szint' oly valók, mint ha e cikkelyek nem is állnának törvénykönyvünkben.

II. Törvényhozásunk.

Nem szándékom e helyen törvényhozási szerkezetünk hosszú bírálásába ereszkedni, csak azon dolgok egyszerű előadására szorítkozom, melyekre nézve törvényhozásunk más alkotmányos népek törvényhozásától különbözik.

Mindenekelőtt feltűnik, hogy alkotmányos nemzet létünkre annyi tárgyat találunk, mely ha nem is törvényeink értelmében, legalább hosszú gyakorlat szerint törvényhozásunk hatásköréhez nem tartozik. Valamint azokat tekintve, kik alkotmányos jogaikat élvezik, helyesen mondhatnók, hogy e haza lakosainak tizenkilenc huszadára nézve alkotmány nem létezik: úgy, ha törvényhozásunk tárgyaira fordítjuk figyelmünket, joggal elmondhatjuk, miként alkotmányosságunk csak közdolgaink egy kis részére terjed ki, s miként a többiekre nézve tetteleg valóságos absolutismus alatt élünk.

Magyarországnak összes tiszta közjövödelmei, a házi adóval együtt, minden kezelési s kivetési költséget levonva, tesznek 23.000,000 ezüstforintot; ha ebből 4.500,000 forintot a házi adó fejében levonunk (valamivel többet, mint mire a házi adó közönségesen tétetik),

marad 18.500,000 forint, melyről a kormány rendelkezik. E közjöveldmeknek csak azon része, melyet a hadi adó fejében ajánlunk — azaz, kerek számmal, nem egészen 4.500,000 forint, — függ törvényhozásunk határozásától; 14.000,000 attól egészen független. — Engedjük meg, hogy Fényes számadásaiban hibázott — mi a nálunk divatozó titkolózási rendszer mellett nem épen lehetetlen, — s hogy a közjöveldem összesége a valónál magasabban vétetett föl: bármennyire szállítsuk le azt, a közadónak azon része, mely a törvényhozástól függ, a kormány rendelkezése alá jövő közjöveldmeknek még mindig egyharmadát sem teendi, úgy, hogy mindenesetre teljes joggal elmondhatjuk, miként törvényhozásunk az alkotmányos jogok legelső s legszükségesbikének, a közjöveldmek szabad megajánlási jogának is csak egyharmadát gyakorolja, vagy helyesebben mondva, hogy e tekintetben befolyása egészen illusorius, átlátván mindenki, hogy míg a törvényhozás befolyása csak az adónak egy nemére, a hadi adóra terjed ki, s a közjöveldmek többi ágai annak határozataitól függetlenek, a kormány ily egyes ágak — például vámjöveldmek — emelése által a törvényhozás intézkedéseit megerőtlenítheti.

Minden törvényhozásnak főteendői közé tartozik a közjöveldmek mikénti kezelésére felügyelni. Sokan, kik az alkotmányos rendszernek épen nem barátai, mégis átlátják a hasznot, mely ily felügyelés által a közigazgatásra háramolhatik, s tartományi rendeket (Landstände) kívánnak, kik az országos jöveldmek fölötti számolásokat megvizsgálják. — A magyar törvényhozás, a közjöveldmek mikénti kezelésére nézve, semmi ily felügyelést nem gyakorol.

A vám egykor csak a közjöveldmek egyik ágának tekintetett; napjainkban átlátja mindenki, hogy a vámkérdéseknek legfontosabb oldala azon hatás, melyet egyes vámszabályok a honi ipar egyes vagy minden ágaira gyakorolnak. Tagadhatatlan axiomaként fogadtatott el napjainkban, hogy miután nincs ország, mely az ipar egy vagy más ágának gyakorlására alkalmas nem volna, az ipar kifejlődése nagy részben az egyes országok vámbeli s kereskedési viszonyaitól függ. S im törvény-

hozásunk — ismét nem mondom: törvényesen, hanem tetteleg — a vámok s kereskedelmi viszonyaink meghatározására semmi befolyást nem gyakorol. — Továbbá törvényhozásunk azon politikára sem bir befolyással, melyet a kormány külső hatalmasságok irányában követ; a törvények megszegése miatt senkit feleletre nem vonhat; mert ámbár a felelősség elve törvényeinkben többször kimondatik, a módról, mely szerint ez elv foganatba vétessék, semmi nincs határozva.

Több egyes tárgyat említhetnék még, mi, az alkotmányi rendszer fogalmai szerint, a törvényhozás teendői közé tartozik, s nálunk annak hatásköréből kivételet; azonban csak az itt felhozott legfontosabbakra szorítkozva is, láthatjuk, miként a magyar országgyűlés az alkotmányos jogoknak csak egy igen csekély részét gyakorolja.

S most nézzük a törvényhozás belszerkezetét.

Magyarország törvényhozása két táblából áll.

A felső, egyházférfiakon, az országnagyok-, főispánok-, a fiumei kormányzón és két horvátországi követen kívül, áll a 168 mágnási család mindazon tagjaiból, kik az alsó táblához követeket nem küldve, jónak látják személyesen megjelenni; vagyonbeli állapot, a szám, melylyel egyes családok megjelenhetnek, sőt a kor, melyben valaki szavazattal bir, sem vétetnek tekintetbe. — Ez felső táblánk.

Alsó táblánknál három osztályt találunk. Az elsőt a királyi tábla s azon mágnások követei teszik, kik a felső táblánál személyesen nem jelentek meg, s ezek oly tagok, melyek épen nem szavaznak, sőt némelyek az utóbbiak közül, egyszerű táblai határozat következtében, még üléseiktől is megfosztattak.

A második osztályban jönnek a káptalanok, városok s kerületek követei, állítólag hasonló, azaz egy egy szavazattal; ámbár mind a városi s káptalanbeli kövek száma, mind az általok képviselt érdekek fontossága között a legnagyobb különbség létezik, s tulajdonkép senki sem ismeri a módot, miszerint a 47 város törvényhozási befolyása egy szavazatra szállítatott le.

A harmadik osztályt végre a megyék s Horvátország

követei teszik; s ezek azok, kiktől minden kérdés eldöntése függ az alsó táblánál.

E követek, mint megbízó leveleikből láthatni, némi részben ugyanazokat képviselik, kik a felső táblánál személyesen megjelennek.

Minden megye, tekintet nélkül kiterjedésére s nemesinek számára, két követet küld, kivéven a három horvát megyét, mely összesen csak két követ által képviseltetik, kiknek egyike a felső táblánál ül.

Minden megyei követ egyenlő szavazattal bír, úgy, hogy ugyanazon egy megyének két követe minden pillanatban leszavazhatja egymást.

A rendszerre nézve, melyet törvényhozásunk munkálódásaiban követ, nevezetes, hogy :

Az alsó tábla szavazattal bíró tagjai utasításokkal s pedig a legkisebb részletekig terjedő s küldőik által minden pillanatban megváltoztatható utasításokkal köttetnek le.

A felső tábla pedig nemesak az adó tárgyában, hanem általán véve semmi kérdésnél sem bír — gyakorlatilag — kezdeményi joggal.

Figyelemre méltó ezenkívül, hogy a két tábla közötti viszony s a törvényhozásnál követendő tanácskozási rend sehol meghatározva nincs, s egy részről a felső tábla „veto“-ját minden megszorítás nélkül gyakorolja az alsó tábla határozatai fölött; a másiktól, ez egy tárgyat ugyanazon országgyűlés alatt, ha jónak látja, ötvenszer terjesztheti a felső tábla elébe, mellőzve minden egyéb tárgyakat, míg a felső táblát engedésre nem bírja.

Ennyit röviden törvényhozásunkról. Fordítsuk most figyelmünket közigazgatásunk rendszerére.

III. Közigazgatásunk.

Három dolog van, mi közigazgatásunknál feltűnik, s mi által az egészen eredeti jellemet nyer.

Először, hogy a közigazgatással megbízott minden testület egyszersmind bírói hatáskörrel bizatik meg, s az udvari kancelláriától le a városi tanácsig a bírói s közigazgatási hatáskör elválasztva nincsen.

Másodsor, hogy közigazgatásunkban minden egység hiányzik, s a helyett, hogy, mint más országokban látjuk, egy középponti hatóságot találnánk, mely a közigazgatásnak fonalait kezében tartva, az egész állományi gépnek bizonyos irányt ad, nálunk a közigazgatás részint a kormány, részint a törvényhatóságok által gyakoroltatik, sok tekintetben teljes függetlenséggel s minden vezérely nélkül, oly annyira, hogy nemcsak az egyes törvényhatóságok, hanem még a kormány egyes organumai között is a legnagyobb véleménykülönbséget találjuk a közigazgatási tárgyokban, s az udvari kancellária és helytartótanács, például, nem egyszer valóságos ellentétben állnak egymással.

Harmadsor, hogy egész közigazgatásunkban nem találjuk a felelősség elvét alkalmazva; az egész közigazgatás részint a magát nem-felelősnek állító kormány, részint az egyes, már szerkezetök miatt feleletre nem vonható törvényhatóságokra lévén bizva.

A kormány részéről kancellaria, helytartótanács, s bizonyos tekintetben az udvari kincstár s hadi tanács; az ország részéről ötvenkét megye, egy pár szabad kerület, s negyvenhét királyi város, melyek közül mindenik saját és sokszor változó elvek szerint administrál — ez volna képe közigazgatásunknak, ha t. i. a tapasztalás nem mutatná, hogy még az egyes járások szolgabírái is, saját nézeteiket s buzgóságukat követve, a mennyire hatáskörük terjed, megyéjük határozataitól kedvök szerint eltérnek.

Ki a mondottakat figyelemmel követi, minden bővebb bizonyítás nélkül által fogja látni, hogy:

Először: Miután minden alkotmányos jogok élvezete csak e hon lakóinak egyhuszadára szcrittatik, alkotmányos jogaink megtámadás idejében csak az összes nemzet egy huszadának védelmére számolhatnak, míg ha meggondoljuk, hogy e hon minden tehetősebb osztálya s az összes nemzeti birtoknak legnagyobb része az állomány terheinek viselésében részt nem vesznek, igen természetesnek fogjuk találni, ha hazánk, mint egész, soha azon erőre s hatalomra nem emel-

kedhetik fel, melyre kiterjedése s népének száma szerint hivatva látszik.¹

Másodsor: Nem kevésbé világos, hogy törvényhozásunk, belszerkezeténél fogva, a jelen állapotok fentartására ép oly czélszerű eszköz, mint alkalmatlan minden haladásra.

Harmadsor: A bírói s közigazgatási teendők összeköttetvén, sem a magyar bíróban azon függetlenséget, melyet hivatala igényel, sem a magyar közigazgatási tisztviselőekben azon egymástóli függést, mely minden jó adminisztrációnak egyik föltétele, keresnünk nem lehet.

És ugyan lehet e bámulni, ha haladásunk ily viszonyok között lassú, sőt bizonyos tekintetekben lehetetlennek mutatkozik? Miután a nemzet tizenkilencz huszada az alkotmányon kívül áll, s a legnagyobb absolutismus alatt élő nemzetektől csak annyiban különbözik, mennyiben a magyar nép nemcsak a magyar királytól függ, hanem a magyar korona ötszáz-ezer tagjának önkénye alatt áll: csodálatos-e, ha az alkotmányos élet külső formáit igen, de áldásait nem ismerjük; ha törvényhozásunk a haladásra napról-napra alkalmatlanabb eszköznek mutatkozik, s oly országban, hol rendezett közigazgatás épen nincs, az ipar, kereskedés s művészet nagy előlépéseket nem tehet? Mondom, lehet-e bámulnunk mindezen, s nem kelle megvallani, miként sokkal csodálatra méltóbb volna, ha alkotmányunk jelen szerkezete mellett a bajoktól mentek volnának.

Vannak s pedig számosan, kik jelen helyzetünket csak az alkotmányunkba lassan becsúszott visszaéléseknek tulajdonítják; mások, miként egy vagy más párthoz tartoznak, benne csak vagy a kormánypárt rosszakaratának, vagy az ellenzék túlzásainak következményét keresik;

¹ Magyarországnak egész kiterjedése, 1200 □-öles holdakban véve föl, 54.725,009 hold; miután ebből az 1828-iki országos összeírás szerint csak 6.498,506, — Fényes felszámítása szerint körülbelöl 13.500,000 — van oly kezekben, kik a haza közterheiben részt vesznek: Magyarország csak annyi erőt fejthet ki, mennyit egy kiterjedésre nézve négyszer kisebb, azaz körülbelöl 1100 □-mér-földnyi országtól várhatnánk, melynek termékenysége a mostaninál egy ötöddel kisebb, mert hisz ezen 1100 □-mér-földnek termékeiből, kilenced s tized fejtében, egyötöd még a nemességet illeti.

de mi az elsőt illeti, kérdem: ha alkotmányunkba ennyi s ily káros visszaélések csúszhattak be, nem alkotmányos szerkezetünk hibáit mutatja-e ez is? — s a másodikra nézve: ugyan van-e csak egy ember köztünk, ki, midőn ily vádakat emel, azoknak igazságáról belső-kép meg volna győződve? — Egész életemben az ellenzék soraihoz tartozva, teljes meggyőződésem a jelen pillanatban is az marad, hogy igen sok jó, mi hazánkban czéloztatott, csak a kormány által akadályoztatott meg; de igazságosabb vagyok, mint hogy el nem ismerném, miként az ellenzék részéről is követtetek el hibák, mik által haladásunk — habár a legjobb szándékkal — hátráltatott. Azonban egyes pártok hibái miatt egy ország sem juthat soha oly nyomorult helyzetbe, minőben hazánkat látjuk jelenleg. Hol, midőn az alkotmányos élet mozgékonyaságánál fogva majd egy, majd más párt emelkedik többségre, de a nélkül, hogy céljainak valószínűs győzelmet szerezne; hol a nem szünő mozgalom s ingadozás valódi haladáshoz nem vezet; hol nemcsak a cselekvésben, de még az egyes pártok kívánataiban is következetlenség uralkodik, s a merre fordulunk, negatívokkal találkozunk, de sehol határozottan formulázott positiv követelésekkel, úgy, hogy mindenkiről a legnagyobb bizonyossággal elmondhatjuk, mit nem akar, és senkiről nem tudjuk, hogy tulajdonképen mit akar: — ily országban a bajok okát mélyebben, itt azt magában az alkotmány organismusában kell keresnünk: — ott minden reform utáni törekvés sikertelen, ha az nem a bajok kútforrásaira terjesztetik ki. — Ez legalább az én meggyőződésem; mennyiben helyes, olvasóim ítéletére bizom, csak azon egy kéréssel, hogy ezen ítéletet akkorra halasztszák, mikor e könyvet végig olvasták. — Úgy hiszem, e munka folytában be fogom bizonyítani, hogy bármik legyenek azon ellenvetések, melyek a gyökeres javítást kívánó pártok ellen terveik kivihetlensége iránt közönségesen felhozattak, hazánkban épen ellenkezőleg minden javítás kivihetetlen, mely nem gyökeres, s lehetetlen célok épen azok által tüzetnek ki, kik látszó mérséklettel alkotmányunk épségben tartásáról szólnak, de e mellett oly javításokat tűznek ki, melyek azzal egyenesen ellentétben állanak.

ELSŐ RÉSZ.

ELSŐ FEJEZET.

Azon okok, melyek megyerendszerünk mellett közönségesen felhozatnak.

Magyarország alkotmányos élete úgynevezett helyhatósági szerkezetének körében mozog. Ez az, mi törvényhozásunknak jelen formáját adá, min a biráskodó hatalom épül, s mire a végrehajtó támaszkodik; ez az, mitől jelenleg minden reformkérdés megindítása s végső sikere függ, mennyiben a kezdeményi jog tetteleg csak megyéink által gyakoroltatik; s minden törvény haszontalan, ha végrehajtásában a megyék által akadályok tétetnek. Helyhatósági rendszerünktől várják mindazok, kik eddig a reform körül fáradozának, iparkodásuk sikerét.

A kérdés tehát, hogy mennyiben helyes állításom, miszerint Magyarország csak gyökeres javítás útján emeltethetik ki jelen tespedéséből, egyszerűen azon practikus kérdéshez vezet: valószínű, sőt csak lehetséges-e jelen megyei szerkezetünkkel a reform mezején tovább haladni; s nincsen-e az egyes haladási indítványok és megyei szerkezetünk között sok esetben valóságos ellentét?

Ha megyei szerkezetünk a célbavett haladással megfér, e szerkezet, valamint eddig, úgy ezentúl is a haladás eszközeül használható, s magára e szerkezetre kiterjedő gyökeres javításról gondoskodni fölösleges. Ha azonban a dolgok természete s eddig tett tapasztalásaink ellenkezőt bizonyítanak: nincs egyéb hátra, mint vagy a

haladásról lemondani s kitűzni a legmakacsabb conservativismus zászlaját, vagy elismerni jelen megyei szerkezetünk czéliránytalanságát, s oly alkotmányos formákról gondoskodni, melyek a haladással ellentétben nem állnak.

Nemzetünk három század előtt a török hatalom alatt görnyedve, Európa független nemzetei mellett kiküzdött állását elveszté, s széttépettségében, mint egész, sokáig megszűnt élni. Ily viszonyok közt szükségkép csak egyes törvényhatóságaiban tarthatá fenn magát, minek következménye lett, hogy noha Magyarország független századaiban e hazában aránylag kevesebb helyhatósági életet találunk, mint máshol: valamint a spanyoloknál a mórok hatalma, úgy nálunk a török elfoglalás oly megyei s helyhatósági életet idézett elő, minőnek jelen századunkban példáját hasztalan keressük.

Mindent, mit szabadságunkból megtartánk, nemzeti-ségünk töredékeit, szebb napjaink emlékét, mindent egy szóval, minek, mint nemzet, még birtokában vagyunk, megyei rendszerünkben tartottunk fel eddig. Ez volt paizsa alkotmányunknak három szomorú századon át, ez látszott egyedüli biztosítékának, ha a jelenben körültekintve azon veszélyekre gondolánk, melyek alkotmányosságunkat fenyegethetik. Hasonló körülmények közt megfogható, ha ez institutió iránt tiszteletünkben kelletin túl mentünk, s tökélyeit bebizonyított tényül elfogadva, arra fordítók egész figyelmünket, mikép fejthetjük ki még inkább ez institutiót? Mindez természetes, sőt, mint helyzetünk szükséges eredménye, teljes méltánylást érdemel azon lelkesedés. Azonban egy negyed század óta e haza nagy előlépéseket tett politikai érettségében; közéletünk majdnem minden ágában több józan felfogást találunk, mint annakelőtte. Ideje tehát felhagyni a túlzó magasztalással, melylyel eddig helyhatósági szerkezetünkről szoltunk; ideje tisztába jönnünk e szerkezet valódi becse iránt is. — Minden becsületes embernek kötelessége, hol látja, hogy bizonyos csalódások valakinek kárára válnak, igazságot mondani, bármi rosszul fogadtatnék is az első pillanatban; s felfogásom szerint e kötelesség nem válik kisebbé, ha hivatásunk azt egy nemzet irányában gyakorolni.

Nincs tárgy alkotmányos életünkben, melyre nézve annyira ellentétben álló ítéleteket hallanánk, mint megyei szervezetünk. Ha valamely idegen viszonyainkat vizsgálni kezdi, mi lesz első ítélete? Tegyük fel, hogy Horác *«nil admirari»*-ját követve, a nemesség adómentességén nem fölötté bámul, s csak a nemtelenek adóztatási rendszerére terjeszti vizsgálatait; mit fog gondolni, ha látja, hogy a A. megyében minden *colonialis* telek birtokosa 15, B-ben 3 forintot fizet; C-ben a teher legnagyobb részét szarvasmarha viseli; D-ben, hol a nemesség juhok nemesítésével foglalkozik, a *concurrentia* kizárása végett a teher a jobbágyok juhaira vettetett; E-ben s F-ben egy ötödik s hatodik adókivetési rendszer divatozik, legfőlebb azon egy hasonlattal, hogy az adó majdnem mindenütt a tőkén s nem a jövedelmen fekszik. Mit fog mondani, ha egyik megyéből a másikba utazva, a legjobb útat naponként kétszer háromszor a legrosszabbal cserélte föl; ha útjában, csak hogy az út valamely falu vagy kastély, vagy éppen puszta mellett menjen keresztül, mérföldeket kelle kerülnie, s hallá, hogy ez is a *municipalis* rendszer következése; ha tudtára esett, hogy némely helyen az út szántszándékkal hanyagoltatott el, csak hogy a szomszéd megye lakosai gabonát bizonyos vásárra ne hozhassanak; s hogy végre, midőn egy helyen oly törvények sincsenek még végrehajtva, melyek 1836-ban hozattak, másokban már az 1856-ban hozandó törvények hajtatkak végre, s miként mindez *municipalis* rendszerünkől veszi eredetét? Azon idegen kétségkívül úgy gondolkodik, s azt fogja mondani, mikép Magyarország Istentől megáldott boldog haza, népe jó és nemes, csak azon bajtól mentetnék meg, mely kifejlődését lehetetlenné teszi, s melyet *municipalis* szervezetnek neveznek. S most menjünk táblabíráink egyikéhez, akár éppen szobájában *Corpus Juris*át, vagy az utolsó debreczeni kalendáriumot forgassa, akár pipázva nagy kandallójánál üljön, vagy künn lelegettetett mezején a mezei rendőrségi törvények áldása felett ábrándozzék, s kérdezzük őt *municipalis* szervezetünkről, s vajon mit fogunk tőle hallani? Nem azt-e, hogy *municipalis* szervezetünknel soha tökéletesebb emberi institúció nem létezett; hogy, valamint hazánk

fennállását egyedül ennek köszönheti: úgy nincs nemzet Európában, mely azt a magyartól ne irigyené, — a mi e hazában szép és jó, az mind a municipalis szerkezet szükséges következménye; s ha ez institutiónak vannak is kinövései, e kinövések mind könnyen eltűrhetők, ha azon veszélyekre gondolunk, melyeket a centralisatio hozna nemzetünkre?

Ki ítél itt józanon a kettő között? Hihetőleg, mint az ennyire absolut ítéleteknél lenni szokott, egyik sem. Azonban e két, egymástól annyira eltérő vélemény, melyek közül mindenik mellett erős meggyőződés szólal fel, világos bizonyosága annak, hogy e tárgy körül fogalmaink még nincsenek tisztába hozva; minélfogva mielőtt fejtegetésünkben tovább haladhatnánk, előbb azon okokat kell fölkeresni, miknek az e kérdés körül létező zavart tulajdonítunk kell.

Ha azon módot tekintjük, melylyel eddig a megyei rendszer kérdése Magyarországon tárgyalatott, a főök, mi miatt e tárgy discussio által inkább homályba, mint tisztába hozatott, kétségkívül már abban fekszik, hogy a megye municipiumnak neveztetett. Valamint a rómaiaknál, úgy az egész középkor alatt mostanig, a municipium-név városoknak vagy más kisebb társaságoknak adatott s így municipalis szerkezet alatt széles e világon nem értetik más, mint azon politikai intézetek összege, melyek szerint ily kisebb testületeknek mind belső kormánya, mind a közállományhoz való viszonyai rendezvék.

Nálunk a »municipium« szó képleg (figurative) használtatik. Nálunk — s okát valóban meg nem foghatom — municipalis szerkezetnek az neveztetik, mi valamint egykor igen helyesen megyei szerkezetnek mondatott, úgy még napjainkban is egészen megtartá ezen természetét s a municipalis szerkezettől lényegében szintúgy különbözik, mint azon rendszertől, mely szerint valamely státusszövetség független részei kormányoztatnak. E szavak fölcserélése szükségkép a fogalmak összezavarását vonta maga után s oda vezetett, hogy megyei szerkezetünk municipalis szerkezetnek neveztetvén, benne mindazon tulajdonok kerestettek, melyek csak a szorosán vett municipalis szerkezetnek

következményei; s valamit birva, mit municipalis szerkezetnek nevezünk, a municipalis szerkezet valódi jótéteményeiről megfélekedznénk, míg a communalis szerkezet kifejtésére semmit nem tettünk. Csak ez eszmezavarnak tulajdonítható, hogy megyéinket, midőn egyrészről majdnem független állományokul tekintjük, másrészről tisztán municipalis hatóságok teendőivel foglaljuk el; s ezen eljárásunk védelmére a külföld politikus íróira hivatkozánk, megyei szerkezetünkre alkalmazva mindazt, mit ők a municipalis szerkezet mellett mondának, — noha a megyei szerkezetben a neven kívül alig van valami a helyhatóság azon fogalmából, melyet ők felállítottak.

Megyéink nem municipiumok. Az, mit municipalis szerkezetnek nevezünk, nemcsak nem érdemi e nevet, sőt minden municipalis szerkezet létezését valóban lehetlenné teszi. S azért minden okoskodás, melyet a külföld íróiban a municipalis rendszer mellett felhozva találunk, nemcsak hogy a nálunk divatozó rendszer mellett nem, sőt egyenesen az ellen szól.

Megyerendszerünk annyiszor s oly kitünőleg népszerű publicistáink által neveztetett municipalis szerkezetnek, hogy ezen állításom némelyek által talán paradoxnak, vagy, mi egy idő óta szokássá vált, doctrinair szörszálhasogatásnak fog mondatni. Bővebb okoskodás helyett legyen szabad megyéink hatáskörét azon szavakkal előadni, melyekkel arról Fényes, statisztikája második kötetének 131-ik lapján, szól.

•Az egész vármegye kormányzása a megyei közgyűlés (gener. congr.) és a kis gyűlés (part. cong.) által tétetik mozgásba. Közgyűlés évenként rendesen négy, de szükséghez képest több is szokott tartatni, még pedig teljes nyilvánossággal, benne mindenki megjelenhetvén s a nemesek szavazati szabadsággal is birván. Tárgyai a következők: Itt választatnak országgyűlési követek minden főispáni kijelölés nélkül s adatnak nekik utasítások; a közbizodalmat elvesztett követeket visszahívja; az udvari kancellária s helytartótanács rendeleteit és intézvényeit vagy elfogadja és végrehajtás végett az illető tisztviselőknek kiadatni rendeli, vagy, ha ezek a törvénnyel megegyezhetők nem lennének, irántok ille-

delmes hangon felírást határoz; a házi adót minden évre, a szükséghez mérve, megszabja; az adórovatalokat s osztályozásokat meghatározza s minden adót egyenkint a helységekre kivet s a nemesi adóajánlatokra nézve kulcsot szab; börtönének állapotját, rabjainak s mindennemű megyei pereknek számát s jegyzőkönyvét a helytartótanácsnak évenként megküldi; statutumokat hozhat, melyek a király által megerősítettén, a megye határain belül mindenkire nézve kötelezők; a hús árát időszakonként minden kebelbeli helységben — a királyi városokat sem véve ki — megszabja; a policziára felügyel; a tisztikar fölött ellenőrökdi s számadásra vonhatja; a fekvő katonaság szállásolása iránt rendelkezik; azok ellen, kik a bírói ítéleteknek makacsul ellenszegülnek, hatalomkart rendel; nemes és nem nemes folyamodók kéréseit elintézi; szóval a törvény határai közt saját dolgában függetlenül végez s rendelkezik; de bíróságot, a gyűlés méltóságát illetlen kifejezésekkel megsértő egyének rögtöni elmarasztalását kivéve, sohasem gyakorol. — Kis gyűlések csak akkor tartatnak, ha valamely dolog jövő közgyűlésig halasztást nem szenvedhet, ekkor is jegyzőkönyveik közgyűlés elébe terjesztendők.

Fényes Eleknek ezen előadása, felfogásom szerint, nem áll egészen. Jelesen az, hogy a megye által hozott statutumok csak a királyi megerősítés után válnak a megye határain belül kötelezőkké, legkevesebbet mondva, controvers kérdés, melyre nézve törvényeink jelen állásában én Fényessel épen ellenkező véleményben vagyok, meg levén győződve, miként a megyei statutumoknak, hogy a megye határai között kötelezőkké váljanak, királyi megerősítésre szükségök nincs.

Épen oly kevéssé helyes azon állítás, hogy a megyei gyűlés, a gyűlés méltóságát illetlen kifejezésekkel megsértő egyének rögtöni elmarasztalását kivéve, bíróságot soha nem gyakorol. Ezt alig mondhatjuk oly testület-ről, mely minden nemesnek büntető perbefogatásáról határoz, melyre, a karhatalmi kérdéssel, a polgári perlekedés egyik fontos része bízott. Miután azonban Fényes érdemei országszerte elismertétven, e jeles tudósunkat senki megyei szerkezetünk iránti ellenségeske-

déssel nem vádolhatja, czélirányosabbnak látszott, ha megyegyűléseink jelen hatásköréről szólva, az ő szavai-
val élek. Ha én szólok e tárgyról, kit a megyei szer-
kezet barátjának nem tartanak, némelyek által — mire
tapasztalásaim vannak — talán a leghívebb előadás is
torzképnek neveztetnék. E jeles tudósunk előadása, ki
kevással az idézett hely után vármegyéink municipalis
szerkezetét alkotmányunk legdrágább kincsének nevezi,
senki előtt gyanús nem lehet.

A megyei gyűlés, mely e hatáskörrel felruházott,
áll a tisztviselőkön kívül (kik legújabb törvényünk
szerint nem-nemesek is lehetnek), a megye összes
nemességéből, úgy hogy a gyűlés hatásköréhez tartozó
tárgyakra nézve minden egyes, a gyűlésben jelenlevő
nemes egyenlő szavazattal bir.

A nemesek száma különböző: Borsod-, Pozsony-,
Szathmárban (Fényes szerint) több 30,000-nél, Mosony-
ban nem egészen 400¹. Szintoly különbség van a megyék
kiterjedésére nézve. Tornának kiterjedése 10 □, Biharé
200 □-mér földet tesz.

Már most kérdem elfogulatlan, sőt legelfogultabb
olvasóimat: vajon a rendszer, mely megyéinknek ily
hatáskört ad, neveztetetik-e municipalis szerkezetnek?
Ha nem, akkor mindazon okoskodások, melyekben a
külföld írói a municipalis rendszer mellett felszólaltak,
s melyek majdnem szórul-szóra megyei szerkezetünk
védelmére alkalmaztattak, mit bizonyítanak egyebet,
mint hogy azok, kik ezt teszik, vagy a külföld fogal-
maival ismeretlenek, vagy megyei szervezetünk lényegét
soha figyelmökre nem méltaták.

Közel két éve, hogy Kossuth Lajos a *Pesti Hirlap*
vezetésétől visszalépven, ezen lap jelen megyei szerkeze-
tünket vizsgálata tárgyául tévé, s azon meggyőződéssel
lépett föl, miként míg megyei szervezetünk jelen alakjá-

¹ A különbséget, mely az egyes megyék nem-nemes lakosainak
száma között létezik, felhozni e helyen nem szükséges, miután
nem-nemes honfitársaink megyei szerkezetünkben semmi joggal
nem birnak. E különbség azonban, mely mind a közigazgatás,
mind főkép a háziadó tekintetében fontos, szintén igen tetemes,
miután, például, Tornának népessége 19,000, Pesté s Bácsé 500,000
lélekre vétetik föl.

ban fennáll, kifejlődésünk lehetetlen. Sok szebbnél-szebb előadást hallánk s olvastunk azóta a centralisatió általános veszélyeiről; hallottuk, miként nem élvezheti Franciaország vérrel szerzett szabadságát, csak mivel alkotmányában a központosítás elve alkalmaztatik; emlékeztettünk Anglia s Amerika gyarapodására, melyet ez országokban a municipalis rendszer idézett elő; minden, mit Rotteck s Welker egy részről, Haller s Peyronet a másiktól a helyhatósági rendszer magasztalására írtak, újra elmondattok, hogy a világ példája s annyi tekintélyek szavai a szentségtelen vakmerőket, kik a magyar alkotmány palladiumát megtámadni bátorzkodtak, visszaijeszszék. De mit bizonyít mindez, ha megyei szerkezetünkre fordítva figyelmünket, meggyőződünk, miként az, a forgalmak tökéletes összezavarása nélkül, municipalis rendszernek nem nevezethetik, s miként azon közigazgatási forma, melyet megyéinkben találunk, nemcsak a francia centralisatiónak, hanem minden alkotmányos rendnek, minden nemzeti egységnek ellentétét képezi. Minden vitakozásban első szabály, hogy a tárgyakat saját neveiken nevezük. Mi tehát azt megyei szerkezetnek nevezve, egész szorgalommal vizsgálandjuk: vajon e szerkezet jó s célszerű-e mind hazánk jelen állása, mind annak jövő kifejlődése szempontjából?

A megyei szerkezet legfőbb tökélye, mely már egymaga elégséges volna, hogy azt minden institutióknak elébe tegyük, abban fekszik, miszerint a hazát a centralisatiótól őrzi meg, — hallám nem egyszer, de százszor, s pedig olyanoktól, kiket a magyar éghajlat alatt jeles embereknek szoktak nevezni. Újabb időkben sok mondatott s íratott a centralisatio ellen, s magában Franciaországban is a községi élet előlése valódi szerencsétlenségnek tartatik; de vajon ebből az következik-e: hogy az emberi nem csak a francia alkotmány egyenes ellentétében keresheti üdvét, vagy hogy a szabadság csak ott állhat fel, hol a megye, vagy ily értelemben vett helyhatóság minden hatalmat elnyel, úgy, hogy valamint Franciaországban tisztán községi tárgyak is a kormány rendelkezésére bizattak: úgy itt az is, mi az egész hazát érdekli, a megyének adatik

által? Mintha bizony minden bajunkon segítve lenne, mihelyt minden teendő egy ponton összezavarását utánozzuk. Hiszen épen ez az, mi miatt Franciaország szenved, azon egy különbséggel, hogy a zavar helyének a középponti kormány helyett mi a megyét választjuk. Ekként, bármennyire különböznek Franciaország viszonyai azoktól, melyeket hazánkban találunk, maga e nagy birodalom példája is csak arra int, hogy miután Franciaországban látjuk, hová vezethet a magában leghelyesebb eszmének részben hibás alkalmazása, miután látjuk, miként még a század legnagyobb lángeszze által organisált administratio is oly ügyek czélszerű kezelésére, melyek természetes körén kívül fekszenek, alkalmatlan: mi állományunk egyes működő részeire szintén ne bízunk oly tárgyakat, melyeknek kezelésére azok alkalmatlanok. Már pedig ezt tapasztaljuk jelenleg megyei szerkezetünknel.

Az alkotmányos élet legszebb eszméje kérdésén kívül az, hogy senki azon ügyek elrendezéséből, melyek őt érdeklik, kizárva ne legyen. Az egyes alkotmányok aránylagos becsét az úgynevezett selfgovernment nagyobb vagy kisebb kiterjedésbeni valószínűsítése után ítélhetni meg legjózanabban, s ép ez önkormány létesítése az, mi megyei szerkezetünkön leginkább magasztaltatik.

De ne ámítsuk magunkat szép szavak által, melyek lelkesedéssel kimondatván, sokszor évekig ép oly lelkesedéssel ismételtetnek, a nélkül, hogy valakinek csak eszébe is jutna, miként mindenek előtt e szavak értelmezése kívántatik. És vajon megyéink érdemlik-e hát, hogy felőlök mondassék, miként az önkormányzás (selfgovernment) eszméjén alapulnak.

Az önkormányzás eszméjének két következménye van.

Először, hogy azoknak, kiket valamely tárgy érdekel, annak intézésében részök legyen.

Másodszor, hogy azokon kívül, kiket a tárgy érdekel, senki az intézkedésbe be ne folyhasson.

Hol a kellékek egyike hiányzik, beszélhetünk bármennyit a szabadságról, de habár egyesek sokat kormányozhatnak, önkormányról, jól rendezett alkotmányos életről, teljes meggyőződéseim szerint, szó sem lehet.

S most nézzük önámitás nélkül megyei szerkezetünket, s mondjuk ki őszintén, vajon ez institutió megfelel-e az önkormányzás eszméjének? Ha elvonatkozunk is attól, hogy népünknek nem nemes osztályai, azaz majdnem az egész nemzet, a megyékben minden befolyásból kizáratván, azon rendszer, mely mellett ez történik, gúny nélkül selfgovernmentnek alig neveztetetik; ha megengedjük, hogy most, miután a birtok- s hivatalképeség kivivatott, e létező anomalia nem tarthatja föl magát sokáig, s így megyerendszerünk ezen hiánya meg fog szűnni: vajon, csupán azon hatásra tekintve is, melyet a nemesekre gyakorol, megfelel-e azon rendszer kívánatainknak, főkép, ha az önkormány azon második, általunk említett kellékére fordítjuk figyelmünket, mely szerint szükség, hogy senki ne birhasson befolyással oly tárgyak elintézésére, melyek őt nem érdeklik?

Minden alkotmányos formának czélja az egyéni szabadság biztosítása s ezért jól és helyesen ítélnék, kik minden állományi szerkezetet, mely által e szabadság szükségesen felül korlátoztatik, hiányosnak tartanak. — Közállomány, melyben az egyes polgárnak közdolgokra való befolyása csak bizonyos időkben gyakorlandó választási jogra szoríttatik, habár elvben az emberi jogok elismerését foglalja is magában, gyakorlatilag szintén oly károsan működhetik, mint az absolutismus bármely neme; s azért még egyszer mondom: jól s helyesen ítélnék mindazok, kik az oly alkotmányt, melyben a valóságos municipalis életnek tér nem engedtetett, szabad alkotmánynak elismerni nem akarják. De ép ezen szempont az, melyből megyei szerkezetünk fentartásának lehetetlenségéről meg kell győződnünk.

Akarjuk, hogy az egyéni szabadság sérthetetlenül fentartassék, — akarjuk, hogy azon ügyek elhatározása, melyek csak a polgárok bizonyos részét — például egy város vagy egy megye lakóit érdeklik, — nem mások, hanem ép azok által rendeztessenek el, kiket érdekelnek. Az ország több, mint egy törvényhatóság; ki kételkedik ezen? — de ha Péter, Pál s Jánosnak dolguk van egymással, s e dolog kívülök senkinek nem használ s nem is árthat: vajon azért, mivel hat vagy nyolcz,

vagy épen az egész megye több e háromnál, Péter, Pál, s János a nemes megyére fogják-e bízni dolgaikat? És az egyes megye, város vagy falu nem követelheti-e szintoly joggal, hogy azon tárgyak, melyek nem az egész országot, hanem csak őket érdeklik, szintén nem az ország által, hanem csak általok határoztassanak el? Ez minden valóságos municipalis szerkezet egyszerű alapja, s ha megyei szerkezetünket erre vezethetjük vissza, nincs mit aggódni fenmaradásaért, benne akkor a központosítás alkotmányos voltának egyik biztosítékát birjuk. De megyei szerkezetünkben megvannak-e e kellékek?

Nézzünk körül az országban. Egy falu lakói saját hasznukra s költségökön utat vagy más, csak őket érdeklő közmunkát akarnak véghezvinni, — ki az, ki ez ügyben határoz? A nemes vármegye.

Egyes kerület vagy járás mezei rendőrségi birót kíván, tisztán azon ügyek elhatározására, melyek rendőrségi tekintetben ezen kerületben vagy járásban előadhatják magokat; s ki fog itt határozni? A nemes vármegye.

És ha az egész ország nevében ítélő bíró ítéleteinek végrehajtására karhatalom kívántatnék, kitől kérjük? A vármegyétől.

Nincs tárgy e hazában, mely a megye köréhez nem vonatkoztatnék. De ép ebben fekszik megyei szerkezetünk gyengesége.

Az egyes megyék érdekein kívül vannak e haza polgárainak más érdekeik is, a melyekről gondoskodnunk kell. Vannak tárgyak, melyek az egész országot, — vannak, melyek csak egy falut érdekelnek. Ily tárgyakat a megye határozatára bízni nem egyéb, mint az egész falu dolgait Péter, Pál s János uraimékra — vagy azt, mihez csak Péternek van köze, az egész falu elhatározására bízni, mi kérdésen kívül czéliránytalan s ártalmas a megbizottra is, mivel oly munkával bizatott meg, melynek becsületes bevégzésére elégtelen. Nézzünk, vagy inkább hallgatódzzunk körül kissé az országban. A megyerendszernek sok, főkép Isten által szép szónoki tehetséggel megáldott barátai vannak; de vajon mi ellen fogunk legtöbb panaszt hallani, nem egyes, hanem összes lakóinak minden osztálya között? Nemde a

megyék ellen? A jobbágy leginkább azon terhekről panaszkodik, melyek általok rovattak rá; a polgár az ipar hátramaradását bennök keresi; a hazafi szomorúan felsóhajt, hogy a legüdvösebb törvények, melyekért annyira küzdött, egyes megyék hanyagsága által meghiusítottak. S vajon hát mind e panaszok mit bizonyítanak? Azt-e, hogy minden municipalis szerkezet rossz? Korántsem; de, kérdésen kívül, bizonyítják azt, hogy a megyei szerkezet jelen alakjában rossz, s hogy valamint azt municipalis szerkezetnek nevezni a fogalmak összezavarása nélkül nem lehet: úgy ezen institutióban, mely polgáraink minden osztályainak érdekét sérti, az önkormányzás eszméje létesítését csak az találhatja, ki vagy — Verböczy szerint — a magyar nemzet alatt csupán a nemességet érti, vagy nincs tisztában e szó értelmével: önkormányzás.

Ha visszatekintek azon discussióra, mely a *Pesti Hirlap* s a két haza többi hirlapjai között a megyerendszer iránt majdnem másfél évig folyt, bámulnom kell a mód felett, mely szerint e vitatkozásban ama rendszer védelmezői eljárak.

Voltak, kik megyerendszerünkben nemzetünk geniúsának¹ következményét látják, s ebből következtetik annak változhatlanságát.

Tudjuk, egy idő óta, főkép a történet- s alkotmánytanból, különös becse kerekedett bizonyos szépen hangzó phrasisoknak, melyek Mephisto híres tanácsa szerint, „denn eben wo euch die Begriffe fehlen, da steht das Wort am rechten Ort“, nagyobb munkák- s folyóiratokban, valahányszor más magyarázat hiányzik, használtatni szoktak. Vallás, ipar, mezeti gazdaság, alkotmány, sőt maga az egyes népek hadi rendszere tisztán a nemzetek jelleméből magyaráztatik meg, mintha a macedoni phalanx s a római legio épen úgy e két nemzet természetes tulajdonaiból venné eredetét, mint a mód, miként a vad ludak vagy darvak szállni szoktak. Mindez általános phrasisok csak azt bizonyíták, hogy azok, kik velök élnek, nem tudtak vagy nem akartak

¹ A „nemzeti genius“ itt fordul elő először a magyar irodalomban. Azóta szárnyas ige lett.

bizonyos állapotok megmagyarázására más okokat keresni.

Vajon hát miben áll nemzetünk jellemének azon része, mely a megyei szerkezetet, miként az most fennáll, előidézte, vagy szükségessé teszi? — Menjünk Amerikába, s ha az angol- és német-faj között, mely e világrészt lakja, több municipalis életet találunk, mint bárhol, s ha a széthúzó municipalis élet e népek anyaországaiiban napról-napra inkább eltűnik: ebből mi következik? Az-e, hogy a municipalis szerkezet az angol s német nemzet jelleméből fejlődik, vagy hogy vele ellentétben áll? Kinek hígyünk? Azon francziának-e, kik Svájcban majdnem független municipiumokra oszlanak, vagy azoknak, kik nagy honukban a központosítást túlzásig tökéletesíték? Az Orosz-birodalomban lakó szlávok, vagy azon szlávok, kiket a török-elnyomás alatt találunk, hordják-e magukon nemzetiségök valódi bélyegét? Vagy mindezen különbségek, melyeket ugyanazon népeknél, különböző századokban, vagy külön éghajlat alatt találunk, nem bizonyítják-e inkább azt, hogy a műveltség egy bizonyos fokán az alkotmányos forma, mely alatt valamely nemzet él, nem természetes hajlamának, hanem egészen más okoknak eredménye, melyeket fölkeresni kétségen kívül nehezebb, de hasznosabb is, mint oly theoriák felállítására, melyek az emberi szabadsággal ellentétben állva, minden haladás lehetőségét kizárják. És ha most hazánkat s a jelen kérdést tekintjük, azok, kik megyei szerkezetünket a nemzeti jellem következményeül állítják, sziveskedjenek kijelölni a kort, melyben nemzetünk e jellemét követé. A megyeszerkezet Szent István és az első Árpádok alatt inkább Nagy Károly grófsági alkotmányára emlékeztet; a második időszak, mely alatt Magyarországon kevesebb municipalis életet találunk, mint ugyanazon korban Európa bármely hazájában, inkább az állítás ellen, mint mellette szól: — marad tehát az egész theoria bebizonyítására tisztán hazánknak a törökök által volt elfoglalásának korszaka, — s miután e korszakban a municipalis élet már magából a dolgok természetéből fejlődött ki, a nemzeti jellem munkásságának vajmi csekély tér marad.

Hasonló ehhez azon állítás, miként megyei szerkezetünk alkotmányunk szelleméből fejlődik ki s annak szükséges következménye. Ha mellőzzük is, hogy nemzetünk jelen alkotmányához — mint a szolgál a közép-korban földjéhez — lekötve nincs, s hogy bármi alkotmány fentartása csak eszköz, de nemzeti törekvéseink célja nem lehet, minélfogva az egész okoskodás a megyei szerkezet mellett mit sem bizonyít: nem különös-e, ha azok, kik alkotmányunk megváltoztatása után törekednek, kik azon meggyőződésből indulva ki, hogy alkotmányunk jelen középkori helyzetében nem tarthatja fel magát, bátran a legmélyebbreható ujításokat indítványozzák; ha azok, mondom, a megyei szerkezet megváltoztatását azért ellenzik, mivel e szerkezet azon alkotmánynak kifolyása, melynek tökéletes átalakítását ők is szükségesnek tartják?

Mások ismét a historiában keresék fegyvereiket, s előadák, miként nemzetünk csak a megyerendszer által tartotta fel eddig szabadságát, s hogy ily tapasztalás után ezen institutióról lemondani képtelenség. De vajon e históriai ok bizonyít-e egyebet, mint hogy voltak idők, mikor a megyeszerkezet hazánkban cél- s korszerű volt? Oly tétel, melynek bebizonyítása egy századokig fennállott institutiónál szükségtelen.

A centralisatio által minden nemzet concret ereje növeltetvén, bizonyos, hogy oly haza, melyben központosítást találunk, külső hatalom által nehezebben győzethetik le: de bizonyos az is, hogy a már legyőzött nemzet csak helyhatósági szerkezetében tarthatja meg egykori szabadsága romjait; s ha a mohácsi ütközet után a török Buda várában Magyarország közéletének egyedüli középpontját foglalja el, nemzetünk egy csatában legyőzve, hihetőkép sohasem emelkedhetik vissza testvérnepei sorába. De valamint a municipalis szerkezet ezen érdemei nem fogják senkivel elfeledtetni, hogy a mohácsi veszély hihetőleg soha sem éri hazánkat, ha a nemzet egész ereje egy Mátyás által összetartva a moslim-hatalommal szembe száll: úgy azon meggyőződés, hogy hazánk csak ez institutiónak köszönheti fenmaradását, legfőlebb akkor bizonyíthatna valamit, ha egyszersmind bebizonyíthatnák, miként helyzetünk

azóta nem változott. S én nem hiszem, hogy valaki ezt mondhatná, miután Európa minden nemzetei között — mennyi és mily óriási változásokon ment pedig által földrészünk csak az utolsó ötven év alatt is — alig van egy, melynek jelen állapota s azon viszonyok közt, melyekben másfél század előtt élt, nagyobb különbséget találnánk, mint épen honunkban.

Ha országunk állapotát a XVII. század közepe felé tekintjük, mit látunk? Magyarországnak majdnem fele a török járom alá görnyedve; szabad része beháborúk által széttépve, — mintha a végzet a szolgaság és szabadság kinjait egyszerre akarná éreztetni nemzetünkkel; középpont nélkül — mert fővárosát az osmán foglalta el, — s fejedelmei a hazán kívül laktak; földtermesztése a legaljasabb fokon, csak épen hogy mindennapi szükségét fődözze; kereskedés és ipar nélkül, — egy nagy csatatér, melyen a nép vallásos és nemzeti függetlenségét naponként vérével oltalmazá: — ilyen volt akkor hazánk állapota. Ha ez állapotot összehasonlítjuk a jelennel, midőn elgyengülve bár hosszú küzdések után, de mégis nyugodtan találjuk nemzetünket, — midőn a földművelés és ipar fejlődését ha más nem, legalább az bizonyítja, hogy naponként inkább érezzük azon korlátokat, melyek a fejlődést akadályoztatják, — midőn a vallásos surlódások a csatamezőről legalább már tanácsstermeinkbe szorultak stb.: — ki fogja tagadni, hogy helyzetünk más, mint melyben apáink e hont számunkra megtarták, s hogy mennyivel inkább kötelességünk elismerni azon roppant háladatossági terhet, melylyel őseinknek tartozunk, annyival inkább meg kell győződnünk az iránt is, miként hazánknak egészen megváltozott állapotja tőlünk más tetteket, a hon fentartása különböző eljárást kíván, mint a minőt tőlök tanulhatnánk.

A magyarnak a XVII. században egy czélja volt: fentartani nemzetiségét. Anyagi és szellemi kifejlődése miként juthatott volna eszébe, midőn hazáját még nem nevezheté tulajdonának, midőn még nem tudá, ha nem jut-e kevés idő mulva idegen hatalom alá maga a tűzhely, melynél gyermekeit neveli?

Föladata nehéz volt, de egyszerű: fentartani, meg-

őrizni, legfőlebb valamivel nevelni azon töredékeket, melyek hazája- s nemzetiségéből reá maradtak; s nem bámulhatja senki, ha minden gondját s törekvését azon egy pontra fordítva, melyre munkásságának hatása kiterjedett, e században minden életet csak a szűk megyei körökben látunk, a történetekben nemzet helyett csak egyes individualitásokat, haza helyett csak helyhatóságokat, vagy legfőlebb valamely dunai, tiszai kerületet találunk. De mi akkor nemzetünk helyzetéből fejlődött, mi akkor józan és czélszerű vala: illik-e az még korunkhoz is? Most, a XIX. század közepett, hol nemzetiségünk — hála a Mindenhatónak s őseink kitürésének! — némileg biztosítva van, hol ellenség nem tiporja hazánk földét, s fennállásunk nem támadtatik meg: ragaszkodhatunk-e tovább is azon módokhoz, melyekkel eldődeink e hazát fentarták? Ideje most már kifejlődésünkről gondolkoznunk, módokat keresnünk, mik szerint felküzdve magunkat a független népek sorába, szomszédait haladásukban utolérje nemzetünk; s végre, miután a szabadság annyi vérrel visszaszereztetett, arra fordítsuk gondjainkat, miszerint az megtartassék. Nem hallottunk senkit, ki korunkban e hon védelmére szükségesnek gondolta volna, hogy mezőink kopáran hagyassanak, vagy az utak s hidak elrontassanak; vagy ki rendkívüli szerencsének tartotta volna, ha folyóink egyike eláradva, kastélyát úgy körülvevé, hogy ahhoz közelíteni nem lehet; s mégis ez vala őseink védelmi rendszere; elégeték már kalászban álló vetéseiket, lerontának hidakat, fölárkolák országutaikat, hogy a nagy pusztaság győző elleneik haladását akadályoztassa; örültek, ha a Duna vagy Tisza e hazának virágzó téreit elborítá, mert legalább eltakará a szolgaság elől. S vajon, ha ezekre nézve nézeteink annyira megváltoztak, nem jut-e eszünkbe, hogy midőn nemzetünk tisztán védelmi helyzetéből kilépve, haladás után vágyódik, politikai rendszerünkben szintén létezhetnek némely intézkedések, melyeknek napjainkban alkalmazása nem józanabb, mint ha lehető ellenséges megtámadások ellen újonnan életbe léptetnők mindazt, mit őseink a törökök ellenében annyi sikerrel használtak; s hogy, legalább mi a megyék annyira

magasztalt vis inertiae-jét illeti, ez századunkban, mely a haladást tűzte jelszávául, azok közé tartozik. A régi egyiptomiak azon hitben, hogy halottaik lelkei pár ezer év múlva ismét visszatérnek, s a testet, melyben egykor laktak, újonnan felelevenítik, nagy gondot fordítának holttesteik fentartására, melyeket bebalzsamozva, száz kisebb s nagyobb szalagokkal összekötözve találunk sírboltjaikban. Képe ez annak, mit őseink e nemzettel tevének, melynek szétroncsolt testeit gondosan összekötözgetve azon reményben őrzék annyira, hogy a lélek majdan visszatér, s új tettekre fogja ébreszteni a nagy halottat. De most, midőn e remény teljesülni kezd, midőn csakugyan mozdulatot veszünk észre az anyyi ideig meredt testben, midőn szemei megnyitak, tagjai nyúlni kezdenek, vajon rajta hagyjuk-e a nehéz halotti takarót; vajon a kötelékeken, melyek tagjait halotti álmában épen tarták, még most se tágítsunk, hogy a mutatkozó élet ismét elnyomassék, hogy tagjai újra elmerevedjenek? S mi egyebet kívánnak tőlünk azok, kik átlátva, hogy hazánkban sok van, min javítani kellene, — épen azt, minek erre legnagyobb szüksége volna — megyei rendszerünket akarják változatlanul fentartani, s pedig csak azért, mivel ez institutio századok előtt hasznosnak mutatkozott. Mintha e nemzet feladata nem volna más, mint az inertianak Herculese gyanánt állani Európa népei közt, melyet feldönteni senki nem bir, de melyen paczkázni minden gyermeknek lehet; mintha büszkeségünknek elég volna téve, ha alkotmányunk fennáll, habár az erős tölgy helyett, melyhez azt szívesen hasonlítjuk, csak egy száraz törzsök maradt volna is, mely soha zöld ágakat hajtani nem fog; — mintha végre nemünk történetében nem volna számtalan példa arra, hogy nemzetek épen azon institutiók által, melyeknek egykor fennállásukat köszönheték, veszték el, ha azokhoz még akkor is ragaszkodtak, midőn ez institutiók kora megszűnt.

És hát csak régen múlt századok története-e az, miből tanulhatunk, s a jelen állapotban nincs semmi, mi figyelmünket érdemlené? Európa helyzete nem az többé, melyet a középkorban találunk. Azon osztályozás helyett, mely századaiban a legnagyobb nemzetiségeket

is annyi kis részekre darabolá, napjainkban roppant nemzeti egyéniségeket látunk, melyek a helyett, hogy mint hajdan, egymással küzködnének, egy közös cél felé törekednek. Franciaország tartományi szerkezete eltűnt; Anglia napról-napra több központosítás után fáradozik; maga Németország, a szétdaraboltság hazája, mindinkább egység után törekszik; míg óriás szomszédunk roppant birodalmában minden vallási s nemzetiségi elkülönzést hatalmas karjával kiirt; — bárhova tekintünk e világon, mindenütt a központosítás eszméjét látjuk; a szabadság s a despotia céljainak elérésére ugyanazon egy eszközhöz nyúl: amaz, hogy egyenlő szabadságot, ez, hogy egyenlő elnyomást idézzon elő; mindkettő: hogy magát külhatalom ellen biztosítsa.

Egy óriási harcz előkészülete-e ez, melyben egykor a szabadság s elnyomás végső diadalért küzdenek; vagy talán az első lépés azon boldogabb korszak felé, melyben az emberi nem egy nagy egésznek érzendi magát s az egység érzete, mely most már egész fajokat fűz össze, az egyes nemzetiségek határain túl terjedend: — mindez a jövő titkai közé tartozik; — hogy azonban földrészünk minden nemzetei ez irányban működnek, hogy centralisatio azon uralkodó eszme, melyet mindenütt feltalálunk, azt senki sem tagadhatja; s ki a világ történeteit ismeri, hiheti-e, hogy hazánk sokáig haladhat ellenkező irányban? Valamint az egyes ember soha annyira független nem lehet, hogy azon társaságot, melyben él, ne volna kénytelen néha közönyösösknek látszó szokásaiban is követni: úgy nép sem különözheti el magát, midőn szomszédjai bizonyos irányban kezdenek haladni. Azon pillanatban, melyben valamely nemzet védelmét állandó seregekre bizá, az előbbeni vérendszer egy szomszéd országban sem vala többé fentartható. A lőpor nem maradhatott csak egy nemzet tulajdona; az első gőzhajó minden nemzetnek kötelességévé tévé hasonlókat készíteni. Minden haladás, melyet az ipar földrészünk akármely helyén tesz, civilisatióink jelen állásában körül fogja futni a világot, s valamint itt, úgy a közigazgatás mezején is, valamely nemzetnek hátrább maradni nem lehet a nélkül, hogy önmagát ne semmisítse meg. Midőn tehát Európa min-

den országai központosítás után törekszenek, midőn azt némelyek már elérték: Magyarország feladata nem lehet az, hogy egészen különválva minden nemzetektől, megyei szerkezetének maradványait őrizgesse; egy tekintet, szomszédaira vetve, meggyőzheti, hogy ha példájok szerint erejét nem központosítja, sem nemzeti függetlenségét megtámadás esetében fentartani képes nem leend, sem ipar- és kereskedésben nem fogja a versenyt kiállani.

Végigmentünk tehát a megyerendszer barátai által használt főbb erősségeken. Látjuk, mikép a politikában sem költői képzeletek, minő az, hogy bizonyos institúciók egyenesen a nemzet geniusából fejlődtek, sem szépen hangzó phrasisok, minő az, hogy jelen helyhatósági rendszerünk alkotmányunk szellemének következése, sem csupán historikus búvárkodások vezérfonalul nem szolgálhatnak. Az, hogy a nemzet úgynevezett geniusa valamely károsnak mutakozó institúcióval jelenleg megegyezik, legfőlebb egy okkal több, mely azon institúció ellen föllépni buzdít. A história lapjain mi magyarok, kik Isten által annyi szép tulajdonokkal megáldva, Európa egyik legtermékenyebb országának birtokában jelen helyzetünkre jutottunk, inkább azt kereshetjük, mit kerülnünk, mint a mit követnünk kell.

Minden józan politika csak a jelen s jövővel foglalkozik. Fordítsuk erre egész figyelmünket s nézzük: megyei szerkezetünk mennyire elégíti ki a jelennek szükségét; mennyire biztosítja a jövőben kifejlődésünket?

A megyei szerkezet barátjai azt állítják, hogy helyhatósági rendszerünk a haladás legbiztosabb eszköze. Felfogásuk szerint alkotmányunknak erősebb biztositéka nem képzelhető. Nézzük, mennyire férnek össze ezen állítások a valósággal?

II. FEJEZET.

Megyerendszerünk nem fér össze a haladással.

Akár a jelen-, akár a jövőre fordítsuk figyelmünket, bennünk azon meggyőződés támad, hogy mostani állapotunkat többé fentartani nem lehet. Lehetnek, kik csak a civilizatió rossz oldalait véve figyelembe, vágyó-

dással tekintenek vissza a korra, melyben apáink ázsiai egyszerűsögekben lakták e földet; lehetnek, kik talán szomorú sóhajjal tekintenek a jövő elébe, mert e föld, melyet lakunk, valamint egykor a civilizáció és barbárság közötti harcznak csatamezeje volt: úgy talán ismét azzá leend, ha majdan a világ népei a Törökbirodalom öröksége fölött az osztályban fegyverhez nyulnak; de helyzetünk megváltozása nem tőlünk függ. Műveltebbek vagyunk, hogysem régi egyszerűségünkhöz visszatérhetnénk; s a jövőt, melyet Isten keze reánk szabott, nem fogjuk kikerülni. Ha a félszeg civilizáció átkától menekülni akarunk, törekedjünk teljes civilizáció után; ha a harctól rettegünk, mely reánk vár, készüljünk hozzá, erősítsük magunkat. Nem tehetünk egyebet.

A haladásnak szüksége nem vétetik kétségbe senki által; — de lehet-e haladni azon az úton, melyen eddig járánk? — Én úgy hiszem: nem.

Egész politikus életünk a megerendszeren alapszik s meggyőződésem: miként e rendszernek egyes — s pedig lényegeseknek tartott — részei minden valóságos haladással ellentétben állnak.

Ez állítás helyességének bebizonyítására szükséges tisztába jönnünk két kérdés iránt.

1-ör: Mik azon kellékek, mik nélkül alkotmányos országban a haladás nem képzelhető?

2-or: Mennyiben remélhetjük, hogy jelen megyei szerkezetünk mellett a haladás e szükséges kellékeinek birtokába jöhetünk?

Az első kérdésre könnyű felelni. Alkotmányos országban minden czélszerű haladás szükséges feltételei:

a) jól rendezett törvényhozás, mely a nemzet szükségait ismerve, a haladást vezethesse;

b) rend;

c) valódi szabadság.

Ha megyei szerkezetünket akkép találjuk elrendezve, hogy mellette czéljának megfelelő törvényhozás nem lehet, hogy a minden kifejlődésre szükséges rend nem eszközölhető, hogy az egyes polgár valódi szabadságra számot nem tarthat, senki sem fogja tagadhatni fentebbi állításom helyességét.

Lássuk egyenként.

a) Jelen megyei szerkezetünk mellett a törvényhozás céljának nem felelhet meg.

Alkotmányos törvényhozás csak úgy felelhet meg céljának, ha általa a nemzet egyes osztályai azon irányban képviseltetnek, melyben azok számra, vagyona s politikai képességre nézve egymáshoz állanak. Törvényhozásunk egészen megyei rendszerünkön alapszik s miután megyéinkben e hon nem-nemes polgárai minden befolyásból kizárattak, természetes, hogy azok törvényhozásunkban szintén nem lehetnek képviselve s hogy ekkép törvényhozásunk, mely nem a nemzetnek, hanem csak egy osztályának képviselőiből áll, már ezen oknál fogva sem felelhet meg céljának.

De ha azon általános, egész alkotmányunkon átvonuló igazságtalanságról, mely az osztályok jogkülönbségében fekszik, elvonatkozunk is, s régi magyar nemesek módjára természetesnek találjuk, hogy minden törvényhozási jog kizárólag minket, nemeseket illet: nem kell-e megvallanunk, miként tisztán a nemesség jogait s érdekeit véve tekintetbe, törvényhozásunk a jelen viszonyok között még ezen szempontból sem elégítheti ki legmérsékeltebb kívánatainkat sem.

A törvényhozás legfőbb feladása, hogy az összes nemzet érdekeit képviselje. Miután számos esetek vannak, melyekben az egyes polgárok érdekei vagy egymással vagy a közállomány magasabb céljaival összeközösbe jöhetnek, szükség, hogy legyen hatalom, mely az érdekek harcából támadható veszélyeknél megőrizze azon magasabb nemzeti érdekeket, melyek, ha a törvényhozásban egy, a tömeg pártküzdelseinél fölebb álló s messzebbre tekintő hatalom nincs, sokszor minden egyes polgárnak tartós kárával feláldoztatnának.

Már most ha figyelmünket törvényhozásunkra fordítjuk, át fogjuk látni, miként benne még nemzetünk alkotmányával bíró része, vagyis a nemesség sincs kellőleg képviselve s pedig azon egyszerű oknál fogva, mivel ellenkezőleg alkotmányunk szellemével, mely nem foedaratív statusokat, hanem egy képviseleti rendszerre alapított összes törvényhozást kíván, — törvényhozásunkban nem a választási joggal bíró polgárok, hanem

csak az egyes törvényhatóságoknak képviselői foglalnak helyet.

Jól tudom, vannak, kik ez állapotot alkotmányunkkal megegyezőnek tartják s nem győzik hirdetni, miként tulajdonképen képviseleti rendszerrel nem bírván, alsótáblánk nem az ország, hanem csak az egyes megyék képviselőiből áll. De vajon nem azon politikus tévtanok közé tartozik-e ez is, melyekre csak egyszer kell elfogultság nélkül figyelmünket fordítani, hogy egész semmisségük kitűnjék? A magyar alkotmány nem alapul képviseleti rendszeren. Ha az összes nemzetet tekintjük, nincs ennél valóbb; azon nép, melynek tizenkilencz huszada képviselve nincs, nem büszkélkedhetik szabad képviselettel; de vajon ezen állítás nem enyészik-e el egyszerre, ha az összes valóságos nemzet helyett csak azon osztályokra fordítjuk is figyelmünket, melyek alkotmányunk óriási poesisa szerint eddig a nemzet nevezete alatt értettek? — Sokan nem szeretik, ha tudományos theoriákból okoskodunk; a történeti alap az, min alkotmányunk kifejlődött s ez az, mondják, mely szerint tovább kell haladnunk. Fogadjuk el e tért s kérdjük: ugyan hol találjuk írva, hogy azon időben, melyben a magyar még Rákos mezején személyesen gyűlt össze s képviselők nélkül rendelkezett öndolgairól, a nemesség szavazata nem személyek, hanem a törvényhatóságok többsége szerint számíttatott, úgy, hogy ha például huszonhét megye egyenként szavazva — mint az a római tribusoknál történt — valamely törvény mellett nyilatkozott, a többi nemességnek szavazatai többé tekintetbe nem vétettek? Ha valaki ezt bebizonyítja, akkor állani fog az állítás: miként a magyar alkotmány az egyes törvényhatóságok képviseletén alapszik. De ha országgyűléseinken a nemesség nem megyénként, hanem fejenként szavazott s ha mostani rendszerünk, mely szerint a nemesség képviselők által vesz részt a törvényhozásban, csak azért hozatott be, mert a személyes részvét a nemesség nagy száma miatt majdnem lehetetlenné vált, tagadhatatlan, hogy alkotmányunk szelleme szerint törvényhozásunknak nem az egyes törvényhatóságok, hanem az egyes nemések követeiből kellene állnia.

Azon abnormitas, miszerint törvényhozásunk törvényhatóságok képviselőiből áll, oly következéseket von maga után, melyek országgyűléseink üdvös működését akadályoztatják. Ilyen az utasítási rendszer; ilyen az, hogy a követi verificatio nálunk nem a törvényhozó test, hanem az egyes törvényhatóság hatásköréhez tartozik. Miután nemességünk sem adót nem fizet, sem jogainak gyakorlatára nézve birtokképesseghöz kötve nincs, s nemes és nemes között törvényeink szerint a legtökéletesebb egyenlőség létezik, a logikai következettség azt kívánja, hogy minden nemes egyenlő befolyással birjon a törvények alkotásába, vagy, mennyiben a választásokban s utasítások készítésénél részt venni kíván, legalább birhasson. Törvényhozásunknál, hol csak az egyes törvényhatóságok képviselvék, ennek épen ellenkezőjét látjuk. Már magának törvényhozásunk organisatiójának az a következménye, hogy egyes törvényeink a nemesség néha igen szembetűnő kisebbségének akarata szerint készülnek.

Magyarország 52 megyére osztatik. Minden megyének, tekintet nélkül mind kiterjedésére, mind a benne lakó nemesség számára, országgyűléseinken egy szavazata van. Az összes nemesség száma Fényes szerint 542,705. Már miután e nemesség oly egyenetlenül osztott fel, hogy annak több mint fele, azaz 280,801, tizenkét megyében lakik; ellenben ha a huszonhét legkisebb nemességgel bíró megyét tekintjük, abban együttvéve csak 86,385 nemest találunk, igen számosaknak kell lenni azon eseteknek, melyekben nem a nemesség többségének követi s utasításai határoznak országgyűléseinken. Ki ezen kételkednék, vegye kezébe bármelyik országgyűlési naplót s meggyőződhetik, miként legfontosabb törvényeink utolsó időben csakugyan ily módon készültek.

Törvényhozásunkban tehát nemcsak a nemzet különböző osztályai s érdekei, hanem maga a nemesség sem képviseltetik illető arányban, mi egyenesen annak tulajdonítható, hogy törvényhozásunk megyei szerkeztűnkre alapított. Ha a törvényhozás hatáskörét tekintjük, más, nem kevésbé káros hibákat is fogunk találni, mik szintén ezen kútfőből veszik eredetöket.

Figyelmissé tevém olvasóimat, mennyivel szűkebb törvényhozásunk hatásköre annál, mely más alkotmányos törvényhozásoknak kijelöltetett. Ha végig tekintünk azon fontos tárgyak sorozatán, melyekről országgyűlésünk nem rendelkezik, túlzás nélkül elmondhatjuk, miként közéletünk számos ágaira nézve nem birunk alkotmánynyal s nem szenved kétséget, hogy megyei rendszerünk törvényhozásunk hatáskörének megszorítására nem volt befolyás nélkül. Az emberek többsége az alkotmányos életnek inkább formáihoz, mint lényegéhez ragaszkodik s miután kiváltságos osztályaink a megyékben szabadon választva s tanácskozva, e formákat épségben látták, a törvényhozás hatáskörének kiterjesztésére kevesebb gondot fordítanak, mint egy, magát szabadnak nevező nemzethez illik, s mint kétségkívül fordítottak volna magok is, ha megyei szerkezetünk által az alkotmányosság örök csalódásában nem tartanak. Megengedem, hogy alkotmányunk fentartását megyei szerkezetünknek köszönhetjük, de teljes meggyőződésem egyszersmind, hogy e szerkezet alkotmányunk kifejlődését akadályoztatá s hogy törvényhozásunkat egészen más állásban látnók, ha e nemzet szabadsága biztosítását nem tisztán megyei szerkezetében kereste volna.

Az utasítási rendszer szintén törvényhozásunk hatáskörének megszorításához vezet, világos lévén, hogy épen e rendszernél fogva országgyűlésünk sokkal többet foglalatoskodik egyes megyék sérelmeivel s kívánataival, mint egész erejét valóban országos tárgyak körül központosíthatná. Mi azonban e tekintetben legkárosabban hatott, kétségkívül azon vetélkedés, melyet a megyék s törvényhozás között illető hatáskörük kiterjesztésére nézve tapasztalunk.

Valahányszor törvényhozásunk hatáskörének kiterjesztése jön kérdésbe, azon ellenvetéssel találkozunk mindig, hogy az oly kiterjesztés által a megyék autonómiaja veszélyeztetik s a világ minden alkotmányos népei között a magyar az egyetlen, mely törvényhozása jogkörét megszorítani igyekszik.

Valamint az, hogy megyéink municipiumoknak neveztettek, mint főlebb érintém, számos tévedésekre adott alkalmat: úgy megyei autonomiánk szójárása

némelyekkel elfelejteté, miként a két szó, melylyel élnek — municipium és autonomia — valóságos ellentétben állnak s nem egy van az országban, ki a megyék autonomiáját komoly értelemben véve, csakugyan veszélyeztetve hiszi a szabadságot, midőn valamely, eddig a megyéhez tartozó jog a törvényhozás hatásköréhez soroztatik.

Csak ez eszmezavarnak tulajdoníthatjuk, hogy azon tárgyakra nézve, hol a törvényhozás hatásköre nem a kormány, hanem megyei szervezetünk által szorítatik meg, sokan ezen állapot fentartását czélszerűnek, sőt alkotmányunk megőrzésére szükségesnek tartjuk.

Nézzük például a befolyást, melyet megyéink a házi adó nagyságának meghatározására s általán véve minden adó kivetésére gyakorolnak.

Az adó egész terhe hazánkban csak nemtelen polgártársaink vállain fekszik, s megyéink, midőn adóról szólnak, a selfgovernmentnek azon igen rendkívüli nemét gyakorolják, mely szerint valaki oly tárgyról rendelkezik, mikhez semmi köze. Pedig ha kivátik is végre a közös teherviselés elve: ki nem látja, hogy az adó kérdése a mennyiség meghatározását s az adóztatási kulcs megállapítását illetőleg ekkor sem bízathatik az egyes törvényhatóságokra. Mert akármiként rendeztessenek is el az egyes törvényhatóságok, bennök egyes néposztályok mindig túlnyomósággal fognak birni, s azzal adókivetési tárgyokban akképen visszaélhetnek, hogy bizonyos osztályok fölötte terheltessenek. Továbbá a teherviselésben az igazság által követelt egyenlőség csak úgy érhető el, ha a tulajdonnak egyes nemei az ország külön részeiben egyenlő elvek szerint adóztatnak, mi lehetetlen, míg egyes törvényhatóságok kényök szerint rendelkeznek az adókivetési kulcsról. De egyébiránt is sokkal fontosabb tárgy az adókivetés, hogysen egyes törvényhatóságokra bízathatnék. Igen hibázik, ki a törvényhozásnak adó fölötti rendelkezési jogát csak mint alkotmányi garantiát, azaz mint eszközt tekinti, mely által a végrehajtó hatalom a törvények megtartására kényszeríthetetik. E jognak egy más, nem kisebb fontosságú következménye azon biztosság, melyet benne az egyes polgár keres, hogy vagyona

csak annyiban fog adóval terhelhetni, mennyiben azt a közszükség kívánja. A törvényhozónak az adó meghatározásánál nincs fontosabb kötelessége. Honunkban a direct-adónak úgyszólván csak fele határoztatik meg a törvényhozás által, míg az egész házi adó növelése vagy kisebbitése az egyes törvényhatóságokra bízatik, a kivetési kulcs, mely az adó nagyságánál még fontosabb, mert nem az adó nagysága, hanem céliránytalan felosztása az, mi egy nemzet kifejlődését leginkább akadályoztatja, törvényhozásunk tanácskozási tárgyát nem is teszi. Nem világos-e ebből, hogy midőn egy részről törvényhozásunk oly jogokat nélkülöz, melyek minden alkotmányos törvényhozás szükséges tulajdonaiul tartatnak, egyes megyéink oly hatáskörrel ruháztatnak fel, melynek czélszerű betöltésére képtelenek.

Ki az alkotmányos élet kellékeit ismeri, nem fogja kétségbe vonni a fent előadottakat; s mégis nem láttuk-e, hogy az utolsó országgyűlésen, midőn a városok rendezésénél a házi adó kérdése került szőnyegre, a törvényhozás befolyása a házi adó maximumának meghatározására azon ürügy alatt elleneztetett, mert ez által a törvényhatóságok autonómiaja veszélyeztetnék.

A közlekedési eszközök s közmunkák elrendezésére nézve az utolsó országgyűlésen józanabb elveket láttunk alkalmazva.

A megyei élet legbuzgóbb pártolói is elismerik, hogy ha országutak helyett ezentúl is alispáni, azaz csak az alispán kényelmére készült utakat nem kívánunk, s ki akarjuk kerülni azon botrányokat, minőkre az utak csinálásánál provincialis érdekek annyiszor alkalmat adtak, a megyék ebbeli hatáskörét korlátozni szükséges. A törvényhozás az országos munkákra nézve elismeré a központosítás szükségét; elismeré, hogy az országos munkák mennyiségének meghatározását a törvényhatóságokra bízni nem lehet. De ha e tekintetben az országgyűlés hatáskörének tágítása czéloztatott, midőn az évenkénti országgyűlés kérdése került szőnyegre, nem láttuk-e a bámulatra méltó tüneményt, miként törvényhatóságaink többsége azon elvet állapította meg, hogy az országgyűlés évenkénti tartása nem szük-

séges. S kell-e világosabb bizonyítvány arra, hogy országgyűléseink befolyásának terjesztése az utasításokat adó törvényhatóságok előtt nem népszerű?

Minden hatalom terjeszkedni akar. Nálunk a szabadság eszméjének legferdebb felfogása következtében a megye nem az országgyűlésnek alárendelt, hanem egy vele rendezett hatalomnak tekintetik; a törvényhozás a megyékre nem bír semmi befolyással, a megyék ellenben utasításaik által a törvényhozást saját kívánataik organumává teszik. Ily körülmények közt természetes, hogy a törvényhozás hatásköre mindig szűkebbre szoríttatik.

Nem kevésbé akadályozza törvényhozásunkat, hogy czéljainak megfelelhessen, azon rendkívüli állás, miszerint a törvények mikénti végrehajtására nézve semmi befolyással nem bír, s a kormányt törvényszegésekért felelet terhére nem vonhatja; de ez is megyei rendszerünkben találja magyarázatát, világos lévén mindenki előtt, hogy teljes kormányi felelősségről szólni, míg a kormány rendeleteinek végrehajtása egészen független törvényhatóságokra bízatik, valódi képtelenség.

Miknél fogva, úgy hiszem, bátran kijelenthetem, miként czéljának megfelelő törvényhozást jelen megyei szerkezetünk mellett nem képzelhetni.

b) Jelen megyei szerkezetünk nem fér össze a renddel.

Hogy rend nélkül minden kifejlődés lehetetlen, azt, míg az elmélet mezején maradunk, senki nem fogja tagadni. Hogy hazánk a jelen pillanatban a rend áldásait nem ismeri, arról a Bihar, Hont, Trencsén s nem tudom hány vármegyében s Horvátországban történtek, azt is, ki közigazgatásunkat nem ismeri, meggyőzhették. A kérdés, mely előttünk fekszik, csak az lehet: vajon azon állandó rendtelenség, mely közigazgatásunk normalis állapotává vált, s azon erőszakos rendbontások, melyek törvényhatósági életünket napjainkban annyiszor felzavarják, csak megyei rendszerünkkel való visszaéléseknek tulajdoníthatók-e, vagy pedig magának e rendszernek szükséges következményei?

Közönséges taktikája mindazoknak, kik valamely institutiót, ártalmait mellett is, fenn kívánnak tartani, hogy minden hibát csak a visszaéléseknek tulajdoníta-

nak. Nincs semmi, mi a népek kifejlődését az arisztokratikus institutióknál inkább elősegítené, — így szól az egyik; — igaz, a história mást látszik bizonyítani, de ez csak ily institutiókkal történni szokott visszaéléseknek tulajdonítható. Más az absolutismus magasztalását tüzi ki feladatául, habár egy Trajánra tíz Calligulát hoznánk fel ellene, a legnagyobb komolysággal el fogja mondani, miként az absolut monarchiára nézve azon sokkal számosabb esetek, melyeket ellene felhozánk, csak a kivételekhez tartoznak, s ismét csak az absolut monarchiával történt visszaéléseknek tulajdoníthatók. Vajon azok, kik hazánkban jelen megyei szerkezetünk védelmére felszólalnak, nem élnek-e egészen hasonló okoskodással?

Megyei szerkezetünk egy összefüggő lánczolat, melyben ha egy lánczszem megtörik, az egész erejének múlhatatlanul el kell veszni, — így szólnak; — ha a követek verificatiója az országgyűlésre tétetik által, ha a megyék utasításokat nem adhatnak, vagy statutarius joguk megszoríttatik, e dicső institutió elveszett. Való, hogy a megyék jelen szerkezete mellett azoknak legnagyobb részében rendet nem találunk; való az is, hogy a zavar évről-évre annyival nagyobbá válik, mennyivel több élénkséget tapasztalunk az egyes megyékben jogaink gyakorlatára nézve; de mindez csak kivételi állapot, csak visszaélés, megyei szerkezetünk azért nem kevésbé szép s tökéletes institutió marad, csak e visszaélésektől tisztíttassék ki.

Mindez sokszor elmondott megyerendszerünk barátai által; mondatott, miként az, mit megyéinkben jelenleg látunk, a szerkezet ellen mit sem bizonyíthat, miután megyéink jelenleg csak ez institutió torzképét mutatják. — A megyék csak akkor felelhetnek meg feladásuknak, ha jogaik a legnagyobb józansággal gyakoroltatnak; ha saját körükben maradva, országgyűlési tárgyakba nem ereszkednek; ha felirási jogukkal soha vissza nem élnek és semmi törvényes felsőbb parancs végrehajtását föl nem függesztik. Igaz, hogy a megye jogainak gyakorlatában, mely az ugynevezett kortesekre — azaz egy egészen műveletlen tömegre — bízott, néha nem a legnagyobb józansággal találkozunk; az is

áll, hogy miután az utasításadási jog a megyék főteendőihez tartozik, alig lehet megmagyarázni, miként ne foglalkozzanak országgyűlési tárgyakkal, s legalább is csudálatosnak mondhatnók, ha törvényeink homályossága mellett törvényhatóságaink soha nem csalódnának s néha oly felsőbb rendelés végrehajtását is fel nem függesztenék, mely minden tekintetben törvényes; azonban mindez azért mégis csak visszaélés marad, s az institutió tökélyei ellen mit sem bizonyít. Vajon mi bámulatosabb, azok-e, kik ily okoskodásokat komolyan el tudnak mondani, vagy azok, kik ilyeneket végig hallgatva, nem kacagnak fel? Részemről, míg hazánk ötvenkét megyéjében kevés kivétellel ugyanazon hibákat találandom, míg egyetlen törvényhatóságot sem fogok látni, mely a magasztalásokat, melyekkel rendszerünk-ről szólnak, megérdemlené, addig én a létező bajokat s főkép a rendek általános hiányait nem egyes visszaéléseknek, hanem egyenesen magának a rendszernek fogom tulajdonítani. S nem sok pessimismus szükséges, hogy megyéink belszerkezetét tekintve, velem e tekintetben bárki egyetértsen.

A rend fentartása csak jól elrendezett közigazgatás által lehetséges; czélszerű közigazgatás pedig, míg megyerendszerünk jelen alakjában fentartatik, a lehetlenségek közé tartozik.

Ha meggondoljuk, hogy azon testületek, melyek a közigazgatással megbízott tisztviselőket választják s reájok felvigyáznak, az egyes megyék összes nemességéből állanak; hogy ugyanezen testületek a közigazgatáson kívül a követek választása s utasításadási joguknál fogva egyszersmind nagyfontosságú politikai teendőkkel bíznak meg, hogy nincs semmi hatalom, mely által az egyes megyékben a közigazgatásra nézve követett elvek összhangzásba hozatnának, s az úgynevezett kormány rendeleteinek végrehajtása ötvenkét, törvényhatóságokként, de minden egyes törvényhatóságban is szüntelen változó majoritás önkényétől függ, — ha, mondom, meggondoljuk mindezt, a ki csudákra nem számol, remélhet-e rendes administratiót? — Kétséget sem szenved, hogy ezen állapot leginkább a kormány által idéztetett elő. Ellenezve minden rendes felelősséget, melyre minden

alkotmányos kormány természeténél fogva köteles, a kormány önmaga kényszeríté arra e nemzetet, hogy alkotmánya biztosítását a megyéinek adott végrehajtó hatalomban keresse. Sérelmeink hosszú sora bizony-ságot tesz a mellett, miként a féltékenység, melylyel a kormányra tekintünk, nem alaptalan. Azonban bárki legyen ez állapot oka, eredményei ugyanazok maradnak, s kétségtelen, hogy oly ország, melynek administratiójában semmi egység nincs, s hol minden törvénynek mikénti végrehajtása ötvenkét szabadon tanácskozó testülettől függ, rendre nem számolhat.

A francia forradalom kezdetében a municipalis szabadságnál nem volt népszerűbb eszme. Valamint az amerikai közállományban a municipális szabadságnak tág kör engedtetett: úgy Franciaországban 1789-ben a municipális függetlenség lett sokak jelszava. A községi rendszer szenvedélyes magasztalása között feledik, miként az csak bizonyos határok között működhetik üdvösen, s annyi szabadság adatott a községnek, hogy a középponti kormánynak alig maradt valami hatalmából. Mi volt ez eljárás következése?

E versek jó humorral leírják:

Notre sénat fait un décret charmant
 Dés qu'il est fait le roi le sanctionne
 Le ministre au même moment,
 Le fait partir pour le département;
 Lois le département ordonne
 Que le decret soit vite executé
 Et la municipalité
 Repond que le decret est superbe admirable
 Mais qu'il a le defaut d'être inexecutable.¹

Kár, hogy e verseket a francia könnyűséggel lefordítani nem tudom, — értelmök, úgy látszik, egészen illik hazánkra.

Számtalan rendetlenséget okoz már csak az is, hogy középponti kormányunk a törvények pontos végrehajtására sem bir elég hatalommal; s még több baj kútforrásául szolgál, hogy azon testületek, melyek az administratióval megbíznak, egzszersmind választói

¹ Francia satyra 1790-ből.

és utasításadási joguknál fogva törvényhozási tárgyakkal is foglalkoznak.

A megyéknek, mint adminisztráló testületeknek, egyik legnagyobb hibája magában a közgyűlés szerkezetében fekszik. Fölötte nagyszámú testületek a közigazgatás vezetésére alkalmatlanok; a felelősség eszméje pedig, mely nélkül jó közigazgatás nem képzelhető, nem létesíthető oly gyülekezetek irányában, melynek tagjai szüntelen változnak. Míg a megyei gyűlés nemcsak adminisztratív, de országgyűlési tárgyakkal is foglalkozik, e hibás belszerkezeten változtatni nem lehet, a józan észszel ellentétben állván, hogy ha már utasítási jog létezik, s a követek verificáltatása nem a követek tábláját illeti, e jogok más, mint a választók összessége által gyakoroltassanak. A megyei adminisztráció hiányai, mennyiben azok a közgyűlés hibás szerkezetének következményei, egyenesen a megyének az országgyűlés fölött gyakorlott jogaiból veszik eredetüket, s csak ezekkel együtt mellőzhetők.

Még szembetünőbb ez állítás helyessége, ha azon befolyást tekintjük, melyet az országgyűlési tárgyak fölötti tanácskozások, majdnem minden megyében az adminisztratív tárgyak kezelésére gyakorolnak. — Ha ugyanazon testület két egészen különböző tárgygyal foglalkozik, oly tárgyakkal, melyeknek mindenike egyiránt fontos, de egyszersmind mindenikének czélszerű kezelésére egészen más tulajdonok kívántatnak, a legjobb esetben is (mert nem ritka, hogy ily körülmények között mind a két tárgy egyenlően rosszul kezeltetik) legalább a tárgyak egyike alárendeltetik a másiknak. Ez az, mit az országgyűlési s adminisztratív tárgyak összekeverése által megyéinkben tapasztalunk. Vannak esetek, midőn az országgyűlési tárgyak rendeltetnek alá a megyét érdeklő közigazgatási dolgoknak, s az utasításnak egy vagy más módoni készítése egyes, tisztán a megye körét érdeklő kérdések miként eldöntésétől függ. Még több eset van, midőn minden közigazgatási érdek a politikai pártok állásának rendeltetik alá. Bámulhatjuk-e ily viszonyok közt, ha adminisztrációnk oly állapotban van, minő Európa közepett s századunkban hihetetlen volna mindenki előtt, ki azt tapasztalásból nem ismeri?

Emberek vagyunk valamennyien; mindenki, kinek meggyőződése van, ön elveinek diadalát kívánja látni, minélfogva józanul egyik párt embereinek sem vehetni rossz néven, ha azért, hogy politikai véleményök győzelmét elősegítsék, minden választásnál a választandónak inkább pártszinét, mint administratív képességét veszik tekintetbe; a hiba nem az emberekben, kik ezt teszik, hanem kizárólag a rendszerben fekszik, mely politikai s administratív kérdéseket elválaszthatlan kapcsolatba hozott; mely, midőn a megyei gyűléseket politikus vitatkozások színhelyévé tette, azoknak, kik ily tárgyakról szépen tudnak szólni, administratív kérdésekre nézve is túlnyomó befolyást adott, mi által oly helyzetbe jutottunk, hogy, én legalább, valahányszor megyei gyűlésben rendkívüli lelkesedést látok, nem tudom soha, örüljek-e a lelkesedésnek, mely politikus kérdések megvitatására szükséges, vagy szomorkodjam mindazon rossz következtetések fölött, melyeket az ily tanácskozási hangulat közigazgatási tárgyak vitatásánál többnyire előidéz.

Hol a közigazgatásban semmi egység nem létezik; hol az administratív organumai a legfelsőbbtől a legalsóbbig nem felelősek; hol az administratív tárgyak törvényhozási kérdésekkel kevertetnek össze, s az agitáció, mely a politikus mezőn mindig létezik, közigazgatási kérdésekre vitetik által: ott czélszerű administratív, azaz rend, nem lesz, míg csak valaki az emberi társaság köréből minden szenvedélyt kiirtani nem fog, míg oly hazát nem találunk, hol a rend fennáll, a nélkül, hogy fenntartassék, sőt számos intézkedés ellenére, melyek megzavarására hozattak be.

Megyei szerkezetünk pártolói ezt talán magok sem tagadják egészen, sőt megengedik, hogy jelen rendszerünk mellett oly tökéletes rendre, mint minőt például Porosz-, vagy Franciaország közigazgatásában találunk, nem számolhatunk; — de szokták mondani — vajon hát azon gépi pontosság, melyet az említett országokban találunk, fölé-e azon eleven mozgással, melyet Anglia-, s főkép Amerikában tapasztalunk? Mennyi látszó rendetlenséget találunk Amerika közigazgatásában, s mely nemzet halad oly óriási lépésekkel, mint

épen ez, világos tanúságul, hogy minden kifejlődésnek első kelléke a szabadság, s oly rend, mely ezt szerfölött megszorítja, inkább nemzetek átkának, mint áldásának nevezhető.

Megjegyezhetném erre, hogy a szabadságot minden lehető kifejlődés első kellékének tartom én is; azonban, valamint a rendnek egy bizonyos maximuma van, mely a szabadsággal meg nem fér: úgy van egy minimuma is, mely nélkül, én legalább, szabadságot képzelni nem tudok.¹ Megmutathatnám, miként azon látszó rendtelenség, melyet Anglia s Amerika közigazgatásában észreveszünk, ahhoz, mely hazánkban van, nem hasonlítható; előadhatnám, miként alkotmányaink a műveltség jelen fokán úgy lévén elrendezve, hogy bennök az egyes, főkép szegényebb, a közdolgokat kívánata szerint nem módosíthatja; a rend, mely a közdolgokban létez, lehetővé teszi, hogy azt, a mit tesz, ő módosítsa a közdolgokhoz. Valamint a gyenge embernek a hatalmas elemek irányában egyedüli biztosítéka az összes természetben uralkodó rend: úgy állományainkban is nélkülözhetlen szükségét érzi a rendnek az egyes polgár. Hosszasabban szólhatnék mindezekről; de miért? — Azon állítás, hogy a szabadság s rend egymást föltételezik, azokhoz tartozik, melyeket elméletben senki sem tagad, gyakorlatban igen sokan ignorálnak.

Nézzük tehát:

c) Vajon megyerendszerünk mennyiben biztosítja az egyes polgárok egyéni szabadságát?

Én nem vagyok nagy bámulója az oly szabadságnak, melyben a nemzet tizenkilencz huszada semmi részt nem vesz; s ha jelen megyei szerkezetünk e hon nemes lakóinak szabadságát teljes mértékben biztosítaná is, abban ez institúció megtartására még semmi okot nem látnék. De tekintsük figyelemmel megyei szerkezetünket: megfelel-e az csak e mérsékelt kívánatnak is?

¹ Szabadság nélkül nincs kifejlődés, valamint a nap meleg sugarai nélkül a föld terméketlen; de valamint a leghasznosabb növények nem az aequator forró, hanem mérsékeltébb éghajlatokban teremnek, úgy a szabadság is csak ott termékenyít, hol rend által mérsékeltetett.

Megyei szerkezetünk eddig csak azon szempontból tekintetett, a mennyiben általa az egyének jog- s szabadságköre kiterjesztetik. A kérdésnek még egy más oldala van, ideje, hogy figyelmünket erre is kiterjeszszük. Sok zavart fogalomnak, mely eddig a megyeszerkezet körül uralkodott, fekszik kútfeje abban, hogy a szabadság eszméje bizonyos jogok gyakorlatával azonosított.

Valamint a középkorban a privilegiumok nevezettek szabadságnak: úgy most sokan a szabadságot csak abban keresik, hogy a kormányzási hatalom, mely mások szabadságának megszorításában áll, minél többek által gyakoroltassék. A selfgovernment nagy szava hangoztatik: *et conticuere omnes etc.* Ha minden ember önmagát kormányozza, a szabadság maximuma el van érve, s nincs többé mit kívánni. De vajon e híres »selfgovernment«, melyet megyei szerkezetünk előidéz, miben áll, ha nem abban, hogy általa az egyén nemcsak azon közállománytól, melynek tagja, hanem egyzersmind azon kisebb testülettől is függ, melybe véletlenül jutott; hogy fölötte a nemzet majoritásán kívül, melynek magát szívesen alávetné, megyéjének majoritása is uralkodik; sőt, hogy azon véleményfelekezethez tartozva, mely az ország általános majoritását képezi, minden jogaiban elnyomattathatik, ha szerencsétlenségére oly törvényhatóságba jutott, melynek többsége vele ellenkezőleg nyilatkozott; s vajon azon szerkezet, mely őt — természet szerint csak a nemesről szólok — ily helyzetbe hozá, biztosítja-e egyedi szabadságát?

A törvényhozásnál nyilatkozó országos többség, melynek mindenki magát alávetni tartozik, magasabban áll fölöttünk, hogysem érdekei személyes érdekeinkkel sokszor összeütközésbe jönnének. Bármely néposztályhoz tartozunk is, számos esetre várhatunk, hol a többség határozatai önkívánatinkkal meg fognak egyezni. Egészen máskép van ez, ha egyes törvényhatóság politikus életét tekintjük. Itt a majoritás és minoritás érdekei szüntelen érintkezésben, szüntelen surlódásban állnak egymással; az egyes pártok nem elvek, hanem egyéniségek körül egyesülnek; a többség határozatai nem némely főpontokra szorítkoznak, hanem kiterjeszkednek a mindennapi élet részleteire is, s a személyes gyűlölség jellemét viselve

magukon, a minoritás tökéletes elnyomásához vezetnek; pedig nem mivel az elnyomás a status fennállásához szükséges, hanem csak hibás organiszió következtéből, mit elkerülni annyival inkább kötelessége a törvényhozásnak, mennyivel bizonyosabb, hogy a többségnek ezen felsőbbsege mindig csak bizonyos osztályok kárára gyakoroltatik. Minden municipium aristokratia bölcsője, ez oly tény, melyet az egész világ története, első lapjától mostanig, bizonyít. Göröghonban, Rómában, a középkori olasz- és némethoni municipalitásokban, Németalföldön, Schweizban és Angliában, mindenütt, hol municipális szerkezetet találunk, egy erős, magában álló aristokratikus testület sem hiányzik, mely annak árnyéka alatt fejlődve, végre minden jótéteményeit monopolisálta. Ezen, hogy úgy mondjam, tetteleg aristokratiának hatalma s befolyása nagyobb, felsőbbsege sértőbb, kiváltságai szembetűnőbbek, mint azok, melyeket maga a törvény ad, — s habár nem a törvényhozótól függ ezen aristokratiákat megsemmisíteni, — mert mennyivel kisebb a kör, annyival inkább ki fog tűnni mindig az egyesek felsőbbsege, — legalább mindig kötelessége lesz a törvényhozásnak, gondoskodni arról, hogy azon felsőbbség, melyet a sors, vagy nagyobb műveltség egyeseknek adott, a többiek elnyomására ne használtassék, azaz, hogy miután a törvényhozás az egyes törvényhatóságban az aristokratia támadását s létezését nem akadályozhatja, legalább ezen testületeknek ne adjon, vagy legalább felelősség s felsőbb felügyelés mellett adjon oly jogokat, melyekkel visszaélhetnének.

Az adó kulcsának meghatározása s a közmunkávali rendelkezés által azon rész, melyben az egyes polgár a közterhekhez járul, nálunk nem a törvényhozás, hanem az egyes megyék gyűlései által határozatják meg. A megyéknek e hatásköre, kétségen kívül, a nemesnek, ki sem adóban, sem közmunkákban részt nem vesz, szabadságát nem szoríthatja meg; de az egyes megye statutarius jogának mily hatása van az összes nemesség egyéni szabadságára nézve?

Nem szükség hosszasan bizonyíthatni, miként az egyes megyéknek minden felsőbb felügyelés nélkül engedett szabályalkotási jog minden jól rendezett közállomány

fogalmával ellentétben áll, s hogy a III. R. 2-ik czíme, mely szerint megyéink e jogot követelik, ellentétben áll alkotmányunk azon alaptörvényével, mely szerint a törvény magyarázata csak a felség s az ország rendei által történhetik. Ha a megyék statutumaik által mindenről rendelkezhetnek, miről a törvény nyilván nem rendelkezett, ennek magyarázata őket illeti. S a statutarius jog a kormány egyik legfontosabb kötelessége teljesítését lehetetlenné teszi, nem hagyván neki törvényes eszközöket, mik által az egyes törvényhatóságot, midőn az a törvényt ellenkező statutumot hoz, korlátaiba visszaszoríthassa; veszélyezteti azon jog magát a megyei szerkezetet, melyet a középponti kormányval összekötésbe hoz; veszélyezteti végre nemzetiségünket, melynek egyedüli garantiája csak a nemzet-, s nem egyes törvényhatóságok többségének szellemében fekszik, s melynek fentartását és ápolását egyes helyhatóságok buzgóságára bízni nem lehet.

Miután a szabályalkotási jog a szabadság védpaizsául tekintetik, mindez e jog pártolóra talán nem hatna. Mutasson valaki nekünk institutiót, mely által valamely ország egyes polgárai annyi szabadságban részesülnének, mint megyei szerkezetünk által — így szólnak lelkesedve; — mutasson országot, hol a törvényhatóságok, minden felsőbb helybenhagyás nélkül, statutumokat alkotnak, melyeknek alkotásában ezeren egyenlő részt vesznek.

Az elmélet fölséges; csakhogy én azon jogegyenlőséget, mely, állítólag, e haza minden nemesei között létezik, gyakorlatilag a legnagyobb hazugságnak tartom. Hosszú tapasztalás után mondhatom, hogy azon jogok, melyek alkotmányunk szerint, állítólag, minden nemest egyiránt illetnek, minden megyében csak néhány előbbkelő nemes egyén vagy család által gyakoroltatnak.

Vonatkozunk el azon millióktól, kik hazánkban kiváltságokkal nem birván, megyéink körében semmi politikai jogokat nem élveznek s vessük egész figyelmünket kizárólag azokra, kiket Verböczy a nemzet neve alatt ért: vajon így is azon egyenlőség, melyet törvényeink nemes és nemes között föltesznek, nem válik-e megyei szerkezetünk által gyakorlatilag lehetetlenné?

Minden nemes egyenlő: — ezt akarja a törvény, ezt tanuljuk iskoláinkban, ezt halljuk, főkép tisztújítások előtt, utczákon és piaczkon hirdetni. De ne tévelygünk az elméletek mezején, hanem vegyük practice a dolgot: ugyan miben áll tehát ezen elhíresztelt egyenlőség? — Nem a társasági egyenlőségről szólunk. Tudjuk, hogy míg vagyokra, személyes képességre, vagy tudományra nézve az emberek között különbségek lesznek, a társasági egyenlőség mindig az álmak közé fog tartozni; de fordítsuk figyelmünket tisztán a politikai egyenlőségre s mit látunk?

Minden nemes vagyonsbeli különbség nélkül szabadon választja bírját: — ez az elmélet, s ha az elmélet mezején akarunk maradni, nem kissé örvendhetünk azon öntudatnak, miként hazánkban több választó van, mint Franciaországban. De tekintsük a dolgok valódi állását, s látni fogjuk, hogy miután nálunk a választási jog a megye főhelyén a választók egész összessége által egyszerre gyakoroltatik, ez elméletben oly szépen hangzó szókötést a következő szerényebben hangzóra kell le szállítanunk: Minden nemes, mennyiben elég vagyonos, hogy sokszor a legnagyobb mezei munka idején egy hetet a megye főhelyén tölthessen, szabad választási joggal bír; a többiek pedig, ha más valakinek költségein behozattak, szavazatukat a többet ígérőnek eladhatják.

A megyei határozatok alkotásában minden nemes egészen hasonló részt vehet, s így a megye utasításadási jogánál fogva még a törvényhozásra is egyenes befolyást gyakorol. — Ismét szép elmélet, de melyet a gyakorlati élet szintén annyiban módosított, hogy e joggal, azokon kívül, kik a megye főhelyén laknak, még azok is élhetnek, kik az előbb említett módon behozattak, s egyszersmind elég szerencsések oly véleményekkel birni, melyeknek lezúgását az ellenfél főnökei szükségesnek nem tartják.

Minden nemesnek egyenlő hivatalképessége, — egyrésztől, megengedem, annyira terjed, hogy itt-ott egyes hivatalok olyanok által töltenek be, kik nemességökön kívül más képességet felmutatni nem tudnának, s például szolgabíráknak választattak, a nélkül, hogy valaha

törvénytudománynyal foglalkoztak volna; de másrésről nem mutatja-e a tapasztalás, hogy a nemesnek törvényadta egyenlő hivatalképessége mellett kevés megyét találhatunk, hol minden hivatal nem néhány előkelőbb család s azok által monopolisáltatnék, kik velök sógor-ság stb. által összekötvék.

Kik megyei szerkezetünket iskolai compendiumokból, vagy mende-mondákból ismerik, azok elmondhatják, miként általa az, ki minden jogaival akar élni, az alkotmánynak folytonosan cselekvő tényezője lehet. Kik azonban e szerkezetnek működését tapasztalásból ismerik, meg fogják vallani, hogy a megyei élet többnyire nem egyéb néhány előkelőbb család olygarchiájánál, mely a nemesi jogegyenlőség színe alatt gyakoroltatik.

S ha ez így van, pedig nem hiszem, hogy az előadottak valósága csak egy ellenmondásra találna: mi más ezen, néhány tekintetes úr által kénye s kedve szerint szabadon gyakorlott statutarius jog, mint minden polgári szabadságnak megrontása.

Minden polgári szabadság első kelléke, hogy a polgár a törvényen kívül senkinek parancsolata alatt ne álljon; s ki számolhat erre oly hazában, hol ötvenkét megyei majoritás naponként új meg új statutumokat alkothat? — Ritka statutum van, melynek alkotásában csak egy megye valóságos többsége részt venne. Ez legalább az én meggyőződésem; de ha ez iránt csalódnám is, mit nem hiszek, az egyes megye statutuma nem kötelez-e minden a megyében tartózkodót, s így — mert, hála az égnek, municipalis szerkezetünk a megyék közötti közlekedést még nem szüntette meg — az ország minden lakóit? Nem kötelezhet-e mindenkit, büntetési fenyték mellett, mert hisz minden statutum büntetési sanctiót foglalhat magában? — S most gondoljuk el magunknak, hogy az egyes megyék statutarius jogukkal ezentúl nagyobb kiterjedésben fognak élni — újabb tapasztalásaink után erre reménységünk lehet, — mi lenne ekkor egyéni szabadság szempontjából helyzetünk? — Számtalan tárgy van, mely iránt törvényeink nem rendelkeztek, mely iránt tehát az egyes megye statutumot, s pedig büntetési sanctióval erősített statutumot hozhat. Egyik megye a közbátorság tekintetéből, például, statutumot

hoz, hogy kik a megyében útlevél nélkül járnak, mint kóborlók letartóztatassanak; szomszédja az útlevelek rendszerét csak a marhára terjeszti ki, s büntetést szab mindenkire, ki valamely vásáron marhát úgynevezett bizonyáglevél nélkül vesz; harmadik megyében, hol a politikus ingerültség nagy fokra hágott, statutum által bizonyos, magában ártatlan jelek hordása tiltatik, — s így tovább, minden megye más és más statutumokat hoz. Hová leend ily viszonyok között, a megyék szabályalkotási szabadsága mellett, a polgár egyéni szabadsága? Az esetek, melyeket föltevék, olyanok, mikre példákat idézhetek. A megye statutarius jogának világos törvényen kívül egyéb határa nincs; tapasztalásból tudjuk, hogy a megyék ebbeli jogukat csakugyan ily kiterjedésben értik, s jelen törvényeink hiánya s azon akadályok mellett, mikkel minden czélszerű törvény hozása találkozik országgyűléseinken: valószínű-e, hogy megyeink e jogokkal ezentúl még nagyobb kiterjedésben fognak élni, mint eddig; s hová lesz, kérdem még egyszer, az egyéni szabadság? —

A magyar nemes — mert hisz csak ő az, kit e hazában szabadnak nevezhetünk — főszabadságát abban találja, hogy cselekvéseiben csak a törvény s pedig oly törvény által korlátozthatik, melynek alkotásában része volt. Ha a megyék statutarius jogát jelen kiterjedésében fenn akarjuk tartani, a nemesi szabadság ezen legbecsesebb része elveszett. A nemesnek cselekvéseit törvényen kívül minden statutum s így oly valami korlátozza, minek alkotásában — más megyében élvén — semmi része nem volt. Ötvenkét független, mondhatnók souverain megyénk van, mert hisz a souverain-nek neve nem helytelenül alkalmaztatik oly testületre, mely ily tág körben korlátlan törvényhozási joggal bír; de egyéni függetlenséget ne keressünk; hogy az ötvenkét törvényhatóság mindenhatóvá váljék, föl kelle áldozni minden nemesnek egyéni szabadságát.

Ha a statutarius jognak ezen következményeit tekintjük, részemről alig foghatom meg, miként találkozhatik valaki, ki azt ily kiterjedésben fentartani akarhatná, főkép miután a legújabb kor eseményei által figyelmessé tettünk azon veszélyekre is, melyekkel az úgynevezett

municipalis jogok nemzetiségünket fenyegetik. Nemzetiségünk, hála a lelkesedésnek, melylyel ez ügy felkaroltatott, s a kitűrésnek, melylyel az védelmeztetett, erősebben áll, mint annakelőtte; de ne ámítsuk magunkat, mintha az már biztosítva volna. Valódi magyarnak csak a törvényhozást nevezhetjük. Törvényhatóságaink egy részénél a magyar elem még a jelen pillanatban is kisebbségben van, midőn nem nemes honfitársaink minden befolyásból kizáratnak; s ki nem látja, hogy az ingerültség mellett, mely nyelvünk ellen e hon nem magyar lakói között mesterségesen növeltetik, a statutarius jog nemzetiség elleni törekvések eszközeül használható; ki nem emlékszik azokra, mik szintén municipalis jogok ürügye alatt Horvátországban már eddig történtek, sőt Magyarország közepett is egyes törvényhatóságokban megkiséreltettek.

De hagyjunk fel most a kérdés ezen oldalával. — A főlebb mondottakból át fogja látni mindenki, hogy az egyes polgárok egyéni szabadsága, hacsak a megyék statutarius hatóságát tekintjük is, biztosítottnak nem mondható. Még sokkal világosabbá válik ez, ha figyelmünket törvénykezési rendszerünkre s a bírói hivatal organisatiójára fordítjuk.

A szabadság legfőbb biztosítóka a bírói hatóság czél-szerű elrendezésében fekszik. Keressünk alkotmányunknak bármily biztosítékot, ha a bírói hatóság hibásan rendeztetett el, szabadság létezni nem fog. Engedjenek választást oly ország között, mely a legszabadabb alkotmánynyal bír, de hol a bírói hivatal függetlenségéről gondoskodva nincs, s oly ország között, hol politikai tekintetben absolutismus, de egyszersmind esküdszékek léteznek: az egyes polgár, ki függetlenség után vágyódik, s érdekeit jól fogta fel, az utolsót fogja választani hazául. Már e tekintetben legyen kimondva egyszerűn, de őszintén: Török- és Oroszországot kivéve, nem ismerek Európában országot, hol a bírói hatóság ennyire céliránytalanul lenne elrendezve, mint nálunk. Határtalan lassuság s hallatlan elhamarkodás; a bírónak attól, ki által választott vagy kineveztetett, függése; függetlensége a törvények irányában; egy részről a bírói szokás vak követése, úgy, hogy ellenében világos törvényekre is

hasztalan hivatkozunk; más részről minden bírói szokás hiánya, úgy, hogy ugyanazon egy tárgyban nemcsak különböző, hanem ugyanazon bíróság is egészen különbözőleg ítél; az egyes bíróságok hatásköre iránti összeütközések stb., szóval alig léteznek, alig képzelhető oly hiány, melyet törvénykezésünk körében elő ne mutatnánk.

E hiányoknak egy része egyenesen nem megyei szerkezetünkől veszi eredetét. Felsőbb törvényszékeink a kormány kinevezésétől függő s kénye szerint elmozdítható bírákból állanak, minélfogva szintén nem elégíthetik ki kívánatainkat. E törvényszékek annyi s oly különböző teendővel terheltetnek, hogy tőlök az igazság-kiszolgáltatásban gyorsaságot várni szinte nem lehet; felsőbb törvényszék — cour de cassation, — mely forma tekintetében a bírói eljárásba egyenlőséget hozna, nem létezik; a visszaélések, melyek bírói parancsolatokkal történnek s bíraskodásunk jelen állapotában kikerülhetetlennek, minden rendes bírói eljárást úgyszólván lehetetlenné tesznek; szóval törvénykezési rendszerünk hiányainak kútfeje kétségen kívül felsőbb törvényszékeink hibás elrendezésében fekszik. Azonban, ha egész bíraskodási rendszerünket figyelemmel tekintjük, látni fogjuk egyszersmind, miként épen legfőbb bajaink megyei szerkezetünk következményei.

Törvénykezési rendszerünk egyik legfőbb hibája, hogy a bíraskodási s közigazgatási tárgyak egymástól elkülönözve nincsenek. Ez összezavarásnak — melyet az udvari kancelláriától a szolgabírói hivatalig országunk minden hatóságainál találunk, egyik főoka megyei szerkezetünkben fekszik. Miután alkotmányunk egyedüli garantiája megyéinkben kerestetik, természetes, hogy közéletünk minden ága a megyéhez vezetetik vissza s ugyanazon testületek bíznak meg egyszersmind bíraskodással is, melyek követet választva s utasítást adva törvényhozásunkba oly nagy befolyással bírnak, melyektől az egész közigazgatás függ. Ily viszonyok között a bírói hivatal czélszerű elrendezése lehetetlen.

Ha nem szólok is azon esetekről, melyekben maga a megyei közgyűlés bíztat meg bírói teendővel s az egyes polgár szabadsága s gyakran egész vagyona oly

gyülekezetektől függ, melyeknek határozatairól senki nem felelős s melyektől, ki magát általok sértve érezné, kárpótlást nem követelhet, ha nem szólok is azon esetekről, hol a legfontosabb jogi kérdések, mint például az egyes nemesnek büntetőperbe fogása vagy a karhatalom elrendezése, határozatlan számú, sokszor egészen tudatlan s többnyire politikai viták által szenvedélyre gerjesztett tömegek által döntetnek el: vajon maga az, hogy a vármegye rendes bírái egyszersmind közigazgatási tárgyakkal bíznak meg s többnyire politikus pártok vezetői is, nem hat-e szükségkép károsan az igazság kiszolgáltatására?

Oly országban, melynek jogi viszonyaiban annyi zavar létezik s hol a közigazgatásra nézve biztos normákat alig találunk s e szerint a bíró és tisztviselő egyéni képességétől legtöbb függ: nehéz egyéneket találni, kik akár bírói, akár közigazgatási hivatalokra teljesen kiképezve lennének; annál kevésbé olyanokat, kik mind a két nemű hivatalra egyaránt képesek. Nekünk pedig olyanok kellene. A legjobb bíró, ki közigazgatási tárgyokban nem jártas; a legjobb tisztviselő, ki egyszersmind alapos jogismeretekkel nem bír: nem képesek csak a szolgabírói hivatalt is kellőleg betölteni. Mily közigazgatást, főképp mily bírói eljárást várhatunk ily viszonyok közt? Miután a közigazgatás czélszerű vezetése többeknek fekszik érdekében s az ennek körében elkövetett hibák szembetűnőbbek: nem valószínű-e, hogy a törvénykezési érdekek a közigazgatásiaknak, mind a tisztviselők választásánál, mind ezeknek hivataloskodása alatt, mindig alája fognak rendeltetni? S tegyük fel, hogy mindez nem történik, hogy hazánkban néhány ezer egyént találhatunk, ki közigazgatási és bírói hivatalra egyaránt képes s ki egyszersmind a jelen csekély jutalom mellett megyei hivatal elfogadására kész; tegyük fel, hogy a közigazgatási tárgyak sokasága soha bírói kötelességek elhanyagolására ürügyül használtatni nem fog; ha minden megyei tisztviselőnk hivatalának betöltésére képes; ha mindenik egyaránt buzgó: hány marad, kinél hivatala minden ágainak betöltése a lehetetlenségek közé tartozik? Ki ezen kételkednék, olvassa Zsoldos jeles köny-

vét a szolgabírói hivatalról vagy nézzen körül valamely nagyobb járásban.

Még károsabbnak mutatkozik azonban ez állapot, ha figyelembe vesszük, miként a bírák időszaki választása csak a bírákra bízott közigazgatási hivatalok miatt válik szükségessé; s nem fogja tagadni senki, miként a bírói függetlenség tökéletes megsemmisítésére időszaki választásoknál sikeresebb módot alig találhatnánk.

A bírói hivataloknak választás általi betöltése hazánkban a népszerű eszmék közé tartozik. A magyar nemes önmaga választja bíráit — ez a közönséges szójárás s talán nincs egy sem szabadságaink között, melyre többször történnének hivatkozások. Ha meggondoljuk, hogy felsőbb törvényszékeink, melyektől minden ügynek végképeni eldöntése függ, nem választás által töltetnek be; ha a módot tekintjük, miszerint a nemesség e jogában részesül, s látjuk, miként az majdnem minden megyében egyes járások, sőt néha a megye főhelyén lakó nemesség által monopolisáltatik, ez oly nagyra tartott kiváltság becsét talán devalválhatjuk. Részemről a vádlottnak engedett recusatio jogát sokkal fontosabbnak tartom. Egyes, nagy befolyással bíró egyéneket kivéve, a nemes az által, hogy bíráit választja, keveset nyer; annyival nagyobbak a károk, melyek e rendszerből az igazság kiszolgáltatására háromolnak.

Felsőbb törvényszékeink nem bírják a közbizalmat. Egyik szomorú oldala ez jelen állapotainknak, melyet sajnálhatunk, de melyet, ha az utolsó idő eseményeire visszagondolunk, tagadnunk nem lehet. Mi ennek oka? Egyes, a felsőbb törvényszékek által hozott ítéletek? Kérdésen kívül ezen ítéletek adtak alkalmat, hogy e bizodalmatlanság nyilván, még törvényhozásunk körében is kimondassék. A bizodalmatlanságnak főoka azonban felsőbb bíráink állásában kerestetett. Az aránytalanul csekély fizetés, az, hogy e hivatalok sokszor a politika mezején tett érdemek díjául látszanak adatva, végre a függés, melyben az őket kinevező s szabadon elmozdítható kormány ellenében állnak: ezek a bizodalmatlanságnak valódi okai; — s nem hasonló-e a megyei bírák helyzete is? Ha fizetésüket tekintjük, lehetne-e az aránylag csekélyebb? A bírói hivatal nem a politika

mezején tett érdemek díjának tekintetik-e itt is; s vajon szólhatunk-e függetlenségről, hol a bíró három évről három évre azoknak választása alá kerül, kik között részrehajlatlan igazságot szolgáltatni kötelessége?

Valamint az emberek alávalósága, úgy az erény erősebb minden polgári institutiónál; s valamint a törvénykezés legczélszerűbb elrendezése mellett is találhatunk kötelességüket felejtő bírákat: úgy azon czélszerűtlen mód, mely szerint bírói hivatalainkat betöltjük, nem akadályozhatja, hogy megyei bíránk között oly személyiségeket ne találjunk, kikre méltó büszkeséggel tekinthetünk; de ezen, az institutió daczára létező kivételek bizonyítanak-e valamit az institutió mellett? Elfelejtethetik-e velünk azon sokkal számosabb eseteket, hol mind ennek épen ellenkezőjét tapasztaljuk?

Ne keressen szavaimban senki czéltűzéseket; a bajok, melyekről szólok, annyira közönségesek, hogy minden, a bírói eljárás ellen emelt panasz ötvenkét megyénk közül igen sokra illik; de vajon választási rendszerünk nem oda vezetett-e, hogy sok helyen szolgabírói, sőt alispáni hivatalokra egészen tudatlan, sőt oly egyének választottak, kik még törvényes korukat sem érték el, s kik, midőn törvény szerint a legkisebb kötelezvényt érvényesen alá nem írhatták volna, mások élete s vagyona fölött bíraskodtak! — Menjünk egy tisztújításra, vagy emlékezzünk vissza azokra, melyekben részt vevénk: ugyan ki tud esetet, hogy valaki jogtudományi készülsége vagy csupán a miatt, mivel igazságszeretete ismertetik, választatott volna alispánnak? A korteskedésnél felhozatik, hogy A. vagy B. katolikus vagy a magyar valláshoz tartozó, hogy szabadelvű, vagy az adó ellen szavazó, hogy ölelgeti vagy megveti a kisebb nemes embert, hogy, mivel hivatalát már három évig becsületesen viselé, érdemes újra megválasztani, vagy ideje, hogy azt másnak engedje által. Ha valaki ezeken kívül még jogtudománynyal bir s tiszta jelleméről ismeretes, annyival jobb; azok, kiknek a megyében igazságos pereik vannak, örülni fognak ezen is, választását azonban bizonyára ép oly kevésbé fogja ez utolsó tulajdonainak köszönhetni, mint azt, hogy e hivatalokra a főispán által kijelöltetett. Tisztújításaink nagy taktikai

műtételek, melyeknél egyrésről a főispán, másiról a megye többsége azon iparkodik, hogy a megyének tisztikarába minél több saját politikai pártjához tartozó egyént hozzon be. Ily választásoktól a bírói hivatalok czélszerű betöltését nem várhatjuk.

És tegyük fel, hogy a választás véletlenül szerencsésen történt s a megyének egyes oly bírakat szerzett, kik fontos hivatalukat tudják és akarják is teljesíteni. Minő az ily bírák állása? Ha a választott bíró, például az alispán, egyszersmind a megyének egyik leggazdagabb birtokosa, kitől a választóknak legnagyobb része függ, személyes függetlenségét senki nem fogja kérdésbe vonni; valamint választása, úgy az idő, melyre hivatalát megtartja, csak tőle függ; de ha megválasztatását másoknak köszöni, ha tudja, hogy hivatalát a három évi határidőn túl mások kegyelme nélkül egy nappal nem tarthatja meg tovább, vajon nevezhetjük-e őt függetlennek? Igen, ő az maradhat, ő római erénnyel igazságot szolgáltatathat párhívei ellen is; de akkor legyünk meggyőződve, hogy három év leforgása után az erényes férfiú, legtöbb esetben, ismét a magános élet csendes körébe vonulhat.

Ha megyei törvényszékeink rendezését tekintjük, látjuk, hogy jó s független bírói testület alkotásáról gondoskodva itt sincs. Néhány megyében, hol még a régi szokás divatozik, az alispán kénye s kedve szerint alakítja a törvényszéket, a táblabírák hosszú sorából azokat híván össze, kiket bizonyos esetben jónak lát; más megyében a törvényszéki bírák évről-évre választatnak, természet szerint mindig nagyrészt egy vagy más politikai párt soraiból. Recusatio joga nem létező, a perlekedő mindkét esetben sokszor nyílt ellenségei által itéltetik.

Sokan talán túlzással fognak vádolni. De ha nem állanak, miket itt megyei ítélőszékeinkről mondék, honnan van tehát, hogy noha felsőbb törvényszékeink iránt nem viseltetünk túlságos bizalommal, a pörök főlebbvitele mindazáltal oly népszerűvé vált, hogy a főlebbvitel lehetetlensége sok megyében az esküdtszékek ellen is okul használtatott? Miként történik, hogy az annyira törvénytelen s minden rendezett eljárást lehet-

lenné tevő bírói parancsolatok mindenki által szükségese-
geknek tartatnak?

De ha igaz, hogy a bírák jelen módon választása megyei rendszerünk lényegéhez tartozik; ha polgári szabadság a bírói hatóság független elrendezése nélkül nem képzelhető: joggal elmondhatjuk, miként megyei rendszerünk a valódi polgári szabadsággal sem fér össze.

S ezek szerint megmutatám e fejezetben:

Miszerint jelen megyerendszerünk mellett a törvényhozás, mely csak egy osztály érdekeit s azokat sem kellő arányban képviseli, s képviselői kezeit utasításokkal bilincseli le, nem lehet a nemzeti haladás vezetője. Továbbá:

Hol a közigazgatásban nincs semmi egység s felelősség, rendet nem kereshetünk.

Hol az egyes törvényhatóságok szabályalkotási jog czíme alatt majdnem törvényhozási hatalmat gyakorolnak, s a bírói eljárás akként rendeztetett el, mint hazánkban, valódi személyes szabadság nem létezhetik.

Hogy pedig rend, szabadság s czélirányosan rendezett törvényhozás nélkül haladni nem lehet: talán a jelen állapotok legtúlzóbb magasztalója sem fogja tagadni.

III. FEJEZET.

A megyerendszer, mint alkotmányos biztosíték.

Sokan vannak, kik megyerendszerünk elsorolt hibáit többé nem tagadják; honnan van tehát, hogy még ezek közül is többen mint e rendszer buzgó védelmezői lépnek fel, s annak lényeges megváltozásába beleegyezni nem akarnak? Ez egészen abnormis állás oka abban fekszik, mert megyerendszerünk nemcsak közigazgatási forma, hanem egyszersmind alkotmányunknak egyik legfőbb, sőt mint sokan hiszik, jelen helyzetünkben egyedüli biztosítéka, s mert jobb közigazgatási rendszerért alkotmányunkat főbb biztosítékaitól megfosztani nem akarjuk. S valóban magam is úgy vagyok meggyőződve, hogy ki jelen megyei szerkezetünkről lemond, mielőtt alkotmányunknak más biztosítékai szereztettek, egyenesen alkotmányosságunkat veszélyezteti, s így

kifejlődhetésünk egyik leghatalmasabb eszközétől fosztja meg hazánkat.

Ha a kérdés úgy állítatik fel: le kell-e mondani, vagy kell-e csak tetemesen változtatni megyei szerkezetünkön, mielőtt alkotmányunknak más biztosítékot szereztünk, — a felelet kétséges nem lehet. Erre nézve egyetértünk. A kérdés csak az: vajon kell-e megyei szerkezetünkhöz ragaszkodni még az esetben is, ha alkotmányunknak más biztosítékokat találhatunk? Van-e sokan, kik e kérdésre igennel felelnek, s pedig azért, mivel a megyei szerkezetet nemcsak iránylag, de magában véve is az alkotmányi biztosítékok leg-erősbikének tartják. Vizsgáljuk, mennyiben helyes e nézet.

Megeyi szerkezetünk négy oknál fogva tartatik alkotmányunk biztosítékának.

1-ször: Mert függetlenségünket csak nemzetiségünk fentartása biztosítja, s nemzetiségünk fentartására a megerendszernél jobb eszköz nem képzelhető.

2-szor: Mert a megyei rendszer az önkormányzás (selfgovernment) elvére alapítva, a szabadságban sokakat részesít, s így az alkotmánynak sok s buzgó védelmezőket szerez.

3-szor: Mert (hogy a *B. P. Híradó* szavaival éljek) a megye, mint politikai vitatkozások színhelye, a közvélemény kifejlődésére és hatályos nyilatkozására alkalmat nyújt; sok emberben a közdolgok iránt figyelmet gerjeszt, s így nemcsak hivatalnokot, szónokot, bírót, s országférfiakat képez, hanem a nemzet nagy részében azon politikai bátorságot ébreszti, mely nélkül egy nemzet sem tudta még alkotmányosságát megőrizni.

Vége
4-szer: Mert a megye, mint a törvények s kormányi rendelkezések végrehajtója, a kormánynak minden alkotmány elleni törekvéseit semlegessége által sokkal hatályosabban korlátozhatja, mint a felelősség elvének bármily ünnepélyes kimondása.

Nézzük egyenként.

Nemzetiségünk fentartásánál nem ismerek magasabb érdeket. — Nemzetünk egykor szebb napokat élt; határaink messzebbre terjedtek; zászlóinkat a győzelem lobogtatá, s magyarnak lenni dicsőségnek tartatott. Mint egy nagy család ivadékaira, e mult kor dicsőségéből reánk csak egy név maradt; de ezt fenn kell tartanunk, ha ezt fentartottuk, talán még reánk is szebb jövő vár. Egy nap — mint egy szónokunk mondá — nemzeteket ismét nagygyá tehet: az elveszett nemzetiiséget semmi vissza nem adja többé. De ha megyei szerkezetünket, ha főkép azon elemeket, melyek az egyes törvényhatóságokban politikai jogokkal élnek, figyelemmel tekintjük: nem látjuk-e, hogy megyéink ily tág hatásköre nemcsak nem biztosítja, sőt a legnagyobb veszélylyel fenyegeti épen nemzetiségünket. Hazánk oly különböző népfajai mellett, hol általában magyarnak csak törvényhozásunkat nevezhetjük, nemzetiségünk annyival biztosabban áll, mennyivel nagyobb s általánosabb azon befolyás, melyet törvényhozásunk az ország minden egyes részeire gyakorol; s megyei szerkezetünk, mivel épen e törvényhozásnak az egyes megyére való befolyását gyengíti, sőt néha megsemmisíti, nemzetiségünk fentartására csak veszedelmes lehet.

Mondani fogja erre talán valaki, hogy a tapasztalás ellenkezőt bizonyít, miután magyarságunk csak a megyei élet által őriztetett meg. Én e részben a multa nézve is máskép vélekedem, s úgy vagyok meggyőződve, hogy eldiakosodott megyéink politikus élete egy fél század előtt sokkal gyengébb vala, hogysesem általok nemzetiségünk fentartathatott volna; ha nép (nem a Verbőczyanus, de a valóságos népet értem) nem ragaszkodik hívebben nemzetiségéhez nálunk nemeseknél, kik a József által előidézett ellenhatás után ősi nyelvünket nagyrészen parasztjainktól tanultuk. De ha a fentebbi állítást a multa nézve megengedném is: mit bizonyít az jelen egészen megváltozott helyzetünkben?

Nemzetiségünk jelenleg erősebb alapokon áll, mint egykor, de tagadhatatlan az is, hogy magyar létünket a jelen pillanatban más, apáink által nem ismert

veszélyek is fenyegetik. Egykor nemzetiségünket csak a kormánytól féltettük, jelenleg a felsőbbség, melyet a magyar elem magának törvényhozás útján kivált, ellenhatást idézett elő hazánk idegen ajkú lakosai között, s ezt én sokkal veszélyesebbnek tartom. Pánszláv mozgalmakról hallunk, a német-egység eszméje hangoztatik Magyarország közepett; az illyrismus felütötte zászlóját; szóval minden néptöredék, mely hazánkban századokon keresztül nyugodtan élvezé a magyar polgári állomány védelmét, független nemzetiségről, vagy más rokon, de nem magyar fajokkal egyesülésről ábrándozik. — Ha hazánkat más alkotmányos országok módjára látnám kormányozva, én mind e mozgalmakat veszélyeseknek nem tartanám. Nyelvünk, mely a törvényhozás nyelve, mely maholnap a nevelés nyelve leend, s a műveltebb osztályok között napról-napra inkább elterjed, ily viszonyok között ki fogná víni győzelmét: de a dolgok állása egészen más, ha figyelmünket megyei szerkezetünkre fordítjuk.

Az egyes megyék sokkal több függetlenséggel birnak, hogysen eszünkbe jutván, miként sok megyének többsége már most sem magyar, nemzetiségünket már most veszélyeztetve nem hihetnök. Vagy nem látjuk-e szemeink előtt, mik Horvátországban az illyrpárt által naponkint nemzetiségünk ellen elkövetetnek, s szintén az úgynevezett municipális jogok ürügye alatt védelmeztetnek; nem kelle félnünk, hogy azon párt, mely hazánkban a magyar nemzetiség ellen működik, valamint már a vallással tevé, úgy a megyei szerkezetet arra használandja, hogy vele szláv törekvéseket segítsen elő, s pedig annyival inkább, mivel megyéinknek egy nagy részében a befolyással bíró nemesség sem magyar. — Fel fogunk sóhajtani, fel fogunk talán szólalni a kormány ellen, mely e vétkes törekvéseknek kellőleg ellene nem szegült; de mi, kik szüntelen megyei autonomiáról, szüntelen selfgovernmentről s arról szólunk, hogy a törvényhatóságok beléletébe senkinek avatkozni nem szabad, mit fogunk tehetni e veszély elhárítására, mely önelveink következetes alkalmazásából eredend?

Nem tartozom azok közé, kik nemzetiségünk fenntartása iránt szerfölött féltékenyek; oly nemzetiség,

mely Európa közepett csak úgy tarthatja fel magát, ha chinai fallal körülvéve, minden idegen érintkezéstől megőriztetik, az enyészet magvát már magában hordja, s miből minden életerő ennyire kiveszett, törvényhozási dajkálás által fel nem tartathatik. De hogyha nemzeti-ségünket csakugyan veszély fenyegetné, senki sem tagadhatja, hogy a legnagyobb veszély törvényhatóságaink függetlenségében fekszik, főleg ha meggondoljuk, miként e veszély minden lépéssel, melyet a haladás ösvényén előbbre teszünk, még nagyobbá válik. Ha a megyei autonomiáról hirdetett ferde nézeteink nem változnak, a befolyás, melyet nem-nemes honfitársainknak a megyében engedünk, nemzetiségünket sirba döntheti.

Még hibásabb azok nézete, kik alkotmányunk biztosságát abban keresik, mert szerintök a megyei szerkezet, az önkormány elvére alapítva, a szabadságban igen sokakat részesít, s így az alkotmánynak sok buzgó védelmezőt szerez.

B) A megyei szerkezet, mint oly institutió, mely az alkotmány élvezetében sokakat részesít.

»A közdolgok nyilvános kezelése, mely a megyében a nép szemei előtt s tudtával történik, a politikai jogok iránt érdeket, és pedig nem szűnő érdeket keletkeztet nem csupán keveseknél, hanem azoknál is, kik befolyási kiváltsággal nem bírnak, minek ismét az a következése, hogy azon alkotmánynak, melynek mindenki, ki jogaival élni akar, nem csupán egyszerű-más-szori, hanem folytonos cselekvő tényezője lehet, honunkban annyi védőjére találhatni.«

Ezen szavakban adá elő a *B. P. Hiradó* ebbeli nézetét.

Nem tartoztam ugyan soha azok közé, kik az emberi nem magasabb ösztöneit tagadva, minden cselekvés indokát önösségben keresik, sőt meg vagyok győződve, hogy azon közállomány, mely polgárainál magasabb erényekre nem számolhat, elveszti fennállhatása legfőbb biztosítékát; azonban, valamint rendkívüli esetekben csak a polgárok önmegtagadása tarthatja fel sokszor a köztársaságot: úgy erősen hiszem, miként azon alkotmány áll legbiztosabb alapokon, mely mellett hon-szeretet s magánérdekek legritkábban hozatnak ellen-

tétbe, s hol azon institutiók, melyek az alkotmány biztosítékát teszik, egyszersmind minden egyesnek érdekeit is előmozdítják. Ha mindazok, mik e részben előadatnak, állanának, megyei szerkezetünknel erősebb institutio csakugyan nem volna a világon; de legyen szabad kijelenteni bámulásomat azoknak bátorsága fölött, kik megyerendszerünk védelmére ily okokkal élnek. Bátorság, mondom, mert e tulajdonnak csakugyan nem kis mértéke szükséges arra, hogy valaki Magyarország közepette, hol megyei szerkezetünket mindenki ismeri, azt merje állítani, miként megyéinkben minden, ki jogaival élni akar, az alkotmány cselekvő tényezője lehet; hogy mivel a megyeház terme nem-nemes kezek által súroltatik, vagy az udvart — hol egy idő óta gyűléseink némely helyen tartatni szoktak — nem-nemesek rendezik el, a közdolgok kezelése a nép szemei előtt történik; hogy végre, mivel a tettes karok és rendek sokszor a nép előfogatain hozatnak a tanácskozás helyére, s határozataik végrehajtása a nép költségein s munkáival történik, s így a megye tanácskozásai csakugyan érdekelt gerjesztenek azokban is, kik befolyhatási kiváltsággal nem birnak, — ezen érdek a megyei szerkezetet a nép között is kedvessé teszi.

Bizonyítsák be nekem önök, hogy létező megyei szerkezetünk által »a közdolgok kezelése csakugyan a nép tudtával s szemei előtt történik«; mutassák meg, hogy benne csakugyan mindazok, kiket arra műveltségük képesekké tesz, ha jogaikkal élni akarnak, az alkotmány cselekvő tényezőivé válhatnak; adják elő azon tényeket, melyekből lássam, mikép a nemzeti vagyon s értelmesség a megyében nemcsak központsúlnak, de eldöntő befolyással birnak, melyekből meggyőződjem, hogy ezen institutio csakugyan azoknak is érdekében fekszik, kik befolyási kiváltsággal nem birnak, s meg fogok hajlani ezen institutio előtt, nem mivel benne régi szerkezetünket, de mivel egy oly újat látunk, mely legfőbb kívánatainkat kielégíti. Ha megyéink ilyenekké válnak, nálam buzgóbb magasztalójok s védőjök nem leend; míg ez történni nem fog, a legelmésebb szójátékok sem fognak sokszor előadott nézeteim helytelenségéről meggyőzni. Míg a megyei

szerkezet nem más, mint egy pár százezer kiváltságosak előjogainak summázata: addig én azt a nép érdekében működő institutiónak tartani nem fogom; hanem tartani fogom a legaristokratikusabb intézetnek, mely valaha a világon létezett, habár annyira fajulnának is megyei tanácskozásaink, hogy bennök fütykössel fölfegyverzett tömegben kívül más nem jelennék meg, habár az arisztokratia minden hibáihoz a legtúlzottabb demokratia minden kinövései járulnának is e szerkezetben.

Nincs institutió, mely a nép érdekeit annyiszor sértené, s ép azért, bármit mondjanak egyes, bizonyos megyékben nagyobb befolyással bíró táblabírák, nincs oly népszerűtlen dolog egész alkotmányunkban, mint épen megyei szerkezetünk, s már ez elég ok arra, hogy benne alkotmányunk egyedüli biztosítékát keresni nem tanácsos.

A magyar nemzet rendkívüli költői képességgel bír. A nép ezt dalai s regéi, a nemesség azon mód által bizonyítja, mely szerint politikai dolgokról szól. Nem ismerek semmit a világon, mire több költői talentum kívántatnék, mint arra, hogy valaki hazánkban jó politikusnak tartassék. Már a forma, melyen közdolgainkról szólunk, egészen lyrai, s a legszárazabb nemzet. gazdasági tárgyokról oly beszédeket hallék, melyeket csak görög dithyrambusokhoz hasonlíthatnék; de mi ez azon költészethez képest, melyet találunk, ha figyelmünket magára e beszédek tartalmára fordítjuk. Népről szólunk, s e nagy szó alatt a nemesség értetik; szabadságról beszélünk, s e lelkesítő név szabadalmainkat jelenti. Felhordjuk régi dicsőségünket, melyről történetkönyveink hallgatnak; alkotmányos szabadságról perorálunk, noha az alkotmányosság első kellékeit nélkülözzük; szóval alig hallunk politikai vitatkozásainkban egyetlen szót, mely nem képlegesen használtatnék; s ki nem tudja, miként politikusaink egy része az alkotmányosságot csak abban keresi, hogy közdolgokról nyilván, a közönség tapsa között szólhasson: az alig fogja méltányolhatni azon politikusok érdemeit, kiknek legfőbb mestersége a jelen állapot tökéletes ignorálásában áll.

E mód, melyet politikai vitatkozásainkban követünk,

a fogalmak oly összezavarásához vezetett, minőre sehol e világon példát nem találunk, s ha a megyei szerkezet körüli előítéletek hosszú során végig tekintünk, látjuk, miként azok nagyrészt e kútútból veszik eredetüket. — A megye municipiumnak neveztetik; s im egyszerre a municipalis szerkezet minden tökélyei megyéinknek tulajdoníttatnak; mondatik, hogy oly institutió, mely mellett a nép közdolgainak elintézésénél részt vesz, s mert ez mondatott, nem tagadja senki, miként az institutió fennállásának legerősebb biztosítékát magában hordja; nem hasonlít e legalább műveltsége által nemesiségünk egy része a nép legaljasabb osztályaihoz, — nem védelmeztetnek-e a nemesség kiváltságai ugyanazon szókötésekkel, melyekkel Franciaországban a nép jogai védelmeztettek, — nem állt-e a hajdani *Pesti Hírlap*-ban százszor, hogy megyéink a selfgovernment eszméjét valósítják? S im, habár a dolog valódi állását tekintve, egészen ellenkezőt találunk, miután alkotmányosságunk fő hasznát abban keressük, hogy közdolgainkról szólhatunk, miért ne tartsuk azon institutiót a legtökéletesebbnek, melyről legszebben lehet beszélni?

Ne ámítsuk magunkat ily ábrándokkal, melyek valódi statusférfiúhoz nem illenek. Ha megszokott szókötésünktől szabadulva, a dolgokat valódi neveiken fogjuk nevezni, meglátjuk, miként megyei szerkezetünk a nép érdekeit számos esetekben sérti, s talán át fogja látni mindenki, hogy alkotmányunk egyedüli biztosítását oly institutióban keresni, mely a nemzet tizenkilencz huszada előtt annyira népszerűtlen, legalább is nem ildomos.

C) A megyei szerkezet a közvélemény kifejtésére s hatályos nyilatkozatára alkalmat nyújt.

Mondatik, hogy megyei szerkezetünk a közvélemény kifejtésére alkalmat nyújt; hogy politikai bátorságot ébreszt; hogy szónokokat, bírákat s országférfiakat képez; sőt mondatik, miként épen a megyei szerkezetnek e tulajdonai azok, melyek által alkotmányunknak minden más kigondolható formáknál erősebb biztosítékot nyújt; — de ha ismét szavak helyett a dolgok valódi állására fordítjuk figyelmünket, mit találunk? Igen, a megyei vitatkozások közvéleményt fejtenek ki,

de egy nagy közvélemény helyett, mint minőt a szabad-sajtó idézhetne elő, e közvélemény ötvenkétfelé ágazik; s vajon ez hasznos-e a hazának? Ki ezen kételkedik, menjen végig e hazán, s nézze a közvélemény állását ötvenkét törvényhatóságunkban. Egy kormánypártot s ellenzéket fog találni mindenikben, mindenütt oly férfiakat, kik pecsovicsoknak, s olyakat, kik szabadelvűeknek neveztetnek; pártjeleket s pártküzdelmet s pártgyűlölést láthat mindenütt; de ha kérdi: e pártok, melyekkel egy név alatt minden megyében találkozott, mily elvek körül egyesülnek, — a felelet csak arról győzendi meg, hogy közvéleményről jelen helyzetünkben még szólni sem lehet. A megyék többségénél e pártok tisztán megyei kérdések körül csoportoznak; a tisztújítás, az országutaknak mily vonalon való vezetése, a főorvos választása vagy kinevezése, vagy talán a hajdúk számának szaporítása, — ez az, mi a pártok létezésének közönségesen alkalmául s egyszersmind vitatkozásaik főtárgyául szolgál; ki e kérdésekben így vagy máskép szavaz, az pecsovics vagy szabadelvű; az országos kérdések csak mellékesek, melyekre nézve a párt majd így, majd máskép nyilatkozik, mint azt a megye pillanatnyi érdeke kívánja. Innen van, hogy megyéket találunk, melyekben a szabadelvű párt évek óta többségben van, s a paraszttelken lakó nemesek a törvény alkotása után hat év mulva sem adóztak; innen, hogy sok helyen a pecsovicság legnagyobb fokának a mult országgyűlés előtt az tartartott, ha valaki a hadi adót csak szóba hozta; innen az, hogy mind a kormánypárt, mind az ellenzék minden fontosabb kérdésre nézve majdnem annyi véleménynyel áll elő, a hány megyét találunk e hazában; s vajon ez állapot, melyet tisztán megyei szerkezetünk idézett elő, nem bizonyítja-e, hogy e rendszer a közvélemény kifejlődését nemcsak elő nem segíti, sőt akadályoztatja, mindazon nagy szónokok s országférfiak daczára, kiknek nevelésére a megyei szerkezet, némelyek véleménye szerint, oly czélszerű iskola?

Nagy szónokok s országférfiak! Boldog Isten! de hát hol vannak azok; miért nem hallatják szavaikat; miért nem lépnek föl, hogy e sülyedő hazát országfíriás belátásukkal jelen nyomorult állapotából megmenthes-

sék? — Nem szólok egyes kivételekről; a francia constituante példája megmutatta, hogy szónoki s országférfiti tehetségek ott is léteznek, hol azoknak nevelésére semmi sem történt; s kétségen kívül vannak nagy szónokai hazánknak is, s ha reá alkalom volna, talán lennének nagy statusférfitai; de ki helyzetünket ismeri s kit hiúság el nem kábit, meg fogja vallani, hogy megyerendszerünk mind a valóságos szónoklat kifejlődésének, mind főkép a dolgok országférfitias felfogásának csak akadályokat gördít elébe.

Sokbeszédőség még nem szónoki tehetség; e kétségen kívüli tétel Magyarországon, úgy látszik, még nem ismertetik el, s innen van, hogy mivel nincs nemzet, mely közdolgai iránt ily sokbeszédőséget fejtene ki, s mivel e nemzeti kórság előidézésében megyei szerkezetünknek nagy része volt, e szerkezet a szónoklat kifejtésére czélszerű eszköznek tartatik. Ha idegen jön, elvezetjük országgyűlési vagy megyei tanácskozásainkba, s mert az idegen annyiakat látva, kik egy-egy gyűlésben hosszú beszédekkel lépnek fel, bámulását fejezi ki, s udvariasságból néha azt mondja, hogy a tartott beszéd — ámbár belőle szót sem értett — reá nagy hatással volt: mi jámborságunkban elhitetjük magunkkal, hogy széles e világon a magyarnál jobb politikai szónoklat nem található; de legyünk meggyőződve, ha az ily idegen értené a beszédeket, melyek alatt jelen volt, ítélete másképen hangzanék, s talán megvallaná, hogy több hamis pathos s elhibázott költői képet, annyira csekély testet oly roppant szóruhában, minőt politikai beszédeinkben naponként bámulhatunk, még a lehetőségek közé sem számított. — A mexikóiak, mielőtt országuk a spanyolok által elfoglaltatott, betűírás helyett a hieroglyphok egy nemével éltek, melyekkel a történeteket úgyszólván lefesték, — ehhez hasonló szónoklatunk; a tömeg érzékeire talán inkább hat, de meg fogja vallani mindenki, hogy gondolatok kifejezésére egy egész képcsarnok vajmi szegény eszköz, s hogy mindazon nagyszerű dagály, s azon — hogy úgy mondjam — lehetetlen szókötések szövege, melyekből egyes híres megyei szónokok beszédei állnak, a parlamenti szónoklat nevét nem érdemlik.

Semmi, mit eddig írtam, talán annyira rossz néven vétetni nem fog, mint ezen állítás. Megyerendszerünk mellett a törvényhatóságok mindenikében legalább is három-négy ember van, ki magát nagy országférfiúnak, s legalább kétszer annyi, ki magát híres szónoknak tartja, s ezek mind szinte személyes sértést fognak szavaimban látni; azonban tisztelet, becsület, de igazság is! a beszédek, melyekben a magyar grammatika s syntaxis haláláig kinoztatott, még fülemben hangzanak, a legmagasztaltabb vezércikkek, melyekben egy eszme helyett száz képpel tartatánk jól, még emlékemben maradtak; én legfőlebb is azt mondhatom neheztelőim vigasztalására, hogy teljes meggyőződésem szerint politikai szónoklatunk hibáinak oka nem bennök, hanem rendszerünkben fekszik. Megyéinkben a szónok szavait többnyire műveletlen tömegekhez irányozza; hogy általok megértessék, vagy legalább reájok hasson, mindennapiasságokhoz, vagy szépen hangzó s épen érthetlenségök által hatályos phrasisokhoz folyomodik, s ez nem azon iskola, mely valóban parlamenti szónokokat nevelhet.

Arra, hogy megyei szerkezetünk országférfiak nevelésére alkalmas intézetnek nem nevezhető, elég bizonyosságot nyújt azon tapasztalás, hogy alkotmányos országot nem tudok, hol oly kevesen lennének, kik e nevet érdemlik, s ki ennél még többet kíván, nézze rendszerünket s meg fog győződni, hogy azon institutió, mely által minden tárgyat nem országos, hanem megyei szempontból szoktattattunk tekinteni, s mely az utasítási rendszer által minden politikai jellem kifejlődését lehetetlenné teszi, valódi országférfiakat nem nevelhet.

Ha megyerendszerünk azon tulajdonait, melyek által állítólag alkotmányunk biztosítékává válik, figyelemmel tekintjük, az eddig mondottakból is láthatjuk, hogy azon biztosság, melyet bennök keresünk, inkább látszó, mint valóságos; egy van, miről ezt nem mondhatjuk.

D) A megyék semlegességi joga.
(Vis inertiae.)

A magyar megye, mind azért, mivel a tisztviselők, kik hazánkban a végrehajtással megbizatnak, általa választatnak, mind azért, mert felsőbb parancsolatok ellen fölírhatván, azoknak végrehajtását felfüggesztheti: a végrehajtó hatalomnak nagy részét gyakorolja és a kormánynak, ha az törvényes hatáskörét átlépné, oly akadályokat gördíthet elébe, melyek által az magát inkább korlátozva érezheti, mint ha a legszorosabb felelősségnek vettetnék alá; ez az, mi a megyék híres vis inertiae-jének neveztetik. Kétséget nem szenved, hogy megyéink ezen hatalma számos visszaélésre ad alkalmat; hogy jelesen a felirási jog, mely alkotmányunk szelleme szerint a megyéket csak törvénytelen rendeletek felfüggesztésére illeti, sokszor egészen törvényes rendeletek végrehajtását is akadályoztatja; hogy a megyei tisztviselők, kik bizonyos tekintetben a végrehajtó hatalom eszközei, magokat tőle egészen függetleneknek gondolják; hogy végre megyéink, minden felelősségtől szabadaknak tartatva, ott sem szoríttathatnak kárpótlásra, hol jogkörükön túlhágtak. Hogy azonban megyei szerkezetünk ezen része a kormánynak csakugyan akadályokat gördít elébe, s hogy nem felelős kormányunk mellett ily akadályok szükségesek, azt senki nem fogja tagadni.

A megyék, vis inertiae-jöknél fogva, joggal neveztetnek tehát alkotmányunk biztosítékainak; a kérdés csak az:

1-ször: Vajon e biztosság csakugyan oly nagy-e, minőnek közönségesen gondoljuk?

2-ször: Épen ezen része megyei szerkezetünknek, melyben alkotmányunk biztosítékát keressük, nem von-e maga után oly következményeket, melyek alkotmányunkat más oldalról ismét veszélyeztetik.

Mi a biztosság fokát illeti, melyet megyei szerkezetünk alkotmányunknak ad, úgy látszik, mi magyarok ismét egy kis csalódásban élünk.

A magyarnak helyzete más alkotmányos nemzetek helyzetével össze nem hasonlítható; összeköttetésünk miatt nekünk más, erősebb biztosítékok kellenek; —

ezt s ilyeneket hallunk naponként; miből világos, hogy megyei szerkezetünk a felelősségnél s minden más alkotmányos biztosítéknál erősebbnek tartatik. De nem csodálatos-e ez? Nézzük sérelmeinket, s ha a roppant, évről-évre növekedő sorozatot végig olvastuk: vajon kell-e még más hivatalosabb bizonyítványa azon állításnak, hogy megyei szerkezetünk alkotmányunknak csak gyenge biztosítékát képezi? Sehol nem tudunk alkotmányos nemzetet előmutatni, melynek a kormány elleni sérelmei valaha ily számra növekedtek volna; ennek szükséges következménye, hogy vagy meg kell vallanunk, miként sérelmeinknek alkotmányos alapja nincs s azok a sérelmek nevét nem érdemlik; vagy el kell ismerünk, hogy az alkotmány megyei szerkezetünkben csak gyenge, hatástalan biztosítékot bir; — én harmadik lehetőséget nem látok. Talán bővebb okoskodás nem is volna szükséges; azonban nem hallgathatom el, miként ha sérelmeink nem volnának, csak a dolgok természetét tekintve, már a priori is azon meggyőződésre kellene jutnunk, hogy megyeink erős alkotmányi biztosítékot nem nyújthatnak.

Megengedem, hogy a megyék felírási joga egyes sértésektől megóvhatja alkotmányunkat, s hogy e jog a kormány törvénytelen lépéseit nehezíti, sokáig hátráltathatja; de vajon elegendő-e ez alkotmányunk biztosítására?

Képzeljünk magunknak oly kormányt, mely a törvényességnek még színe után sem vágódik, — mert hiszen ha ily kormányt lehetőnek nem tartunk, minek kellene alkotmányos garantiákról gondoskodnunk — vajon ily kormány ellenében a felírási jog nyújthat-e biztosítékot? A felírási jog soha valóságos ellentállással nem fajulhat; s mi történik, ha a kormány a felírás után is megmarad előbbeni szándékánál? Minden politikai bátorság, mindazon szónokok s országférfiak képessége, mindazon gyönyörű szókötésekben írott feliratok fognak-e segíteni a bajon? S mi mást idézhetnek elő, mint hogy a kormány iránti keserűség még inkább növelessék s parancsolatainak hanyag teljesítése által még azon kevés jó is, mit talán más úton tehet, megsemmisíttessék? — Kérem még egyszer: egy ily

kormány ellen (és csak ilyennek ellenében volna leginkább szükségünk alkotmányos garantiákra) fogjuk-e használhatni megyei rendszerünket; s ha e kérdésre máskép, mint tagadva, felelni alig lehet, nem kell-e megvallanunk, mikép megyerendszerünk a garantiáknak a legjobbika, de csak akkor, midőn tulajdonképen garantiákra szükségünk nincs.

A tapasztalás ezenfölül még azt mutatta, hogy valamint az egyes megyék felírási jogukkal néha visszaélnék: úgy számos eset van, hol azzal élni kötelességükhöz tartoznék, de hol ezt elmulasztják. Csak az 1823-iki esetekre hivatkozom. Soha világosabb törvénysértés kormány által nem követtetett el, s hány volt törvényhatóságaink közül, mely kötelessége szerint, e sértés ellenében semlegességi jogával élt? A megyéknek alig egy ötöde; s mégis nem a 23-iki eset-e az, mely a megyei szerkezet hasznának bebizonyítására legtöbbször említettetik?

De ha megengedjük is, hogy hazánk minden törvényhatósága kötelességében híven eljár, s valahányszor törvénytelen ség követtetik el, azt semlegessége által akadályoztatni fogja, megyerendszerünk így legelőbb a felől biztosíthat, hogy törvényeink positiv cselekvések által sértetni nem fognak. S alkotmányos nemzet létünkre ezzel nem elégedhetünk meg. Csak arra nézve van-e biztosításra szükségünk, hogy törvényeink hatalom positiv cselekvései által sértetni nem fognak? Nem kell-e épen úgy biztosításról gondoskodni arra nézve is, hogy törvényeink pontosan végrehajtsanak? Erre nézve megyei szerkezetünk nem adhat semmi garantiákat? — Nem akarok egyes példákra hivatkozni — *exempla sunt odiosa*, — s nem akarom elkéséríteni a vitatkozást, de ugyan van-e olvasóim között csak egy — bármi keveset foglalkozik is közönségesen politikával, — kinek, midőn ezeket olvasá, nem jutottak esetek eszébe, — s pedig fájdalom! több esetek, — hol a legvilágosabb, szentesített törvény több év leforgása után még végrehajtva nem volt; s vajon, míg ez tagadhatatlanul így van, míg senki nem állíthatja, hogy megyerendszerünk ily esetek ismétlését lehetlenné teszi vagy csak nehezíti is: merjük-e állítani, hogy alkotmányunk-

nak biztosítékokra többé szüksége nincs; hogy megyei szerkezetünk törvényes szabadságunkat minden kormányi felelősségnél jobban megőrzi? — Mintha bizony az alkotmányt vétkes mulasztás által nem lehetne épen úgy, mint vétkes cselekvés által sérteni; vagy mintha a honpolgárnak, ki, törvényeit végrehajthatatlanul látván, elkeseredik, vigasztalásul szolgálhatna, hogy e szomorú tünemények oka ép annyiszor fekszik az egyes törvényhatóságokban, mint a kormányban.

Látjuk mindezekből, hogy a biztosíték, melyet megyei szerkezetünkben találunk, elégtelen. Mégis képzelhetünk-e magunknak institutiót, melynek fentartása annyi s oly nehéz áldozatba kerülne, mint megyéink semlegességi joga? Valamint a szabadság kivívása, úgy fentartása is számos áldozatba kerül; kétségen kívül a felelősségnek, melyben más nemzetek alkotmányuk biztosítékát keresik, szintén meg vannak árnyoldalai.

De hasonlítsuk össze azon bajokat, miket egy parlamenti kormány hazánkra hozhatna, jelen szerkezetünk hibáival.

Hol parlamenti kormány van, a közjó sokszor egyesek hiúságának s hivatalvágyának áldoztatik fel; ugyanaz történik megyei rendszerünk mellett is, azon különbséggel, hogy mit ott csak azon kevés egyesek tehetnek, kik a legfőbb hivatalok után vágyódnak, azt nálunk százan, sőt ezeren cselekszik.

Parlamenti kormány mellett a legfontosabb kérdések sokszor pártszempontokból tekintetnek; megyei szerkezetünk mellett nincs oly csekély kérdés, mely többnyire nem hasonló szempontból tekintetnek.

Parlamenti kormány mellett valahányszor a törvényhozótest körében megváltozott többség szerint a kormány személyzete változik, a közigazgatásban bizonytalanság támad; de mi itt rövid időszakokra szorítottatik, az megyei szerkezetünk mellett rendes állapot; miután a közigazgatásban alkalmazott elvek bizonytalansága s az ebből következő rendetlenség kikerülhetlenek, hol a közigazgatásba semmi egység nem hozatott be.

Szóval: mindazon bajok, melyek egy parlamenti kormány ellen felhozathatnak, léteznek megyei szerkezetünk mellett is, azon különbséggel, hogy mit ott

ritkább esetekben találunk, az nálunk a rendes állapothoz tartozik.

S mindezekon kívül a legrosszabb közigazgatás, az igazság kiszolgáltatásának mindazon hiányai, melyeket tapasztalunk, nemzeti szétdaraboltságunk, nem szükséges következményei-e rendszerünknek, melyről joggal elmondhatjuk, hogy soha gyengébb biztosíték drágább áron nem vásároltatott még?

Ismerem azon ellenvetést, melylyel a megyerendszer baráti ez állítások ellen föllépendenek. A megyerendszerben sok visszaélést tapasztalunk, ezt megengedik; de mindez csak visszaélés, s nem a rendszer következménye; ha a megyerendszer e salakjától megtisztítatik, mind e panaszok, melyekkel törvényhatóságaink ellen föllépünk, önként megszűnnek. Hogy ily salakjaitól megtisztított minta-megye hazánkban még nem létezett, nem szenved kétséget. De ugyan hát miért nem lépnek föl ez urak megyei ideáluk részletesebb leírásával? Miért nem adják elő azon változásokat, melyeket szerkezetünkben szükségeseknek tartanak, s melyek által a megyék hiányai kijavíttatnak, azon akadályok, melyeket e szerkezet a haladási kérdések elébe gördít, elháríttatnak, s az egész mégis alkotmányunk biztosítéka marad? Szakítsák ketté egyszer a fátyolt, melylyel ideál-megyei szerkezetöket Sais szobraként eddig takarták.

Mielőtt ez történni fog, én csak a tapasztalást és saját együgyű felfogásomat követhetem; s azok nekem azt mondják, hogy mindazon rendetlenség, melyet hazánk közdolgaiban találunk, nem egyes visszaélés, hanem maga a rendszer szükséges következményei s hogy míg alkotmányunk biztosítékát törvényhatóságink semlegességében keressük, azoknak megszűnését hasztalan fogjuk reményleni. S ha a megyék hatáskörének ezen része a rend érdekében megszoríttatnék; ha a kormány annyi hatalommal ruháztatik fel, hogy a megyék semlegességök által törvénytelen, vagy legalább általok azoknak tartott parancsainak végrehajtását nem akadályoztathatják: mily garantiát nyújthatnak még alkotmányunknak? A kormány e hatalmával csak akkor élend, ha a megyék ezen cselekvési hatalmokkal törvényes parancsok megakadályozására visszaélnének — így

szólnak a rendszer baráti. — Oh, logika! — ha alkotmányos garantiákról szólunk, oly kormányt teszünk fel, mely törvényen kívüli állásba tette magát; hisz ép ezért van szükségünk alkotmányos biztosítékokra; mégis oly hatalommal akarjuk a végrehajtó hatalmat felruházni, mely által a megyék ellenállásán mindig győzedelmeskedhessék, s mi azt hisszük, hogy azon, magát törvénykivüli állásba helyező kormány, mihelyt látja, hogy a megyék semlegességi jogaikkal csak a törvény értelmében éltek, hatalmával visszaélni nem fog! Meg kell vallani, a képzelő tehetségnek szép mértéke szükséges, hogy valaki ily állapotot feltegyen, s ezekre építse okoskodásait; s én alig hiszem, hogy azok közül, kik a megyei szerkezetet jelen alakjában a haladásra alkalmatlan eszköznek tartják, e nézetöket meg fognák változtatni, ha ezen institutió az abszolutismus érdekében módosíthatnák.

Ha az eddig mondottakra visszatekintünk, látjuk, miként megyeszerkezetünk jelen alakjában a haladást nemcsak nem segíti elő, sőt annak valóságos akadály, s még alkotmányunkat sem biztosítja elegendőképen.

Igen, mindez igaz lehet, míg megyei szerkezetünk jelen alakjában marad, — így szólnak talán elleneim; — de hisz azt mi sem akarjuk. Mi alkotmányi szerkezetünkbe nagy változásokat akarunk behozni, melyek megerendszerünkre is tetemes befolyást gyakorlandanak, s csak ha ezen változások behozattak, fogjuk e szerkezet üdvös hatását kellőleg megítélhetni.

Fordítsuk hát figyelmünket most azon indítványokra, melyek alkotmányunk hiányainak kijavítására újabb időben tétettek, s nézzük: mennyire férnek meg annyira magasztalt megyei szerkezetünkkel?

IV. FEJEZET.

Azon indítványokról, melyeknek elfogadásától sokan megyei szerkezetünk megjavítását várják.

Ha jelen helyzetünket tekintjük, három dolog vonja leginkább magára figyelmünket.

1-szor: A nemesi osztály adómentessége.

2-szor: Az, hogy noha alkotmánynyal birunk, a nemes-

ségen kívül a nemzet egyéb osztályai minden politikai jogból kizárattak.

3-szor: Hogy közigazgatásunkban minden egység hiányzik, s a kormány nem bir eszközökkel, melyek által legtörvényesebb rendelkezéseinek végrehajtását biztosíthatná.

Minden bajaink kútforrása, együttvéve, e háromban vagy azoknak egyikében kerestetett, s innen lön, hogy e bajok mikénti megszüntetése iránt a vélemények leginkább háromfelé oszlanak.

Vannak, kik mindent a közös teherviselés elvének elfogadásától várnak.

Mások reményöket a népképviselőt behozásába helyezik.

E két indítvány ellenében, mely mindkettő az ellenzék soraiban tüzetett ki, a kormány bajaink orvoslására egy harmadikkal lép fel, mely abban áll, hogy a főispáni hivatal tekintélyének növelése által a kormány befolyása az egyes megyékben neveltesék.

Nézzük az indítványokat sorban.

Vizsgáljuk: mennyiben tarthatni azokat, jelen megyei rendszerünk megtartása mellett, kivihetőknek?

Mennyiben várhatjuk tőlök jelen bajaink orvoslását? Végre: mennyiben férnek össze megyei szerkezetünkkel, melyet az indítvány pártolói állítólag fentartani kívánnak?

A) A közös teherviselés.

Mindazon jogok s kiváltságok között, mik által a nép egyes osztályai magokat a többiek fölébe emelve képzelék, nincs, mely a gondolkozót oly méltán bámulásra gerjeszthetné, mint nemességünk tehermentessége. — Hogy egyes országok nemessége legfőbb előjogát pusztá czímekben vagy más megkülönböztető jelekben keresé, nevetséges lehet, de természetes; ki magában érzi, hogy saját érdemei által a tömeg fölébe emelkedni nem tud, miként ne örülne, ha tőle legalább egyes közönyös jelek által megkülönböztetett? — Hogy a nemesség más esetekben minden magasabb hivatalt magának követelt s a haza legkitünőbb polgárait — ha osztályához nem

tartozának — a közdolgok kezeléséből kizárta; hogy a középkor alatt a fegyverviselést a nemesség kiváltságai közé számítá, s a haza védelmének szent kötelességét jogként követelve, a polgári élet veszélyeit s dicsőségét egyedül osztályának tartá fel: mindez igazságtalan, a közdolgokra nézve káros, de természetes; azonban honnan magyarázzuk, hogy a magyar nemesség kiváltságainak legfőbbikét abban keresé, hogy e hon terheiben részt venni nem tartozik?

Ajánljunk az egyes nemesnek egy pár garas vagy forintnyi ajándékot: megvetéssel vissza fogja vetni; mondjuk neki, hogy hosszabb ideig más házában ingyen élőködött s a kegyelem kenyerét ette: talán párviadalra hí; de mit az egyes tenni pirul, mit, ha róla föltétetnék, a megbántások legnagyobbikának tartana: azt összes nemességünk egy századnál tovább nyugodtan míveli, sőt büszkének érzi magát úgynevezett joga gyakorlatában. Igen, büszkének; más népek nemessége nagy tettekre hivatkozik; büszkesége abban áll, hogy érzi, miként a hazának közügyei részvéte nélkül nem folyhatnának csak egy nappal is tovább. Mire hivatkozhatunk mi? A nemesi cím, melyet viselünk, mi mást bizonyít, mint hogy családunk egy század óta a hazáért mit sem tett? Nem kell-e pirulnunk, ha eszünkbe jut, miként ha egy különös katastropha által a haza összes nemessége egyszerre elveszne, Magyarország épen azon 500,000 lakosától foszthatnék meg, mely fentartására legkevesebbet tesz; ha eszünkbe jut, miként ha fejedelmeink között csakugyan lettek volna olyanok, kik Magyarország megrontását tűzték ki czélokul, erre jobb eszközt nem találhattak volna, mint ha az összes nemzetet egyszerre nemességre emelik; mert a haza elveszett aznap, melyen minden polgárai neki úgy szolgálnak, mint jelenleg mi.

Az adó kérdése annyi idő óta képezi már politikus vitatkozásaink egyik főtárgyát, hogy a károkról, melyek a nemesség ebbeli kiváltságából mind nem kiváltságos osztályainkra, mind az összes hazára s így reánk nemessekre is háramolnak, hosszasabban szólni fölösleges. Kiket okok által meggyőzni lehet — fájdalom, hogy ezeknek száma a tanácskozó tömegnek sok megyénk-

ben csak igen kis részét teszi, — a nemesség ebbeli kiváltságának fentarthatlansága iránt régen tisztába jöttek magokkal. Egy pont van, melyre nézve a vitatkozásainkban eddig követett ösvényt hibásnak s melyre nézve a fogalmak kiigazítását még szükségesnek tartom.

A nemesség adómentessége valóságos jognak tartatott vagy legalább neveztetett. Történeti jogok sokszor igazságtalanok, — ez mondatott; — de a jogoknak szentül tartása minden állomány első kötelessége, s ezért, midőn az adómentesség ellen felszólalunk, a legnagyobb kímélettel kell nyilatkoznunk azok irányában, kik e jogot apáiktól örökölték. Hallottunk szebbnél-szebb phrasisokat a nagylelküségről, melylyel a magyar nemesség e jogáról önként le fog mondani, ha tudniillik várni tudunk, ha a nemességet lassanként az adóhoz szoktatjuk az által, hogy e kiváltságát fölötte hangosan támadjuk meg. Szóval: a nemesség tehermentessége egyéb birtokjogai-
val egy sorba helyeztetett, s ha valami volna az országban, mi nem a nemességé, ha az összes föld nem tartoznék birtokához, ha törvénykönyvünk nem volna úgy is a nemesi kiváltságok roppant jegyzőkönyve: nem bámulnám, ha, Peel példája szerint, ki a gabona-törvények megszüntetésénél a földbirtokosok kármentesítéséről gondoskodik, nálunk is azt indítványozná valaki, hogy az adó felvállalása által károsítandó szegény nemességet más valami módon kármentesítsük.

A kérdésnek ily módoni felállítása, teljes meggyőződésem szerint, hibás; hibás nemesak azért, mivel a nemesség adómentessége semmi jogszerű alappal nem bírván, jognak nevét nem érdemli, de mert bizonyosak lehetünk, hogy kiket az ügynek igazsága a nemesség e kiváltságának fentarthatlanságáról meg nem győz, azokat ügyes hízelkedéssel kötelességeik teljesítésére csábítani nem fogjuk.

A nemesség adómentessége annyi ideig neveztetett jognak, hogy midőn ezzel ellenkezőleg azt állítom, miként a nemesség ebbeli kiváltságának semmi jogszerű alapja nincs, szavaim igazolására az adó kérdéséről jogi szempontból részletesebben kell szólnom.

A természetjog szempontjából vegyük-e fel e kérdést? Ha nem élnénk azon országban, hol, miután már

1548-ik évben törvénytudó férfiak kiküldetése tartatott szükségesnek, hogy hazai törvényeinkben azokat, mik az igazsággal s isteni joggal ellentétben állanak, kijavítsák,¹ a nemesség adómentessége mai napig fennáll; ha nem tartoznánk azon nemzethez, melynek törvényei a nép tizenkilencz huszadát mindig a szegény, nyomorult adózó pórnak nevezik s minden lapon szomorú állapota fölött jajgatnak,² s e szegény adózó nép sorsának könnyítésére még oly kevés történt, talán czélszerű volna, a kérdést ezen oldalról is tekinteni. Hazánkban, melynek összes használható földje 46.000,000 holdnál többre terjedvén, minden adó 13.000,000 holdnak birtokosaira vettetik,³ úgy látszik, annak tudása, miként a használható földnek azon negyede, mely nem-nemesek által bíratik, a közterheken kívül még kilenczeddel, tizeddel s körülbelől 30 holdonként 104 munkanappal terheltetik, annyira megnyugtatót mindenkit, hogy ezen minden külföldi előtt talán anomaliának látszó egyenetlenség senki előtt fel nem tűnik s midőn Sáros vármegye 1841-ben nem tűrhetség az adózó nép szerfölötti terheléseit, e szomorú állapot okainak megvizsgálására küldöttséget rendelt ki, e küldöttség munkálatában mindent

¹ Videntur etiam per Regiam Majestatem eligendi aliquot viri juris periti, qui Jura Regni revideant, et siquid contra aequitatem jusque divinum esse videbitur, in melius reforment. Art. 21. 1548.

² Nam misera plebs in eam egestatem redacta est, ut nedum aliquid magni praestare videatur, sed ne quotidianum quidem victum habeat: quo per milites direpto, fame mori cogitur, aut desertis sedibus sub Turcas, pars in Poloniam, aut eo, ubi tutius securiusque se habitare posse sperat, quotidie migrare. Art. 2. 1567. §. 2.

Quod miseri coloni, qui plerisque in locis, ob summum frumenti et panis defectum, glandibus (quod sane miserandum est) vescuntur. Art. 11. 1559.

³ Az 1828-iki országos összeírás jobbágyi földekből talált mintegy 5.020,675 hold szántóföldet, 1.219,332 hold rétet, 209,507 hold szőlőt s 48,992 hold szilvást. Magán számításom szerint a magyarországi föld kiterjedése 54.725,009 magyar hold (1200 □-öles). Ebből használható 46.255,696. 16.825,013 hold szántóföld (nemesi 9.832,051); rét 4.498,507 hold (nemesi 2.570,100); legelő 7.733,393 (mintegy fele nemesi); 1.413,680 szőlő (1.062,663 nemesi); 15.218,395 hold erdő; nagy részint nemesi kezekben.

Fényes: *Magyarország stat.* 3. cz. 23. lap.

fölfedezett: a rovatos összeírás hibásságát; azt, hogy sok egyén, sőt az adózók némely osztályai szerfölött keveset adóznak; hogy az adó behajtása iránt czélszerű szabályok nélkülöztenek, stb, stb; de az, hogy az egész teher csak az adózó nép vállain fekszik, hogy az egész nemesség adómentességi kiváltsággal bir, elkerülte figyelmét.

Természetjog szempontjából úgy hiszem, a nemesség adómentességét talán nem fogja senki védelmezni, ha csak valaki a XIX. század közepén természetesnek nem találja azon állapotot, mely szerint egy 4285 □-mér-földre terjedő ország (ennyi Fényes szerint hazánk kiterjedése a végvidékek nélkül) szükségeinek fődözé. sére csak kiterjedésének alig egy negyedét, azaz 1000 □-mér-földnél nem sokkal nagyobb tért használhat. E fentebbi állítás pedig még oly józan sem volna, mint ha valaki azt állítaná, hogy a 11,532 □-mér-földre terjedő német szövetség mindennemű szükségei Porosz-országnak 3348 □-mér-földre terjedő német tartományai által fődöztesse; s hogy ez annyival sikere- sebben történhessék, e 3348 □-mér-földnyi birtok még az egész szövetség 35.000,000 nem-nemes lakosának majdnem egyedüli élelem kútforrásául rendeltessék, sőt még nagyobb könnyítés okául kilenczed s tizednek is vettessék alá. Nem hiszem, hogy találkozónék Német-országban valaki, a statustudományok híres restaura- torait Hallert s Leot sem véve ki, ki ezen állapotot természetesnek tartaná. Engedjék meg olvasóim ez összehasonlítást: valamint az író, ha munkáját fordítva látja, sok, előbb nem gyanított hibára figyelmeztetik: úgy megszokott állapotainknak más népekre való alkal- mazása talán nem egészen haszonnélküli.

Talán czélszerű volna, ha most az egyházi jogra fordítanám figyelmemet? Adómentességünk védetik olyak által is, kik előtt e jog szükségkép nagy tekintetben áll; s ha már a vallás nálunk annyi politikai vitat- kozásnak tárgyává tétetett, miért ne hivatkoznánk rá azon milliók érdekében, kiket a keresztyénség hihető- kép nem azért hirdet Isten előtt egyenlőknek, hogy e földön annyira egyenetlen terhek alatt görnyedjenek. Szívesen elfogadnám a vitát e téren is; jelenleg elég

megjegyezni, hogy szent könyveinkben csak azon adómentességi privilegiumot ismerem, mely Lévi fajának adatott, s hogy, miután ez is csak Palaestina jövedelmeinek egy tizedére terjesztetett ki, s a leviták azonkívül azon kötelességnek vettek alá, hogy tizedjöveldelmökből az oltár szolgálatára szintén tizedet adózzanak: én e szent példából merített okoskodást mindaddig, míg a magyar nemesség birtoka az egész országnak majdnem három negyedéből egy tizedére nem szállítatik le, helyesnek tartani nem fogom, még azon esetben sem, ha bebizonyíttatnék, miként nemességünk egyenesen Lévi fajából származik, mi azoknak egy részére nézve, kik jelenleg nemesi kiváltsággal élnek, mindenestre könnyebb volna, mint annak bebizonyítása, hogy őseik Árpáddal telepedtek le e hazában.

De hagyjuk ezt. A nemesség adómentessége történeti jognak nevezetik. Erre fordítsuk figyelmünket.

Megmutatására annak, hogy a nemesség adómentessége történeti jog nevét megérdemli, egyet a kettő közül volna szükséges bebizonyítani.

Vagy, először: hogy a magyar nemesség, a mennyire történeteink visszamennek, vagy legalább nemzeti teljes függetlenségünk korában e kiváltsággal élt.

Vagy, másodszor: ki kellene jelezni a korszakot, melyben e jog eredetét vevé, s az okokat, melyek e rendkívüli kiváltság törvényes alapjául szolgáltak.

Lássuk először, a mi a nemesség adómentességi jogát illeti a régi időkben.

Ki törvénykönyvünket figyelemmel tekinti, szükségkép azon meggyőződésre jut, hogy bármennyi tettleges változásokon ment is át nemességünk azon időszak óta, midőn hazánk először rendes monarchiává alakult, mégis a törvénynek nyilván vallott szándoka mindig csak az vala, hogy a nemesség régi erős állapotában megmaradjon, melynek fentartása — az egész ország védelme a nemességre bízván — a törvények egyik főteendőjéhez tartozott. Már az 1222-iki úgynevezett aranybulla világosan kimondja azon szándékát, hogy a nemesség Szent Istvántól nyert szabadságaiba helyez-

tessék vissza.¹ Ha, mint tudva van, András híres szabadság-levelének királyaink által történt megerősítése teszi nemesi kiváltságunk egyik talpkövét, s főkép nem-adózási jogunk alapja is ebben kerestetik, talán elég volna bebizonyítani, hogy sem Szent Istvántól Andrásig, sem pedig maga ezen inkább szabadság-levelünk, mint keresztessége által híressé vált király által sem magyaráztatott soha a nemesi kiváltság teljes adómentességre. Mi az elsőt illeti, elég volna maga a szent király s Kálmán törvényeire hivatkozni, honnan világosan kitünnék, hogy a nemesség nemcsak személyesen katonáskodni, hanem birtoka szerint katonákat állítani is köteles volt;² a másodikra nézve 1224-ből, azaz a híres aranybullánál csak két évvel később, egy nemesi adománylevelet hozhatnánk fel, hol a nemesi kiváltság csak bizonyos, elég terhes föltételek alatt adatik;³ mi hogy nem Andrásnak különös szélségyéből, hanem a nemesi kiváltság akkori általános felfogásából vette eredetét, világosan bizonyítja egy más, IV. Bélától, Andrásnak fiától, ki apja szabadság-levelét új aranybullával erősíté meg, reánk maradt adománylevél,⁴ melyben hasonló kötelesség mondatik ki. — De mi nem akarjuk könnyűvé tenni feladásunkat. A mondottak elégségesek annak bebizonyítására, hogy a szabadság, melyet a nemesség napjainkban élvez, nem az, mely neki András által adatott, s hogy e királyra, adómentességi kiváltságunkra nézve nem hivatkozhatunk.

¹ §. 2. Quoniam libertas tam nobilium regni nostri, quam etiam aliorum, instituta a S. Stephano rege fuerat in quam plurimis diminuta.

§. 3. Concedimus tam eis, quam aliis hominibus regni nostri libertatem a sancto rege concessam.

Andrea II. Decretum 1222.

² Colomani Decret. Lib. 1. cap. 40.

³ Quoties necessum fuerit in exercitu nostro 15 loricatos et 100 pedites vernaculos expeditos habebunt. Donatio Andreae II. familiae Radus 1224 facta.

⁴ Item in expeditione per nos facta, sub nostro vexillo, quatuor, qui habebunt terram octo aratrorum sufficientem, unum mittere debebunt decenter armatum. Diploma Belae IV. a. 1243.

De menjünk tovább. Önök az adómentességre nézve a magyar nemesség százados szabadságaira hivatkoznak. Nézzünk végig törvénykönyveinkben, hol van a kor, mely alatt honunk a nem adózók Eldoradója vala? — hol van a század, mikor e hazában nemesnek lenni nem jelenté mást, mint honáért mit sem tenni; hadd lássuk, hadd bámuljuk Isten legnagyobb csudáját, mely mióta földünk áll, rajta történt, . . . az, hogy a zsidók a Vörös-tengeren száraz lábbal átmentek, a negyven évig égből hullott tápláló manna s Jerikó falainak trombitaszónál történt leomlása, mind nem érdemlik bámulatunkat, ha bennünk egy népet mutathatunk a világnak, mely egész ezreden át fentartotta magát ellenséges hatalmak közt a nélkül, hogy fentartásáért maga a legkisebbet tenne, csak úgy, tisztán Isten kegyelméből, mint valóságos souverain néphez illik! Mutassák meg önök történetkönyveinkkel kezeikben, hogy nemességünk dicsőbb korszakaiban adómentes volt s a zsidót nem fogja az Úr választott népének többé senki nevezni, a választottak akkor mi vagyunk, történetünk egy ezer évi csoda s mily nemzet mutathat elő ilyet?

De a tévedések elkerülése végett értsük meg egymást. Az adómentesség barátai talán be fogják bizonyítani, hogy a nemesség a rendes katonaság fizetésére, — vagy mivel az is nehéz volna, — a jelen mód szerint rendezett állandó katonaság fizetésére adózni nem szokott. Nekik talán sikerülni fog bebizonyítani azt is, hogy mielőtt a pest-budai híd iránti törvény alkottatott, a magyar nemes ember lánczhíidakon az átmenetért egy fillért sem fizetett, vasutakra pedig épen nem adózott. Mindez igen szép és hasznos lehet magában véve, azonban általam czáfolatul ép oly kevésbé fog elfogadtatni, mint ha valaki bebizonyítván, miként volt idő, melyben a magyar pipás ember nem pipázott, ebből azt akarná következtetni, hogy historikus jogánál fogva, ha jelenleg pipázni akar, magának sem pipát, sem dohányt venni nem kénytelen s robotra csiholtathatja tüzét.

A kérdés nem az: viselte-e a magyar nemesség a közadónak minden egyes nemét, melyeknek kivétele

állodalmunk jelen viszonyaiban szükségesnek tartatik, hanem az: viselte-e aránylag erejéhez az akkor létező közterheket? — S legyen eldődeink dicsőségére mondvá, a kérdésre, ki történeteinket ismeri, máskép mint gennel nem felelhet.

Ha az adó két nagy rovatának elsejére, a hadi adóra tekintünk, ki meri mondani, hogy a magyar nemesség hon védelmére szükséges költségektől s áldozatoktól valaha elvonta magát? Nem szólok az 1715. évet követő időszakról, hol védelmi rendszerünk megváltozott, erről ezentúl; de szólok a századokról, melyek ez évet megelőzték, történetünk legfényesebb, legnagyobb-szerű korszakáról.

Magyarország védelmi rendszere az említett évig, nem, mint némelyek szívesen elhitetnék, az insurrectióra, — mely mindig rendkívüli körülményekre tartatott fel — hanem egészen az úgynevezett banderialis rendszerre volt alapítva.

Hazánk egykori állandó katonasága a királyi, többnyire nem számos banderiumon kívül azon seregekből állott, melyek nagyobb birtokosok által birtokukhoz aránylag tulajdon költségeiken s zászlójuk alatt állítottak s azokból, melyek a megye zászlója alatt minden oly kisebb birtokú nemes költségein tartattak, kiknek birtoka elég kiterjedésű nem vala, hogy belőle külön zászlóaljat állíthassanak. S vajon kinek költségein tartattak hát ezen banderiumok, melyeknek a középkor alatt hadi hírünket köszönhetjük?

Azon törvénytől fogva, mely által Nagy Lajos a kilenczedet megalapítá s mely, tulajdon szavai szerint is,¹ csak azért ada a nemességnek új jövedelmeket, hogy katonai kötelességeit annyival jobban teljesíthesse, egész az 1687-iki törvényig, melynek 12. §-a² a nemes-

¹ Ut per hoc honor noster regius augeatur, et ipsi regnicolae fidelius possint nobis famulari. 1351. 6.

² Quod siquidem positivis Patriis ex legibus superinde sancitis in confesso esset: universos et singulos regni nobiles una et eadem praerogativa nobilitari gaudere; ac intuitu eiusdem, aut etiam bonorum suorum in medium Comitatum, publicarum et communium etiam impositionum onera proportionaliter praestanda veluti commembres suffere assolere. 1687. 12.

ség adózási kötelességét még világosabban kimondja, hol van egy, melyből a haza védelmére szükséges költségekre nézve a nemesség adómentességét bebizonyítani lehetne, melyből nem épen az ellenkező következnek?

Akár Zsigmond törvényét tekintsük, mely szerint a főurak s nemesek hadi tartozása egyenesen birtokuk nagyságához méretik,¹ akár László király törvényét, melynek 3. szakasza szerint az egyházi főszemélyeknek hadi adója (mely mindig a főnemesekével egyaránt szedetett) jövedelmök nagyságához méretik;² akár az igazságos Mátyás törvényeiben keressünk felvilágosítást, melyek által a Zsigmond korában divatozó hadirendszer megújíttatik s szintén azon királyhoz illő igazságos elv mondatik ki, hogy mindenkivel birtokához képest kell bánni adó tekintetében;³ akár azon szerencsétlen század tetszik inkább, mely alatt a magyar aristokratia korlátlan hatalmának aranykorát élte s előkészíté a bilincseket, melyekbe a török e szerencsétlen hazát verte, vajon lehet-e csak Ulászló vagy II. Lajos korára is hivatkozni, ha azt akarjuk bebizonyítani, hogy a magyar nemesség a hadi adótól ment vala? Pedig csak nem fogja tagadni senki, hogy a nemzeti függetlenség e végkorában, melyre csak könyvelt szemekkel tekinthetünk vissza, sem a főbb nemesség részéről a szemtelenség, sem a királyi hatalomnál gyengeség nem hiányzott arra, hogy a nemesi kiváltság a lehetőség végső határáig terjesztessék.

Mégis mit látunk? Ulászló alatt 1492. és 1500-ban

¹ Quod tempore universalis exercitus, singuli Barones, Proceres et Nobiles possessionati, secundum quantitatem dominiorum ipsorum videlicet de singulis triginta tribus Jobbagyionibus unum, de centum vero tres, ipsimet personaliter accedendo, ad quoslibet exercitus regni generales conducere teneantur. 1435. Art. 2.

² Praelati ratione proventuum antiquo more militare teneantur. Et quorum proventus imminuti sunt, onus quoque eorum militiae minuatur. 1454. Art. 3.

³ Item quod in exercituatione et levatione banderiorum, teneatur idem modus, qui fuit tempore quondam dicti domini Sigismundi regis.

Et qui in bonis destructi habentur, agatur cum eis juxta exigentiam bonorum suorum. 1471. Art. 7.

a hadviselési kötelesség mind a banderiatuſ, mind a külön banderiumokkal nem bíró nemességre nézve megújítatik;¹ sőt II. Lajos alatt sem szabadítá fel magát a nemesség e kötelességétől s 1518-tól a szerencsétlen 1526. évig szüntelen megújítva találjuk a törvényeket, melyek által részint a banderiatuſ főnemesek sereg tartási kötelessége s hogy a kisebb birtokú nemesek a megyei seregekre pénzben tartoztak adózni, megújítatnak.²

Ha a nemesség adómentességének eredetét keressük, ne menjünk vissza nemzeti függetlenségünk korszakára, jelen kiváltságunkra ott nem fogunk példát találni; nem! II. Ulászló s Lajos büszke zászlóſai minden féktelenségek mellett megvetéssel fordultak volna el az esztelentől, ki őket azon ügyefogyottak közé számítá

¹ Az 1492. 19. a banderialis kötelességről szól.

Caeteri barones banderia non habentes iuxta honoris et facultatum ipsorum exigentiam exercituare debebunt. 1492. Art. 20.

§. 1. Quod universi Regnicolae, tam ecclesiastici, quam seculares, qui in serie ipsius Decreti minoris inter Dominos Praelatos et Barones, caeterosque banderiatos ad exercituandum non fuere computati (qui debonis et possessionibus eorum gentes pro regni defensione per se modo infrascripto conservare debebunt) universa eorum bona, possessionesque et iura possessionaria in medium nobilium non banderiatorum, consequenterque illorum Comitatum, in quibus huiusmodi bona et possessiones habentur, connumerare, computareque, et pecunias in medium eorundem ad exercituandum de illis dare teneantur.

E cikkben, mint olvasóink láthatják, a hadi adó a nem banderiatuſ nemesekre nézve pénzben határozatlik meg.

² Duo probi et fideles de medio nobilium eligantur — — qui strictissimo sub juramento universa bona et jura possessionaria tam Dominorum quam nobilium in Cottu adiacentia conscribant. Dominorum quidem ex eo, ut resciaur numerus jobbagyionum iuxta quem gentes conservare tenentur. — — Nobilium vero, ut pecuniae alias ad conservationem stipendiariorum sive gentium exigi solitae iuxta verum et iustum computum atque numerum — — assignentur. Bach. 1518. Art. 1.

Ut omnes viri ecclesiastici atque Barones et nobiles, qui ratione bonorum suorum 50 equites sive levis armaturae seu huszarones tenere non possunt, pecunias de bonis eorum in medium nobilium Cottuum, ubi eiusmodi bona adjacent, administrare teneantur.

1525. Art 12. Kovach. Vest Comitiorum.

Ugyane törvény megújítatik az 1526. 27. törvény cikk által.

vala, kiket Mátyás király egyedül mentett föl az adótól.¹ Ez úgynevezett jog sokkal később, azon korban vette eredetét, melyben, mivel a magyar törvényben írva áll, hogy a nemesség csak a hon védelmére köteleztetik, találkoztak, kik ebből kiokoskodák, hogy katonának állni csak a nemesre nézve nem kötelesség, midőn kardot csörtetve oldalunkon még vitéz nemzetnek képzelők magunkat, noha kezünk a jó vasat hordani gyenge lett, melyben midőn nemzetiségünket egy pár bérruháson láthattuk s midőn a népnél, mely dolgozik, kik ezt nem tevék, magokat magasabb lényeknek gondolák; ki ezt tagadja, ki azon állítással lép föl, hogy jelen adómentességünk a magyar nemesség által mindig élveztetett, szégyen-bélyeget süt egész történetünkre.

Ulászló és Lajos zászlósai egyenetlenség s gögös fel-fuvalkodás által megrontották a hazát, de a bűn, hogy érte áldozni semmit sem akartak, nem nyomja porukat s ha az eldődöknek adva volna visszatérni e földre, hol egykor laktak, bármi szigorú ítéletet mondjon ellenök a történetíró, nincs közöttök egy is, ki a nemesség tehermentességi követeléseit hallva, gyalázatot nem kiáltana utódaira.

Világos mindezekből, hogy a magyar nemesség a mohácsi ütközetig a hadi terhekre nézve adómentességet nem élvezett; fordítsuk most szintén a hadi adó tekintetében figyelmünket azon időszakra, mely e gyászos csatát követé.

Azon időszak, mely a mohácsi vésznep után következett, szomorú vala a hazára nézve. A magyar nemesség önpéldáján tanulta meg, — s vajha soha ne felejténé e tapasztalást! — hogy ki a törvény kötelékeit lerázva, féktelenségben keresi szabadságát, rabbilincsek között taníttatik azon engedelmességre, melyet, midőn a közjó érdekében kívántatott, mutatni nem akart. De sérténé az igazságot, ki ezért azt állítaná, hogy a mohácsi ütközet után bekövetkezett közzavar a nemesség által arra használtatott, hogy egykori hadi köte-

¹ Quod nobiles unius sessionis domus allodiales nobilium ac familiarum earundem, qui expensis dominorum nutriuntur, villici quoque et nimium pauperes non dicentur. 1478. Art. 4.

lességeit lerázza. Már az 1528. 1. törvény fentartja s megújítja mindazon kötelelességeket, melyek a nemesség vállain feküdtek s ugyanazon sanctiót köti teljesítésök-höz, mely alatt azok Zsigmond korában álltak. E törvénytől az előbb idézett 1687. 12. cikkelyig törvénykönyvünk a hadi adó s katonatartás fejében a nemesség által viselt adóztatásnak hosszú sorát foglalja magában oly szakadatlan lánczolatban, hogy alig foghatom meg, azok, kik nemesi jogaink bebizonyítására törvénykönyvünk ezen részére annyiszor hivatkoznak, miként nem vevék észre az ugyanott följegyzett kötelelességeket is, melyek annyival súlyosabbak valának, miután számos törvények azokat még szorosabban határozzák meg, vagy igen tetemes s csak a nemesi birtokra vetett subsidiumok által még nehezítik.¹ S valóban, ki a nemességnek a hazáért akkor tett áldozatait tekinti, az 1559. 17. törvénycikkben foglalt panaszt, miként a magyar nemesség a török elfoglalás által okozott szen-

¹ Cum et caeteri status juvare communem defensionem debeant : Domini Praepositi, Abbates et Capitulares ratione decimarum suarum, onera in priori constitutione Novisoliensi Art. 26. 1542. specificata, ferre debebunt. De bonis autem eorum possessionariis instar nobilium et pro continua defensione et pro expeditione generali equites ratione colonorum alant. 1543. Art. 13. lásd ehhez 1555. Art. 5.

Luclrationis tempore gentium regestrum fiat, quod ad Comitatum mittatur, unde cognosci possit, an domini et nobiles respectu bonorum suorum sufficientem militem subministraverint. 1545. Art. 26.

Nobiles arces habentes, et in numerum baronum non adsciti, onera cum comitatu ferant. 1556. Art. 40.

Praeterea de gentibus iis, quae continuo pro communi defensione sunt intertenendae (azaz itt világosan az akkori időben létezett állandó katonaság) ut pro hoc anno iuxta modum in aliis conventibus institutum (azaz, részint a zászlós urak, részint a megye pénztárába fizető nemesség által) interteneantur, neque in hac re sit personarum exceptio, sed tam per dominos quam nobiles aequaliter observetur. 1567. Art. 20.

Continuos equites intertenere nolentes, ablacione bonorum puniantur. 1578. Art. 8.

Az 1595. 3. törvénycikk által a nemesség, birtokában talált minden porta után, 6 frt fizetést vállal magára, büntetés alatt kikötvén, hogy ez adó a parasztoktól szedetni nem fog.

Hasonló rendelkezés tétetik az 1597. 2. t.-cz. által stb. stb., de nem akarom olvasóimat untatni több idézésekkel.

vedésein kívül nem kisebb adóztatásokkal terhelhetik, mint ő felsége nyugalomban élő tartományai, — nem tarthatja igazságtalannak.

Egész adóztatási rendszerünk történetének leírása e munka körén kívül fekszik s azért fölhalgyva további idézésekkel, a mondottak után csak még azon meggyőződésemet fejezem ki, hogy miután 1715-ig hazánknak rendes védelme csak banderiális seregeire bízott s ezeknek fölállítása és tartása a zászlós urak s nemesség költségein történt, világos, miként a nemesség adómentességi kiváltsága, a hadi adóra nézve, 1715 előtt nem létezett, sőt hogy azon terhek, melyek jelenleg a hadi adó által pótoltnak, majdnem kizárólag a nemesség által viseltettek.

Áttérek most az adónak másik nemére, a házi adóra. Miután e kérdés hosszú vita által már eléggé fölvilágosított, röviden csak azt jegyzem meg, hogy mind az 1486. 64., mind az 1649. 48-nak rendelése világos,¹ s hogy azon motiváció, melyet az utóbbi törvény az érsekujvári nemesek adóztatására nézve felhoz: miként t. i. kinek a nemesi kiváltság tetszik, annak magát az ezzel járó közterhek alól kivonni nem szabad, napjainkban az egész magyar nemességre ép úgy illik, mint mikor e törvény hozatott Érsekujvár nemeseire.

A többször idézett 1687. 12. t.-cz., hol a nemességnek általános adóztatási kötelessége megújittatik, e szavakban: *in medium Cottuum publicarum et communium quoque impositionum onera sufferre assolere*, a közös költségek alatt, melyeket az országos költségektől elvალaszt, szintén a megyei házi adót érti, s így ez előbbi

¹ *Quare praesenti decreto sancitum est: quod a modo omnes et singuli cuiuscunque status et conditionis possessionati homines existant, et in quocunque Cottu constituentur, expensas per communitatem disponendas, de bonis et possessionibus suis, ad ratam portionem sive sortem eorundem in medium communitatis semper persolvere et persolvi facere debeant et teneantur. — 1486. 64.*

Idcirco decretum est, ut quandoquidem ipsis (az érsekujvári várban lakó nemeseknek) praerogativa nobilitaris placeret, onus quoque huius vel cuiusque Cottus subire, taxationique et jurisdictioni illius vel cuiuscunque Cottus subiicere sese debeant et teneantur. 1649. 48.

törvényeket megerősíti. Úgy is tudja mindenki, hogy azon korban, melyről szólok, a házi s hadi adó kezelése egymástól elválasztva nem volt, s mind azon adó, mely a nemesség által a megyei banderiumok fentartására, mind az, mely a megye költségeinek fedezésére fizettetett, egy pénztárba folyt, mit már azon számos törvények is bizonyítanak, melyek által később a házi s hadi adónak külön kezelése parancsoltatik.

A magyar nemesség, mint a felhozottakból láthatni, a XVIII. század kezdetéig mind az akkor létezett hadi adóra, mind a megyék közszükségére nézve híven teljesíté tehát adózási kötelességét, és senki által ingyen élösködéssel nem vádoltathatik. A kérdés, mely most előttünk fekszik, az, vajon az 1715. 8. t.-cz. tett-e oly változásokat állományi szerkezetünkben, minőket sokan belőle következtetni akarnának, azaz: lehet-e e czikkre hivatkozva, nemességünk adómentességének jogszerűségét bebizonyítanunk?

Az 1715. év, alkotmányi kifejlődésünk tekintetében, kétségen kívül a legfontosabbak egyike. — A nemzet fáradt vala annyi háborgások után; a nemesség, görnyedve mindig súlyosabbá vált banderialis kötelességének teljesítése alatt, változások után vágyódott; a kormány, miután tapasztalá, hogy a banderialis seregek nemcsak törökök ellen használtathatnak, nem báná, ha a nemességnek ebbeli tartozása más, pénzbeli váltsággal cseréltetik föl, habár első pillanatban nem pótolná is egész kiterjedésében a megszünendő banderiumokat, és az 1715. 8. t.-cz. törvényynyé lön.¹

Midőn a törökök részéről fenyegető veszély még egészen meg nem szűnt, a nemesség banderialis kötelessége még fentartatik e törvényezikk által, azonban teljesítése csak azon esetekre szoríttatván, ha a király azt szükségesnek tartaná. A fontos változás, mely által

¹ Quandoquidem nobiles et omnes illi, quos sub nomenclatione hac cuiuscunque sint honoris, dignitatis et status personae in Hungaria lex complectitur, pro Regni defensione militare, adeoque personaliter insurgere, suaque respective banderia producere et praestare teneantur, id S. C. R. Majestas quoties necesse esse judicaverit ad conformitatem sancitarum superinde legum in posterum quoque desiderare et exigere poterit. 1715. 8.

eddig kizárólag a nemesség által viselt teher a jobbágyok nyakába rovatott, már ekkor a rendes adó elfogadása által megtörtént, az egésznek kifejtését s rendszeresítését bizvást a jövőre lelete bizni. Már az 1723. 6. t.-cz. a földbirtokosokat és nemeseket minden adótól örök időkre szabadoknak nyilvánítja, (miről még 1715-ben szó nem vala), a banderialis kötelesség külön megemlítése helyett pedig már csak általánosan a katonaszkodásról szól.¹ Az 1741. 8-ik t.-cz. pedig az 1723. 6-ik törvényezik által kimondott örök adómentesség körül chinai falat állított föl, mely szerint azt még a király s nemzet között történhető egyetértés esetében sem lehetne változtatni, mi által ildomos apáink, úgy látzik, önmagok megvallák, hogy e jog nem tartozik azok közé, melyeket veszély nélkül kérdés alá vonhatni.

Hogy a magyar nemesség azon befolyása által, melyet a törvényhozásban csak maga gyakorolt, a XVIII. században teljes adómentességet tudta kieszközölni magának, az az idézett törvények után nem szenved kétséget; valamint az sem csuda, hogy a kormány, mely a banderialis rendszer minden veszélyeit ismeré, örömmel látá, hogy e kötelesség rendes adóval váltatott föl, habár az ilyenképen támadott teher nem azon vállakra tétetett is, melyeket az alkotmányunk szelleme szerint illetett. A kérdés csak az: vajon e törvények úgy alkotattak-e, hogy azokra állandó jogköveteléseket alapítani lehetne; vajon a törvényhozó, midőn az idézett czikkeket alkotá, nem lépett-e túl természetes jogkörén, mely bármi tágas legyen, az anyagi és erkölcsi lehetőségek határán túl nem terjedhet? S e szempontból kiindulva, én az 1723. 6-ik t.-czikket olyannak tartom, melyet alkotni semmi törvényhozásnak nem állt szabadságában.

Ha valaki, bizonyosan én nem akarom a törvényhozás hatáskörét szűk korlátok közé szorítani; de azért mondhatja-e valaki, hogy a törvényhozónak jogában áll megszüntetni bizonyos osztályokra nézve örök időkre

¹ §. 1. Sacratissima quoque Majestas eosdem SS. et OO. tam dominos terrestres, quam et alios quosvis nobilitari praerogativa gaudentes ab omni contributione in perpetuum immunes conservandos decernit.

§. 2. Militare nihilominus pro regni defensione teneantur. 1723. 6.

minden tartozásokat; hogy jogában áll elvetni az összes erőnek felét, mely a nemzet fennállására megkivántatik, s mindezt pótlék nélkül, csak mert az egyes törvényhozók egyéni hasznát előmozdítja; törvényt alkotni, mely által a hon kifejlődése, sőt független fennállása lehetlenné válik? Kérdem, ki számíthatja ily törvények alkotását a törvényhozás hatásköréhez?

Magok a nem-adózásnak barátai is érezték ezt némi tekintetben, s azért az említett törvények igazolására egy szép *juridicus fictió*cskát állítottak föl.

A *fictió* röviden ez:

Magyarországnak egész földje a koronáé, vagy a mennyiben általa adománylevelek útján egyes nemeseknek ajándékozott, ezeké. (Mint tudva van, a nem nemeseknek birhatási jog csak a most mult országgyűlésen adatott.) Már most lássák kedves véreink, adózni kívánó uraimék, — így szólnak a kiváltság barátai — a nemesség nem hiában kapta adómentességét, hanem a mint tudják, az egész magyar föld az övék lévén, egy részt kivágtak különösen e czélra *pro fundo contributionali*, s erre vetették egész tartozásukat. Az egészben nincs semmi rendkívüli, csak úgy kell fölvenni, mintha valaki több megyében jószágot bir és egész adósságát egy jószágra tábláztatja be, vagy azt különös zálog gyanánt jelöli ki.

Noha ezen *fictió* az 1741. 8. azon szavaival: *ne onus quoque modo fundo inhaereat*, úgy hiszem ellentétben áll: s ez 1741. 8. cikk a nem-adózók *decalogja* egyik legszentebb törvényének tartatik, nekem az egész okoskodás ellen csak azon kifogásom van, hogy az egész nemcsak nevezhető költeménynek, hanem valósággal az is, és hogy az egész adóalap kiszakasztása s átadásának története, első betűtől utolsóig, nagyszerű hazugság.

Talán bizony nem az?

Önök, nem-adózó uraim, azt mondják, hogy az egész úgynevezett adóalap, vagyis az összes úrbéri föld önök, vagy — nem bánom — az összes nemesség által a végett adatott 1715-ben a jobbágyoknak által, hogy belőle örök időnkig minden lehető adóztatást viseljenek.

Nem fogok önökkel e pillanatban arról vitatkozni,

hogy ebbeli szerződésök kissé uzsorás vala, önök nem lágy szív emberei, hanem ildomos férfiak, kik önhasznukat keresik, s ilyenmő ellenvetéseket csak megvetéssel hallanának; de legyen szabad kérdezem: miként fogják bebizonyítani ez ügynevezett adóalapnak minden egyéb nemesi birtokból történt kivágását; kíváncsik vagyunk az okiratot látni, melyben a szerződés följegyezve áll, hisz annyit író országunkban talán csak ily fontos egyezkedés egy részről e hon egész nemessége, a másiktól minden adóói között nem történt a nélkül, hogy följegyeztetett volna: miként ez és ez napon megjelenve az N. N. káptalan előtt, egy részről mi nemesség ezer és ennyi □-mértöldnyi birtokunkat a hon nemtelen lakóinak örökre bevallottuk; más részről mi nép ez örök bevallást háladatos szívvel elfogadva, magunkat minden létező s valaha létezhető országos és házi stb. adónak alávetjük.« Hol van, kérdem még egyszer, a legfontosabb iromány? Hadd lássuk, hadd bámuljuk tartalmát.

Miután a nem adózó urak még nincsenek oklevelek előmutatására ítélet által utasítva, hihetőkép nem fognak előállni a kívánt oklevéllel, s azért okoskodásaink által vagyunk tartalmát pótolni kénytelenek.

Annak bebizonyítására, hogy a magyar nemesség által 1715-ben az adó egy különös alap (fundus) kijelölése által megváltatott, a következő lehetőségek egyikét kell felvennünk:

Vagy A) e hon nem nemes lakói az említett 1715. év előtt nem birtak semmi földbeli tulajdonnal, s csak midőn a nemesség adófundusát megállapítá, nyerték jelen haszonvételi földbirtokukat; vagy

B) földművelőink egy bizonyos mennyiségű föld használatában voltak ugyan már annak előtte is, de e mennyiség 1715-ben tetemesen megnagyított; vagy

C) a jobbágyok által birt földmennyiségre nézve 1715-ben nem történt ugyan változás, de a jobbágyok földesura iránti tartozásai kisebbítették meg, s épen a jövedelmi kisebbítés az, mit a nemesség adó alapjául ajánlott.

Ha e három lehetőség között egy sem valósul, minden kétségen kívül áll, hogy a nemesség 1715-ben nem

adott semmit, s így semmi kötelességtől föl nem menthető magát. S alkalmasint ez lesz a tárgy bővebb vizsgálatának eredménye.

A mi mindenek előtt a felállított lehetőségek elsejét illeti, ki lesz elég balga azon állítással lépni fel, hogy hazánk nem-nemes lakói az 1715-iki törvény előtt földműveléssel nem foglalkoztak, holott maga az osztálynak neve: coloni, ily állítás megczáfolására több mint elégséges, ha annyi törvények, 1514. 16., 1548. 32., 1553. 11. stb., melyekben a colonusok jogai s kötelességei meghatározatnak, nem szólnának is e tekintetben világosan.

A magyar nemesség földműveléssel nem foglakozva, jószágainak jövedelmeztetésére a népesítésen kívül egyéb módot nem ismert; innen van, hogy azon esetekben is, hol valamely adó egyenesen csak a nemességre rovatik, mint az például 1542-, 1595-, 1597-ben¹ történt, ez adó kulcsául nem józágaik kiterjedése, hanem csak azon népesített jobbágytelkek vétetnek fel, melyek az egyes nemes jószágán találtak. Miként lehetne ily viszonyok alatt kétkedni, hogy a nemesség által már hajdanában annyi föld osztatott ki a jobbágyok között, mennyit azok munkájokkal győztek, s hogy így az 1715-iki rendeknek, az általunk felállított második lehetőség szerint, a jobbágyok kezeiben talált földmennyiséget nevelni alkalmuk sem volt.

Nem szándékom ez alkalommal a jobbágyok által jelenleg s egykor birt földmennyiség megbecsülésébe ereszkedni; kik az urbarium behozatalakor történetekről

¹ Ut pro hac vice de singulis portis ratione jobbagyionum floren hungarici novem, ratione autem dominorum terrestrium floren 6 numerentur. 1595. 3.

Quilibet dominorum Praelatorum de singulis 10 portis, ternos equites et totidem pedites bene armatos statuat. Quorum mediam partem dominus terrestris, alteram autem partem colonus servat et interteneat. 1597. 2.

Universi praeterea Coloni, domos habentes, aestimatione perennali erunt aestimandi, puta Colonus unus pro quadraginta florenis: qua aestimatione facta, quisque dominorum et nobilium sexagesimam partem dictorum quadraginta florenorum (qui pro numero et aestimatione colonorum unicuique obvenerit) ex propria bursa sine Colonorum gravamine conferre debet. 1542. 28.

valamit hallottak, sőt kik csak az összesítési törvények alkalmazását követték is figyelemmel, meg fogják vallani, hogy a kettős operatio által a jobbágyok kezeiben található földmennyiség tetemesen megkevesedett. S ha 1815-ben a jobbágyok földbirtoka a reájok vetett adó tekintetéből csakugyan megtoldatott volna is, (mire azonban történeti adat nincs), mindazáltal alig hisszük, hogy a jelen pillanatban a jobbágyok által több föld használtatnék, mint mielőtt a nemesség a jobbágyok birtokát nagylelkűen adóalapul jelölte ki.

Ki egyébiránt mégis kétkednék állításunkon, miszerint a jobbágnak földbirtoki viszonyai 1715-ben, midőn reá egy egészen új teher rovatott, nem változtak, azt Verbőczy *Hármas könyvének* III. rész, 29. és 30. szakaszára utasíthatjuk, honnan látni fogja, hogy még Verbőczy korában is a jobbágyoknak bizonyos tekintetbeni birtokjoga soha kétségbe nem vétetett, sőt a fekvő birtoknak felére nézve, mennyiben az a jobbágy szerzeményéhez tartozott, szabad rendelkezési, sőt fia halálának esetében substitúiói joga is fentartatott;¹ valamint felfogásom szerint, a *Hármas könyv* I. r. 40. cz. is, midőn az esetet, melyben a jobbágy telkétől megfosztathatik, kijelöli, világosan bizonyítja, hogy a jobbágyot telkétől elhajtani még Verbőczy, földművelő-osztályainkra nézve oly szomorú korszakában sem állt földesúrnak szabadságában. S általában a *Hármas könyv* szavaiból láthatni, mikép a jobbágybirtok viszonyai nem igen különböztek azoktól, melyekbe az urbarium szerint állítatott, s mik szerint őt csak haszonvételi tulajdon illeti.²

Nézzük most azon harmadik lehetőséget, melyet felálítánk. A jobbágyok által birt föld bizonyos úri tartozásokkal terheltetvén, ezek a földes úrnak valódi tulajdonát teszik; minélfogva talán a jobbágyi birtokot terhelő úri

¹ Si vero (res immobiles) per semet ipsum fuerint acquisitae, in duas dividuntur partes, quarum una domino ipsi terrestri, altera vero cui testamentaliter legaverit, effective cedet §. 4. Ubi tamen rusticus haeredem reliquerit legitimum, et haeres aetatem 12 annorum non attigerit, tum poterit pater non solum de portione sua (azaz birtoka feléről) testari, verum etiam haeredi parvulo — haeredem alium (quem maluerit) substituere. III. rész. 30. p.

² Ugyanott 8. §.

tartozások egy része engedtetett el 1715-ben, s ez ajánltatott a nemesség által az adó alapjául? Ez annyival valószínűbbnek látszik, mivel törvénykönyvünkől már példát mutathatunk rá.

A tizenhatodik században a határvárák fölépítése s kijavítása által a jobbágyokra új teher hárított, s im az 1553. 11. t.-cikk a jobbágyok úrbéri munkáját, mely, mint tudva van, már II. Ulászló törvényei által évenkénti ötvenkét napra határozatott meg, negyven napra szállítja le,¹ mi hogy egyenesen ez új teher tekintetéből történt, világosan bizonyítja az, hogy a jobbágyoknak a várák kijavítására fordított új munkabeli tartozása az 1567. 17. t.-cikk által épen azon tizenkét napra határozatott meg, melylyel a jobbágy, a fennidézett törvény értelmében, urának kevesebbel tartozott.

Őseink a XVI. században joggal mondhatták tehát, hogy ámbár nem ők személyesen teljesíték a várák fentartására szükséges munkákat, mégis ez adó alapja általok adatott; de vajon őseink a XVIII. században mondhatják-e ezt?

Némelyek el akarnák hitetni velünk, hogy a jobbágyi telek, az úrbér előtt, kiterjedésére nézve szabályozva nem volt. Ez állítást meghazudtolja a törvény. Már az 1567-ik 5. t.-cz. oly parasztokról szól, kik a földnek csak egy negyedét, hatodát, vagy nyolczadát birva, uruknak csak egy negyed, hatod, vagy nyolczad részét fizetik annak, mi egy egész telektől fizettetik.² Miből világos, hogy a teleknek kiterjedése már akkor meg vala határozva.

Vagy talán abban fekszik a könnyítés, hogy a munka ötvenkét szekeres-napban állapított meg? Láttuk, hogy a XVI. század alatt a jobbágy munkabeli tartozása a várépítéseknél tett szolgálatai tekintetéből évenként

¹ Ut loco 52 dierum quibus in priori constitutione dominis suis servire fuerant obligati, quadraginta tantum dies in posterum serviant. 1553. 11.

² Nimirum, ut si colonus ratione eiusdem domus, in qua habitat, aut quartam aut sextam vel octavam partem agrorum: fundi, seu pratorum possideat, atque etiam Domino terrestri quartam aut sextam vel octavam partem eius census solvit, qui de una integra sessione solvitur etc. 1567. 5.

negyven napra szállított le; azonban törvénykönyvünk-ből világos, miként azok úri munka tekintetében már előbb sem voltak a mostaninál rosszabb állapotban. A jobbágyok munkája már Ulászló alatt, mikor a paraszt zendülés legyőzetvén, jobbágyaink felette nagy kedvezésekre nem számolhattak, ötvenkét napra határozott meg.¹ A különbség az akkori és mostani állapot között csak abban fekszik, hogy míg Ulászló törvénye általán véve csupán munkanapokról szól, nálunk a gyalog s szekeres munka között különbség tétetett, s az elsőből száznégyszáz nap kivántatik, miben én nagy kedvezést nem látok.

De talán a munka leszolgáltatására nézve adattak a jobbágyoknak némi könnyítések? Csalódás! Már a XVI. században majdnem ugyanazon rendelkezéseket találjuk, melyek az úrbér által megújítottak. Az 1548. 37. t.-cz. az egy héten tartozás felett szolgált robotnak a jövőbe való betudatása, 1548. 35. t.-cz. a szántás mikénti teljesítése felől, az 1550. 35. t.-cz. a robotnak sürgetős munka idejébeni kettőzéséről már rendelkeztek.

Vagy legalább a kilenczedet engedték el jobbágyainknak 1715-ben, azon kilenczedet, melyet Nagy Lajos a nemességnek csak azért adott, hogy hadi szolgálatait annyival jobban teljesítse, s melyet azoknak, kik ezentúl e szolgálatokat helyette teljesítendik, átengedni Isten és világ előtt igazságos vala? — Dehogyan tettük, hisz a kilenczed jövedelmeinkhez tartozott s mi csak kötelességeink átengedésében vagyunk nagylelkűek.

A magyar nemesség, mint mindezekből világos, 1715-ben semmit, minek valóságos birtokában volt, másnak által nem engedve, jobbágyainak tartozását semmivel nem kissebbítve, semmit nem tett, minél fogva magának jogszerűleg oly tetemes kiváltságot szerezhetett volna, mint minőt az adóra nézve követel.

De vajon szükség vala-e ezen hosszú bizonyításra? Nem világos-e magában, hogy az egész állítás valóságos képtelenséget foglal magában? Vajon, ha megengednők is, hogy a jobbágyok kezeiben talált birtok 1715-ben

¹ Item qualibet hebdomana singulo uno die servire teneantur. 1514. 16.

az akkor kivetett adó alapjául jelöltetett ki, nem világos-e, hogy miután a hadi adó azóta több mint kétszereztetett, a házi adó pedig, túlzás nélkül mondhatjuk, csak azóta támadott,¹ mindazon mennyiségre nézve, melylyel a jelen összes adó az 1715-iki adót fölülmulja, az adónak akkor alap nem ajánltathatott, s így annak fedezése a jobbágyokat nem illetheti? Vajon lehet-e feltennünk, hogy miután 1715-ben, mint most, hazánkban sok pusztabeli birtok vala, ha csakugyan a nemesség adóterhét földben váltotta volna meg, a pusztá-birtokosoktól nem kivántatott volna-e ugyanakkor, hogy a reájuk eső adó fejében szintén parasztok által használandó földet hasítanak ki, mi ha nem történt, az adóalap regéjéhez tartva magunkat, azt kellene feltennünk, hogy a népesített helységeket bíró nemesek, társaikért, kiknek pusztai tulajdonuk vala, az adó-megváltás egész terhét magokra vállalták.

A magyar nemesség tehát sem a mohácsi vésznapok előtt, sem utána, egészen 1715. évig nem birt a hadi s házi adó tekintetében adómentességgel. Megmutattam, hogy azon fictio, melylyel az 1723. 6. t.-cz. védelmezetik, csakugyan nem egyéb valódi költeménynél, s hogy a nemesség, midőn magát előbbi tartozásaitól fölmenté, birtokának egy részét adó fundusaul nem jelölte ki soha. S nyugodt kebellem ismétlem állításomat, hogy a nemesség adómentességét nem jognak, hanem csak egy óriási visszaélésnek tartom, melyet százados élvezet soha nem szentesíthet.

Vannak e hazában sokan, kik az úgynevezett parlamenti taktikának több fontosságot tulajdonítanak, mint a mennyivel valóban bír, s ezek károsnak tartják, ha a nemesség adómentessége jogszerűség szempontjából támadtatik meg. Ne ingereljük fel szerfölött hangos követelés által a nemességet ellenünk — így szólnak ők, — legyünk megelégedve, ha az adónak őt illető részét magára vállalja, s engedjük neki az örömet, hogy azt, mit mi kötelességnek hiszünk, nagylelkűségnek nevezhesse. Hagyján; ha a tapasztalás e nézetet igazolja,

¹ Vegyük fel például Pest-megyét, hol a házi adó 1736-tól 1841-ig szüntelen öregbülve 9783 frtól 143,000 pp. növekedett.

ám szóljunk alázatosan; nem bánom, hízelegve mondjunk el hetenkint egy-egy panegyrist; énekeljünk dithyrambusokat, valahányszor nemessel találkozunk, ki legszentebb adósságát, melylyel e hazának tartozik, kegyesen megadni méltóztatott; de vajon remélhetjük-e, hogy ez eljárás eredményekhez vezetend? — Felette hangos követelés által reactiót idézünk elő — ezt hallom. — De ugyan valószínű-e ez?

Azok, kik az adó minden nemétől szent borzalommal visszajedve, nemesi kiváltságait, melyek verekedve szereztettek, most verekedve védelmezik, igen következetesen cselekszenek, ha rossz néven veszik, valahányszor a nemesség adómentessége a jog szempontjából megtámadtatik. Ez urakat tőlünk meggyőződés és legszentebb érzelmeink rég elkülönözték, s csatlakozik, ki azt hiszi, hogy az ellenszenv, mely kebleikben a haladás elvei s férfiai ellen létezik, valaha enyhülni fog, bármennyi nem érdemlett kimélettel lépnek is fel ellenök; s ha valamit csak azért kellene elhagynunk, mert ezen urak között ellenhatást gerjeszthetne, nem cselekednénk józanabban oly hadvezérnél, ki az ellenséget csak azért nem akarja megtámadni, mivel hihetőkép védelmezni fogja magát. S ugyan a közös teherviselés barátai között annak kinyilatkoztatása, miként a nemesség eddigi adómentessége nem jog, hanem visszaélés, miként okozna ellenhatást? De ha a kérdésnek ily módoni felállítása által mégis szakadások okoztatnának táborunkban? — így szólnak félénk taktikusaink — Akkor azt fogom mondani, hogy e szakadások történhetnek a kérdésnek ily módoni felállítása után, de bizonyosan nem ennek következtében. Minden pártnak vannak álhívei s hol taps várható, nem hiányzanak komédiások, kik a kedvelt szerepeket magokra vállalják. Ha a párt diadalhoz közelít, főkép ha győzelme híveinek is áldozatokba kerül, ezen urak el szoktak válni, s ez történhetik, sőt fog történni kétségen kívül az adó kérdésénél is. Oly szent ügyért nem küzdöttek az emberek, melynek bajnokai között hasonló példákat nem mutathatnánk. De még ezek is, ha elhagyva a zászlót, melynek egyedül köszönhetik, hogy nevék eddig tisztelettel említettett, a közös teher-

viselés buzgó barátiból egyszerre ellenségeivé válnak, fogják-e mondani, miként ezen lépésöknek oka, mivel az adónak a nemesség által való elvállalása már nem többé nagylelkű áldozatnak, hanem pusztá kötelességteljesítésnek neveztetik; s ha mondanák, hol van, ki ezen igazolást kaczagás nélkül hallhatná?

És ha a közös teherviselés barátainak e neme, az ellenfél e titkos frigyesei tőlünk elválnak, gyengébbek vagyunk-e? — Az adó kérdése sokkal tovább, sokkal élénkebben vitattatik, nemcsak egyesek, hanem tömegek által is, hogysen annak megoldását mástól, mint valóságos majoritástól várhatnók. A taktikát, mely nemes czélokra használtatik, s melylyel a minoritás véleményének néha győzelmet szerez, senki sem tisztelheti inkább, mint én, de mi az adó kérdését illeti, azt hiszem, hogy a taktika ideje megszűnt s hogy csak a többségnek az adó elvállalása szükségéről nyert meggyőződése vagy mi azt talán pótolhatja, a közvélemény vihatja ki e kérdés diadalát.

Ha a közös teherviselés elve eddig életbe nem léphetett, az ok nem a taktika hiányában, hanem egyedül azon túlnyomó befolyásban fekszik, melyet jelen megyei szerkezetünk mellett a nem adozó tömegek törvényhozásunkra gyakorolnak. Míg megyeink belszerkezete nem változik, a közös teherviselés elvének teljes diadalára kevés reményünk lehet.

Ha meggondoljuk, miként az utasítások által minden elv elfogadása oly tömegektől függ, melyekre műveltségi állapotuknál fogva okoskodásokkal hatni nem lehet, melyekre roppant számuk miatt a közvélemény befolyással nem bír, s melyeknek legnagyobb érdeke az, hogy az adómentesség fentartassék, nem bámulhatjuk, hogy a közös teherviselés eddig törvényeinkben kimondva nincs. Jól tudom, sokan e részben másképp vélekednek; nemességünk egy része műveltsége s külső kinézésére nézve hasonló a néphez, s így ez osztály jogainak védelmére ugyanazon okokkal találkozunk, melyek általán véve a nép jogai mellett hozatnak fel. — A politikus képesség nem vagyontól vagy socialis állástól függ, a törvény az ország minden polgárait egyiránt érdekli; miért ne vehessen mindenki részt

annak alkotásában stb. stb. — Nem fogok ez okok czáfolatába beleereszkedni. — Meggyőződéseim az, miként a műveltség jelen állásában alig van Európában ország, hol a választást kivéve, a többi politikai jogok kivétel nélkül minden polgárnak által engedtetethnének s hogy hazánk legkevesebbé emelkedett ezen fokra. A veszélyek, melyeket Sieyès a jogok szerfeletti kiterjesztésében a szabadságra nézve látott, sehol nem léteznek inkább, mint nálunk. Azonban, ha e tekintetben nézetem hibás, ha az összes nép, mely hazánkat lakja, politikai jogok gyakorlatára képes volna is, mit bizonyít ez a jelen kérdésre nézve? Nemességünk bármily számos legyen, bár nagyrészből műveltség s vagyon tekintetében a nép legalsóbb osztályaihoz számítható, soha népnek nem neveztetetik. Közte s a valóságos nép között kiváltságai örök válaszfalat képeznek, s a közös teherviselés elvének életbeléptetését ezen osztály határozatától függeszteni fel nem egyéb, mint olyanoktól várni e kérdés czélszerű megoldását, kiknek anyagi érdekei azt kívánják, hogy az ne oldassék fel, s kikre más érdekekkel hatni — mint általán véve minden tömegre — nem lehet.

Nézzük példaként Angliát. Senki nem fogja tagadni, hogy az osztály, mely ez országban a gabnatörvények fentartását kívánta, a műveltségnek hasonlíthatlanul magasabb fokán áll, mint nemességünk; s ha most feltesszük, hogy ezeken kívül senki Angliában törvényhozási befolyással nem bír, ezek pedig nemcsak választás, hanem utasítások által gyakorolják törvényhozási befolyásukat: vajon hiszi-e valaki, hogy a gabnatörvényekben változások történhetnének? Egyes magasabbban álló egyéniségek e törvények megszüntetésére szavaztak volna; egyes törvényhatóságok a mellett adták volna utasításaikat, s bizonyosan oly férfiakat is talál-nánk, kik, mint Deák nálunk, az országgyűlési követség elfogadását azon föltételhez kötötték volna, hogy utasításukban a gabnatörvények megszüntetése kimondassék; de a practikus Angliában bizonyosan nincs ember, ki ily viszonyok között a gabnatörvények megszüntetését remélheté vala. S mi arról ábrándozunk, hogy fentartva megyei szerkezetünket, melyben kiváltságos osz-

tályainkon kívül senki befolyással nem bír, s mint később meg fogom mutatni, a jelen szerkezet mellett nem is bírhat, fentartva utasításainkat, a közös teherviselés szent elvének törvényhozási úton teljes győzelmet vívhatunk ki.

De az utolsó évek példája nem bizonyít-e egészen ellenkezőt? — így szólnak jelen rendszerünk barátjai; — nem láttuk-e, hogy a magyar nemesség az országgyűlési költségeket önként elvállalá, hogy több fontos kiváltságáról lemondott? Nem tapasztaljuk-e a lelkesedést, melylyel egyes törvényhatóságok maiglan a közös teherviselés elve mellett buzognak? Miért ne remélhetnők, hogy a diadalt végre kivívjuk?

Értsük egymást jól. Senki nem tagadhatja, miként a közös teherviselésnek jelen megyei szerkezetünk legbuzgóbb barátai között is számos pártolói vannak. Ki az alkotmányos étellel nem ismeretlen, annak tudnia kell, hogy valamint a nemzet, mely az adó szabad megajánlásának jogával nem bír, az alkotmányos nemzetek sorába nem tartozik: úgy azok, kik e joggal bírnak ugyan, de kötelességeiket elismerni nem akarják, azaz adót ajánlanak, de annak fizetésében nem részesülnek, alkotmányos jogaikkal csak addig élhetnek, míg a passiv polgárok arról fel nem világosítatnak, hogy a kiváltságos kastának érdekei az övéikkel semmi összeköttetésben nem állanak.¹ E tekintet maga, mindazokat, kik hazánkban az alkotmányosság baráti, a közös teherviselés elvének pártolóiává teszi. De én nem ezekről szólok. Ha az összes intelligencia az elsőtől az utolsóig a közös teherviselés elve mellett nyilatkozik is, ez az elv diadalára még mind nem elég.

Szükséges, hogy a nemes tömegek többségére számíthassunk, s erre az eddig történetek után kevés valószínűséget látok.

¹ Ki ezen tétel valóságán kételkedik, olvassa Spanyolország történetét a XVI. században, s ha e hazában V. Károly előtt több alkotmányos életet lát, mint Európa bármely más országában, s már II. Fülöp alatt helyette óriási zsarnokságot: ennek egyedüli okát abban fogja találni, hogy a kiváltságos osztályok érdekeiket a nép érdekétől elválasztva, hatalmasok lenni megszűntek, s a közterhekben részesülni nem akarván, önmagokat fölöslegessékké tevék.

Nézzük azokat, mik az adó elvállalása iránt a nemesség részéről eddig történtek.

»Kész vagyok aránylagosan minden közterhekben részt venni (így szól gr. Széchenyi *Kelet Népe*nek 355-ik lapján); s értsük egymást, nem bizonyos terhekben egyedül, mint például a házi pénztár viselésében, hanem kivétel nélkül minden lehető terhekben, s nem szabad ajánlkozáskép egyedül, de törvényes kötelességileg, s mi több, a reám vetett adónak mire fordítását sem kívánom ellenőrizni mindaddig, míg a polgár és pór ebből ki van szorítva; mert — köztünk maradjon a szó — egyedül nem-fizetési ürügynek tartom s nem egyébnek, mint hypocrisisnek, ezen sokszor hallott szójárásunkat: — szívesen adózom, ha felelős a ministerium.« Mindazok, kik a közös teherviselést komolyan akarják, szándékukat nem érthetik máskép, mint gr. Széchenyi e szavaiban kimondá — s mégis mit látunk? — A közös teherviselés elve helyett a házi adó egy részének elvállalása tüzetett ki a haladó párt programjában. S mi ennek oka? Talán nem voltunk meggyőződve, hogy közös teherviselésről szólni s ha ezen elv alkalmazásra kerül, azt csak a házi adóra szorítani nevetséges; talán nem láttuk által, hogyha már az adó több nemei között különbséget akarunk tenni, a hadi adó a házinál a nemességet még inkább illeti, miután az tisztán oly terhek fejében fizettetik, melyek egykor kizárólag a nemességet illeték? Isten ments meg; mi jól tudtuk, mi átláttuk mindezt. Az egyetlen ok, mely miatt a haladó párt programját egész a logikátlanságig megszorítá, az vala: mert ha a közös teherviselés elve a hadi adóra is kiterjesztetnék, nem lehet reményleni, hogy ily indítvány keresztülvitelére többséget találunk.

Ha törvényhozóink, — mint más nemzetek törvényhozói, — határozataikban csak meggyőződéseket követnék, a taktikát nevetségesnek tarthatnók, nem hiszem, hogy találatnék törvényhozás, melynél a XIX. század közepett tehermentségünk nem dölne el vitatkozás nélkül, de nálunk az utasítási rendszer vigyázatra int, s utolsó törvényhozásunknál, mely annyiszor túlzással vádoltatott, nem találkozott párt, mely a közös teher-

viselés elvét a hadi adóra is kiterjesztené. S ugyan mind e kiméletnek mik voltak eredményei? — A közös teherviselés elve az utóbbi országgyűlésen megbukott. Megbukott e haza minden kapacitásainak küzdelmei ellen. Megbukott, miután művelt ember alig találkozott, ki a házi adó elvállalása mellett nem nyilatkozott volna, miután az ellene szavazó követek pirulva hirdetéik ebbeli utasításait. És miben fekszik e tünemény magyarázata, ha nem azon befolyásban, melylyel, megyei rendszerünk mellett, egészen műveletlen tömegek birnak a közdolgokra, s melynek szükséges következménye, hogy a legkitünőbb értelmiség s legmagasztaltabb jellem egyes agitátorok által minden befolyásától megfoszthatatik, s egy Deáknak legyőzésére nem szükséges egyéb, mint hogy egy Forintos lépjen föl ellene.

Az adómentesség ellenei példás kitűréssel küzdöttek nézeteik mellett, s mihelyt a házi adó keresztülvitele lehetetlennek mutatkozott, új tέρre léptek át. Egyes tárgyak jelöltettek ki, melyekre nézve a nemesség a hon egyéb polgáraival közösen adózand. — Hogy ezen indítvány elfogadását a közös teherviselés elve győzelmének nevezni nem lehet, azt minden józan ember által fogja látni; azonban a dolog, mint első lépés, kétségen kívül a legnagyobb fontosságú vala, s a nemzet jobbjai élénk figyelemmel követték a törvényhozásnak e tárgy feletti tanácskozásait; rövid győzelem után hajótörést szenvedett ezen várakozásunk is. És ugyan miért?

Voltak s pedig számosan, kik e remény meghiúsulását a követi tábla makacsságának tulajdoníták; de ha azok, kik lehangosabban kárhoztaták a követi kart, mely az összlet iránti különbségek miatt a legfontosabb haladási lépést tenni elmulasztá, őszintén akarnának szólni, nem vallanák-e meg, hogy a tervezett nemesi adó nem egyes képviselők rossz akaratán, hanem egyedül azon körülményen szenvedett hajótörést, mivel az adózás mellett soha mesterkélt többségen kívül egyéb nem létezett?

Ha törvényhozóink közt nem találkoznak olyanok, kik érezve, hogy a törvényhozónak vannak szentebb kötelességei, mint melyekkel egy megyének tartozik,

utasításaiktól el nem térnek, az alsó táblai többség, melyet oly tapssal üdvözlénk, nem létezett volna soha; — s ha, midőn a közös teherviselés elve nem általános, hanem csak három évre mondatott ki, midőn az összlet annyira leszállított, hogy belőle eredményt, melylyel magokat igazolhaták, nem remélhetének többé, ugyanazon követek visszaléptek, vajon őket illeti-e a vád, vagy nem inkább azokat, kik őket utasításokkal elláták, azaz a magyar nemesség többségét, — nem inkább azon rendszert-e, mely az egyes törvényhozót arra kényszeríti, hogy önmeggyőződése ellen szavazzon? Mihez képest ha az utasítás-adási jog csakugyan megyei szerkezetünk lényegéhez tartozik: adózni nem akaró nemes társaink sok köszönettel tartoznak e rendszernek, főkép ha azokra emlékeznek, mik ez ügyben az országgyűlés után történtek.

Azok után, mik részint az országgyűlés előtt, részint alatta a közös teherviselési elv megbuktatására történtek, valószínűvé vált, hogy valamint a házi adó elvállalásának pártolói az egyes megyékben nyers erő által most ledorongoltattak: úgy e kérdés a legközelebbi törvényhozásnál is ugyanazon s talán még nagyobb nehézségekkel fog találkozni, s szükségkép a gondolat támadott sokakban: nem lehetne-e ezen elv keresztülvitelére oly előkészítő lépéseket tenni, melyek a törvényhozástól s az őt utasításokkal ellátó tömegektől függetlenek. — Hazánkban, hol az úgynevezett municipalis autonomiának czíme alatt a törvényhozás közbenjárása a legfontosabb tárgyakra nézve nélkülözhetőnek tartatik, s egyes megyék például a honoratorokat minden törvény nélkül választói képességgel ruházták fel, e gondolat természetesebb vala, mint bárhol e világon, s úgy látszott, csak egy törvényhatóság példája leend szükséges, hogy adózó honfitársaink terhei, melyeken törvény útján nem könnyíthetünk, más úton kisebbítessenek.

Bezerédj István, kit barátomnak nevezhetni már ezen egy tetteért is mindig büszkeségemnek tartandom, e nézetből indulva ki, mintegy másfél év előtt ünnepélyes nyilatkozatot adott be Tolna-vármegyének, mely által javait a házi s hadi adónak s minden egyéb polgári tartozásnak alája vetve, magát a megye adózóinak

sorába iktattatni kéri: s ki hitte volna akkor, hogy e nemes példa számos követőre nem találand; ki nem tette volna fel, hogy miután törvényhatóságaink vannak, melyeknek útásításai a közös teherviselés elve mellett kiadott manifestumokhoz hasonlítanak, melyeknek legnépszerűbb férfiai azok, kik az adózó nép érdekeiben legtöbb kitűrést tanúsítottak, közönyösséggel Bezerédj példája fogadtatni nem fog; hogy ha nem is egész törvényhatóságok, legalább mindenikben számos oly férfiú fog találkozni, kik meggyőződéseket követve, a közterhekből reájok eső részt magokra vállalandják, főkép miután úgy látszott, hogy ily cselekvés e férfiak által bevallott elveknek szükséges következménye, s az, hogy a *B. P. Híradó* Bezerédj István tettét, főkép miután az Pest vármegyében Rosti Albert, Besze János s Kossuth Lajos táblabírák által követtetett, gúny tárgyául tűzte ki, bizonyosan senkit vissza nem tartóztathatott. Míg azokat, kik az adó kérdését megyéinkben ledorongolák, e párt sorai között látjuk, a *B. P. Híradót* pártjával együtt a közös teherviselés őszinte pártolójának tartani senki nem fogja, s átláthatta mindenki, hogy Bezerédj tette bizonyosan gúnyt nem érdemlett.

Ha valaki, ki mióta férfitá nőtt, azon meggyőződésben él, miként a nemesség adómentessége igazságtalan s a haza kifejlődésére káros, elébb elkövet mindent, hogy e kiváltság a szokott törvényes úton megszüntetessék, s miután látja, hogy ez nem történhetett, önként lemond igazságtalannak tartott kiváltságáról, s részt vesz azon terhekben, melyek meggyőződése szerint őt is illetik: mi van ebben, mi által megérdemlené, hogy gúny tárgyává tétessék? Vagy tán a közterhekben részt venni oly valami, mi a magyar nemesnek tilos? Ha ez volna, következetesen azt kellene mondani, hogy mivel a nemesség katonaaállításra nem köteleztetik, neki katonának beállni nem szabad. Vagy talán az nevetséges, hogy elhagyva pártunkat, oly valamit teszünk, miben az egész had által, melylyel politikai zászlók körül egyesültünk, azon párt elveinek szükséges következtetésénél nem egyéb; mintha, midőn pártunkkal a szabadság mellett küzdünk, személyességünkről lemondanánk; mintha nem volna valami, mi pártszinezetünknel több — meggyőző-

désünk; mintha a férfinak, ki magával tisztába jött, s nézeteinek életbe léptetése által senkinek jogkörébe nem vág, várni kellene, míg véleményében egész pártja osztozik?

Olcso lelkesedésnek is neveztetett e lépés, s ez igaz lehet, mennyiben az, ki csak annyit ad, a mennyire magát lelkiismeretében kötelezve érzi, nagy áldozattal nem büszkélkedhetik. Mondatott, hogy utolsó törvényhozásunk mulasztásait nem pótolhatja; s ez nem szenved kétséget, sőt reactióval is fenyítettünk; de hogy Bezerédj nemes példája számos követőre találni nem fog, azt a tespedés legmegrögzöttebb hívei sem merék merényleni.

Az egyetlen ember, ki ezt előre látá, legalább az egyetlen, ki ebbeli nézetét kimondá, gróf Széchenyi vala, — s miután azóta, hogy e tárgy iránt hirlapjainkban vitatkoztunk, másfél év folyt el, fölhíva érzem magamat kinyilatkoztatni, miként a tapasztalás nézeteit tökéletesen igazolá, s miként a méltóságos gróf e vitában új bizonyosságát adá, hogy e haza különböző pártjainak állását minden másnál jobban ismeri, habár alig tudom, irigyeljem-e ezen ismereteért, mely sok keserű csalódásnak lehet eredménye.

De tehát mind az, mi a közös teherviselés elvének kivívására történt, csak haszontalan színjáték vala-e, melyben a fellépők tapsnál egyebet nem kerestek? Mind e lelkesedés, melylyel a legigazságosabb ügy mellett annyian felszólaltak, csak alávaló tettetés és hazugság? Hát azok, kikben a nép elismert jogainak bajnokait tiszteltük, csak szájas rhetorok, kik elrémülve visszavonulnak, mihelyt őket valaki szavuknál fogja? — Csak ki viszonyainkat nem ismeri, emelhetne ily igaztalan vádakot; ki dolgainkban jártas, meggyőződik, miként az okok, melyek miatt Bezerédj példája oly kevés követőre talált, nem az emberekben, hanem az institutióban fekszenek, melyen egész politikai életünk alapszik.

Az adónak a nemesség általi elvállalása a nemesség műveletlen vagyis legszámosabb része között nem népszerű. Ki ez állításom ellen egyes utasításokra hivatkozik, melyekben a nemesség a közös teherviselés elve mellett nyilatkozott, azt azon módra emlékeztetem,

mely szerint ez utasítások nagyobb része készítettett. Miért mellőztetett épen e legfontosabb tárgynál minden vitatkozás? Honnan van, hogy majdnem mindazon megyékben, hol az adó elfogadtatott, az elfogadás csak felkiáltás által történt? Miért e vádak, melyek Kossuth Lajos, mint a Hirlap egykori szerkesztője ellen, az adó kérdésében tett izgatásai miatt emeltettek? Nem fekszik-e mind ennek oka abban, mivel a nemességnek az adózás elleni antipathiája előttünk tudva volt; mert meg valánk győződve, hogy ha e kérdés hosszabb vitatkozás tárgyává tétetik, a látszó többség, mely mellette itt-ott mutatkozik, bizonyosan el fog tűnni?

Az adó kérdése a conservatív-párt által több megyében arra használtatott, hogy egyes, a közbizalmat bíró férfiak a nemesség szemeiben gyűlöletessé tétessenek, s a zalai példa mutatá, hogy nincs annyira magasan álló egyéniség, mely, ha politikai munkásságát az adó kérdésével ugyanazonosítja, befolyására biztosan számolhatna; ki bámulhatja, ha midőn Bezerédj István a közös teherviselés elve mellett új, s a mint látszott, hatalmas izgatási eszközhöz fogott, sok, tette helyességéről tökéletesen meggyőződött férfi őt e pályán követni nem merte? — Ha az adó kérdése újra szőnyegre kerül: nem fog-e az a conservatív-párt által újra izgatási eszközül használtatni? S ha ily úton, mire minden valószínűség létezett, a haladás legbuzgóbb pártolói, mivel magokat adó alá veték, befolyásuktól megfosztatnak: nem nagyobb kár háramlik-e ez által a nemzet szegényebb osztályaira, mint a mit az önként elvállalt adó kipótolhatja. Egy megyében Bezerédj példájának követését a közelgő tisztújítás tevé lehetlenné. Ha az adónak önkéntes elvállalása által a nemességet felingereljük, a haladási-párt megbukik: jobb, halaszszuk az adó elvállalását tisztújítás utánig — így szóltak sok helyen. Más megyében figyelembe vétetett, hogy azok, kik magokat önként adó alá vetik, országgyűlési követséget csak oly utasítással fogadhatnak el, melyben a közös teherviselés elve kimondatik, s hogy így a jövő törvényhozás ismét a legkitünőbb férfiktól fosztathatnék meg, stb. stb.; de ki sorolhatná el mindazon egyes tekinteteket s körülményeket, miknél fogva

az adó önkéntes elvállalása az egyes megyékben mellőztetett, s melyek magát Deákot — kinek nézetei e kérdés iránt kétségesek nem lehetnek — arra bírák, hogy Bezerédj példáját csak a házi adóra nézve kövesse. Bizonyos csak egy: hogy mindazon férfiak között, kik előbb a közös teherviselés elve mellett nyilatkozva Bezerédj példáját nem követék — más szavakkal: az összes haladási párt között — igen kevés találkozott, ki e látszó következetlenséget nem megyéje állásának tulajdonítá, s így, e párt között legalább, kevesen lehetnek, kik el nem ismernék, miként az adó kérdése keresztül vitelének legfőbb akadályá megyei szerkezetünkben fekszik. — Ha azon okokat vizsgáljuk, mik miatt a közös teherviselés elve a törvényhozásban megbukott: szükségkép a megyék utasítási jogára jövünk; ha kérdezzük, miért találkoztak a köz teherviselés elvének oly kevés hívei, midőn annak practikus kivitele került szőnyegre, műveletlen nemességünk befolyásában találjuk a feleletet. Mindenesetre tagadhatlan, miként a nemesség adómentességét csak megyei szerkezetünk tartotta fenn.

Mindez való lehet — mondják a megyerendszer védelmezői, — de csak addig, míg megyéinkben a nép nem-nemes osztályainak befolyás nem adatott. Hozzuk be csak a népképviselőt s látni fogjuk, mi egészen mások leendnek megyei szerkezetünk eredményei. — De vajon lehetséges-e ez? Nem áll-e a népképviselőt is valóságos ellentétben jelen megyerendszerünkkel? Lássuk.

B) *A népképviselőtről.*

Nincs kérdés, mely körül azok, kik országglási tudományokkal elméletileg vagy gyakorlatilag foglalkoznak, félszázad óta többit fáradtak, mint a népképviselőt lehető legzezszerűbb elrendezése körül. Miként oly országokban, hol egynek korlátlan akarata kormányoz, a közállomány gyarapodása kizárólag e kormányzó jellemétől függ: úgy ott, hol a nép a kormányban részt vesz, befolyásának üdvös vagy káros hatása azon tesztület jelleme által határoztatik meg, melyre a befolyás gyakorlata a nép nevében bízott, s ezért a képviselőti

rendszer miként alkalmazása az alkotmányos élet főkérdése.

Vannak bizonyos elvek, melyek a népképviselőt miként alkalmazása iránt vezérfonalul használhatók s melyeknek helyessége iránt napjainkban többé kétség nem létezik. Ilyenek például, hogy a szabadság biztosítása nem a választók számától, hanem függetlenségétől föltételeztetik; hogy nem minden egyes személy, hanem minden egyes érdek kellő képviselése őrzi meg a polgárokat azon elnyomástól, mely egyébként alkotmányos formák alatt, egyes osztályok által ép oly tűrhetlenné válhatik, mint ott, hol az egyes fejedelem önkénye ellen törvényes biztosítékok nem állítottak fel stb. stb.; a mód azonban, mi szerint ez elvek az egyes esetben alkalmazhatók, szükségkép egészen a nemzetek különböző helyzetétől s műveltségi állapotától függ, s talán nincs az összes politika körében kérdés, melyre nézve más népek utánzása vagy metaphysikai elvek kitűzése annyira károsan hathatna, mint éppen itt.

Ha a módot tekintjük, mely szerint a politikai jogok nálunk elosztattak, láthatja mindenki, miként azon rendszer, mely mellett a nemzet tizenkilenc huszada minden jogok gyakorlatából kizáratik, s az ország napról-napra fontosabbakká váló érdekei, mint ipar és kereskedés, sőt az adózók egész tömege nem képviseltetik, soká már fenn nem állhat. Korunk szükségét nem elégítheti ki többé azon alkotmány, mely az aristokratia árnyoldalait a legtúlzóbb demokratia féltelenségével egyesíti, miközben nélkülözi azon rendet és következetességet, mely az aristokratiának legjobb tulajdona, s nélkülözi az egyenlőséget, mely a demokratia fő áldása. Népképviselőt kell; csak úgy remélhetjük e hon gyarapodását, ha törvényhozásunk minden érdekeltet kellő mértékben képvisel. E meggyőződés mindinkább terjed; átlátják nem-nemes polgártársaink állása méltatlan voltát; s mindezek mellett a népképviselőt kérdése nemcsak megoldva, de még helyesen felállítva sincs. Eddig e tekintetben három indítványt ismerek.

Először: hogy a nem-nemesek azon része, melynek műveltségéről már életök módja kezeskedik, az úgy-

nevezett honoratiorok, a nép köréből kiemelve, politikai jogokkal ruháztassanak föl.

Továbbá: hogy a nem-nemesek érdekeinek képviselése azon befolyás által eszközölthetik, melyet szabad királyi városaink törvényhozásunkban gyakorolnának.

Harmadszor: hogy az egyes nem-nemesekből álló községek ezentúl a megyei gyűlésekre követeket küldjenek, kik minden választás- és tanácskozásban részt vehessenek.

Ki fogja tagadni a nemes szándékot, melyből ez indítványok tétettek? Ki fogja kétségbe vonni azoknak sok tekintetben üdvös hatását? De ki ezeknek akár-melyikét elfogadva azt hiszi, hogy az által a népképviselést létesíté, csakugyan nagyon csalódik.

Mi mindenek előtt az első indítványt illeti, nem akarom e helyen vizsgálat alá venni: czélszerű-e, ha azok, kik magasabb műveltségök által a nem-nemes osztályok természetes védői, a néptől elkülönöztetnek; de vajon ki fogja állítani, hogy ha az úgynevezett tisztos osztályoknak politikai jogok adatnak, a nép általok képviselve lenne? Holott a műveltség és életmód annyi különbsége mellett csak épen a jogtalan állapot, melyben eddig éltek, képezi a nép s honoratioraink között létező érdekegységet; megszüntével a kapocs is azonnal megszakad, mely most őket a nagy tömeggel egybefűzi.

Hasonlíthatlanul nagyobb s üdvösebb változás az, mely a sz. kir. városok illő törvényhozási befolyása által idéztetnék elő, s én politikai újjászületésünk első pillanatának azt fogom tartani, melyben a városok törvényhozásunknál először élnek szavazatjoggal; de mindazon érdekegység mellett, mely városaink s a nép között a jelen pillanatban létezik, s létezni fog mindaddig, míg nemességünk természetelleni kiváltságai fennállnak, tagadni nem lehet, miként e kiváltságok megszüntével, főkép iparunk emelkedése által, érdekek fognak támadni, melyekre nézve a városi és földművelői népségünk között nemcsak egység nem, de valóságos ellentét származik, s mikre nézve a városi követek a nem-nemes népességet nem képviselhetik.

Vége mi a harmadik indítványt illeti, bármenny-

nyire tisztelem a nemes szándékot, melyből az tétetett: eddigi formájában ezen indítványt nemcsak kielégítőnek nem tartom, sőt azt hiszem, hogy annak elfogadása csak elkeseredést szülhetne. Oly gyűlésben, hol minden egyes nemes személyesen szavaz, Kecskemétnek vagy Kőrösnek két szavazatot adni inkább gúnyhoz, mint engedményhez hasonlít. Ily viszonyok közt ép oly kevéssé tarthatják magokat nem-nemes osztályaink képviselve, mint a jelen pillanatban városaink, melyeknek országgyűlési szavazata összesen számíttatik egynek.

De honnan van tehát, hogy mindazon lelkesedés daczára, melylyel a népképviseletről annyian szóltak, ezeknél kimerítőbb indítvány nem tétetett, oly indítvány, mely ha tökéletesen elfogadható nem volna is, legalább a népképvisélet elvének alkalmazását valósággal magában foglalná?

Vegyük be a népet alkotmányunk sánczai közé, ez azon általános szójárás, melylyel a népnek jogai mellett felszólalva egy idő óta élni szoktunk. Hogy e szavaknálunk szép hangjok mellett komoly értelme is van, bizonyítja az utolsó országgyűlés, melyen a haza nem-nemes lakóinak birtok s hivatalképesség adtak, s az alsó tábla többsége számos tanúságait adta, mennyire kívánja, hogy e szavak valósággá váljanak. Miként történhetett tehát, hogy ugyanazon törvényhozás, mely nem-nemes honfitársainkat minden hivatalokra képesnek nyilatkoztatá, a választói jogok kiterjesztése iránt semmit sem tett, holott a választói jog minden polgári hivatalok első fokozatát képezi, s mindenki előtt világos, hogy a választathatási képesség a nem-nemesekre nézve nagy csalódássá válik, ha a választási jog kizárólag a nemesek kezében marad.

E rendkívüli tünemény magyarázata, felfogásom szerint, csak abban fekszik, mert törvényhozóink átlátták, miként a nemesség választási és egyéb politikai jogait azon mértékben, melyben a nemesség által jelenleg élveztetnek, az egész népre kiterjeszteni nem lehet; átlátták, hogy megyei szerkezetünk, melyet oly szívesen alkotmányunk sánczának nevezünk, szűkebb, semmint mögötte egy egész nép megférhetne; s e nézet annyira igaz, hogy csak az vádolhatja következetlen-

séggel törvényhozóinkat, ki országunk helyzetét nem ismeri, bármily rendkívülinek látszassék egyébiránt, hogy azon pillanatban, melyben valaki minden legmagasb hivatalra képesnek nyilváníttatik, választói jogaiból kizárva maradjon.

A nemes már születése által választó, tőle e jog gyakorlatára nézve semmi föltételek nem kívántatnak; az, hogy valakinek béres szolgája, s hogy semmi tekintetben függetlennek nem nevezhető, ép oly kevésbé zárja őt ki a választásból, mint az, hogy még apai hatalom alatt áll; a tudatlanság s műveletlenségnek legaljasabb foka ép oly kevésbé szolgál akadályul, mint az, hogy most tizedízben szabadult ki a megye tömlöczéből, hol az utolsó lólopásért, vagy épen valamely tisztújításnál elkövetett büntett miatt fogva volt. O született nemes ember, azaz született választó, a többihez nincs köze senkinek. Már ha most e jogot változatlanul megtartva, alkotmányunk sánczainak e tekintetbeni kiterjesztéséről — vagy egyszerűbben szólva — jogegyenlőségről szólunk, mit jelenthet ez egyebet, mint azt, hogy választói képesség, valamint most feltétlenül minden nemesre, úgy föltétel nélkül minden lakosra ruháztassék, hogy miután nem-nemes osztályaink eddig semmi választói jogokkal nem bírtak, első lépésül a vote universellel ajándékoztassanak meg, s pedig oly kiterjedésben, mint eddig sehol sem divatozott; mert nem ismerek alkotmányt, hol béresszolgák, inasok, kiskorúak és kiszabadult gonosztevők teljes politikai jogokkal élnének, s alig hiszem, hogy a jogoknak ily kiterjesztését a jelen pillanatban valaki lehetségesnek gondolná.

Annál világosabban tűnik föl e nehézség, ha figyelmünket arra fordítjuk, hogy a választói jog nemcsak az országgyűlési követekre, hanem a megye minden tisztviselőire nézve is a választók által egyenesen gyakoroltatik, mi által, ha csak a választásokat határtalanul meghosszabbítani nem akarjuk, minden választók együttléte kívántatik; mi a választói jog kiterjesztése mellett gyakorlatilag majdnem lehetlenné válnék, ámbár oly megyék tapasztalása szerint ítélve, hol a nemesség nagy számú, igen valószínű, hogy a választói

jog minden nem-nemesre is kiterjesztetvén, a választók száma első hivatalos foglalatosságuk alkalmával verekedés útján igen meggyérítették.

A népképviselő első akadály, felfogásom szerint, tehát azon kiterjedésben s módban fekszik, mely szerint a választási jogok nemességünk által gyakoroltatnak.

Távol legyen tőlem, hogy míg alkotmányunk egyedül a nemesség védelmére bizatik, a választók számát csak egygyel is akarnám kevesbíteni. Alkotmányos jogok csak ha számosak által védelmeztetnek, állnak biztosan, s habár majd természetelleninek látszik, hogy oly országban, mely magát aristokratikusnak nevezi, a választói képesség születésen kívül semmi föltételekhez kötve ne legyen, én ebben csak azon természetelleni elv következményét látom, miszerint a választási képesség egyedül nemes születésre szorítottatott. De valamint mindaddig, míg e honnak nem nemes lakói választási jogaiktól megfosztva maradnak, a választási census behozását a nemességre nézve pártolni nem fogom: szintoly világos előttem, hogy a népképviselő csak a választási censussal együtt hozathatik be, s hogy ezen censusnak reánk nemesekre is ki kell terjedni, ha csak meg nem akarjuk semmisíteni azon jogokat, melyeket nem-nemes polgártársainknak adtunk. Mert hiszen, ha a nemesség jelen állapotában hagyatván, a nem-nemesek választói képességét föltételekhez kötnők, — azon jog, mely ezeknek oly megyékben adatik, hol a nemesség nagy számú, mi lenne egyéb óriási csalódásnál?

Választásunk most gyakorlott módja szerint az összes megyei hivatalok egyszerre s egy helyen újítatnak meg, s oly hivatalok választásában is részt vesz a megye összes nemessége, melyek csak a megye bizonyos részét érdeklik. Hogy e rendszer a jogok kiterjesztésével nem fér össze, nem szenved kétséget. Senki sem kívánhatja, hogy valamint most a nemesség nagy része mások költségein vitetik a választás helyére, úgy a népképviselő behozatala után a választók nagy része vagy jogaitól megfosztassék, vagy azokkal csak hasonló föltételek alatt élhessen. S ha mind ez áll, ha a népképviselő eszméjének létesítésére az eddig föltétlenül gyakorlott választói jogoknak bizonyos föltételekhez köttetése

kivántatik; ha a megyékben divatozó egész választási rendszert meg kell előbb változtatnunk, azaz oly dolgokat, melyek jelen megyei rendszerünk lényegéhez számíttatnak, lehet-e tagadni, hogy a népképviselet eszméje életbe léptetésének szintén jelen megyei szerkezetünk áll útjában?

Hisz megyei szerkezetünk mellett az egyes polgárnak joga nemcsak országgyűlési követek s megyei tisztviselők választására szoríttatik. Ha azok, kik népképviseletről szólnak, nem egy szépen hangzó szójárásért, mely pompás nyelvünkben eddig hiányzott, hanem oly valami által lelkesülnek, minek értelme van: a népképviselet eszméje a politikai jogok egyenlőségétől elválaszthatlan. Azon kérdés támad tehát előttünk: vajon a politikai jogok, melyek megyei szerkezetünk mellett a nemeség által gyakoroltatnak, kiterjesztethetnek-e az összes nemzetre még az esetben is, ha e jogok gyakorlata bizonyos képességi föltételekhez köttetnék? S én e kérdésre csak tagadólag felelhetek.

Ha van valami, mi által az újabb kor a régieket az országlási tudományban meghaladta, e felsőbbség a képviseleti rendszer behozásában fekszik; csak ez által vált lehetségessé, hogy nagy országoknak egymást soha nem látott polgárai közös szabadságban részesüljenek és a politikai jogok gyakorlata sokakra terjesztessék, a nélkül, hogy zavar támadjon, vagy a közállomány vezérlete értelmetlen tömegekre bizassék. — A régiek szabad alkotmányai egyes városok szűk határaitra valának szorítva, a kísérletek, melyek több város egyesítésére tétettek, vagy a kisebbeknek egy nagyobb általi teljes elnyomásához vezettek, mint azt Athenének Görögország egy része felett gyakorlott felsőbbségében láthatjuk vagy mint az amphiktyonok egyesülete mutatja, sikeretlenek maradtak, s csak egy hatalmas szomszéd feltámadása vala szükséges, hogy egyszerre semmivé legyenek mindezen szép institutiók, melyekre ezredek után is bámulattal tekintünk vissza, melyek alatt annyi nagy férfiú nevededett. A régieknél gyakorlatban volt alkotmányi formák által az egyes polgár szabadsága némi tekintetben biztosítva vala, — ámbár itt is a szabadságot többször váltja föl tyrannismus, hogysen ez állapotot oly kívánatosnak mondhatnók, — de az összes

állomány függetlenségének, mely egyszersmind minden egyesnek jogait föltételezé, hiányzott minden garantiája, mely csak az állomány egységében s hatalmában kereshető; s a szabad görög népek elnyomására csak Macaedoniában kelle egy hatalmas uralkodónak támadni. A képviseleti rendszer mellett, mint Franciaországban, Angliában s Amerikában látjuk, az alkotmányos szabadság roppant birodalmakra terjedhet ki.

Újabb korunknak ezen felsőbbsege még inkább kitűnik, ha figyelmünket az alkotmányos országokban létező jogegyenlőségre fordítjuk. Van egy szám, melyen túl a tanácskozási jogok gyakorlata lehetlenné válik, s ha a lehető emberi műveltség legmagasabb fokozatát teszszük is fel valamely ország polgáraiban, oly állomány, melynek közdolgai ezerekből álló tanácskozó testületek által kormányoztassanak, soha sem fog jól kormányoztatni. Míg a képviseleti rendszer ismerve nem vala, politikai egyenlőség csak ott létezett, hol minden egyes polgár személyes részt vőn a közdolgokban; s innen van, hogy a régiéknél minden politikai jogot vagy születés által a néptől különvált s önmagokat kiegészítő kisebb testületekre (senatusokra) bízva találunk, vagy roppant tömegekre akadunk, melyek inkább szenvedély, mint értelmiség által vezetettve vesznek részt a közdolgokban mind addig, míg azon szabadságot, melylyel élni nem tudtak, pénzért vagy szép szavakért valamely fortélyos vezetőnek el nem árulák. A polgárok szaporodása a régiéknél nem erőnek, hanem gyengeségnek alapja, s mint Róma példája mutatja, a szabadság akkor leggyengébb, mikor százezerekre terjesztetvén, legtöbb védelmezőre számíthat. Ki nem látja ezenkívül, hogy ott, hol minden polgár egyenes részt vesz a közdolgok vezetésében, s e részvét a polgári jogok szükséges kifolyásának tekintetik, létezni kell egy igen nagy számú osztálynak, mely minden polgári jogtól megfosztatott; ez természetes, mivel az embernek nemcsak tanácskozni, hanem enni is kell. A spartai heloták, a római mancipiumok, szóval a szolgaság, melyet minden régi szabad népnél találunk, szükséges kifolyása azon kormányformának, mely alatt e népek éltek, oly föltétel, mely nélkül az ily értelemben vett szabadság nem állhat fenn.

Csak a képviseleti rendszer mellett eszközölhető, hogy politikai jogok — mint Angliában — milliók által élveztetethetnek, a nélkül, hogy az országot anarchia fenyegetné, vagy a souverain nép rabszolgákra szorulna, kik, miközben ő tanácskozik, helyette dolgoznak.

Hogy azonban a képviseleti rendszertől üdvös eredményeket várhassunk, szükség, miszerint az valóban képviseleti rendszer legyen és ne csak annak neveztessek; s a politikai jogokkal felruházott polgárok ne felejtsek, miként közdolgaik kormányzását képviselőkre bízták, s csak azon befolyást tartották fenn magoknak, melyet szabad választás s minden érzelmeik s kívánataik korlát nélküli kimondhatása által gyakorolhatnak. Hol a nép a másokra bízott hatalmat minden pillanatban visszaveszi s a közdolgokba nemcsak választás és kívánatainak szabad nyilvánítása, de határozatok által is befolyni kíván, ott a képviseleti rendszer névben igen, de valóságban föl nem található.

Be akarjuk venni a népet alkotmányunk sánczai közé, s mert főkép alkotmányos országban annak, ki semmi politikai jogokkal nem bír, még polgári jogai sem biztosak, igen helyesen úgy vélekedünk, hogy azon képviseltetési jog, mely eddig csak nemesekre szorítottott, kiterjesztendő a nemzet többi osztályaira is. De vajon birunk-e már csak mi nemesek is képviseleti rendszerrel?

Ha országgyűlés hivatik össze, igaz, összegyűlünk s megyénkint nagy lármával két férfit választunk, kiket képviselőinknek nevezünk; de vajon ez magában véve tesz-e már képviseleti rendszert, s nem hiányzanak-e nálunk, ez egyen kívül, a képviseleti rendszer összes kellékei?

Elküldjük követeinket s megeskettetjük, hogy szorosán ragaszkodni fognak azon útasításokhoz, melyeket nekik elküldetésök alkalmával adtunk, s melyekkel talán meggyőződésök meg is egyezik, mert feltehetjük, hogy hivatalukat egyébként el nem fogadták volna; de nem marad-e együtt a választók testülete ugyanazon tárgyakról tanácskozva, melyekkel az országgyűlés foglalkozik? Nem pótolja, nem változtatja-e meg útasításait egy napról a másokra? Nem parancsolja-e sokszor ugyanazon embereknek, kiket megeskettett, hogy fehéret fognak

mondani, egypár héttel később, hogy a legszorosabb felelet terhe alatt feketét beszéljenek, úgy hogy — túlzás nélkül mondva — a mód, miszerint egy vagy más követ bizonyos kérdéseknél szavaz, sokszor inkább azon postalegény gyorsaságától függ, ki az útasítást hozza, mint magának a követnek meggyőződésétől; és ez képviseleti rendszer?

Törvényhozásunk van, igen; ki nem hiszi, menjen Pozsonyba s nézze meg a tanácskozási termeket, de szörnyen esalatkozik, ki azt gondolja, hogy e termekben a nemzet szabad képviselői ülnek, hogy az ország dolgai itt határozatnak meg. Mit mi országgyűlésnek nevezünk, csak falhoz hasonló, melyet valaki mulatságára csak azért építtetett, hogy mesterséges visszhangot képezzen, mely mindent, mi feléje kiáltatik, változás nélkül visszaad.

Még törvényhozásunknál is csak pusztá nevet találunk a képviseleti rendszer lényege helyett; mit mondjunk, ha figyelmünket megyei szerkezetünkre fordítva, látjuk: miként azon törvény, mely sokszor 20,000 ember ötvenkét helyen történt tanácskozásainak kifolyása, alkalmazása módjára nézve hasonló tanácskozások alá vették; ha látjuk, miként e hazának választói nemcsak a törvények alkotásában, de majdnem minden közigazgatási tárgyban egyenes részt vesznek?

A nemesség sokkal több egyenes befolyással bír közdolgainkra, hogysem a képviseleti rendszerről nálunk csak szó is lehetne; s ha valaki tőlem kérdi: vajon lehet-e a nemesség ezen jogait az egész nemzetre kiterjeszteni, azt fogom felelni, hogy ezt annyival inkább lehetlennek tartom, mennyivel világosabban bizonyítá a tapasztalás, hogy e jogok gyakorlata már most is felette nagy számra bízott.

Nemcsak az kívántatik tőlünk, nemesektől, hogy másokat részesítsünk azon jogokban, melyekkel birünk; nekünk le kell mondani bizonyos privilegiumokról, melyeknek gyakorlatában voltunk. Nemcsak az szükséges, hogy másokat alkotmányunk sánczai közé fölvegyünk; de máskép kell építeni e sánczokat, ha a népképvisélet — úgy hiszem szükségessé vált — eszméjét közöttünk létesíteni akarjuk. Míg megyei szer-

kezetünk jelen alakjában marad, míg a megyei közgyűlés az egész közigazgatásról rendelkezik s utasítási jogánál fogva a törvényhozásra befolyást gyakorol, a megyei gyűlésben pedig minden nemes egyenes befolyással bir, népképviseletről komolyan szólni nem lehet. A népképviselet első, mellözhetlen feltétele jelen megyei szerkezetünk megváltoztatása. Ha az erre szükséges honszeretetet s önmegtágadást nem érezzük kebleinkben, ha jelen megyei szerkezetünkhöz ragaszkodunk, hagyjunk fel sovargásainkkal. Ki nagy czél után fárad, ki jelen szabadítékait valóságos jogokkal akarja fölcserélni, ne higye, hogy ezt áldozat nélkül elérheti.

Jelen megyei szerkezetünkkel együtt létező bajaink orvoslatára a haladó párt által két indítvány tétetett.

Az elsőre nézve, mely a közös teherviselés elvének elfogadásában áll, láttuk, hogy annak teljesen keresztülvitelére, jelen megyei szerkezetünk fentartása mellett, valószínűség nem mutatkozik.

A másodikra nézve megmutattam, miként népképviseletről szólni, míg e nemesség jogai, melyeket megyei szerkezetünk mellett élvez, szűkebb korlátokba nem szoríttatnak, pusztá ábránd.

Jól tudom, az itt elmondottak nem fogják növelni népszerűségemet; nem hibáznak hazánkban számosan, kik minden szót, mely a nemesség politikai jogainak korlátozása mellett emeltetik, szent borzalommal hallanak; kik haladni akarnak, de magokkal még egészen tisztába nem jöttek, nem lehetne-e egyszersmind a régi helyen maradniok; kik politikai jogokról szólva, szívesen megfeledkeznek arról, hogy azok egyszersmind kötelességek, melyeket alkalmatlan kezekre bízni nem szabad, s kik tátott torokkal egyenlőséget hirdetve, borzadnak, ha tőlök annak nevében az követeltetik, hogy illetlenül elfoglalt helyükről szálljanak le. Ezen urak, kik ha a francia forradalom napjaiban élnek, az osztályok egyenlőségét hihetőkép az által akarták volna létesíteni, hogy minden embert báró vagy grófi czímmel ajándékoznak meg, kiméletlenül fel fognak szólalni ellenem; én azon nyilatkozattal várom ellenvetéseiket, hogy az elvek, melyeket vallok s mindig vallék, általam nem azért választattak, mert felőlök szép szavakkal írhatok,

hanem mivel meggyőződéseim kívánta úgy; s hogy azoknak elfogadom minden következményeit, bármi népszerűtlenek legyenek a nép azon egy huszad része előtt, mely eddig politikai jogokkal él. Nem vágyom oly babérok után, melyekhez csak meggyőződéseim megtagadása által juthatnék.

De fordítsuk most figyelmünket azon kísérletekre, melyek bajaink orvoslására a kormány részéről történtek.

Főispáni rendszer.

Ha két utolsó törvényhozásunk eredményeit tekintjük, egészen különböző, de az alkotmányos életben egyiránt rendkívüli tüneményeket látunk. Az 1840-iki országgyűlés eloszlik, s a két párt, mely egy évnél tovább homlokegyenest ellentétben állt, egyiránt megelégszik; 1844-ben a törvényhozás munkálatai befejezettek, s a két ellentétben álló párt az eredményekkel egyiránt elégedetlen. E rendkívüli tünemények magyarázata rendkívüli helyzetünkben fekszik, mi szerint az országgyűlés eredményei nem a többség határozataitól függnék, s ha az 1844-iki országgyűlés munkálataira visszatekintünk, csakugyan nem lehet csudálni, hogy azokkal egy párt sem volt megelégedve. Conservativeinknek szomorúságra több okuk soha nem volt.

Igaz, az ősiség bilincsei mellett a nem-nemeseknek adott birhatási képesség nem fogja megteremni azon gyümölcsöket, melyeket tőle várunk; de nem szükséges előzmény-e ezen törvény épen az ősiség megszüntetésére? Míg a birhatási jog tisztán nemesekre szorított, az ősiség megszüntetése nem vala veszély nélkül. Ki birtokát eladni kénytelenített, s vevőt keresve, csak nemesek concurrentiájára számíthatott, méltán vala aggodalomban, hogy birtokáért nem fog illő árt nyerni, s küzködött azon jog fentartása mellett, mely által utódainak a visszaválthatás lehetősége fentartott. Az utolsó törvényhozás határozata által ez indok elveszté erejét, s erősen hiszem, hogy az általános birhatási képesség azon lépés, mely az ősiség eltöröltetését szükségkép maga után vonandja.

Igaz az is, hogy a hivatalképesség kimondása nem fog szülni nagyszerű anyagi eredményeket s főképen azon hivatalokra, melyeknek választása a nemesektől függ, honunk nem kiváltságos lakóinak inkább csak reményt nyújt. De vajon hát ki nem érezi, hogy e törvény szavaiban a legnagyobb elv vívatott ki; hogy azon válaszfal, mely eddig a magyart a magyartól elkülönözte, lerontatott; s ezentúl többé még ürügy sincs, melynél fogva nem nemes honfitársainkat azon jogokból kizárhatnók, melyeknek élvezetére képeseknek mutatkoznak; én legalább nem foghatom meg, miként lehetne azokat, kiket minden hivatalra képeseknek nyilatkoztatunk, választói jogaikból tovább is kizárni. A választói jog minden polgári hivatal első fokozata, s képtelenség azt állítani, hogy ki születésénél fogva kancellár vagy országbíró lehet, születésénél fogva választó ne lehessen.

Ezen fontos haladási lépéseken kívül az utolsó országgyűlés alatt nemzetiségünk is kivitta némileg győzelmét, mit a conservatívek messzebb látó része, mely a deák nyelvben a conservatismus leghatalmasabb eszközét látja, kétségkívül szinte fájlalt. Eddig nemzetiségünk mellett küzdeni kelle, most küzdés helyett leginkább csak várunk kell. A törvényhozás átlátta, miként családok belső körébe avatkozni, vagy valamely népfaj nyelvét erőszakosan elnyomni nem akarja, s csak a köznevelés, csak a törvényhozás, törvénykezés s közigazgatás körében követeli a magyar nyelv használatát, szóval, miként a törvényhozás egész követelése abban áll, hogy a deák nyelv helyett a magyar legyen azon kötelék, mely e hazának politikai életét összetartja. Törvényhozásunk ezen rendelete által nemzetiségünknek legbiztosabb alapját rakta le. Azon nyelv, mely mindenkinek, ki magasabb művelődés után vágyódik, mindenkinek, ki a közügyekben részt venni kíván, szükségessé tétetett, melynek kiterjedése alkotmányos jogaink kiterjedésével azonosított, minden fondorkodásnak s rágalomnak nyugodtan nézhet már elébe.

Országgyűlésünk ezen positiv eredményein kívül nem feledhetjük el, miként nálunk, hol szabad sajtó nincs,

az országgyűlési tanácskozások egyszersmind az eszmék kifejlődésének egyik leghatalmasabb eszközét képezik. Helyzetünknek egyik abnormitása ez, mely tanácskozásaink hosszúságát, eredménytelenségét magyarázza s mit ignorálni semmi esetre nem szabad. Ha az utolsó országgyűlés eredményeit e szempontból tekintjük, azok még nagyobbak.

Conservatívjeink jól érzék mindezt; tudják, hogy vannak igazságok, melyek ellen, ha egyszer ki vannak mondva, sokáig küszködni nem lehet, s habár győzelemnek hirdeték, hogy a haladó párt kívánatainak nagyobb része általok megghiúsított, szavaik hangjából észrevehettük, hogy mint Pyrrhus, diadalukat olyannak tartják, mely ha még egyszer ismételtetik, vesztöket idézendi elé.

És a haladó párt?! Nem bukott-e meg az adó kérdése, nem lett-e semmivé a városi kérdés s a büntető törvénykönyv s annyi más haladási terv, melyre munkálatait fordítá, annyi fényes remény, melyekre magát a propositiók után feljogosítva érzé, a haladó párt miként elégedhetett volna meg a törvényhozás működéseivel?

E közelégedetlenség között, melyet az országgyűlés okozott, egyszerre hír szárnyalt, miként a kormány egészen új kormányzási rendszerrel lépend fel. Kiváncsiak valánk valamennyien, annyival inkább, mivel az ország legfőbb hivatalainál változások s bizonyos kinevezések szoros összeköttetésben vannak. Az augsburgi *Allgemeine Zeitung* nézete, miszerint gróf Apponyinak kinevezése annak jeleül tekintendő, hogy a kormány ezután parlamenti kormánynyá válandik, nem osztatott ugyan sokak által, s én részemről szinte tréfásnak tartám, hogy miután a felső tábla az egész országgyűlés alatt az alsóval ellentétben állt, gróf Apponyinak kinevezése azon szempontból üdvözlöttek, mivel a többség (azaz a felső tábla többsége) mellette nyilatkozott; azonban kiváncsiak valánk az elhíresztelt új rendszerre mégis, sőt talán sokan lehettek, s pedig nem a kormány közönséges pártolóihoz tartozók, kik annak életbe léptetését nem várták remény nélkül. — A rendszer, mely szerint hazánk eddig kormányoztatott, senkit

nem elégíthetett ki. Mióta az ellenzék a haladás zászlóját kitűzé, a kormány szerepe a törvényhozási pályán tisztán negatív szereppé vált; ellenezte azt, mi a haladó párt által indítványoztatott; más elvet, mely határozatait irányozná, tetteiből észre nem lehetett venni; — közgazgatásunk hiányairól szólni fölösleges; — hogy anyagi érdekeink előmozdítására semmi nem történt s Magyarország e tekintetben kormányától egészen elhanyagoltatott, azt senki még nem is tagadta; hogy az igazság kiszolgáltatása nem gyorsabb, nem is sokkal jobb ott, hol az kormányi kinevezéstől függő bírák által szolgáltat ki, mint megyeinkben, sokak nézete szerint ez is bizonyos; — szóval kormányzásunk módja nem elégítheti ki még a legmérsékeltebb kívánatokat sem; s mennyi van közéletünk mind ezen ágaiban, minek megjavítása kizárólag a kormánytól függ. Ki tudja, talán a kormány maga is átlátta ezt, s a létező bajokon mennyire lehet, segíteni fog — így gondolkoztak sokan s nagy várakozással néztünk az új rendszer elébe.

S miben áll tehát azon rendszer, az annyira elhíresített, mely által a kormány végre — mint annyian mondák — a tett mezejére kilép, melytől e szegény ország újjá születését várhatjuk?

Néhány főispán, ki főispáni hivatalán kívül még más közhivatalban állott, vagy főispáni vagy ezen másik hivatalától fölmentetett. Helyettök helyettesek nevezettek ki, állítólag nagyobb, a királyi kincstárból veendő fizetéssel és azon kötelességgel, hogy megyéikben lakjanak s annak minden közdolgaiban részt vegyenek. — Ez az egész. Ki nem látja, hogy a kormány ez eljárásában semmi nincs, mi a törvényeket sértené? — így szóltak a rendszer barátai. — Rendet akarunk, akarjuk, hogy a kormánynak többség szereztessék, mely nélkül alkotmányos országban feladásának nem felelhetne meg.

Mondhatnám erre, hogy ha a kormány új rendszere az elősoroltakon kívül többre csakugyan nem terjeszkedik, nem foghatom meg, miként várhat tőle valaki ily nagy következményeket; ha pedig többre terjeszkedik, annak a törvényhozás mellőztéveli behozása törvénytelen; mondhatnám, hogy tisztelem az őszinte-

séget, melylyel a kormány bevallja, miként a főispáni hivatalokat olyanoknak adva, kik már más hivatalokat viseltek, törvénytelenséget követett el; de hogy ez őszinteség jelen lépése törvényességéről még senkit nem győzhet meg; s az egyes kinevezések iránt is lennének észrevételeim;¹ azonban kerülni akarván mindent, mi személyességekre vezethetne vagy a vitatkozást elkeseríthetné, még a törvényesség kérdését is mellőzöm s kizárólag arra fordítandom figyelmemet, mennyire valószínű, hogy az új főispáni rendszer üdvös következményeket szülhet.

Magyarország egész közelete törvényhatósági rendszerében központosul; a tapasztalás mutatta, miként e rendszer, úgy, mint az most fennáll, erős kormánynyal össze nem fér; s miként azon visszaélések, melyek körében napról-napra nagyobb számban támadnak, a törvényhozás útján, hol a megyék utasítások által egyenes befolyást gyakorolnak, nehezen orvosolhatók. Ez vala, úgy látszik, az alapnézet, melyből a kormány újabb rendelkezéseinél kiindult. E nézet, felfogásom szerint, egészen helyes; de vajon az eszköz, mely a megyékben uralkodó visszaélések korlátozására választatott, nem egészen czélszerűtlen-e?

Utolsó országgyűlésünk alatt többször nyílt alkalom oly törvények alkotására, melyek által részint megyei szerkezetünk némely hibái kijavíttathattak, részint ily javítások legalább előkészíttethettek. A kormány, vagy legalább azon férfiak, kiket állásuknál fogva képviselőinek tartánk, mit tettek mind ezen alkalmakkal? Részint közönbösen nézték, részint ellenezték a legnagyobb buzgalommal s állandósággal mindazon indítványokat, melyek ily törvények alkotását czélozák.

Nem szükség bebizonyítani, hogy a házi adónak a

¹ Mi e kinevezésekben, nekem legalább, különösen feltűnt, az vala, hogy ámbár mindég mozdított, miként a jelen kormány egészen új rendszer szerint kormányozand, mégis az újonnan kinevezett s előbbi főispánok között politikai színezetökre nézve semmi különbséget észrevenni nem lehetett, kinevezést kivéve, hol ha az előbbi tisztelt főispán politikai elveihez talán túlzott szilárdsággal ragaszkodott, helyébe oly egyén választatott, kinek politikai nézetei eddig hajlékonyabbaknak mutatkoztak.

nemesség által elvállalása megyei közigazgatásunkra a legüdvösebb hatást gyakorolta volna. A házi adó elfogadása a közös teherviselés elve győzelmének nem nevezhető, de első lépés s pedig olyan, mely okvetlenül e szent elv kivívásához vezetend; s vajon hát, midőn e kérdés szőnyegre került, a kormány mit tett? — Nem akarok senkit gyanúsítani, de ha látjuk, miként a házi adó kérdése mellett csak az ellenzék küzdött, miként mindazok, kik e szent ügyet az egyes megyékben ledorongolák, magokat a kormány pártolójának nevezék, s néhányan az adó bunkós ellenei közül később kormányi kinevezésektől függő hivatalokat nyertek, alig bámulhatni, hogy a kormány, sokak által a közös teherviselés legbuzgóbb ellenének tartatott. De engedjük meg, hogy a kormány ellen emelt ezen vád igazságtalan; kérdem: nem maradt-e a kormány a názi adó kérdésénél közönbös; nem tekinté-e azt nyílt kérdésnek? S ha ezt tagadni nem lehet, elháríthatjuk-e róla a vádat, hogy az adó kérdésének megbukása egyedül tettlenségének tulajdonítható? — Az adó kérdése nem ellenzéki kérdés. E kérdés mellett nem pártérdekek, hanem egy részről önösség, a másiktól kötelességérzet küzdenek. Nincs művelt ember, ki nem tudná, miként ha a nemesség adómentessége fentartatik, haladásunk lehetetlen, de a közös teherviselés elve látszólag annyi egyes érdeket sért, hogy annak keresztül vitelét csak akkor várhatjuk, ha minden becsületes ember kezét fog. S ugyan szabad volt-e ily viszonyok közt a kormánynak közönbösnek maradni; illő volt-e szabad kérdésnek tartani azt, melytől az egész haza kifejlődése függ, s melyről egyszerűs mind tudnia kelle, hogy azt az ellenzék maga, a kormány segedelme nélkül, keresztül nem viheti?

A követi verificatio kérdése került szőnyegre; ki volt akkor, ki a municipalis függetlenséget s az úgynevezett megyei autonomiát leginkább védelmezé? Ki volt, ki a törvényhatóságok utasítási jogát leglelkesebben magasztalá; ki alkotmányunk vesztét jósolta, midőn indítványba hozatott, hogy a házi adó maximumának meghatározása az országgyűlésre bízassék; sőt ki emelkedett municipalis lelkesedésében annyira, hogy még a bírói hivataloknak három évenkénti választását is pártolása

alá vevé;¹ nem az úgynevezett kormánypárt, nem a főrendek többsége-e, mely azon férfi által vezetett, ki most a kormánynál legnagyobb befolyásúnak mondatik?

Ha bajaink egyik fő oka a megyéinkben létező rendetlenségben kereshető, ha igaz, hogy e rendetlenség a törvényhozás által jelenleg azért nem orvosoltathatik, mivel törvényhozásunk csak a megyék függő mandatarsaiból áll, átláthatta mindenki, miként bajaink megszüntetésére hatályosabb eszköz nem lehet, mint törvényhozásunkban egy oly osztálynak adni befolyást, melynek a megyékben létező rendetlenségek fentartása érdekében nem fekszik. A megyék reformja csak a városok képviseleti jogának megállapítása által válik lehetővé, ez világos mindenki előtt, ki hazánk helyzetét ismeri. S vajon tette-e a kormány valamit, mi által a városi kérdés megoldását elősegíthet? Nem akarom mentegetni senkinek hibáit; nem tagadom, hogy e legfontosabb kérdés megbukására nézve a feleletteher nem kizárólag a kormányt illeti; számos hibák követték el az ellenzék által is, sőt a városi követek egy része is a kérdés megoldásának csak akadályokat gördített elébe; úgy látszott néha, mintha a városi kérdés megoldása senkinek valóban szívében nem feküdnék, mintha a nemesség vagy annak legalább nagy része a nagylelkűséget, melylyel a polgári elemnek törvényhozási befolyást indítványozott, megbánva, saját indítványának önmaga akarna akadályokat gördíteni elébe; de vajon mindez fölmentheti-e a kormányt azon vád alól, hogy ezen akadályok elhárítására semmit nem tett?

A városi kérdés megoldása által a nemesség törvényhozási befolyása csonkul; az ellenzéknek egy s nem megvetendő része a városok törvényhozási befolyását alkotmányos szempontokból veszélyesnek tartá, s csak a nemesség igazságérzete s azon meggyőződés, hogy a jelen állapot fentarthatatlan, szerze e kérdésnek a

¹ Midőn a főrendi táblánál a városi szerkezet tárgyalása alatt a bírák választása került szőnyegre, e munka szerzője azon indítványt tevő, hogy a bírák szabadon választassanak ugyan, de hivatalaikat addig tartsák meg, míg bírói ítélet által attól meg nem fosztattak. A főrendi tábla többsége ezen indítványt visszaveté, ámbár az látszó vezetője, gróf Apponyi által pártoltatott.

megyékben többséget. A kormány részéről e kérdés megoldása semmi érdeket nem sérthetett, semminemű veszélylyel nem járt. Ha valakinek, a kormánynak kellene kívánni, hogy a megyék törvényhozási mindenhatósága a polgári elem által mérsékeltesse, s azon nehézség, melyen e kérdés hajótörést szenvedett, mégis nem a felső tábla, vagyis törvényhozásunk azon része által támasztatott-e, hol a kormány állandó többségben volt?

Ismerem az ellenvetést, melyet ez állítás előidézend. A felső tábla független — így szólnak, — ha a szilárdság, melylyel nézeteihez ragaszkodott, a városi kérdés megoldásának nehézségeket gördített is elébe, a kormányt ez iránt semmi felelősség nem illeti. De mi ez elhiresztelt szilárdságot illeti, ki épen a városi kérdésre nézve a felső táblának első tárgyalás alkalmával kimondott nézeteit a később elfogadott elvekkel összehasonlíttja, vagy ki e tábla eljárását a vallásos kérdés körül ismeri, szilárdságában legyőzhetetlen akadályt látni nem fog, s ha nem a kormány befolyásának, ugyan minek tulajdonítsuk azon egyébként magyarázhatatlan tüneményt, hogy felső táblánk mindabban, mi a városok rendezésénél az aristokratia érdekeit sérté, végre engedett, s csak egy tisztán kormányi, azaz a főfelügyelők kérdésében mutatkozott hajthatatlannak? — Ha a városi kérdés fölterjesztése nem akadályoztatik, e kérdés eldöntése, teljes meggyőződésem szerint, lehetséges vala. A kérdés legfontosabb részeire nézve a két tábla egyetértett. A választási képesség elve — mely nélkül városi rendezést magam sem akarnék — el vala fogadva; a történeti alap elhagyatott és senki sem követelt többé a városoknak negyvenhét szavazatot, a szavazatok számára nézve semmi, a felosztás iránt kis különbségek léteztek: ugyan ki hiszi, hogy ha a kormány ez ügy fölterjesztését kívánta vala, a felső tábla ellenállt volna, csak mivel az alsóház a főfelügyelők felállításába beleegyezni nem akart, mert utasítások által lekötve, bele nem egyezhetett, addig legalább, míg a kormány e fontos kérdés iránt nem nyilatkozott.

Soha nem volt a kormánynak több alkalma, hogy

bajainkon törvényes úton segítsen, s e hon jövő kifejlődését előkészítse, mint a mult országgyűlés alatt; a kormány, teljes meggyőződésem szerint, ezen alkalmat nemcsak nem használá, sőt egészen úgy járt el, mintha a jelen helyzetet a lehetőségig jónak tartva, azt egész lényegében fenn akarná tartani; s ugyan azt hiszi-e valaki, hogy e mulasztást a kormány újabb rendeletei kipótolhatják?

Minden bajnak oka az, hogy nincs rend, s hogy a kormány többségre az országban nem számolhat — így szólnak; — de vajon, hátha a híres főispáni rendszer életbe lép, e hibákon segítve lesz-e, főkép akkor, ha e két czél, t. i. a rendnek fentartása s a többség szerzése, összeütközésbe jönnek?

Hazánkban nincs rend, ez, fájdalom, tagadhatatlan; de ki e bajnak okát keresi, meggyőződhetik, hogy az sokkal mélyebben fekszik, hogysen a kormánynak bármily egyes rendelkezése által előmozdítottathatók.

Rend nincs s nem lesz soha, ha nincs ki azt fentartsa; rend és erős kormány, elválaszthatlan fogalmak, s nem oly módon rendeztetett-e kormányunk, hogy az már elrendezésénél fogva sem lehet erős soha? A kormány gyengeségének nem azon okairól szólok, melyek törvényhatósági rendszerünk következményei, de nézzük a kormány belszerkezetét, s látni fogjuk, miként ha Magyarországnak ma nem volna is megyei rendszere, korlátlan kormánynyal birhatnánk, de erős kormánynyal bizonyosan nem. Oly kormány, melyben minden egység hiányzik, melynek következetes föllépése lehetetlen, mert minden határozat változékony tehetségű testületektől függ; — oly kormány, melyről tulajdonképen még azt sem tudjuk, hol keressük azt, Budán a helytartótanácsnál-e, vagy Bécsben az udvari kancellaria épületében; oly kormány, melynek minden ágainál a privát s köz, az igazgatási és törvénykezési tárgyak anyyira összezavartattak, hogy a kormányzó testületek közül egy sem teljesítheti köteleességét, s mindig vagy az egyes polgárnak dolgai a közérdekűeknek, vagy ezek amazoknak feláldoztatnak: ily kormányi szerkezet alatt — bármily kitünőek legyenek azon egyének, kik benne részt vesznek — én rendet képzelni nem tudok soha.

S vajon mit használ e bajok orvoslatára az új főispáni rendszer?

Ha megengedem, hogy mindazon főispánok, kik az újabb rendszer behozatalánál hivatalaik letételére kényszerítették, kötelességeiknek eleget nem tettek — mit én kereken tagadok; — ha megengedem, hogy a kormánynak új kinevezései mind a legczélszerűbbek, — mit nem hiszek; ha megengedem végre, hogy az újonnan kinevezett főispánok s főispáni helytartók — mivel fizetésök megszorítottatott — saját meggyőződésökről lemondva, a kormány minden szándékait elősegítendik, s minden parancsának vak eszközei leendenek — min legalább kételkedem: — mindebből mi következik? Következik — s valóban elég dolgot kelle feltennem, hogy csak e következményre is jussak, — hogy Magyarorszáiban ötvenkét ember lesz, ki négy-ötezer forint fizetés mellett mindent el fog követni, hogy a kormány szándékai teljesíttessenek. Ennél egy cseppel sem következik több. S vajon ez elég-e arra, hogy Magyarország közdolgaiban azonnal rend legyen?

Ki azt hiszi, annak meg kellene győződve lenni, hogy a közigazgatásban létező rendetlenség csak a kormány eddig birt csekély befolyásának, vagy annak eredménye, mert főispánaink a megye kormányán kívül még más hivatalokat is viseltek s nem megyéjükben laktak. A tapasztalás pedig e tekintetben épen ellenkezőt bizonyít. Városainkban a kormány akaratának kivitelében már eddig is semmi akadálylyal nem találkozott s im a városok közigazgatásában ép annyi, sőt még több rendetlenséget találunk, mint megyéinknél, s ha azon megyéket keressük, hol a zavar legnagyobb, közönségesen olyanokat fogunk találni, melyeknek főispánai s helyettesei ez egy hivataluknál többet nem viseltek, s az évnek nagy részét megyéjükben tölték. S ha a kormány új rendszere csakugyan kizárólag a főispánok jobb fizetésében rejlik s azon meg sem tartott nominalis kötelességekben áll, hogy megyéjükben lakjanak: nem foghatom meg, miként lehetne azt valaha új rendszernek nevezni, vagy tőle a közigazgatásra nézve oly üdvös eredményeket várni, mint minőket sokan jósoltak.

De nem a rendszer egyenes hatása az, mitől nagy eredmények váratnak, — így szólnak továbbá a rendszer barátai, — a főispáni hivatal új rendezésének czélja az, hogy a kormánynak az egyes megyékben állandó többség szereztessék, és ezen többség fogja előidézni azon közigazgatási rendet, mely után vágyódunk.

Talán nem helytelenül figyelmeztethetném ezen urakat, miként azon megyék, hol a közigazgatás eddig aránylag legjobb rendben volt, nem azokhoz tartoztak, hol a kormány többségre számolhatott, s miként az administratio elhanyagolása sokszor épen onnan vette eredetét, hogy minden gond csak politikai majoritások szerzésére fordított; sőt nem egy esetet tudunk, hol világos törvények csak azért nem hajtottak végre, hogy az egyik megyében uralkodó párt többségét el ne veszítse; — hivatkozhatnám az utolsó, az új rendszer életbe léptetése óta lefolyt év tapasztalataira is, melyek szerint — hacsak a bihari, trencsényi, honti, stb. esetekre nem akarunk hivatkozni, — a közrendre nézve sok változást észre nem vevünk. De nem akarom tényekre emlékeztetni olvasóimat, melyekről keserűség nélkül nem szólhatnék, mult eseteket hozni fel, melyeknek tárgyalása a személyeskedés színe nélkül lehetetlen; — nézzük egyszerűen, mennyire valószínű, hogy a kormány újabb rendelkezései által magának az egyes megyékben csakugyan többséget szerzend; vizsgáljuk, mennyiben remélhető, ha a kormánynak a célba vett módon többséget szerezni sikerülne is, hogy ez a közrend érdekében történnék? — E kérdések megfejtésétől függ a kormány új rendszerére nézve ítéletünk.

Többség nélkül alkotmányos országban kormányozni nem lehet. Máshol a kormány, mely magát kisebbségben látja, lelép, s helyét eddig az ellenzékben állott férfiaknak engedi át; nálunk a kormány nem lép le, elveit a többség véleménye szerint nem módosítja, de a többség véleményét akarja módosítani önelvei szerint. Látjuk, hogy az út, melyet e szerint kormányunk követ, merész és rendkívüli; miután azonban a kormány többség utáni fáradozása a kormánynak azon meggyőződését tanúsítja, hogy Magyarországot többség nélkül kormányozni nem lehet, — én örömmel üdvözlöm a

kormányt ezen pályán s becsületérzésétől nem is várok mást, mint hogy ha netalán fáradságainak sikertelenségéről idővel meggyőződnek s többséget nem szerezhettek, elveihez hiven, le fog lépni hivataláról, melynek czélszerű viselésére önvallomása szerint magát képesnek nem tarthatja. Még egyszer mondom, én a kormány bevallott azon szándékát, hogy magának többséget szerezzen, nemcsak törvénytellennek nem, sőt kitünőleg törvényesnek s egészen egy alkotmányos kormányhoz méltónak tartom; de az út, melyet választott, czélszerű-e? Ez az, min kétkedem.

Kormányunk nem népszerű. Ha népszerűtlenség csak azon férfiakat érné, kik a főbb kormányi hivatalokat jelenleg elfoglalják, a dolog sem rendkívüli, sem különös fontosságú nem volna; de nálunk maga a kormányzás népszerűtlen; a legkitünőbb tehetség, a legelismertebb érdemek nem őrizhetnek meg senkit attól, hogy mihelyt kormányi hivatalt vállal, a közbizodalomtól meg ne fosztassék; ez az, mi szomorú, ebből látjuk, hogy a kormány népszerűtlenségének oka nem egyes személyekben, hanem magában kormányzási rendszerünkben fekszik.

Szolgálni hazáját első kötelessége minden becsületes embernek; oly polczra emeltetni, melyen ezt nagyobb sikerrel tehetjük, a hazafinak legforróbb óhajtásai közé tartozik, s innen van, hogy a közhivatalok viselése minden jól rendezett közállományban mindig polgári kötelességnek, s egyszersmind a jutalmak egyik legnagyobbjának tartatott. De ez egyedül természetes állapot csak akkor állhat elő, ha, ki hivatalt vállal, hazájának csakugyan szolgálatot tesz, ha, midőn a kormány eszközének szenteli magát, ismeri az utat, melyen a kormány haladni akar, s mely saját elveivel meg egyezik. Mi a kormány nézeteit nem ismerjük, ha nem kétkedünk is, hogy a kormány munkálkodásai czéljául a haza javát tűzte ki, az út, melyen e cél felé haladni fog, titok előttünk. Soha fontosabb kérdés, mint az adó s városi rendezés nem fordult meg törvényhozásunk előtt; s a kormány nézete még a legfontosabb kérdések iránt is rejtély vala előttünk, melynek megfajtására semmi vezérfonallal nem bíránk. Előter-

jesztéseiben kormányunk mindig a legnagyobb általánosságban marad, s az országgyűlés két táblájánál nincs senki, kit tulajdonkép a kormány képviselőjének tartathatnánk, a tapasztalás azt mutatván, hogy ha azok, kiket hivatalos állásuknál fogva a kormány képviselőinek tartánk, valamely kérdés iránt egy bizonyos módon nyilatkoztak is, midőn az felsőbb helyre terjesztetett, a királyi leiratban ugyanazon kérdés egészen ellenkező szempontból vétetett fel. Bámulatos-e, ha a kormány, ily viszonyok között, kevés bizalmat talál; ha tőle a jellem- és tehetségeikre nézve legkitünőbb egyéniségek sokszor visszavonulnak, s pártolóihoz számíttatni némelyek által szinte szégyennek tartatik?

Vannak, kik a kormányi hivatalban csak jövedelmi kútforrást keresnek; másokat egy kis cím elégít ki; ismét mások vak hódolói minden hatalomnak s azon párthoz csatlakoznak, mely felfogásuk szerint erősebb; mindezek követni fogják a kormány zászlóját, akár ismerik elveit, akár nem; de ily pártolók, épen mivel minden kormányynak egyiránt pártolói, erőt egy kormányynak sem adhatnak. Lehetnek egyes kitünő egyéniségek is, kik, ha a kormány szándékait nem ismerik is, magokat elég erőseknek hiszik, a kormányt ön elveik elfogadására kényszeríteni; de ily egyéniségek ritkák; minden kormány valódi ereje csak azokban fekszik, kik személyes érdekektől függetlenül a kormány zászlóihoz azért állanak, mivel rajtuk bizonyos elveket látnak felírva, s épen ezen párt az, mely kormányunknak hiányzik, s melyre mindaddig számolnia nem lehet, míg semmi bizonyos kormányzási elvet nem tűz ki.

Polgáraink ezen tiszteletre méltó osztályára, mely most nagyrészt az ellenzék soraihoz tartozik vagy pedig politikai vitatkozásainkban semmi részt nem vesz, de melynek pártolása nélkül egy kormány sem érezheti magát erősnek, a főispáni rendszer hatással nem lehet. Lépjön fel a kormány ma a közös teherviselés elve mellett, jelölje ki a polgárok törvényelőtti egyenlőségét főczéljaként, vagy a polgári s tisztos osztályok törvényhozási befolyását; álljon elő — nem általános szókötésekkel, — de egy czélszerű, egészen formulázott tervvel, melynek elfogadása által anyagi érdekünk kifejlődését

remélhetjük, s nem fognak hiányozni pártolói; sok, ki eddig az ellenzék soraihoz tartozott, vagy minden közdolgot a legnagyobb közönyösséggel tekintte, hangosan fog nyilatkozni mellette; ha a kormány pártjához tartozni annyit jelent, mint bizonyos elvek mellett nyilatkozni, mindazok, kik elveit osztják, a »kormánypárt» nevet dicsőségnek fogják tartani. Általános phrasisok, minő az, hogy a kormány a haladásnak barátja; hogy hazánk kifejlődése után vágyódik; újabb rendelkezései által is csak rendet kíván eszközölni stb., senkit, ki csak meggyőződés után indul, a kormány pártolására nem buzdíthatnak; sőt megvallom őszintén, a kormány újabb, a főispáni hivatal körül tett lépései sokkal alkalmasabbak épen az ellenkező eredmény előidézésére, a mennyiben méltó aggodalmat gerjesztenek.

A főispáni rendszer egyik fő bevallott célja, hogy a kormánynak többség szereztessék. Ha a kormány céljait ismernők, föltéve, hogy azok törvényesek: az egész rendszer fölösleges, mivel a kormány ez esetben többségre számolhat; ha főispánjait nem fizetné is jobban, e rendszer semmi aggodalmat nem gerjeszthetne. De vajon ismerjük-e a kormány valóságos nézeteit; tudjuk-e az utat, melyen haladni akar? S midőn most egyszerre az adatik tudunkra, hogy a kormány minden módon többséget akar magának szerezni, nem egy bizonyos elvre vagy kérdésre nézve, de általánosan mindenre, mit ezentúl kijelölni jónak látand, — kérdem: bámulhatja-e valaki, ha számtalan hazafinak szivét e hírnél a legnagyobb aggodalom tölti el, annyival nagyobb aggodalom, mennyivel kevésbbé titkolhatjuk el magunk előtt, hogy politikus életünkben oly elemek vesznek részt, melyekre az intelligentia hatással nem bír, de melyeket megvesztegetés által majdnem mindenre lehet használni?

Legyenek azok, kik az új főispáni rendszert alkotmányunkra nézve veszélyesnek nem tartják, irántunk, kik ellenkező véleményben vagyunk, igazságosak, s mondják magok, nem természetesek-e aggodalmaink? Mondatik, hogy az új rendszernek célja a kormánynak többséget szerezni; az, mire fog e többség használtatni, nem mondatik egy szóval sem, — miből valószínű, hogy e több-

ség nem a nemzet független s intelligens osztályai között kerestetik. Kik eddig a főispáni hivatalt viselték, közöttök olyanok, kik mind a kormány, mind a haza bizodalját bírják, nagyrészből ha nem is sértő, legalább szokatlan módon mozdíttatnak el hivatalaiktól, helyettök — állítólag nagyobb fizetéssel — más egyének neveztetnek ki. E változás okául állítatják, mert minden főispán ezentúl saját megyéjében tartozik lakni, hogy az egész közigazgatást maga vezesse; s ime, új főispánjaink s helyetteseink Pesten s Bécsben laknak, utaznak, szóval oly ritkán fordulnak meg megyéikben, mint annakelőtte. Mióta az új rendszer behozatott, a korteskedés napról-napra magasabb polczra hág; egyes megyékben, melyek azóta az ellenzékét elhagyák, e véleményváltozás kortes-tömegek által idéztetett elő, s eseteket hozhatunk fel, hol a főispáni helyettes önmaga e tömegek vezéreül lépett föl. Ha mindez így van — s pedig nem hiszem, hogy valaki tagadná — ugyan, kérdelem, csudálatos-e, ha sokan a főispáni rendszerben nem láttak mást, mint — a mennyiben általa a hivatalok száma és fizetése szaporíttatik — a megvesztegetésnek egy új eszközét, s egyszersmind a kormány azon szándéka nyilvánítását, miként ezentúl a megyékben lakó főispánjai által többséget szerzend magának bármi áron?

Nem akarok senkit gyanúsítani; megengedem, hogy a kormány, midőn magának minden áron többséget igyekszik szerezni, csak azért fárad, hogy e többséget e haza érdekében használja; azt sem tagadom, hogy a korteskedés veszélyes eszközehez csak azért nyúlt, mert más módot, mely által magának többséget szerezhetne, nem talált; de hogy ha a főispáni rendszer csakugyan a kormánynak szerzendő többségre vala czélozva, az egész terv inkább a tömegek, mint az értelmiség megnyerésére számíttatott, ez előttem világos; s ez maga elég, hogy minden hazafit aggodalommal töltsön.

Alkotmányunk egyedüli garantiája megyei rendszerünk, — azt hirdeti legalább mindenki s ha meggondoljuk, hogy független törvényhozással nem bírnak, s utasításaink mellett országgyűléseink állása egészen a megyék állásától függ, alig tagadhatni ez állítás helyes-

ségét; de mivé válik megyei szerkezetünk, ha a főispán helyzetét korteskedésre használja? — Kik a bárdolatlan tömeget tanácskozásainkba először bevezeték, soha a bűnt, melyet hazájok iránt elkövettek, jóvá nem tehetik; tudom, miként a korteskedés aljas eszköze az ellenzék által is használtatott, s e részben egy szóval sem fogom mentegetni saját pártom eljárását; de meggyőződésem szerint világos, hogy ez eszköz soha az ellenzék kezei között oly veszélyessé nem válhatik, mint midőn vele azon személyek élnek, kik az egyes megyékben a kormány képviselőinek tekinthetők s kikre a közrend fentartása bízott.

Ha bármely párt, szándékainak keresztülvitelére a tanácskozási terembe bárdolatlan tömeget csődít össze, a főispán azon jogok által, melyekkel a tanácskozások feloszlata és vezetése iránt felruházott, ily erőszakos föllépéseknek rossz következményeit elháríthatja, de ha a főispán maga kortesvezérré aljasul, akkor mit várhatunk? Ha ő, ki a gyűlés feloszlatajának jogával bir, mint már történt, kinyilatkoztatja, hogy a gyűlést mindannyiszor feloszlata, valahányszor saját nézetére többséget találni nem fog; ha ő, ki a rend fentartójának nevezetik, azokat, kik vele egy véleményben nincsenek, kortescsapatok által a tanácskozási teremből kivereti — mire szintén példa van; ha, a mint épen jónak látja, majd titkos, majd nyilvános szavazást rendel, a kérdés eldöntésénél majd csak a szólókat, majd a pusztán szavazókat számítja; ha, mondom, mindezt a főispán teszi, pártfogolva a kormány egész tekintélye s néhány száz kortesjanicsár bunkói által, kérdem: hol keressen a szabadság menedéket magának? Az országgyűlésnél? — De hát megfelelkezhetünk-e utasítási rendszerünkről, mely mellett a megyék romlása szükségkép országgyűlésünk elaljasodását vonja maga után?

Képzeljünk magunknak megyét, melynek főispánja, csak hogy a kormánynak többséget szerezzen, a korteskedés aljas eszközehez nyúl; vajon létezik-e jelen viszonyainkban csak a legkisebb valószínűség arra, hogy céljában gátoltathatik? Tegyük fel, hogy a megye összes intelligentiája a kormány ellen nyilatkozott; hogy az ellenzék a választásoknál nagy erőködés után győzött,

s két ellenzéki követet küldött az országgyűlésre: mit használ mindez; hisz a főispáni helyettes honn marad, gyűlést tart, a mikor akar, az utasítást megváltoztatja kedve szerint, s míg bor, pálinka s egy kis pénzről rendelkezik, az ügyetlenségnek nem közönséges mértéke volna szükséges, ha szándékát keresztül nem vihetné, s pedig annyival inkább, ha az ellenzék két legkitünőbb egyénét megválasztva, magát önmaga fosztá meg legjobb tanácsadóitól.

Jelen megyei szerkezetünk s az utasítási rendszer mellett az értelmiség véleménye csak addig nyilatkozhatik, míg a kormány a politikai befolyással bíró műveletlen tömeggel visszaélni nem akar, s ezen meggyőződés az, melyből kiindulva, én a főispáni hivatal új rendezését a szabadságra nézve annyira veszélyesnek tartom.

Vannak, pedig fájdalom, számosan, kik közdolgainkat oly szempontból tekintik, mintha hazájok nem Magyarország, hanem valamely felsőbb dicasterium volna, s ezeket a veszély, mely a kormányi rendszer által szabadságunkat fenyegetheti, nem nagyon fogja aggasztani. Mi baj, ha a vélemények szabad nyilatkozása a megyékben elnyomatik — így szólnak hihetőkép; — ez csak az ellenzéknek árthat; ha a szent korona vitézlő tagjai a bunkókhoz fognak, s vele minden ellenmondást levernek, mely a korona s nemesi szabadalmak ellen hallatszik, annyival jobb, a kormány legalább akadály nélkül viheti ki üdvös terveit; — de azok, kik a dolgot ily szempontból veszik fel, gondolják meg a következőket, melyekhez eljárásuk vezetni fog. Ha a kormány csak azért, hogy magának többséget szerezzen, értelem nélküli tömegekre támaszkodik, az ellenzék le fog győzetni; ez, felfogásom szerint, nem szenved kétséget; sőt e párt legfőbb dicsőségének tartom, hogy azon csapatok között, melyek tisztújításokra s gyűlésekre a többet fizetők költségein behozatnak, s nem tudva miről, csak vezérok parancsa szerint szavaznak, többségre nem számolhatnak; de ily módon nyert győzelmek aligha nevelhetik a kormány valóságos erejét.

A kormány a cselekvés mezejére akar átlépni — ezt halljuk általánosan, — felhagyva az eddigi negatív

szereppel, ő fogja kitűzni, ő elől vinni a haladás zászlóját. A kormány ezen szándéka csak dicséretes. Oly kormány, mely magát más párt által megelőztetni engedi, a jövőnek irányt adni nem is iparkodik, s törekvéseit csak minden szabadelvű gondolat elnyomására fordítja, inkább policiális hatóságnak érdemli nevét. De ha a kormány saját s a nemzet érdekében fölteszi, midőn a cselekvés terére kilép s a haladás zászlóját maga tűzi ki, — hogy azon nézete, hogy a haladást vezetni többség nélkül nem lehet, egészen helyes, és alkotmányos: ki nem látja, miként a többségnek azon neme, melyre a kormány főispáni rendszere által számolhat, a haladás előmozdítására nemcsak nem alkalmas, sőt vele egyenes ellentétben áll.

Ha a kormány célja csak az volna, hogy az ellenzék befolyását gyengítse és minden általa indítványozott haladási kérdést megbuktasson, az út, melyet magának főispáni rendszere által kijelelni látszik, kétségen kívül a legalkalmasabb. A haladás megakadályoztatására megyei szerkezetünknel s a benne működő kortesseregnél én czélszerűbb eszközöket nem ismerek. Míg csak a jelen állapot fentartása czéloztatik, azoknál, kik visszaéléseiből élnek, talán megvesztegetésre nem is volna szükség; de ha, mint fölteszem, a kormány magasabb célzt tűzött ki magának; ha, a mint nyilatkozatai után nem kételkedhetünk, maga is azon meggyőződésre jutott, hogy a nemesi kiváltságok nagyobb része e hon kifejlődését lehetetlenné teszi: igen bámulnám, ha azon tömegekben, melyekre, úgy látszik, támaszkodni akar, rövid idő múlva bizonytalan frigyeseket nem találna.

Mindazon megyékben, melyek eddig az ellenzékiekhez számítottak, s újabb időben a kormány mellett nyilatkoztak, e vélemény-változás tömegek által idéztetett elő; kik a kormány pártjának ily módóni növekedését, melynek egyik példáját Csongrád vármegyében láthatjuk, honi s külföldi lapokban annyi örömmel hirdetik, gondoljanak vissza a múlt évek eseményeire, emlékezzenek azokra, mik például Zalában az adó kérdése körül történtek, s mondják meg őszintén, hiszik-e, hogy azon többség, melylyel az ellenzék legkitünőbb egyéneinek megválasztását megakadályoztathatják, a kormány mel-

lett fog szavazni akkor is, ha az például a közös teherviselést tűzendi ki programjában; hogy egyáltalában minden haladási kérdésnél, mely a nemesség jelen kiváltságaival össze nem fér, — s én alig ismerek olyat, melyről ezt nem mondhatnók, — a kormány a tömegekben, pártolók helyett, nem elleneket fog találni.

A kormányt azon többségtől megfosztani, melyet magának új főispáni rendszere által szerezhethet, csak az ellenzéktől függ. Tűzze ki minden nemesi kiváltságra nézve a legmegrögzöttebb conservativismus zászlóját; nevezze a nemesek adómentességét ismét szabadságnak; tartson naponként lelkesült beszédet a nemesség vérrel szerzett jogai védelmére s jót állok, ugyanazon tömeg, mely Deákot Zalában megbuktatá, mely Hontban s Csongrádban a főispáni helyettes mellett nyilatkozott, az nap újra az ellenzék zászlói alá áll, s lelkesülni fog a kormány ellen, mint József császár alatt tevő. Azok, kik az ellenzék jelen pillanatban vezetik, befolyásuk megtartására ez aljas eszközökhöz nyúlni nem fognak; tudják ők, hogy azon köszönet, melyet maguknak a jelen s még inkább a jövő előtt kiérdemeltek, nem azért vár reájok, mert az ellenzék emberei, hanem mivel minden haladásnak indítványozói ők voltak, s tiszta nevöket nem fogják bemocskolni az által, hogy pártérdekeiket a hon érdekének elébe tegyék. Az úgynevezett conservativ pártnak egy része a múlt országgyűlés előtt Zalában s más megyékben nem szégyenlé a nemességet az adó kérdésével lázítani; az ellenzék — azaz a mostani ellenzék férfiai ily factiosus eszközökhöz nyúlni soha nem fognak. De ki állhat jót, hogy viszonyaink egészen megváltozván, más egyéniségek nem fognak föllépni, kik vagy mivel megyei szerkezetünket s vele az egész alkotmányt a kormány által valóban megtámadva gondolják, vagy mert a nemesi kiváltságok védelmére jobb utat nem látnak, mint ha a nemesi kiváltság s az alkotmányosság kérdései összezavartatnak, a kormány ellen ily taktikával lépnek föl, s ha azoknak befolyása, kik eddig a haladás mellett küzdének, maga a kormány által megrontatott, ha a legfontosabb kérdések elhatározására a kortestömeg a kormány által használtatott: vajon a közdolgainkat vezető férfiak fognak-e birni

azon eszközökkel, melyeket ők maguk hívtak fel cselekvésre, s melyek minden valószínűség szerint azon pillanatban ellenök fordulandnak, a melyben tőlük kiváltságaiik áldozata kívántatik. Nekem, valahányszor az új főispáni rendszerről gondolkozom, Goethe egyik meséje jut eszembe: A tündér szolgálja megtanulta urától a szókötést, melylyel házi szellemeinek naponként a folyóról vizet hozni parancsolt. Midőn a mester egyszer elutazott, a tanítvány meg akaró próbálni ügyességét s elmondá a varázs-szókötést. Örömmel látta, hogy a szellemek azonnal megjelennek s szakadatlan szorgalommal vizet hordanak; de mikor a házban volt dézsák s edények mind megteltek, s a szellemek a vízfordással még sem hagytak fel, s midőn a víz a szobákban kezde elterülni, akkor jutott a szegény tanítványnak eszébe, hogy a szókötést, melylyel a munkásságra felhívott szellemeket elküldheti, nem tudja, s ő, s a város, melyben lakott, nyomorultan elvesztek tudatlansága miatt. — Adja az ég, hogy azok, kik, csakhogy az ellenzékét a többségtől, melyben volt, megfoszthassák, a tömegek segedelmére támaszkodtak, soha hasonló tapasztalásra ne jussanak.

Fogjuk össze röviden a mondottakat. Ha, mint sokszor mondatott, rend az, mit a kormány újabb intézkedései által elérni akart, az eszköz a célnak elérésére nem elégséges. A jelen rendetlenség oka talán még inkább a kormány, mint a megyék belszerkezetében fekszik s közigazgatásunk hiányai csak nagyobb központosítás s nem az által orvosoltathatnak, ha ötvenkét nagyobb fizetéssel ellátott megyei kormányzó neveztetik ki. Oly közigazgatási rendszer, melytől üdvös eredményeket csak akkor várhatni, ha ötvenkét, minden tekintetben kitünő egyéniségre számolhatunk, magában hiányos; ez legalább az én meggyőződésem.

Ha pedig a kormány új főispáni rendszere által a megyékben csak többséget akart magának biztosítani, akkor, a mennyiben e többséggel a jelen ellenzék legyőzését tűzte ki célul, a rendszernek sikere bizonyos; de bizonyos az is, hogy a kormány ezen eljárása a megyékben létező zavart nemcsak kevesíteni nem, sőt mint az eddigi tapasztalás mutatta, növelni fogja, hogy azon többségnek, melyet új rendszere által szerezhet,

épen a legfontosabb, azaz épen a haladási kérdéseknél nem veheti hasznát.

Láttuk ezek szerint, hogy jelen megyei szerkezetünk egy céljának megfelelő törvényhozással, renddel s a polgárok egyéni szabadságával össze nem férvén, a haladás eszköze nem lehet.

Láttuk, miként e szerkezet alkotmányunknak is csak igen gyenge biztosítékot nyújt.

Láttuk végre, hogy mindazon indítványok, melyek bajaink orvoslására szóba hozattak, míg jelen megyei szerkezetünk fennáll, részint kivihetetlenek, részint olyanok, melyeknek életbe léptetését nem is kívánhatjuk, mert ugyan, a jelen rendszer mellett, ki kívánhatja józanul, hogy a nemesség jogai az egész népre kiterjesztetvén, megyéink oly állapotra jussanak, minőben a jelen pillanatban Schweitz cantonjait látjuk; vagy hogy a főispán hatalmának túlzott növelése által a régi Schweitz szomorú állapotára súlyedjenek, hol cantonokat találunk szintén, de mindenikben egy-egy Gesslert, ki fölötte zsarnokoskodik?

Mindez szükségkép azon meggyőződésre vezet, hogy megyei szerkezetünk jelen alakjában többé fenn nem tartható.

A haladás sokak által tüzetett ki célul, de az út, melyen eddig jártunk, felfogásom szerint, egészen elhibázott vala. A helyett, hogy arra fordítanók figyelmünket: jelen szerkezetünk mennyire fér össze a haladással s nem szükségesek-e benne is némi változások, eddig megyei rendszerünk fennállhatásunk szükséges föltételeül fogadtatott el s csak azt kérdeztük: megfér-e az egyes célba vett haladási indítvány megyei szerkezetünkkel; mintha bizony egy közigazgatási formának fentartása (mert mi egyéb megyei rendszerünk) volna azon cél, melyet magunknak kitűztünk. El kell térnünk e hibás ösvényről!

Nem lehet, hogy az európai műveltség közepett e hon mostani elhanyagolt állapotában maradjon; nem képzelhető, hogy nemzetiségünk fentartsa magát, ha az előhaladás nagy munkájában, mely Európa minden népeit foglalkoztatja, mi is részt nem veszünk; — vagy haladnunk kell, vagy el fogunk enyészni; s kinek e

nemzet jövője szíven fekszik, annak első kötelessége elhárítani mindazon akadályokat, melyek a haladásnak útjában állanak.

Az eddigi formákkal nem haladhatunk; újakra kell tehát gondoskodnunk s csak az marad hátra, hogy azon változásokra fordítsuk figyelmünket, melyeken alkotmányunknak keresztül kell mennie; meg kell vizsgálnunk: miként egyesíthetők a haladás és szabadságunk érdekei oly módon, hogy midőn azt törekvéseink céljául tűzzük, ezt soha ne veszélyeztessük.

Erről fogok e munka második részében szólni.

MÁSODIK RÉSZ.

I. FEJEZET.

A reform föltételeiről, különösen a központosításról.

Minden haladás és kifejlődés első föltétele a rend.

Ha rendet akarunk, szükség:

1-szor, hogy a közdolgok igazgatásába egységet hozunk be;

2-szor, hogy azon hatóság, melynek a rend fentartása kötelességül tétetett, az erre szükséges hatalommal birjon.

Minden kifejlődés és haladás első föltétele tehát központosítás és erős kormány.

De a haladáson s e hon anyagi fejlődésén kívül vannak más érdekeink is. Alkotmányos szabadsággal birunk, s azt meg akarjuk tartani; ha tehát egy részről a kormány hatalma nevelésének szükségét általlátjuk, egyszersmind a kormány oly módoni alakításáról kell gondoskodnunk, hogy hatalma nevelése szabadságunkra nézve veszélyes ne legyen.

E czél elérésére én a kormányi felelősségnél egyéb eszközt nem ismerek, s így, ha az iránt kérdeztem: mik azon föltételek, melyeknek elfogadása nélkül a reformot lehetségesnek nem tartom, rövid válaszom az, hogy a reform hazánkban csak a kormányzó hatalom központosítása s vele kapcsolatban a kormányi felelőség életbe léptetése mellett eszközölthetik.

Központosítás és felelőség! — De tanácsos-e, sőt szabad-e reményeinket oly valamibe helyezni, mi minden oldalról annyi ellenszenvet gerjeszt, mit a

kormány s e hazának legalább tízezer táblabírája, különböző okból, de egyiránt lehetetlennek mond, mi oly idegenszerű s külföldies, hogy ha elfogadtatik, a magyar alkotmányt egész eredetiségétől megfosztaná? A központosítás Magyarországon annyira népszerűtlen eszme, hogy szinte az örültségnek egy neme szükséges honunk kifejlődését oly valamitől föltételezni, minek létrehozását, néhány elméleti emberen kívül, az összes ország ellenzi. — Így szóltak s szólnak nézeteim számos ellenei. Senki sem ismerheti inkább ez ellenvetéseket, mint én. Több két évnél, hogy tettes Kossuth Lajos úr a *Pesti Hírlap* szerkesztéséről lemondván, miután e lap vezetése Szalay László barátom által elvállaltatott, először léptem föl e nézetekkel s alig képzelhető oly okoskodás, mely azóta hírlapok útján, megyei gyűléseken s magánbeszélgetés közt, elveim ellen fel nem hozatott volna. Nézeteim népszerűtlensége iránt szintén nem élhetek csalódásban; ha valaha kételkedtem volna, hogy a ki népszerűség után vágyik, inkább megtámadhat száz igazságot, mint egy, a többség által elfogadott előítéletet: az utolsó években tett tapasztalásaim ez állítás valóságáról meggyőzhetőek. Hogy elveimről ennyi megtámadás után is nemcsak le nem mondék, sőt azokat nem is módosítám, egyedül onnan van, mivel minden, mit ellenvetésül hallék s főleg az utolsó év tapasztalatai, még inkább s inkább meggyőztek helyességökről; de különben sem tartozom azok közé, kik saját meggyőződésük kimondásától, a sokaság rosszaló szava vagy barátok ildomos tanácsai által visszatartóztatják magukat. — Hogy e részben helyesen cselekedtem, azt a jövő bizonyosan, de némely olvasóim előtt talán az is be fogja bizonyítani, ha a főbb okokat, melyek elveim ellen két év óta felhozatnak, czáfolataikkal együtt röviden előadom.

A központosítás és felelősség eszméi a lehető leg-szorosabb összeköttetésben vannak egymással; majdnem határtalan tudatlanság vagy rosszakarat kívántatik, hogy valaki ne lássa, miként nem-felelős kormány mellett a közdolgok központosítása absolutismushoz vezet; kormányi felelősségről szólni pedig központosítás nélkül képtelenség. Részint azért, hogy elveim ez által

még népszerűtlenebbekké tétessenek, részint talán, mivel e két kérdés hazánkban ezelőtt is elválasztatott egymástól, a központosítás és kormányi felelősség különvéve tárgyaltattak s legtöbb ellenvetés az első ellen irányoztatott. Kövessük mi is ez utat s szóljunk mindek előtt!

a központosításról.

A központosítás elleneinek két főosztálya van.

Egy rész a központosítást általán véve rossznak tartja s meggyeszerkezetünkben oly valamit lát, mit a magyartól más nemzetek irigyelnek.

Mások nem tagadják jelen szerkezetünk hiányait, sőt elismerik, miként a haladó pártnak végcélja csak az lehet, hogy mi is életbe léptethessük azon czélirányosabb közigazgatási formákat, melyeknek Európa több népeit birtokában látjuk; de a pillanat, melyben e czélt elérhetjük, nézetök szerint még távol van s jelen szerkezetünk hiányait feltakarva, most szólni központosításról nemesak idő előtti, hanem káros is, mert pártnkban szakadásokat okozhat.

Ha azokra gondolok vissza, mik első rendű elleneim által a hosszú vitatkozás alatt általánosan minden központosítás ellen elmondattak, maiglan bámulok, miként nem győzték meg az egész világot a központosítás szükségéről. Miután Franciaországban ezen elv túlzásig alkalmaztatott, a szabadsajtó mellett természetes, hogy a francia kormány e fő elve sokaktól megtámadtatott. Minden, mit a francia ellenzék valaha a központosítás ellen mondott, minden, mi Rotteck és Welcker *Staats-Lexiconá*-ban, státusférfaik e bibliájában, a municipalis szerkezet magasztalására található, elmondattott; s ámbár Franciaország túlzott központosítását ajánlani soha eszem ágában sem volt s ámbár nem egyszer megmutattam, hogy meggyrendszerünk municipalis szerkezet nevét nem érdemli, a külföld példája s tudósainak egész serege mind sorba állított merész indítványaim ellen. A *Budapesti Híradónak* egy e laphoz méltó dolgczótársa ebbeli lelkesedésében annyira ment, hogy minden, messze földön létező bajokat Angliában s Walesben, a rebekaiták és chartisták moz-

galmaid, Franciaországban a socialismus és communismus létezését, sőt azt, hogy Németországban a pálinkaivás naponként nagyobb romlással terjed el a nép között, az országos cselédrendszer mindenütt sikertelennek mutatkozik s hogy a gazdagok és szegények közötti különbség folyvást nagyobb jelentőséget kezd magára vonni, mindezt egyedül az ezen országokban létező központosításnak tulajdonítja s a magyart, ha azon bajoktól, melyeket Spanyolországban túlvitt központosítás idézett elő, őrizkedni akar, Amerika és O-Connel példái követésére inti; melyekből láthatjuk, mennyire vágyódnak más népek azon institutiók után, miknek mi megyei rendszerünk által már birtokában vagyunk.

E czikket, melyben a felhozottakon kívül még sok más szebbnél-szebb politikai tétel foglaltatik s melynek a *Budapesti Híradó*ban megjelenését sokan talán nem hiszik, de melyet mindenki megtalálhat e lap 25-ik számában, nemcsak azért hozám fel, hogy belőle olvasóim a központosítás ellenei egy részének politikai képességét megítélhessék, hanem főkép, mivel e czikk mindazokat magában foglalja, mik a központosítás ellenei által nézeteik mellett felhozatnak.

Mindezen uraknak taktikája, kevés kivétellel, egyforma.

Első fogásuk az, hogy megyei rendszerünk municipális szerkezetnek neveztetik s annak ennél fogva mindazon tökélyek tulajdonítatnak, melyeket a valóságos helyhatósági rendszernél feltalálunk.

Továbbá, mivel úgynevezett municipális szerkezetünk nem — mint más országokban — tisztán administratív intézet, hanem egyszersmind alkotmányos garanciáink egyik legerősbike s így tisztán administratív szempontból nem ítéltethetik meg helyesen: az administratív szempontot azon urak egészen mellőzik.

Minden municipális szerkezetnek szükséges föltétele, hogy azon testület, mely szerinte kormányoztatik, egyszersmind bizonyos tekintetben egy nagyobb testület kiegészítő része maradjon; mihelyt e függés megszűnik, az úgynevezett municipium szabad állományyá válik. Municipális szerkezet a központosításnak egy bizonyos foka nélkül nem képzelhető; nálunk a cen-

tralisatió s a municipális szabadság egymással ellentétbe állítatnak; s ez a harmadik fogás.

A negyedik abban áll, hogy a megyei szerkezet mindig csak a mennyiben a szabadságot biztosítja, a centralisatió pedig a mennyiben azt veszélyeztetheti, véte-
tik tekintetbe. Hogy a municipális szerkezet a függet-
lenség bizonyos fokára emelve az egyéni szabadságot
minden más institutiónál inkább veszélyezteti s hogy
bizonyos tekintetben az egyéni szabadság s jogegyenlőség
védelmére hatalmasabb eszköz a központosításnál nincs,
mind elmellőztetik.

Az ötödik s talán leghatályosabb taktikus mütét
abban áll, hogy a tárgy körül minden rendes vita
elkerültetik. Ha megyei szerkezetünk egyes hibáiról
szólunk, a rendszer egész complexusának tökélyei hor-
datnak fel; ha ismét azon károkat említjük, melyeket
az egész rendszer honunkra hozott, e szerkezet egyes
részei magasztaltatnak. A jelenről szólunk s elleneink e
szerkezet egykori hasznairól, s alkotmányunkna kátlaluk
eszközlött fentartásáról, vagy azon eredményekről
beszélnek, melyeket e szerkezet akkor idézne elő, ha
az a nemzet minden osztályaira kiterjesztetnék, s a
nemzet már elérte volna a műveltség azon fokát, mely
után törekszünk.

Végre még a nemzet geniusa s alkotmányunk szel-
leme hozatnak fel ellenünk; mondatik, miként minden
nemzet saját modorában akar boldog lenni s azért nem
más népek utánzásában, hanem saját alkotmányunk
kifejtésében kell keresni üdvünket.

Alig van talán tárgy e világon, melyet ily eszközök-
höz nyúlva, bebizonyítani nem lehetne. Municipiumnak
nevezve, mi nem az; nemzetről beszélve, hol csak a
nemesség jogai forognak kérdésben; mellözve azon
hatást, melyet megyéink mint a közigazgatás eszközei
gyakorolnak; megfeledezve, hogy hazánk egy nagy
egész s nem ötvenkét kis független állomány; nem is
méltatva figyelemre e kérdést: vajon a nemzet boldog
lett-e hát eddig saját modora szerint s azon újítások,
melyeket alkotmányunk kifejlődésének nevezünk, összefér-
nek-e megyei szerkezetünkkel? — ily módon okoskodva,
főkép ha minden ellenokra gyanúsításokkal felelünk,

a megyei szerkezet tökélyei s a központosítás veszélyei valóban könnyen bebizonyíthatók. — Ezt mindenki átláthatja; s azért fölösleges volna olvasóimat ezen okok ezáfolatával untatni. Egy van a központosítás eddigi ellenei között, kinek okait hallgatással nem mellőzhetem s pedig nemcsak a kitünő állásánál fogva, melyet irodalmunkban s közéletünkben elfoglal, hanem azért is, mivel okoskodásai az előttünk fekvő kérdésre nagy világot terjesztenek. — Ez ellenünk Pulszky Ferencz.

Nézetei szerint — melyeket az 1845-ki *Jelenkor* 39-ik számában előad, — »a szabadság fogalma az ó- és középkorban egészen más vala, mint jelenkorunkban. Az ó- és középkor fogalma szerint a szabadság leginkább abban kerestetett, hogy az egész nép, vagy annak legalább tetemes része, közvetlenül folyjon be a közdolgok igazgatásába. Az új korban a szabadság leginkább a személy- s birtok-biztosságban áll. Ha már most a magyar alkotmányt tekintjük, azt fogjuk találni, hogy ebben az ó-kori szabadság fogalma uralkodik. A szabadságnak ezen felfogása meg nem egyezik a külföldön divatozóval; mi a szabadságot a közigazgatásban való személyes részvétben, a külföld csak tökéletes személy- s vagyonbátorságban keresi; de a sors legbecsesébb ajándokának tekinthető, hogy az ó-kor szabadságróli fogalma nálunk magyaroknál eddig maradt életben, míg az egyéni szabadság korlátlansága más nemzeteket, minő az angol s francia például, már a rabszolgaságnak egy új neméhez vezetett; hogy míg más nemzeteknél a pauperismus bajai ellen óvószerűl különösen a népnek közvetlen befolyása igényeltetik a közigazgatás több ágaiba, addig nálunk már meg van alapítva azon rendszer, megoldva századok szokása által azon kérdés, melyet más nemzeteknél csak kard fog keresztülvághatni.«

Ezek Pulszky Ferencz barátunk nézetei a tárgyról. S vajon a kérdést, mely a központosítás barátjai s ellenei között fenforog, lehet-e tisztábban állítani fel?

Ha nem létezett is oly nagy hasonlat az ó- s középkor szabadsági fogalmai között, minőt Pulszky Ferencz feltesz, bizonyos, hogy vannak szempontok, melyekre nézve mindkettő lényegesen különbözik az újabb kor szabadságróli fogalmaitól.

Az ó-világ közállománya az egyes város, melynek polgárai birodalmukat néha messze kiterjeszték, de a nélkül, hogy közdolgaik kormányzásába a város lakóin kívül egyebeknek befolyást engednének. Az ó-kor alkotmányai ennél fogva városi szervezetek, s ezért csak addig állandók, míg egy városnak lakóira szoríttatnak. Róma példája legvilágosabban mutatja ezt, a szabadság veszte az ó-kor ezen leghatalmasabb állományában azon perczen kezdődött, melyben a római polgárság jogai Olaszország más népeire kiterjesztettek. A középkorban más formák alatt hasonló viszonyokat találunk. Egész nemzeteket akkor csak a hadi szervezet fűzött össze; a háború megszűntével az egyes város vagy zászlós vagy egyes nemes úgy gondolkozott magáról, mint legczélszerűbbnek látta. Az, hogy egész nagy országnak milliókból álló népe valamint elleneinek összesített erővel ellenáll, úgy béke idejében közösen igazgassa közdolgait, az ó- és középkorban ismeretlen eszme vala s felfogásunk szerint épen ezen eszme uralkodásának köszönhetjük, hogy korunk a régieket mindenben, mi békés kifejlődés által elérhető, annyira meghaladta. Az ó-világ és középkor a polgári jogok gyakorlatát, mint kiváltságot, csak a nép egy részére, csak bizonyos osztályokra szorítá, míg minden, ezekhez nem tartozó ember, rabszolgák vagy jobbágyok nevezete alatt, minden jogból kizáratott. Korunkban, Amerikát kivéve, — hála a keresztyénség áldó befolyásának! — a szabadságot csak bizonyos osztályok vagy népfajok számára senki sem meri többé követelni.

Mi a régiek által szabadságnak neveztetett, nem egyéb azon hatalomnál, melyet egyes osztályok az egész nép fölött gyakoroltak, azaz minden szabadságnak valódi ellentéte, s hogy ez értelemben a magyar szabadság csakugyan az ó- és középkor eszméje szerint idomított, nem fogja tagadni senki. Igen, alkotmányunk nem az új-, hanem a középkor szabadsági fogalmain alapszik; s azon kérdésnek eldöntése: kell-e központosításról gondoskodni, körülbelől azon másik kérdés megfejtésétől függ: megelégszünk-e jelen, középkori állapotunkkal, vagy az újabb kor tágabb alapokra épített szabadsága után vágyódunk? — Ki a magyar nép alatt,

melynek javáért életét áldozná, mint Verbőczynek, csak a nemességet érti, kinek szabadság utáni vágyát kielégíti, ha néha az éven át egy-egy választáson vagy megyei gyűlésen részt vehet, hol a nemesség az adózó nép előfogatain behozatva, közvetlen befolyásával azt végzi, hogy a közterhekben részt ne vegyen, hol félre-csapva a kalapját, büszkén a szent korona tagjának érezheti magát, s a mennyiben engedi az, ki borral tartja, szabadon kiáltozza a légbé határozatait, »ein nützlichcs Volk (mint Luther mondja) alles zu ver-zehren was auf Erden ist, und dafür ihre Beschlüsse in die Luft zu rufen für die Langeweile«, — az ám ellenezzen minden központosítást, ragaszkodjék jelen megyei szerkezetünkhöz, — institutiót, mely középkori állapotainkat biztosabban fentartaná, mint ez, nem találhat; de ki nem kiváltságok-, hanem jogokért lelkesedik, ki minden vágyában s meggyőződésében az újkor fia, ne higye, hogy e vágyakat valaha teljesülni látandja, míg alkotmányunk az ó- és középkor szabad-sági fogalmainak fog megfelelni.

Mennyivel többe gondolkozom jelen helyzetünk fölött, annál inkább bámulok azon ellentéteken, miket magam körül látok. Ha a czélokot tekintjük, mik után törek-szünk, senki nem tagadhatja bátorságunkat. Kiterjeszt-jük kezeinket minden után, mit a műveltség mezején legtovábbra haladt népek szabadság s anyagi kifejlődés tekintetében elértek; azt, mi után más népek százado-kig törekedtek, mi merészen kitűzzük a jövő évtized feladatául. S ez jó és helyes. Nagyon hátramaradtunk, s azért csak minden erők megfeszítése által érhetjük utól szomszédainkat. Mint az egyesnek, úgy a népnek is sokat kell akarni, hogy csak a középszerűségig is fölemelkedhessék. De ha a czélok kitűzésében ennyi bátorságot látunk, nem kell-e bámulnunk azon gyáva-ságon, melylyel kifejlődésünk eddigi eszközeihez ragasz-kodunk, miután azokat rég sikerteleneknek tapasztal-tuk is? — Kisértse meg valaki s hozza indítványba az általános szavazási jogot (vote universel) s pedig oly kiterjedésben, minőben az a Schweiz kisebb can-tonaiban divatozik; kívánjon sajtószabadságot, melyet büntető törvények sem korlátolnak, — s teljes meggyő-

zódésem szerint, nem fog pártolók nélkül maradni; csak megyei szerkezetünket ne bántsa; ha ennek megváltoztatása kerül szóba, a legmerészebb újító ijedten elhallgat, s széles Magyarország, hol a haladás emberei évek óta többségben vannak, egy roppant conservatív-táborra változik által.

Ne bántuk megyei szerkezetünket, ez az, minek alkotmányunk eddigi fentartását köszönhetjük; az Istenért! ne csináljunk politikai kísérleteket; gondoljuk meg, hogy más népek példáját utánozni veszélyes, főképp nekünk, kik keleti faj lévén, más európai népektől oly lényegesen különbözünk, s megyei szerkezetünkben oly institutiót birunk, mely egészen nemzeti geniusunkból fejlődött, s máshol is — minek példája Amerika — a legnagyobb eredményekhez vezetett. Ily okoskodásokkal lépnek fel a haladás barátai minden központosság ellen; mintha bizony az, hogy megyei szerkezetünk alkotmányunknak egykor biztosítéka volt, bizonyíthatná annak célirányosságát a jelen, egészen megváltozott körülmények között. — A középkorban a katona vaspánczéllba öltözött; a földesúr biztosságát magas várában elzárkózva keresé; a pánczél s fellegvár a biztosságnak egykor czélszerű, sőt egyetlen eszközei valának, s miért hagyattak el, miért tartatnék örültnek, ki századunkban e szokások újonnan életbe léptetését indítványozná? Nemde azért, mivel a kor megváltozott s egészen új viszonyokban élünk? — Épen azon oknál fogva tehát, mely, midőn alkotmányunkról szólunk, el nem fogadtatik, noha senki nem tagadhatja, hogy alkotmányos szempontból azon kor között, melyben csak a régi kiváltság fentartását tűztük ki célul, s a jelen között, mikor minden tekintetben haladni akarunk, nincs semmi hasonlat.

Az Istenért! ne csináljunk kísérleteket! — Igen, de hát ha jelen megyei szerkezetünkben oly institutióhoz ragaszkodunk, mely a haladással össze nem fér: nem kísérlet-e ez is? S pedig annyival veszélyesebb, mivel ennek eredményére nézve más országok példája előttünk nem áll. A megyei szerkezet barátai tagadják ezt s Anglia, főképp Amerika példáira szeretnek hivatkozni, hol a municipális szerkezet üdvös eredményekhez vezet.

E hivatkozások látszó helyessége csak abban fekszik, hogy megyei rendszerünk municipális szerkezetnek nevezetik, mi, a mint megmutattam, csak a fogalmak óriási összezavarása mellett történhetett; s ki akár Anglia, akár Amerika politikai életét csak felületesen ismeri is, meggyőződhetik, hogy megyei szerkezetünkhöz hasonló szörnyeteg-institutió ez országok egyikében sem létezik; sőt épen ez országok példája mutatja a központosítás szükségseit.

Mik Angliában az utolsó időben történtek, újabb emlékezetben vannak, hogysem azokról hosszasan kellene szólnom; ha Anglia kifejlődését az utolsó időben tekintjük, ez alkotmányos népek elsejét s legjónabbikát lépésről-lépésre látjuk haladni a közigazgatási központosítás felé. — Mi a központosítást Amerikában illeti, e tárgyról Tocqueville híres munkájában így szól: »Az Egyesült-statusokban a gouvernementalis központosítás a legnagyobb mértékben létezik. Könnyű volna megmutatni, hogy a nemzeti hatalom ott inkább központosított, mint Európa monarchiájának bármelyikében. Nemcsak hogy minden statusban csak egy testület létezik, mely törvényeket alkothat, de még a megyék vagy grófságok számos gyülekezeteinek összehívása is elkerültetett, nehogy ily számos gyülekezet felhíva érezze magát, kilépve tisztán igazgatási köréből, a kormány akadályozására. Amerikában minden egyes status törvényhozása előtt nincs semmi, mi annak ellentállhatna, hatáskörének egyedüli határa — tulajdon akarata.«

Igen; de nem vagyunk-e mi a kelet népe, Európa s Amerika minden népfajától egészen különböző, mely institutióiban amazokat már nemzetigéniusánál fogva sem követheti? Rendes dolog, mindenben, mit magunk körül látunk, követni akarjuk a nyugotot; nekünk ugyanazon szabadság s egyenlőség kell, mi hasonló sajtószabadságot, hasonló ipart és kereskedést, hasonló közlekedési eszközöket kívánunk; törvényszékeinknél be akarjuk hozni az eskütszékeket, törvényhozásunkban a népképviseletet; ha valaki azt állítaná, hogy mindezen dolgok, mint a nyugoti művelődés eredményei, nemzeti géniusunkkal össze nem férnek, sértve éreznők magunkat; csak ha azon eszközökre figyelmeztetünk, melyek

által más népek kifejlődésök ezen fokára értek: akkor jut eszünkbe keleti származásunk, akkor állunk elő nagy okunkkal, hogy megyei szerkezetünkkel fel nem hagyhatunk, s pedig azért nem, mert keleti géniusunkból fejlődött. Mintha bizony egész alkotmányunkban csak a legkisebb részlet volna, melyet nem nyugoti szomszédinktól vettünk át?! Ha a külföld utánzása nevetéses, miért nem jutott ez akkor eszünkbe, midőn eltökélve magunkat a haladásra, minden egyes indítványnál a külföld példáját tüztük ki magunknak? Én legalább az eredetiség igen furesa nemét látom abban, ha valaki ugyanazon cél felé törekedve, mint mások, az által akarja kitüntetni magát, hogy e cél elérésére a járt út helyett egy még meg nem kísértett, sőt minden valószínűség szerint járhatatlan ösvényt választ magának.

Mindezek világosabbak, hogysen most, miután a sajtó hosszabb ideig jelen szerkezeteink hiányainak leleplezésén működik, még sokan lennének, kik megyei szerkezetünkről az előbb szokásban volt magasztaló dithyrambusokban szólnának, vagy a központosítást általán véve elleneznék. A törvényhatósági rendszer józan baráti e rendszert helyesen csak addig kívánhatják fentartani, míg jobb rendszer által fölöslegessé tétetik; de azért azoknak eljárása, kik hazánkban a központosítás mellett nyilatkoznak, nem kevésbé hibás. Minek szólni törvényhozási központosításról s parlamenti kormányról már most, hol e célok elérése még oly távol fekszik? Minek gyengíteni megyei szerkezetünket hibáinak kiemelése által, mielőtt más alkotmányos garantiákra szert nem tehetünk? Tökéletesítsük megyei szerkezetünket, s ezen úton igyekezzünk azon javításokat életbe léptetni, melyek kifejlődésünk jelen fokán szükségesekké váltak. Így szól politikai elleneink nagyobb része a jelen pillanatban. Nézeteik szerint jelen szerkezetünk hibáinak kiemelése s a központosítás magasztalása veszélybe hozza alkotmányunkat, mi annyival megbocsáthatlanabb bűn, miután a politikai vitatkozást e térre átvinni szükséges nem vala, s minden célba vett haladás kivihető, habár soha a centralisatio utált neve nem említettik is.

Mi e vádak elsőjét illeti: ugyan lehet-e valaki, ki őszintén hinné, hogy a megyei szerkezet vagy akármily institutió, ha egyébiránt jó s czélszerű, népszerűtlenné tétethetik csak az által, hogy hibái kiemeltetnek; s ki, ha megyei rendszerünk népszerűtlenné vált, azt komolyan néhány magányosan álló író egyszerű okoskodásainak tulajdonítaná, főkép miután ezen egyének működésének a közvélemény minden előitélete ellene szegült s hideg okoskodásaikra a szenvedélyesség minden fegyvereivel feleltetett.

Az *Erdélyi Hiradó*ban, hol e vád a központosítók tanai ellen először felhozott, Kovács Lajos cikkelyét azon megye állapotának leírásával kezdé meg, melyben a közdolgok vezetésében egykor maga is nagy részt vett. »Láttam gyűlést fegyveres erő által szétveretni — úgymond; — voltam conferentiában, hol egyhangúlag kimondaték, hogy az az napi gyűlésen életem forog veszélyben. Voltam gyűlésen, hol házunk szétromboltaték, s csak egy jó emberünk örködése s kora híradása menté meg életünket. Voltam számos gyűlésen, midőn a féket bontott tömeg vad dulongásai előtt reményt veszelve némult el az intelligentia, s decretálták nem azt, mire felhíva voltak, sem nem azt, mit vezetőik akartak, de épen mi eszökbe jutott. Láttam gyűlések helyén borzasztó csatát, sokszoros halált s százakra menő sebesülteket. Láttam, miként merült el minden más tekintet a legparányibb tárgy vitatásánál, egyedül a pártok ereje mérközék a tusában. Láttam száz ellenszegülést a megyétől világos törvény ellen; száz feltámadást egyesektől a megye ellen. Hallottam mondani: »Mi a megye? én vagyok holnap, ha tetszik!« Szóval: anarchiát, minőt csak Magyarhon ismert ily alakban.« — S midőn a megyei rendszer pártolói ez annyira magasztalt institutióról magok is így szólnak; midőn a választási kicsapongások utolsó országgyűlésünkön szóba kerülván, mind a két tábla termei csak megyei szerkezetünk visszaéléseitől hangoztak vissza, oly visszaélésektől, melyeket már a királyi előadások is türhetleneknek neveznek, akkor a megyerendszer népszerűtlenítése csak a központosítás barátainak tulajdoníttatik! A megyerendszer azon buzgó barátai, kik a mint egyik- vagy másiktól jobban fizet-

tettek, a haladás mellett vagy vele szemközt ellentétben, meggyőződésüket ólmos botokkal vívák ki, kik a legfontosabb ügyet a legparányibb pártérdekeknek feláldozták, kik a megyét oda vezették, hogy világos törvényeknek ellenszegüljön: mindazok nem tettek semmit a megyerendszer népszerűtlenségére, s minden ellenszenv oka egyedül azokban fekszik, kik nem tettel, de szóval figyelmezteték a hazát e szerkezet hiányaira? Valóban, ha a tárgy nem volna oly szomorúan komoly, jó ízűt nevezhetnék e vád fölött.

Vagy talán azért nem kellene még most központosításról s kormányi felelősségről szólni, mivel ez által a haladó párt soraiban szakadás idézhető el? Hogy a *Pesti Hírlap*nak, midőn az a központosítás mellett nyilatkozott, hatása ez vala, az tagadhatatlan; s miért tegyük ki magunkat a veszélynek, melyekhez ily szakadások vezethetnek, midőn a cél, melyet magunknak kitűztünk, másképp is elérhetjük, elérhetjük a nélkül, hogy a központosítás elvül kimondása által ellenszenvet ébresztetnének.

Ez egész okoskodás helyessége attól függ, mennyiben való azon állítás, hogy kitűzött céljainkat elérhetjük a nélkül is, hogy a központosítás elvül kitűzetnék; s e tekintetben én egészen ellenkező véleményen vagyok, meg levén győződve, miként igen sok, a kor igényeiből és szükségéből fejlődött javítás csak annyiban lehetséges, mennyiben a hazánkban jelenleg divatozó törvényhatósági rendszertől eltérünk. Mennyire osztják e nézetemet mások is, az iránt a mult országgyűlésre hivatkozom, hol mindazon tárgyakban, melyekre nézve nagyobb szerű újítások történtek, a jelen törvényhatósági rendszer mellőzésével a törvényhozási központosítás rendszere fogadtatott el törvényhozóink által. Így az országos pénztárra nézve, melynek kezelése egy, a felség által kinevezett s az összes rendeknek felelős tisztviselőre bízott; így a börtönök elrendezése iránt készült munkálatban, hol a főigazgatás egy a helytartótanácsához tartozó s az országgyűlésnek felelős külön osztályra bízott.

De nem bizonyítja-e ez legvilágosabban, hogy a központosítási elv kimondása nélkül is mindazon ered-

ményekhez juthatunk, melyeket czélul kitűztünk? Im, utolsó országgyűlésünk elvben a megyei szerkezet épen tartását s kifejtését hirdeté főczéljaként, s a hol szükséges vala, mégis oly indítványok mellett nyilatkozott, melyek a központosítás elvének kifolyásai — így szólnak ismét elleneink. — Én utolsó törvényhozásunk ezen eljárásában elveim legszebb igazolását látám. A központosítás nem tüzetett ki elvül, sőt az összes törvényhozás ünnepélyesen ellentmondott volna, ha valaki által azzal vádoltaték, hogy ezt választá munkálkodása vezérfonalául, s mégis legfontosabb határozataiban ezen elvet alkalmazza; nem akarva, de mintegy ösztönszerűleg cselekszik a törvényhozás így; s mit bizonyít ez annál egyebet, mint hogy a központosítás elvének elfogadását a dolgok természete teszi szükségessé? De vajon jó s czélszerű-e, hogy törvényhozásunk a nélkül, hogy egy bizonyos elvet kijelölne, mintegy öntudatlanul járjon el fontos kötelességeiben? Én azt hiszem, hogy nem; s ki az utolsó országgyűlés munkálkodásait figyelemmel követé, alig lehet más véleményben.

Alig van nagyobb szerű tárgy, mely a mult országgyűlés alatt fölvetetett, hol törvényhozóink a központosítást meg nem kísértették volna. De mit tapasztalunk? A városok statutarius jogára nézve az indítványoztatik, hogy a városi statutumok a helytartó tanácsnak fölterjesztvén, ez legyen ebbeli eljárására nézve a törvényhozásnak felelős. A börtönrendszernél a középponti hatalom a helytartótanács egy külön alkotandó osztályára bízatik, s ez tétetik felelőssé; az országos pénztárra nézve végre azon rendszerhez folyamodánk, mely szerint a kezelés és felelősség egy, a kormány által kinevezett egyes személyben központosítottatik. De e bizonytalanság, melyet a törvényhozás lépéseiben észreveszünk, ez ingadozás a testületi és egyéni kormány, testületi és egyéni felelősség között, nem annak következménye-e, mivel az elv, melyet a törvényhozás követett, kitűzve nem volt? S hány tárgy van, melyre nézve törvényhozásunk épen ellenkező irányban haladott! Az utolsó országgyűlésen sok indítvány került fel, mely a megyei rendszer legbuzgóbb hívei által is pártoltatott; ilyenek: a követi verificatiónak országgyűlésen való tárgyalása; az éven-

kénti országgyűlés; a házi adó maximumának országgyűlésileg való meghatározása; — mindezeket maga a megyei rendszer érdeke kívánja; — de miért hozott fel hát mégis a megyék ugynevezett autonómiaja ez indítványok ellen? Miért buktattattak meg azok épen azon ürügy alatt, hogy általok a municipális szabadság veszélyeztetik? Felfogásom szerint ennek oka csak abban fekszik, mivel ez indítványok nem a megyerendszer kifolyásai, s így miután újabb időben hazánk lehető kifejlődése tisztán a megyei rendszertől váratott, miután folyvást a központosítás veszélyeivel ijesztettünk, nem lehetett föltenni, hogy oly indítványok találjanak többséget, melyek egyenesen ennek részint következményei, részint előkészületei.

Ha megyei rendszerünk leghőbb barátainak, a mint mondatott, ez indítványok elfogadását forrón kell vala óhajtaniok, a megyerendszer hó barátinak egyszersmind át kelle látniok azt is, hogy a központosítás ellen zajogva, ez óhajtás teljesülni nem fog, s hogy mindezen üdvös intézkedések csak azon meggyőződésnek lehetnek következményei, miként megyei rendszerünk egymaga honunk kifejlődésére nem elégséges, s azért oly eszközökről is kell gondoskodni, melyek által bizonyos központosítás eszközöltetik, s ez az, miért én szükségesnek tartom, hogy az elv, melyet a haladó műveltség reánk kényszerít, minden ellene mutatkozó ellenszenv daczára is végre bevallassék. Csak így szabadulhatunk azon szinte nevetséges helyzetből, melybe egyrésről megyei szerkezetünk, a másikról az által jutottunk, hogy e szerkezettel egyenes ellentétben álló újítások mellett nyilatkozunk. E nyilatkozatok aztán hasonló körülmények közt körülbelől ily értelemben hangzanak: „Honfitársaink! Megyei szerkezetünknel nincs a föld kerektségén tökéletesebb; terjeszszük azt minél inkább, tőrjünk inkább akármit, semmint ennek hatásköre megszoríttassék, — s azért a követi verificatiót s a házi adó maximumának meghatározását, mi eddig a megye által gyakoroltatott, bizzuk a törvényhozásra, a statutarius jognak szabjunk korlátokat. Honfitársaink! Mindig ellenszenvet mutattatok minden központosítás ellen, s ez igen szép s dicséretre méltó tőletek; maradjatok

meg ellenszenvetek mellett s őrizkedjeteK, a mennyire csak lehet, minden központosítástól; a közlekedési eszközök iránt azonban határozzon az országgyűlés, azok elkészítését pedig bizzuk egy, a kormány által kinevezett, s a törvényhozásnak felelős egyénre, kinek minden egyes megye engedelmeskedni tartozik.“ Meglehet, hogy egyes indítványok ellen, ha azok ily formában adatnak elő, kevesebb ellenszenv támasztatik; de bizonyos az is, hogy fontos kérdéseknek idegen felírás alatti átcsempészése a törvényhozás méltóságához nem illik, s hogy ezen eljárás nemcsak megyei rendszerünket, sőt egész alkotmányunkat veszélyeztetheti.

Mi, kik a megyerendszer hiányai iránt nyíltan szólnunk, azzal vádoltatunk, hogy alkotmányunkat biztosítékaitól akarjuk megfosztani. De hát önök, kik az alkotmány egyedül lehető biztosítékát megyei rendszerünkben keresik, ugyan mit cselekszenek? Meg akarják tartani, sőt erősíteni megyei szerkezetünket, nemde? Mi nem kételkedünk szándékuk tisztaságán; de lássuk egyszer a módokat, melyeket önök e cél elérésére választának.

Magyarország nagy átalakulás korában él; a közéletnek alig van ága, melyben változások szükségessékké nem váltak volna; nézzünk végig az indítványokon, melyek önök által tétettek, s fontoljuk meg röviden, nem azoknak helyességét, mert hisz azon mi nem kétkedünk, de azt, mennyiben egyeznek meg az önök által vallott czállal, hogy megyei szerkezetünk szűkebb korlátok közé ne szoríttassék.

Mindenek előtt a népképviselő kérdésé tűnik szemünkbe, melyet a haladási párt egyik főkérdéseül tűze ki.

A népképviselő, mint föntebb láttuk, a megyerendszer tetemes megváltoztatása nélkül nem létesíthető; sőt, ha mindazok, mik ott mondattak, el nem fogadtatnának is, tagadni nem fogja senki, hogy a népképviselő legalább azt igényli, hogy a megyei gyűlésekben csak szabadon választott képviselők vehessenek részt, azaz hogy ős népgyűlésekből, mely név egykor annyira tetszett, képviselői gyűlésekké változtattassanak által.

A népképviselő eszméje, azon gyakorlattal, mely

jelenleg nálunk létezik, mely szerint nem a polgárok bizonyos száma, hanem csak egyes törvényhatóságok küldenek a törvényhozásba követeket, nem igen fér össze; azonban mégis képzelhető, hogy valamint Angliában a választói jog egy bizonyos census mellett mindenkire egyenlően kiterjed, azonban egyes városok választói tetemesen kisebb számmal levén, mégis ép annyi követet küldenek, mint más sokkal nagyobbak: úgy nálunk az egyes törvényhatóságok között a törvényhozási befolyásukra nézve létező arány megtartatnék. Mondom, a népképviselőt ily módon alkalmazása lehetséges; azonban ha a haladó pártnak a múlt országgyűlésen felállított programját tekintjük, alig gondolható, hogy ez szándékában vala.

Csak a városi szavazatok elrendezése forgott kérdésben, s az alsó tábla többségének határozata az vala, hogy az egyes városok befolyása lakosaik száma szerint határozottassék meg, s hogy nem mindeniknek egyenlő, hanem a legnagyobbaknak tizenhatszor nagyobb nyomtékú szavazat adassék, mint egyes, választói kerületekben egyesítendő kisebb városoknak. Ez által, mint mindenki látja, a haladó párt a törvényhatósági képviselőt elvét elhagyva, a valóságos képviselői rendszer mellett nyilatkozott; s előbb-utóbb ugyanez elvet lesz kénytelen követni megyeinkre nézve is. Ha Pest városának tizszer nagyobb törvényhozási befolyás adatik, mint Rusztnak, semmi józan ok nincs, miért ne adassék Pest vármegyének több befolyás, mint Esztergomnak; s hová lesz jelen megyei szerkezetünk, ha ezen elv egyszer a megyékre alkalmaztatott?

Törvényhozásunk átlátta, hogy minden reform, mely csak közjogi kérdésekkel foglalkozik, örökké meddő marad, s azért oly tárgyakra is kiterjeszté figyelmét, melyek közelebbről az egyes polgárok személyes viszonyait illetik.

Büntető törvénykönyvünk javítása volt az első, mi e tekintetben munkásságukat kíváná. S mi volt e tekintetben az ellenzék programja?

A perbe fogás — mely most nemesekre nézve a közgyűlést illeti — perbe fogó esküdtszékre (grand juryra) bízott.

Az ítélet hozása — mely most a megye által választott vagy a főispán által kinevezett bírákat illeti — esküdtszékre, azaz oly bíróságokra bízott, mely a megye választásától független.

Az ítélet végrehajtása — mely most egészen a megye önkényétől függ — az országgyűlés által kidolgozandó tömlöczrendszer által vala meghatározandó, s egy különös helytartótanácsi osztály alakítása indítványoztatott, mely csak a törvényhozásnak felelvén, a tömlöczrendszer pontos megtartására felvigyázni s az egyes megyéket arra kényszeríteni tartozzék.

Ki nem emlékszik a közmunkák- s közlekedési eszközökre nézve épen a haladó párt által tett azon indítványra, miszerint minden közlekedési eszköz építése iránt az elhatározás a törvényhozásra, a végrehajtás egy, a felség által kinevezett s csak az országgyűlésnek felelős egyénre bízassék.

Csak a főbket említém; de nem hallgathatom el azon lelkesedést, melylyel a szabad-községek fontos ügye az ellenzék által felkaroltatott; s bizonyosan nem ezt illeti a vád, ha nagyobb községeink, melyek magokat az úri hatalom alól kiválták, még jelenleg is minden saját hatóság nélkül vannak.

Ezek valának az ellenzék programjának főpontjai. Föltenni, hogy azok, kik ez ügyek mellett felszólaltak, azoknak létrehozását nem kívánták, a legnagyobb balgatság vagy rossz lélek volna mindenki részéről.

Tegyük fel, hogy ez óhajtás sikerül, s az ellenzék programja elfogadtatik, — mily hatást gyakorland ez az annyiaktól megtartatni kívánt megyei rendszerre?

Megyegyűléseink a népképviselő elvének elfogadása által ős népgyűlésekből képviselői gyűléssé változtak; az utasításadási jognak gyakorlata vagy lehetetlenné vált, vagy az országgyűlési követek kétfokú választását teszi szükségessé.

A büntető perbe fogásnak joga a megyei gyűléstől elvétetett.

A büntető bíraskodás legfontosabb része a megyétől egészen független esküdtszékekre bízott.

Magok a tömlöczök mikénti elrendezése s tartása már nem a törvényhatóság teendői közé tartozik.

A közmunkák használata s közlekedési eszközök elrendezése iránt a megye hatalma megszűnt s valószínű központosítás hozatott be.

Minden község, mely magát megváltja s így a községi rendszer gyakorlatába jő, a megye hatáskörét szűkebbre szorítja.

S most kérdem olvasóimat: volt-e valaha nagyobb önámítás, mint midőn azok, kik felszólaltak ezen indítványok mellett, melyeknek mindenike a megyerendszer tetemes megszorításához vezet, kik évekig küzködnek, hogy azokat életbe léptessék, kik az egyesülési jogban a szabadság egyik legfőbb jótéteményét tisztelik s minden közcélú egyesületben részt vesznek, noha minden nagyobb egyesület azon közeletnek, mely előbb kizárólag a megyében működött, egy részét fölemészté; ha, mondom, azok, kik ezt teszik, egyszersmind a jelen megyei szerkezet legbuzgóbb barátainak nevezik magokat; kérdem, élt-e valaha ember nagyobb csalódásban azoknál, kik újabb időben alig tettek indítványt, mely nem a jelen megyei rendszer megszorításához vezetne, s mégis oly határozottan szólalnak fel azok ellen, kik e rendszer megváltoztatásának szükségét kimondani merészelék? Volt-e nagyobb következetlenség — bocsánatot e szóért — mint azoké, kik a védegyelet s iparegyesület elrendezésében is minden módon központosítás után törekedtek, s midőn ez elv alkalmazása a haza közdolgaira nézve követeltetik, azt károsnak és veszélyesnek hirdetik, mintha nem volna egy nagy védegyelet alkotmányunk is, mely által szabadságunkat őrizzük, mintha az egész haza nem volna egy óriási iparegyesület, melyben millió polgár, mindenik saját körében, a haza felvirágzásán dolgozik?

De mi ezen eljárás következménye? Megyei szerkezetünk, miként azt most gyakorlatban látjuk, nem fér meg a haladással. Ennélfogva szükségkép számos oly indítvány tétetik, melyeknek elfogadása által a megyék hatásköre megszoríttatik. Már ha azon meggyőződésből indulunk ki, miként megyerendszerünk indítványaink elfogadása által gyengíttetik, s alkotmányunk biztosítéka maradhat, reformjaink eredménye csak az lehet, hogy egy részről alkotmányunkat jelen

biztosítékaitól megfosztva, semmiről, mi által e hiány pótoltatnék, nem gondoskodunk, s így alkotmányunk valóban minden biztosíték nélkül fog maradni.

Ne ámítsuk magunkat, a törvényhatósági rendszernek, melynek alkotmányunk fentartását köszönhetjük, szintén megvannak külön veszélyei. Valamint a szerfölötti központosítás minden egyes erő elnyomásához, úgy a törvényhatósági rendszer, ha természetes kifejlődésében nem akadályoztatik, a nemzeti egység feloszlásához vezethet, minek jelenleg a szerencsétlen Schweitzban példáját látjuk. Kik ezen kételkednek, nézzék Erdélyt, s mondják, e honnak három nemzetre való felosztása erőssé tette-e a hazát? Nézzenek vissza Erdély történeteibe s mondják: ezen elkülönzés nem hasonló viszonyokból vette-e eredetét, mint melyeket helyhatóságainkban látunk? Nem kell-e félnünk, hogy mi Erdélyben történt, mit Horvátországnál minmagunk tapasztalunk, tovább terjedve, egyes törvényhatóságainkat is mindinkább elválasztandja egymástól, míg minden egyes megye külön tervezve közmunkáit, statutarius hatalmánál fogva külön kis törvényeket alkot kis körének, s hazánk, mint Schweitz jelenleg, az egységnek még külszínét is alig fogja fentartani.

Tekintsenek vissza elleneink az utolsó országgyűlés tanácskozásaira, s mondják, azon ország, melynek törvényhozói, utasításaiknál fogva, vagy valóságos többséggel, vagy legalább igen nagy kisebbséggel kimondák, hogy a követek verificatiójának kérdése nem a törvényhozó test teendőihez tartozik, s az országgyűlésnek évenkénti összehívása nem kívánatos, hogy a törvényhozás az egyes törvényhatóságok házi adójának maximumát nem határozhatja meg, mondjuk, azon ország, hol mindezek a törvényhozás körében többségek vagy majdnem velök felérő kisebbségek által kimondattak, mindig azon motivációval, mert ha ezen indítványok elfogadtatnának, helyhatósági szerkezetünk csorbát szenvedne: nem jutott-e azon állapotba, hol minden becsületes embernek kötelességévé válik figyelmetessé tenni honfitársait a fenyegető bajra, habár tudná, hogy ez által népszerűségét veszti el, melyet, ki becsületesen szerezte, bizonyára magasra tart, de nem annyira, hogy

érte gyáván meggyőződését tagadná el. — Szakadást okoztunk a pártban. Igen, de minden lépés, melyet akár nemzet, akár az összes emberi nem az igazság ösvényén tett, nem okozott-e szintén szakadásokat? Hol volnánk, ha senki, meggyőződését követve, pártjától elválni nem merészlene, ha senki nem érzene, hogy a polgári életben magasabb kötelességek is vannak, mint melyekkel valaki pártja iránt tartozik.

És ugyan, ha azon irányt tekintjük, melyet a közvélemény már is vesz, nem valószínű-e, hogy nézeteim, bármi népszerűtlenek, midőn azokat néhány barátommal először kimondám, végre a többség által el fognak fogadtatni? A központosítás ellenei kétfelé oszlanak.

Első sorban állanak azok, kik conservativ nevezet alatt minden haladásnak, legalább annak, mely a szabadság érdekében czéloztatik, ellene mondanak.

Velök többnyire ellentétben, de a mennyiben ellenünk lépnek fel, egy értelemben azok állanak, kik a megyei szerkezetet az ellenzék leghatalmasabb eszközének tartják.

Mi már conservativ elleneinket illeti, önámítás volna hinni, hogy e párt, míg létezik, alapelvünkre nézve velünk valaha megegyezhetnék. Ha azok, kik a szabadságnak lényege helyett csak formáit akarják megtartani, törvényhozási központosítás és parlamenti kormány ellen nyilatkoznak, czéluk kivívására nézve igen jó téren állanak, s eljárásuk teljesen okszerűnek nevezhető. Nézzünk végig a conservativ párt tudományos tekintélyein; alig van közöttök, ki nem a megyei vagy tartományi szerkezet mellett szólalna fel, a status-tudományok nagy restauratora, X. Károly ministerével e tekintetben tökéletesen egyet ért, s nincs közöttük, ki, ha már alkotmánynak lenni kell, a provincialis rendszert a törvényhozási központosításnál sokkal czélszerűbbnek nem hirdetné. S igen helyesen. Alkotmányos élet ellenzék nélkül alig képzelhető. Ha már az alkotmányos élet az egyes tartományok vagy megyék körébe szorítatik, a kormány, mely minden egyes tartományban képviselője által egész hatalmával lép föl, mindig csak az egyes tartomány vagy megye ellenzékével áll szemközt. Ily viszonyok alatt a kormány egész hatalma mindig csak az ellenzék egy kis részével kénytelen

küzdeni, mi által hatalmas szükségkép tetemesen növeltetik. A mi tehát conservatív elleneinket illeti, nem is remélhetjük, hogy a helyzet, melyet főelvünk irányában elfoglaltak, valaha változni fog.

Egészen máskép áll a dolog, ha figyelmünket azokra fordítjuk, kik, mint a haladás buzgó barátai, majdnem minden egyes kérdés iránt velünk tökéletesen egyetértenek, s csak alapelvünk elfogadásától vonakodnak. Való, naponként történnek e párt legkitünőbb egyénei által felszólalások a központosítás ellen; megyei szervezetünk magasztaltatik, azzal vádoltatunk, hogy midőn a nemzet ezen palladiumát megtámadjuk, az egész hazát veszélybe hozzuk; de nem tétetnek-e ugyanakkor, ugyanazok által, kik ellenünk ekkép felszólalának, oly indítványok, melyek, mint mindenki láthatja, egyenesen a megyerendszer tetemes korlátozásához s alapelvünk következményei elfogadásához vezetnek? Nem történnek-e országgyűlésről-országgyűlésre lelkes felszólalások épen e párt részéről a felelősség mellett, noha ki a status-tudományokban nem egészen járatlan, első tekintetre láthatja, miként ez központosítás nélkül képtelenség, s miként az, ki a felelősség mellett felszólalt, már azon pillanatban megyerendszerünk fentartása ellen szavazott, s más szavakkal ugyanazt moddó, mit mi, hogy t. i. a megyerendszer pótlék gyanánt csak addig tartandó fenn, meddig más, hathatósbab biztosítékokkal nem cserél-tethetik fel. — A dolgok ezen állásában valóban nem felette nagy optimismus szükséges, hogy azon reményünket fejezzük ki, miként azok, kik e hazában a haladás zászlói alatt állanak, velünk, s pedig nem sokára alap-
elvünkre nézve is kezét fognak fogni; hisz e remény nem más, mint azt reményleni, hogy kik indítványainkban megegyeznek, egész munkásságunk alapelvét végre el fogják ismerni, s miután a fogalmat elfogadták, a szótól, melyben az mondatik, nem fognak többé irtózni.

Hazánk most létező ellenzékét elveink elfogadásától csak az tartóztathatná vissza, ha csakugyan bebizonyítatnék, miként a kormányi felelősség, mely minden központosítás első feltétele, hazánkban, jelen viszonyaink között legalább, kivihetetlen. Fordítsuk tehát most figyelmünket e tárgyra.

II. FEJEZET.

A felelősségről s annak akadályairól.

Azon kérdés eldöntésére: kivihető-e a kormányi felelősség, talán nem minden fontosság nélküli, ha megvizsgáljuk, mennyiben törvényesek ebbeli követeléseink.

Megvallani egy részről, hogy a kormány felelősségét kívánva, csak törvényes jogaink életbeléptetését követeljük, és mégis azt állítani, hogy e kívánatok teljesítése lehetetlen, nem más, mint ha valaki azt állítaná, hogy oly közállományi állapotban élünk, melyben törvényeink teljesítése lehetetlen, s az alkotmány sértése normális állapottá vált. Nézzük tehát mindenek előtt, mennyiben fér össze a felelősség eszméje fennálló törvényeinkkel?

Annak megmutatására, hogy a kormányi felelősség oly institúció, mely alkotmányunk szellemével meg egyezik, nem azt szükséges megmutatnunk, hogy a közigazgatás eldődeink által ugyanazon formákban gyakoroltatott, melyeket napjainkban más alkotmányos nemzeteknél találunk. Azon nemzeteknél is, hol az alkotmány lényegében változásokat nem találunk, a formákban, helyzetek s a különböző műveltségi fok szerint, melyet elfoglalnak, tetemes változásokat találunk, s noha nincs nemzet, mely régi formáihoz annyira ragaszkodnék, mint az angol, mégis könnyű volna megmutatni, miként azon formák, melyek szerint a parlament a kormányt számolásra vonja, aránylag nem régen fejlődtek ki.

ha bebizonyíttatik, miként:

hazánk minden közdolgainak vezetése egykor törvény szerint kizárólag magyar s így törvényhozásunk alatt álló tanácsnokokra bízott;

hogy a legfontosabb tárgyak elhatározása csak ezen tanácsnokok közbenjárásával történhetett;

hogy ezen tanácsnokok a törvényhozás által feleletre vonathatnak, s hogy a törvénytelen ségek büntetése törvény által világosan kimondatott;

vége, hogy nemcsak belviszonyainkban, hanem az ország külviszonyaira nézve is biztosítva van törvényeink által törvényhozásunk befolyása; —

ha, mondom, mindezek törvénykönyvünkben bebizonyíthatók, nem fogja tagadni senki, hogy a felelősség lényege eldődeink által biratott, s hogy oly formákat követelni, melyek által e jog korunkban alkalmazhatóvá válják, jogaink, vagy jobban mondva kötelességeink közé tartozik.

Mi az elsőt illeti, bizonyos, miként egy alkotmányos jogunk sincs annyi törvény által biztosítva, mint az, hogy minden közigazgatási tárgyaink, más országok közdolgaitól különválva, kizárólag magyarok által kezeltessenek. Az 1608. k. e. 5. cím annyiszor ismételtetett különböző formákban, 1647-től kezdve a magyar kincstárnak függetlensége annyiszor tevé törvényhozási tanácskozásunk főtárgyát, hogy erre nézve minden hosszabb bizonyítást szükségtelennek tartottunk. — Eldődeink, kik műveltség s főkép tapasztalás tekintetében annyira mögöttünk álltak, jámborságukban azt gondolák, hogy az ország érdekeit nem biztosíthatják semmi által inkább, mint ha a közdolgok kezelése kizárólag magyarokra bízatik; azonban, úgy látszik, mégis, mindezen optimismus mellett, ők is célirányosnak látták előre gondoskodni azon, majdnem képzelhetlen esetekre, midőn a magyar tanácsnok hazája érdekeit idegen érdekeknek alárendelné. Innen van, hogy miután Ulászló I. decr. 7-ik cikkében kimondatott, miként ő felsége magyar dolgokban csak magyar tanácsnokokkal élhet, — ugyane király VI. decretumának 7-ik cikkében a felelősség megállapíttatik. Hogy pedig ezen biztosíték illusoriussá ne válják, a VII. decretum 2-ik cikkelye, egészen az újabb kor fogalmai szerint, azt rendeli, hogy bizonyos dolgok csak akkor váljanak érvényessé, ha cum consensu et deliberatione consilii ordinati (azaz, a felelősség alatt álló tanácsnokok) közbejöttével történik. S vajon mikor változtak meg ezen törvények, melyekben a kormányi felelősség elve oly világosan mondatik ki, mint azt a XVI. század kezdetén talán semmi más alkotmányos nemzet törvénykönyvében nem találjuk; hol van az időszak, melyben a magyar

nemzet ezen alkotmányosságából folyó jogáról lemondott? Törvénykönyvünk annyiban hasonlít a bibliához, hogy belőle mindenki azt szokta kiolvasni, mit leginkább keres; de mi épen e tárgyat illeti, idézhetnek-e elleneink csak egyetlen törvényt is, melyből ily következtetést vonhatnának?

A közjövendelmeknek nincs ága, nincs tárgya a közigazgatásnak, mely nem törvényhozásunk rendelkezése alá tartozott, s ugyanazért már az 1536-iki 49. t.-cz. az egész ország kormányzásának központosulási helyéül Pozsonyt jelöli ki, s csak azért, mivel Buda akkor még Zápolya kezeiben volt. A törvényhozásnak nemcsak az ország beldolgaira, hanem külviszonyaira, a békekötésekre s hadizenésekre való befolyását is számos törvény biztosítja. Az 1608. k. e. 2-ik czikktól kezdve, hol világosan ezek állnak: *Ne sua majestas sine praescitu et consensu regni in Hungaria vel partibus adnexis ullum vel bellum moveat, vel militem extraneum introducat* — az 1791-iki 65-ik cikkelyig, melyben a nemzetnek a békekötések körüli törvényes befolyása szintén elismertetik, számos törvény szól e jogunk mellett. — S a parlamenti kormány, melyet követünk, nem egyéb oly eszköznél, mely által kétségbe vehetlen jogaink gyakorlata lehetségessé válik? Senki nem tagadja a jogot, mely szerint a magyar azt követeli, hogy saját módja szerint kormányoztassék, de ezen jognak nem szükséges következése e, hogy egyszersmind jogunk legyen magunknak tudomást is szereznii arról, mi módon kormányoztatunk?

Követeléseink törvényessége annyira világos, hogy ezt sokan azok közül sem tagadják, kik a felelősséget kivihetetlennek állítják. Ha egykori törvényeink elévülés által erejüket nem vesztik — így szólnak, — kétségkívül követelhetnénk felelős kormányt. De ki tehet róla: apáink elhanyagolták kötelességeiket. — A német közmondás szerint, a sok fától nem látva az erdőt, midőn számtalan egyes sérelmekre fordíták egész figyelmüket, megfeledkeztek azon legnagyobb, azon óriási sérelemtől, mely abban áll, hogy hazánk különvált alkotmányos kormánynyal nem bír. Most az elhanyagolás nem orvosolható többé; a kormány soha a fele-

lősség elvét elfogadni nem fogja s akármit mondjunk s tegyünk ez elv mellett, hasztalan fáradságunk.

A legkevesebb, mit a birodalmi kormányról feltehetünk, az, hogy józan, s ön érdekeit ismerve, azokat előmozdítani tudja is, akarja is; hogy tehát a fenn előhozott okoskodást helyesnek fogadhassuk el, szükséges volna mindenek előtt bebizonyítani, miként a jelen állapot fentartása a kormánynak érdekében fekszik.

Én nem hiszem, hogy valaki találkozzék e világon, ki e tétel bebizonyítására elég ügyességgel bírna.

Összeköttetésünknel fogva a birodalomnak hazánkban két nagy érdeke van.

Az első, hogy Magyarország jóléte a lehetőségig kifejlődjék.

A második, hogy azon erők, melyek e kifejlődés által támadnak, a birodalom közczéljaira munkások legyenek, s Magyarország egész hatalma minden pillanatban a birodalom s hazánk közös céljainak megközelítésére használtathassék.

Hogy megyei szerkezetünk által a birodalom ezen érdekeinek elseje nem mozdíttatik elő, azt a tapasztalás s maga a dolgok természete is világosan mutatja.

Hogy hazánk minden tekintetbeni kifejlődését várhassuk, szükséges, miszerint alkotmányunk ne csak egy pár százezerre terjessze áldásait, hanem — mint gróf Széchenyi oly szépen mondá — hogy alkotmányunk sánczai közé e nép minden osztályai felvétessenek. Megmutattuk már, hogy ez jelen megyei szerkezetünk fentartása mellett lehetetlen.

Az anyagi érdekek kifejlődése lehetetlen, ha a bírói hivatal úgy nem rendeztetik el, hogy az függetlenség által a közbizodalmat nemcsak megérdemelje, de bírja is. — Miként fogjuk ezt elérni, ha a bírói hivatal három évről három évre új választás alá esik, s kizárólag nemes választók által töltetik be?

Gyáripár nem fog meghonosodni ott, hol nemcsak a legvagyonosabb osztály minden adótól ment, de még a nem-kiváltságosakra nézve is, a mint egy vagy más megyében laknak, a legnagyobb egyformátlanság van adó tekintetében, miután minden megye szabad önkénye szerint határozza meg adóztatási kulcsát, s ez

eljárásban — mint a tapasztalás mutatja — egyes osztályokat igazságtalanul túlterhelhet.

Kereskedést akarunk? Teremtsünk elő jó s olcsó közlekedési eszközöket; de ismét hogyan, ha a főbb közlekedési eszközök készítését s fentartását nem vesszük ki az egyes megyék kezeiből?

Szóval: rend kell; mert rend nélkül nem lehetséges kifejlődésünk; — de miként legyen rend, hol a tisztviselők, kikre annak fentartása bízott, csak nagy tömegek felvigyázata alatt állanak?

Ha megyénk teendőit mindezen egyes tárgyakra nézve megszorítjuk, annyira meggyengítették a szerkezet, hogy az alkotmányunk biztosítéka többé nem lehet, s ép azért az alkotmányosság minden barátjai, míg az alkotmánynak új biztosítékok nem szerezettek, soha ily megszorításokba belé nem egyezhetnek. Ha pedig megyei szerkezetünket mindezekre nézve régi állapotában hagyjuk, mi által válik kifejlődésünk inkább lehetőségessé, mint az eddig volt? — Igen, mint eddig volt. — Önök, kik, mint mondják, a tényeknél okosabbak lenni nem tudnak, s az érdekek politikáját meddő conjecturák felszámításainak áldozatul adni nem akarják, ugyan mondják meg: az önök által annyira magasztalt megerendszer eszközölte-e hazánk kifejlődését? — Mondani fogják, hogy az csak azért nem történt, mivel a megyék jogaikkal nem éltek a legnagyobb józansággal; de ugyan ki biztosít, hogy ezerekre menő, nagy részben műveltség nélküli s elcsábítható tömegek ezentúl e jogaikkal a legnagyobb józansággal fognak élni? Vagy talán azon kedves szójárással fognak előlépni, hogy a megyei rendszer csak azért nem működik üdvösen, mert mi, az ellenzék, mi, a haladó párt, azt megrontjuk? — De mindig többségben voltunk-e mi? Nincsenek-e megyék, hol a dolgok vezetése egészen önök kezeiben van? S miért látjuk ugyanazon eredményeket most, mint egy tized előtt, egy helyen mint a másikon? S önök tőlünk azt kívánják, hogy azon rendszerhez, mely alatt az ország kifejlődése mindeddig nem sikerült, mely ellen e szerint minden tény szól, bizodalunk legyen, főkép miután annak hibáiról elméletileg ép úgy meg vagyunk győződve, mint ha a tapasztalást

tekintjük. Ha tehát áll, hogy Magyarország minden tekintetbeni kifejlődése az összes birodalomnak egyik legfőbb érdeke, meg fogja vallani mindenki, miként jelen rendszerünk fentartása, mely mellett e kifejlődés lehetetlen, a birodalomnak érdekében nincs.

A birodalom második érdeke, mint mondtam, az, hogy a birodalom minden pillanatban számolhasson hazánk egész erejének közremunkálására. És ugyan teheti-e ezt a jelen pillanatban? — Ezen organisált szétदारaboltság, ezen rendszeresített rendetlenség mellett, melyet alkotmányunknak nevezünk, a magyar egyesülhet-e egész erejével bármily zászló körül? Segíthet-e bárkit hatalmának egész súlyával? Hogy hazánktól ezt remélhessük, arra mindenkéül előttr szükséges volna, hogy a közigazgatás főbb ágai ugyanazon kezekben összpontosuljanak; hogy az országosnak nevezett törvényhozás csakugyan az egész ország érdekeit képviselje; hogy a mit végrehajtó hatalomnak nevezünk, a végrehajtásban ne legyen kénytelen száz részletes ellentállással küzdeni. S mind ezen kellékek nem férnek össze megyei szerkezetünkkel.

S hol keressük azon bizodalmatlanság okát, mely nálunk a nemzet s kormánya között mindig létezik s létezni fog bármily személyekből alakíttassék a kormány össze? Nem egyes személyek iránti ellenszenvnek, hanem egyenesen alkotmányos szerkezetünknek kifolyása az, eredménye annak, hogy alkotmányunk biztosítéka egy természete szerint administratív institutióba helyeztetik, mi, meggyőződésem szerint, nem józanabb, mint ha valaki a szántóvetőnek tanácsul adná, hogy lehető megtámadások ellen ekevasával fegyverkezzék fel. A vas jó fegyver lehet, csak hogy ha annak használtatik, szántásra nem alkalmazható. A szántás az egyes gazdának nem szükségesebb, mint népeknek a jó administratió; ha ennek eszközei védelmi fegyverré fordíttatnak, ne bámulja senki, hogy eredeti céljukra nem használhatók.

Nem azért írok, hogy a kormány ellen sokaknál már úgy is létező ellenszenvet még inkább neveljem; de ha jelen szomorú állásunkat, mely a megyei szerkezet hibás alkalmazásából következik, figyelemmel tekintjük, ki tagadhatja, miként az egyedül azon ferde állás

következménye, melyet a kormány a nemzet irányában elfoglalt.

Alkotmányos nemzetnek neveztetünk; s miután kormányunk nem felelős, miután mindég és mindenki által arra intetünk, hogy alkotmányunknak megyei rendszerünkön kívül nincs egyéb biztosítéka: bámulhatni-e, hogy elhanyagolva minden közigazgatási tekintet, megyei szerkezetünket mindenek előtt csak alkotmányos biztosítékul tekintjük? Vagy kívánhatja-e valaki tőlünk, hogy minden jogunkról lemondva, eldobva alkotmányunk biztosítékait, egész létünket oly hatalom kezébe adjuk, mely törvényhozásunk többségétől független s Istenen kívül senkinek nem számol?

Vannak s pedig számosan, kik a megyékben létező rendetlenséget nagy részben a magyar kormány elnézésének s folytonos be nem avatkozási rendszerének tulajdonítják. Nem akarom vizsgálni, mennyire következetes azok eljárása, kik megyéink autonomiáját alkotmányunk egyedüli biztosítékának tartva, a kormány be nem avatkozási rendszerét hibául tulajdonítják; de kérdem, hiszi-e bárki, hogy ha a kormány ezen rendszerétől eltér s semmit el nem néz s mindenbe beavatkozik, ez által ereje növeltetni fog?

A végrehajtás erőtlenségének oka hazánkban azon bizodalmatlanságban fekszik, mely minden kormány ellen létezik, s e bizodalmatlanság csak növeltethetik, ha a kormány az egyes megyék benső dolgaiba beavatkozva, ötvenkét törvényhatóságban naponként új harczokat vív. E bizadalmatlanság megszüntetésére én csak egy módot látok, s az abban áll, ha a kormány a felelősség elvét elfogadva, a létező bizadalmatlanságnak gyökereit kiirtja. Míg ez nem történt, hasztalan sopánkodunk a felett, hogy a haladás iránya czélszerűen csak a kormány által tűzethetik ki, hasztalan panaszkodunk a megyék bizadalmatlansága ellen, mi miatt néha a kormány legczélszerűbb rendeletei ellenállásra találnak, a jelen, mind a kormány, mint saját erőtlenségünkhöz vezető állapotnak maradni kell, mert hisz alkotmányunknak nincs más biztosítéka, s ha Isten választott népét önmaga arra inté, hogy Egyiptom hústárait a pusztá fáradságteli szabadságával cserélje föl: ki veheti rossz

néven a magyarnak, ha őseitől öröklött szabadságát anyagi jólétért áruba bocsátani nem akarja?

Voltak, sőt vannak, kik a kormány hatalmát csak az alkotmányos élet elnyomásában keresik; voltak és vannak, kik a szabadságot megmentve gondolják, ha a kormánynak akadályokat gördítettek elébe s azt a lehetőségig gyöngíték. — Soha Menenius Agrippának meséje, melyben az egész népet egy emberi testhez, a senatust gyomrához hasonlítja, nem illett inkább senkire, mint reánk. Egy rész szívesen megkötné a testnek minden tagjait, csakhogy a gyomor szabadabban emészthessen; a másik agyonéheztetné a gyomrot, csakhogy a tagokat minden kényszerítéstől megmentse; mintha bizony a gyomor- és testnek nem volna egy elválaszthatatlan élete; mintha a nemzet kormány, vagy a kormány nemzet nélkül fennállhatna; mintha Montesquieunek a három hatalom egyensúlyáról felállított elmélete elmésen előadott hamis tételnél egyéb volna, s az egyensúly, ha csakugyan elértnék, máshoz vezethetne, mint stagnatiohoz, mit én a nemzetek életében minden bajok legnagyobbikának tartok.

E tespedés oka pedig, teljes meggyőződéseim szerint, az, hogy a kormány és törvényhozás nálunk nem egymást kiegészítő, hanem vetélkedő hatalmaknak tartatnak; minek oka ismét abban keresendő, hogy alkotmányos törvényhozás — nem-felelős végrehajtó hatalommal áll szemközt, s így szükségkép azon vetélkedés idéztetik elő, mely alkotmányos és nem alkotmányos hatalmak között, mióta a világ áll, mindenkor létezett.

Ha akarjátok, hogy e szomorú állapot megszűnjék, hogy elenyészessen azon előítélet, miszerint az, ki előbb közbizodalomban állott, mihelyt kormányi hivatalt vállal, apostatának tartatik, míg mindenki, ki alkotmányos jogaink mellett felszólal, majdnem a királyi hatalom ellenségének neveztetik; ha akarjátok, hogy a nemzet s kormány között teljes bizodalom létezzék: adjatok a magyarnak alkotmányos, azaz felelős végrehajtást, s ha mindig leend is egy kisebbség törvényhozásunkban, mely a kormány nézeteit nem osztja, a többségnek hatalma oly erőt fog adni kormányának, melyről jelen helyzetünkben fogalmunk sincs.

A felelősség elvének elfogadása, mely nélkül, hacsak alkotmányunkról lemondani nem akarunk, megyei szervezetünk szűkebb korlátok közé nem szoríttathatik, nem kevésbé fekszik az összes birodalomnak, mint saját magunknak érdekében, s engem épen azon viszonyok győznek meg leginkább e tétel valóságáról, melyek birodalmi összeköttetésünkből származnak.

Azok közé tartozom, kik a monarchiávali összeköttetésünket nem valami malum necessariumnak, hanem oly politikai combinációnak tartják, mely az európai statusrendszernél és geographiai helyzetünknél fogva a monarchiának nem kisebb hasznára van, mint hazánknak. — Oly században, hol Európa minden népei kis nemzet-töredékekből nagy státustestületekké olvadtak, körülfogva egy szétbomló s egy szüntelen terjedő birodalom által, a civilisatio és szabadság határaitra állítva, hogy mint hajdan valánk, a jövőben is a nyugoti műveltség őrei legyünk; a magyar, hogy hivatásának megfelelően, nem állhat elkülönözve, s minden lehető frigyeselek között mi nem választanánk, sőt józanul nem is választhatnánk mást, mint a németet, kihez csatlakoznunk hatalma, becsületessége, s leginkább az int, mivel a műveltséget képviseli s velünk egészen hasonló érdekekkel bir. — Ez összeköttetésünkre nézve meggyőződésem. — Hogy azonban ez összeköttetésünkből, melyet gróf Széchenyi vegyes-házassághoz hasonlított, mind a monarchiára, mind hazánkra a lehetőségig sok haszon háramoljék, szükség, hogy valamint a házastársak, úgy mi, egy uralkodó-ház fejedelemsége alatt egyesült különböző népek, minél inkább meggyőződjünk, mikép összeköttetésünk csakugyan mindnyájunknak érdekében fekszik, s jelen helyzetünknek, felfogásom szerint, egyik legfőbb baja épen az, hogy e meggyőződés elterjedése általa nehezítettik.

Meg vagyok győződve, miként a birodalom minden népe az uralkodó-ház iránt ép annyi hűséggel viseltetik, mint mi magyarok. De ha a népek egymás közötti viszonyait tekintjük, azok nem oly barátságosak, mint épen a birodalom érdekében kívánhatnók. Az örökös-tartományok, hazánk adó kiváltságait látva s megelégedve, hogy az egyenes adó az adónak csak egy nemét

teszi, hazánkat azzal vádolják, hogy az a birodalom közös terheiben aránylag részt nem vesz, míg mi, s úgy hiszem joggal, az ellen panaszkodunk, hogy a magyar érdekek a tartományok jólétének feláldoztatnak; s miben fekszik ennek oka?

Alkotmányunk egyik alaptörvénye szerint követelhetjük, hogy mi magyarok a többi tartományok módjára ne kormányoztassunk; de ha a felelősség hiánya miatt semmi móddal nem birunk magunkat meggyőzhetni, hogy ezen törvény megtartatott: bámulhatjuk-e, ha a nemzetnél kormánya iránt bizalmatlanságot találunk még akkor is, midőn arra semmi valódi ok nem létezik; míg a kormány, tapasztalva ezt, mert a bizalmatlanság mindig kölcsönös, valamint a nemzet egy része által azzal vádoltatik, hogy alkotmányát egészen elismerni nem akarja: úgy ezen részt azzal vádolja, hogy alkotmányánál többet kíván? Minden bajunk csak e bizalmatlanság eredménye. A nemzet híressé vált vis inertiaejében keresé biztosítékát, s csakhogy a kormány törvényteleniséget ne követhessen el, azt néha törvényes cselekvésében is gátolja. A kormány ellenben a vis inertiae-nek egy más neméhez folyamodik, t. i. a statusquot, mely senkinek nem kedvező, a lehetőségig igyekszik fentartani; s ha ezen helyzetet, melyben a kormány irányában állunk, tekintjük, alig hasonlíthatjuk egyébhez, mint melyben hypochondrikusokat látunk, kik mindig félve, hogy egészségök megromlik, annyira vigyáznak magokra, annyit nélkülöznek, hogy őrzött egészségök végre a legnagyobb betegség minden szenvedéseit magában foglalja. — Ezen helyzet megváltoztatása a nemzetnek mint a kormánynak, Magyarországnak mint az összes birodalomnak egyiránt érdekekben fekszik. Ki, hogy senki által ne kényszeríttessék oly valamire, mit tenni nem akar, mások elől elzárja önmagát, — arról nem mondhatni, hogy szabad; s ki inkább nem mozdul, csak hogy mozdulatairól senkinek ne adjon számot, csalatkozik, ha magát függetlennek hiszi. Alkotmányunk eddig csak arról gondoskodott, hogy a kormány s nemzet egymás jogkörébe ne vág hassanak, szükséges, hogy e cselekvés korszakában oly institutiókra tegyünk szert, melyek

által mind a kormány, mind a nemzet biztossá tétetnek, hogy saját jogkörükben szabadon működhetnek. — Szükségünk volt talán a bizalmatlanságra, hogy alkotmányunkat eddig fentarthassuk, de hogy az kifejlődjék, s a nemzetre nézve haladásának eszköze legyen, most bizodalomra van szükség; míg erre nem számolhatunk, míg a kormány s nemzet közötti egyetértés normális állapotá a rendszernél fogva nem válhatik: addig Magyarország hatalma a birodalom befolyásának mérlegét a kellő irányban növelni nem fogja; addig a jelen, az összes birodalomra károsan ható állapot fel fogja magát tartani. S ha ez áll, ha a jelen állapot megváltozása csak annyiban lehetséges, mennyiben a megyei szerkezet pótlására alkotmányunk más biztosítékokat nyer, vagy más szavakkal, ha a felelősség elve választatik: lehet-e föltennünk, hogy azok, kikre a birodalom érdekeinek őrzése bízott, ezeket vagy be nem fogják soha látni, vagy mindig fel fogják áldozni pusztá előítéleteknek.

De mit használ, ha a kormány mindezt belátja s a jelen viszonyokat meg akarván változtatni, önmaga szívesen el akarná is fogadni a felelősség elvét; helyzete olyan, hogy ezt nem teheti. — Így okoskodnak elleneink tovább: birodalmi összeköttetésünk úgy hozza magával, hogy kormányunk e részben saját nézeteit nem követheti, s pedig azért nem, mivel:

először, miként mi, úgy a birodalom egyéb tartományai is joggal követelhetik, hogy ők is saját módjuk szerint kormányoztassanak;

másodszor, mert az úgylis létező heterogeneitásokat nem lehet még kiáltóbbakká tenni;

harmadszor, mert ha Magyarország kormánya felelőssé tétetik, az összes birodalom úgylis elég nehéz kormányzása lehetlenné tétetnék.

Mi ezen állítások elsejét illeti, bizonyosan senki nem fogja kétségbe vonni annak helyességét, csak hogy nem igen láthatom által a jelen esetben, miként hozathatik az fel ellenvetésül egy magyar parlamenti kormány ellen. Birodalmi összeköttetésünk szükséges következménye, hogy saját ügyeinken kívül semmi az örökös tartományok jóléténel minket inkább nem érdekelhet.

Minden józan magyarnak egyik legfőbb kívánata csak az lehet, hogy azon népek s tartományok, melyekkel birodalmi kapcsolatban élünk, minél inkább gyarapodjanak, s mert ez jó kormány nélkül nem lehetséges, hogy az örökös tartományok jól s czélszerűn kormányoztassanak. Továbbra e tekintetben érdekeink nem terjednek soha; akár a jelen, akár más politikai formák legyenek azok, mik alatt az örökös tartományokat gyarapodni látjuk, arra nézve hazánk, valamint eddig, úgy ezentúl közönyös fog maradni, akár felelős, akár mint most, nem-felelős kormányval bírjunk; sőt a magyar kormány tökéletes elkülönözése e részben az örökös tartományokra csak kedvezően hathat, bizonyos levén, hogy azok saját módjuk szerint akkor fognak leginkább kormányoztatni, ha kormányuk hazánk kormányától a lehetőségig tökéletesen elválasztatik.

Mi a második nehézséget, vagyis azt illeti, hogy a hazánk s az örökös tartományok között úgy is létező heterogeneitások még kiáltóbbakká ne tétessenek, talán nem ártana, ha a most létező heterogeneitások okai iránt szólva, megmutatnók, miként azok soha annyira nem nőttek volna, ha felelős kormányval bírván, e hon érdekei szüntelen másoknak nem rendeltettek volna alá; ha szomszédinkat figyelmesekké tennők, miként e haza téreit ép úgy művelve, iparát ép annyira kifejlődve, kereskedését ép oly virágzó állapotban láthatnók a Lajthán innen, mint azon túl; ha azoktól, kik hazánkat a törökök kiüzése óta kormányozák, sáfárkodásuk iránt mindig számot kérhattünk volna. Sokat, s mégis csupa ellenmondhatlan igazságokat írhatnék e tárgyról, de minek?

Azon panaszokat, melyek eddigi kormányaink ellen emeltetnek, ki szokta törülni a censura, de a pusztaság, melyet, ha az örökös tartományokból hazánkba térünk, első órában észreveszünk, a föld minden íróinál érthetőbben szól. Hazánk állapotának egyéb commentárra nincs szüksége, s bár senki nem ismeri inkább mint, én, a censura korlátlan hatalmát, kétfélem, hogy a világ összes censurái egy század alatt mindazt kitörülhetnék, mit, Magyarország határain átlépve, e hon hibás kormányzásáról egy óra alatt

olvashatunk. — Csak két rövid észrevételre fogok szorítkozni e tárgy körül.

Először, hogy bármi nagy a heterogeneitás, mely hazánk s az örökös tartományok közt alkotmányos tekintetekben most létezik, e heterogeneitás akkor, midőn Magyarország az uralkodóház kormánya alá jutott, sokkal kisebb volt, általánosan ismert tény levén, hogy mind Csehország, mind Ausztria s a többi tartományok rendei a XVI., sőt még a XVII. században is tetemes kiváltságokkal s törvényhozási befolyással bírtak. Ha már a cseh s ausztriai rendek jogköre megszoríthatott a nélkül, hogy mi ez iránt jogszerű panaszt emelheténk, ámbár tagadhatatlan, miként az örökös tartományok és köztünk létező heterogeneitások ez által növeltettek, azon ürügy alatt, mivel ez által a hazánk s az örökös tartományok között létező heterogeneitások neveltetnének, józanon azt sem elnevezheti senki, hogy alkotmányunkon változásokat tegyünk.

Második észrevételem az, hogy a legnagyobb heterogeneitás, mely köztünk s az örökös tartományok vagy a világ bármely művelt országa között létezik, kétségenkívül közigazgatásunk nyomorult helyzetében kereshető. Ha Magyarország kormánya felelős, s mi ennek szükséges következése, mindazon hatalommal felruházott, melylyel más alkotmányos kormány bír, a köztünk létező különbség csak a törvényhozás körébe szorul.

S térjünk át most a harmadik nehézségre, mely az előbbieknél kérdésen kívül sokkal több fontossággal bír, s nézzük, vajon a parlamenti kormány behozása csakugyan annyira nehezítené-e az összes birodalom kormányát, mint azt némelyek állítják.

Tagadhatatlan, hogy oly birodalmat, melynek egy része alkotmánynyal bír, míg a többiek fölött a kormány korlát nélkül gyakorolhatja hatalmát, nehéz kormányozni, s hogy e nehézség a nemzetiségi különbségek által, melyeket birodalmunkban találunk, még nagyobbá válik. S ha például alkotmánynyal még nem bírnánk, én, ez ellenvetésnek egész súlyát elismerve, természetesnek tartanám, ha alkotmányt köve-

telve, arra figyelmeztetnénk, miként a birodalom kormányzását új nehézségekkel szaporítani nem lehet. A dolgok jelen állásában azonban, midőn alkotmányosságunk senki által kétségbe nem vétetik, s a törvényt, mely szerint a tartományoktól egészen különböző kormányzási rendszert követelünk, alaptörvényeink egyikének nevezik, midőn szabadságunk megtámadása — mint mondatik — senkinek esze ágában sincs, sőt a kormány is csak az *avita constitutionis compages*ának fentartását kívánja, — ily körülmények közt e nehézség elveszti súlyának nagyobb részét.

Nem tőlünk függ azon nehézségek elhárítása, melyek alkotmányos s nem alkotmányos országoknak egy birodalomban együttlétéből támadnak. Azért, hogy a birodalmi kormány tisztét könnyebbítsük, annyi békekötés által szentesített alkotmányunkról talán csak nem fogunk lemondani, s az előttünk fekvő kérdés csak az lehet: vajon a birodalmi kormányzás nehézségei neveltetnének-e, ha jelen rendszerünket azzal cserélnők fel, melyet Európa minden alkotmányos népénél elfogadva találunk? S ha a kérdés így állittatik fel, az egész nehézség eltűnik.

Minden kormány teendői két részre oszlanak. Vannak tárgyak, melyek csak az ország belviszonyait illetik, mint a közigazgatás, közoktatás, igazságszolgáltatás, stb., s mennyiben az ország határain túl nem terjednek, belügyeknek neveztetnek. Vannak ismét olyanok, mik által a nemzetnek más nemzetek irányábani viszonyai határozottnak el; szóval a külügyek.

Mi a nemzet belügyeit illeti, a kormány ebbeli felelőssége birodalmi összeköttetésünkre nézve nemcsak nem rossz, hanem egyáltalában semmi hatással nem lehet; miután az elv, hogy Magyarország más tartományok módjára ne kormányoztassék, elfogadtatott, s hazánk egészen különvált kormányzó testületekkel bírván, az ausztriai tartományokra nézve egészen különböző, mily elvek szerint rendeztetett el Magyarország különvált végrehajtása. Kétségkívül érdekében fekszik az összes birodalom minden tartománya- sőt minden egyes lakójának, hogy Magyarország jól kormányoztassék; érdekében fekszik, hogy közlekedési eszközei a

lehetőségig tökéletesek legyenek; hogy az országban, melyben kereskedésének nagy részét úzi, rend legyen; hogy pénzügyi virágzó állapotban tartassanak; de a mód, mely által ez eredmények eléretnek, az összes birodalom nem magyar lakosát nem érdekelheti, legyen az felelős vagy nem-felelős kormány, reá s jólétére nézve ez semmi hatást nem gyakorolhat.

Hazánk belügyeire nézve a felelősség behozatala az összes birodalmat sem nehezebben, sem könnyebben kormányozhatóvá nem teheti. Az utolsó országgyűlés, mely több fontos tárgynál a felelősség elvét alkalmazá, e részben velünk, úgy látszik, egyetértett. A valódi nehézség csak külviszonyainkra nézve létezik. Ezt épen nem tagadom, csak hogy ez már jelenleg is létezik, miről, úgy látszik, némelyek lelkesedésökben megfélekedtek. Angliában a kormányi felelősség nincs különös törvény által biztosítva, s az csak a kormány és törvényhozó test természetes állásából s ez utolsónak erejéből fejlődött ki. A kormány felelőssége külügyekre nézve nem annyira egyes törvények következménye, mint inkább a törvényhozás által gyakorolt jogokból fejlődik. A kormány a külviszonyokra nézve alkotmányos népeknél is igen nagy hatalommal ruháztatik fel. Hadat izen, békét köt, szövetségekre léphet, de mindazon segedelmek, melyek nélkül e külviszonyait fel nem tarthatná, csak a törvényhozás megajánlásától függenek. Ez a külviszonyokra nézve alkotmányos nemzeteknél a felelősség alapja. Azon törvényhozás, mely az adóról s a fegyveres erő nagyságáról határoz, bírja mindazt, mi külviszonyokra nézve a felelősség lényegét teszi; s ha sokan nagy csudálkozással azon tanakodnak: mi történnék, ha a ministerium, mivel a magyar törvényhozásnál állandó kisebbségben maradt, lelépni kénytelenítetnék, csak azt nem foghatom meg, miért nem jutott eszökbe, hogy az oly kormány, mely ellen a magyar törvényhozás többsége állandóan nyilatkoznék, nehéz időkben most sem vezethetné e birodalom ügyeit; e nehézség jelen viszonyaink között is előfordulhat. Ha ily összeütközéseknek még lehetőségét is ki akarjuk kerülni; ha a monarchia biztosságára szükségesnek tartjuk, hogy annak közdolgai oly egyé-

nek által vezettethessenek, kik ellen a magyar törvényhozás többsége állandóan nyilatkozik, akkor nem elég, ha a felelősség elvének kimondását ellenezzük, hanem meg kellene fosztani törvényhozásunkat adó- s újonczajánlási jogától, vagy egyszerűbben mondva, meg kellene szüntetni alkotmányunkat, mely, ha nem adja is kezünkbe azon hatalmat, hogy bizonyos egyént a minis-teri polczra emeljünk, legalább ha vele élni tudunk s akarunk, elég erőt ad arra, hogy senki a magyar törvényhozás positiv s többször kimondott akarata ellen a kormánynak tagja ne maradhasson.

S miért nem élt vissza a magyar törvényhozás ezen kiható befolyásával, melylyel az összes birodalom kormányára bir? Miben fekszik a biztosíték, hogy ezen alkotmányos jogával visszaélni nem is fog? Kizárólag abban, mert a birodalom s hazánk érdekei elválaszthatatlan kapcsolatban állnak; mert tudjuk, hogy minden, mi az összes birodalmat gyengíti, egyszersmind önhelyzetünket veszélyezteti; mert azok közé számítjuk s számítottuk e jogainkat mindig, melyekkel csak a legnagyobb józansággal szabad élnünk, s rendezett parlamenti kormány behozatala által minde biztosítékok csak még erősebbekké válnak. A törvényhozó test az adó megajánlásának jogával kétségkívül nagyobb józansággal élend, mint azon tömegek, melyek utasításaik által fölötte most határoznak, s azon esetben is, ha a törvényhozó test a kormány várakozásának meg nem felelne, az országgyűlés feloszlata e bajnak biztos orvoslatát foglalja magában, holott most utasítási rendszerünk mellett ily feloszlata csak az elkeseredést növelheti.

Volt idő, midőn a belháború emléke e hazában még elevenebb vala, és sokan a birodalomtól való elszakadásunkat is kívánatosnak gondolák. A kormány részéről majd nyílt, majd titkos kísérletek tétettek, melyekkel az alkotmány vagy nemzetiségünk megrontása czéloztatott. Ez idők megszűntek. Mi az elsőt illeti: meg vagyok győződve, hogy, talán néhány iskolás gyermeket kivéve, senki sincs, ki birodalmi összeköttetésünk ellen valamit tenni akarna; — a másodikra nézve magam is hiszem, hogy nemzetiségünk megtámadása

a kormány által nem czéloztatik többé. De mind e mellett, ha a viszonyt tekintjük, melyben hazánk a birodalomhoz áll, az bizonyosan nem elégítheti ki kívánatainkat.

Annak tudása, miként hazánknak a birodalomtól való elszakasztásán senki sem dolgozik, a birodalmat erőssé még nem teszi; hogy azzá váljék, Magyarország részéről e negatív hűségnél több kívántatik; szükséges, hogy mi magyarok birodalmi összeköttetésünk fentartására minden áldozatra készek legyünk, hogy nemcsak ellene nem, de mellette lelkesüljünk. S viszont azon meggyőződés sem elégíthet ki bennünket, hogy a kormány alkotmányunk s nemzetiségünk ellen semmit cselekedni nem fog, — mi a kormánytól alkotmányunk s nemzetiségünk védelmét kívánjuk, — mi tőle azt követeljük, hogy valamint, hol az összes birodalom érdekei forognak kérdésben, tőlünk nem közönyösség, hanem tetteleges fellépés váratik: úgy a kormány nemzetiségünk kifejlődését ne nézze közönbösen, hanem segítse tetteleges közremunkálásával.

Béke idején, minőben, hála Istennek, élünk, hol a birodalomnak nagy erő kifejtésére szüksége nincs, e kölcsönös közönbösség, mely Magyarország s a birodalom között létezik, nem veszélyes. Igaz, e viszony hátráltatja kifejlődésünket, de az állomány fennáll, erőnek látszik, s miután sokan a politika legfőbb feladatának még századunkban is a status quo fentartását hiszik, azok, kik a birodalmat ily állapotban tartják, talán nagy státusférfiaknak fognak neveztetni; de vajon, ha a közbéke felzavartatnék, — minek lehetőségét senki nem fogja tagadni; ha napok jönnének, minőket apáink éltek, hol a birodalom csak minden erejének legnagyobb megfeszítése mellett tarthatja meg jelen állását: vajon a viszony, mely hazánk s a birodalom között létezik, nem hatna-e szükségkép károsan? Ily pillanatokban a birodalmat csak az tarthatná fenn, ha hazánk egész erejére, ha a nemzet minden áldozatra kész lelkesedésére számolhat, s igen félek, hogy ily lelkesedést birodalmi összeköttetésünk mellett alig fogunk találni.

Ha a birodalommal való összeköttetésünk — a dolgot tisztán nemzeti szempontból fogva fel — oly politikus

combinatió, melynek fentartása hazánknak s a birodalomnak egyiránt érdekében fekszik, e meggyőződésnek szükséges következménye, hogy mindent elkövessünk, mi által ez összeköttetés minél erősebbé váljék. A szövetséget, mely hazánk s az örökös tartományok között létezik, pusztá tényből oly állapottá kell változtatnunk, mely a birodalom különböző nemzetiségeinek meggyőződésén alapszik; eddig mind a kormány, mind az ellenzék — mely, bármit mondjon akárki, a nemzet érdekeit minden más pártnál melegebben képviseli — sok kérdésre nézve úgy járnak el, mintha épen ellenkező czélt tűztek volna ki magoknak.

Hazánk alkotmánynyal bir; lehetnek a birodalom statusférjai közül, kik ezt kellemetlennek, sőt károsnak tartják; ez állapot megváltozása azonban nem tőlök függ; a miért annyi vér folyt, mit annyi békekötés s minden királynak koronázási esküje szentesített, arról a nemzet egyesek kényelmeért lemondani nem fog. Hasonlóan állunk nemzetiségünkkel is; az augsburgi *Allgemeine Zeitung* s az ausztriai kormány azon férjai, kik, mint mondatik, azon lapra befolyással birnak, nagy szerencsétlenségnek tarthatják, hogy Pannoniát nem német faj szállta meg, s a Duna csak költőileg neveztetetik német folyónak; miután azonban hazánk elnémetesítése három századon át nem sikerült, miután szelid s erőszakos eszközök e cél elérésére egyiránt erőtlennek mutatkoztak, át kell látni mindenkinek, hogy mi a nagy Józsefnek nemzetiségünk szunnyadása korában nem sikerült, azt napjainkban megkísérteni is örült-séggel határos. Ha akár alkotmányunk, akár nemzeti-ségünk némelyek által bajnak tartatik, nem veszem rossz néven senkinek, csakhogy egyszersmind lássa által azt, miként e baj kikerülhetetlen, s gondoskodjék módokról, mik által annak káros következményeit a lehetőségig enyhítse.

Én erre csak egy módot ismerek, s az egyszerűen abban áll, ha a kormány, miután azon meggyőződésre jutott, hogy nemzetiségünket megsemmisíteni nem lehet, nemzeti kifejlődésünk zászlóját önmaga ragadja kezébe; ha — miután alkotmányunk megrontása szándokában nem fekszik, sőt ily szándékot még be sem vallhat —

magát alkotmányos kormánynak tekinti, s elismerve az alkotmányosság szükséges következményeit, egész erejével azon lesz, hogy alkotmányunk pusztá formából valósággá váljék.

Pártokat találunk minden alkotmányos nemzetnél, s a politikai életnek mintegy szükséges következményei közé tartozik, hogy kik a közdolgok vezetésére nézve különböző véleményeket követnek, a társas életben is elváljanak egymástól. Nyílt ellenségeskedés, alattomos rágalom, szóval a véleménytürelmetlenségnek minden nyilatkozata soha nem hibázik egy alkotmányos országban. Nem is a közvélemény hangos kifejezései, melyek majd fáklós-, majd macska-zenékben nyilatkoznak, érdemlik bámulásunkat. Eddigi helyzetünk rendkívülisége, felfogásom szerint, csak abban fekszik, hogy míg az egyik párt — az ellenzék — nyíltan s férfiasan kitüzi zászlóját; míg minden egyes büszkeségének tartja, ha magát e párthoz számíthatja, még oly helyeken is, hol e párt kisebbségben van; míg azt, ki előbb más párthoz tartozott, ha az ellenzékhez szegődik, senki apostasiával nem vádolja: addig úgynevezett kormánypártunk, mintegy szégyenelve színeit, önérzet nélkül lép föl; addig minden egyes, ki e párthoz tartozik, szívesen az ellenzék színét vonja magára, s hacsak lehet, politikai elleneinek társaságát keresi; addig, ha az ellenzék egyes férfiai a kormányhoz áttérnek, senki e lépést meggyőződésnek tulajdonítani nem szokta. Mi ezen rendkívüli tünemény oka? Felfogásom szerint, egyedül az, mert

1-ször: A kormány eddig méltán nemzetiségellenes törekvésekkel vádoltatott, min nem csudálkozhatik, ki visszaemlékezik, miként minden, mit nemzetiségünk terjesztésére kivíttunk, a kormány ellen, hosszú küzdelmek után vívatott ki;

2-szor: Mert kormányunk az alkotmányos élet formáit elfogadni nem akarta; s nem alkotmányos, vagyis nem felelős kormány, alkotmányos országban, a dolgok természetét szerint, soha rokonszenvre nem számolhat. Kik valamely — habár hibás elv mellett küzdenek, több tiszteletre számolhatnak mindig honfitársaik között, mint egy oly párt, mely magának azt tűzte feladásul,

hogy a kormányt, melynek szándékaiba beavatva nincs, mindig pártolni fogja.

Ha a nemzet s kormánya közt létező bizodalmatlanság ezen okai eltávolíttatnak, a kormány és ellenzék, mint más alkotmányos országokban, úgy nálunk is hasonló fegyverekkel küzdend egymással; valamint mi jelenleg büszkeségünknek tartjuk, ha az ellenzékhez számíttatunk, s pedig csak azért, mert elveket képviselünk, s nemzetiségünk s alkotmányosságunk mellett küzdünk: úgy büszkeségének fogja tartani mindenki, ha oly kormány pártolójának mondatik, mely más, de hasonló nyíltsággal bevallott elvek mellett küzd, s a nemzetiségre nézve az ellenzékot buzgalmában követi, s ha kormányunk szándékai — mint én, részemről, hiszem — jók, ily viszonyok között a kormány többségre is számolhat, nem oly többségre, minőt korteskedés által elérhetni, hanem többségre a nemzet műveltebb s erényesebb része között, s való erőt csak ily többség adhat.

E czél csak a felelősség elvének elfogadása által éretetik el; s ha egyes kormányférfiak kényelmét a birodalom érdekeivel nem ugyanazonosítjuk, alig foghatom meg, miként hozathatik fel birodalmi összeköttetésünk nehézségül oly indítvány ellen, mely épen ez összeköttetés megerősítéséhez vezetend.

De hol van példa — így szólnak elleneink, — hogy parlamenti kormány egyetlen oly monarchiában létezett volna, mely hazánkkal hasonló politikai összeköttetésben áll? Mutassanak elleneink egyetlenegy országot, mely hazánkkal hasonló politikai összeköttetésben áll, azaz, mint alkotmányos ország egy nem alkotmányos birodalom kiegészítő részét teszi, s hol parlamenti kormány nincs, s az alkotmány még sem vált merőben illusoriussá: s akkor e nehézséget talán el fogjuk fogadhatni; egyébként állításukkal csak annyit bizonyítanak, hogy hazánk minden más országoctól különböző helyzetet foglal el, s azt mind a hazára, mind az összes monarchiára nézve tagadni úgy sem fogja senki. — Ha azonban helyzetünknek e rendkívüliségét megszüntetni nem tőlünk függ; ha sem alkotmányunkról lemondani nem akarunk, sem az összes birodalmat egy penna-

vonással magyarrá vagy németté nem változtathatjuk által, szükség oly módokról gondoskodni, melyek által a létező abnormitások a lehetőségig kevés kárt okozzanak, s hogy erre a létező formák nem alkalmasak, be fogja látni, ki jelen helyzetünket tekinti.

Nem czéлом e munkában fejtegetni, az összes birodalom ügyei mily formák szerint intéztethetnének legczélszerűbben; ha Magyarország egy egészen különvált s alkotmányos, vagyis felelős kormányt nyerne; e kérdés nem tisztán a magyar vagy valamely egyes tartomány szempontjából tekintendő. Annyi bizonyos, hogy:

1-ször: Két ország kormányának tökéletes elkülönözéséből nem következik, hogy birodalmi összeköttetésök gyengüljön, — mit, hogy mást ne említsek, már Svéczia s Norvégia példájából láthatunk.

2-szor, hogy az 1791-iki 10. törvény, melyet alaptörvényeink közé számítunk, azon kitétel alatt, miként hazánk ne más tartományok módjára kormányoztassék, miután a többi tartományok alkotmánynyal nem birnak, csak azt értheti, hogy hazánk alkotmányosan kormányoztassék; ezen alaptörvényünk csak ekkor lesz végrehajtvá, ha kormányunk felelőssé tétetik.

3-szor: Ha csakugyan megengedjük, hogy a magyar kormány tökéletes elkülönzése s felelőssé tétele nehézségekkel jár, ezen nehézségek birodalmunk helyzetéből folynak s még akkor sem kerültethetnek ki, ha Magyarország soha felelősséget nem követelne is, miután e kifejlődés korszakában, melyben élünk, bajosan hihető, hogy az alkotmányosság eszméi, melyek Németországban mindinkább terjednek s melyeket maholnap Poroszország is elfogadand, az ausztriai tartományokból örökre kizárva maradjanak.

Ha már azt állítja valaki, hogy a kormányi felelősség hazánkban azért nem alkalmazható, mert birodalmi összeköttetésünkkel nem fér össze: ezen állítás szükséges következménye az volna, hogy míg e birodalmi összeköttetés tart, addig valamint Magyarország, úgy a többi tartományok sem birhatnak alkotmányos, azaz felelős kormányval, vagyis hogy birodalmi összeköttetésünk az alkotmányos eszmékkal nem fér össze, s ki lesz oly balgatag vagy merész, hogy ily valamit állí-

tana s a monarchiáról, melynek fennállását valamenyien kívánjuk, sőt szükségesnek tartjuk, azt hirdesse, miként annak integritása minden alatta élő népnek kifejlődésével ellentétben áll.

A tárgy, melyről e fejezetben szóltam, sokkal fontosabb, hogysen annak minden oldalról felvilágosítását ez úttal feladásul tűzhettem volna magamnak. A mondottakból, úgy hiszem, világos, miként

a) a monarchiávali összeköttetésünk nem kormányunk jelen, egészen hibás szerkezete, hanem az által biztossítatik, mivel hazánknak a birodalommal számtalan közös érdeke van.

b) Világos továbbá, miként azon nehézségek, melyeknek bekövetkezését némelyek csak azon esetben várják, ha kormányunk felelőssé tétetnék, már a jelen pillanatban is léteznek s egyenesen hazánk alkotmányos állásának következményei; hogy tehát

c) a kormányi felelősségnek hazánkban valószínűsítése a birodalom érdekeit nemcsak nem sérti, sőt azokat előmozdítja, mennyiben a nemzet és kormány közötti hamis állást megszüntetvén, hazánk kifejlődését s annak a birodalomhoz való ragaszkodását elősegítendő.

Ennyi, úgy hiszszük, elég azok megnyugtására, kik a felelősség elvét birodalmi összeköttetésünk miatt lehetetlennek gondolák s csak azért ellenzik a központosítást.

Hátra van, hogy azon módról s eszközökről szóljak, melyek által egész politikai életünk ily átváltoztatását lehetségesnek gondolom, — miről a jövő fejezetben.

III. FEJEZET.

A reform egyetlen eszköze a törvényhozás.

A gyakorlati életben nem mindig az a legrövidebb út, mely legegyszerűsebbnek látszik, hanem az, mely legjárhatóbb; mint ha hegyvidékekben járunk, a közel látszó tetőhöz sokszor csak egy úton juthatunk el: úgy a politika mezején a cél, melyet az elme közelnek tart, néha csak hosszú kerülések után érethetik el; s habár az eddig mondottakkal bebizonyítottuk volna is, miként hazánk kifejlődése csak az általunk kijelölt módon

eszközölhető, teoriánk elfogadhatóvá csak akkor válik, ha egyszersmind kijelölhetjük az utat, melyen célunk felé haladhatunk s megmutatjuk, miként ezen út — hogy a használt hasonlatnál maradjunk — nemcsak nyaktörőnek nem, sőt aránylag könnyűnek s járhatónak fog találtatni.

Ha Magyarország újjászületése nem forradalom, hanem békés reform által czéloztatik — s van-e józan ember e hazában, ki azt másképp akarná?! — minden reformunk iránt előadott vélemény megítélésénél első tekintetet érdemel a kérdés: mennyiben remélhetjük, hogy a tett indítvány a már létező alkotmányos elemek által s úgy vitethetik keresztül, hogy ez által jelen közállodalmi szerkezetünk föl ne bontassék?

E kérdés kétfelé oszlik:

1-ször: Birunk-e alkotmányunkban oly tényezőket, melyeknek munkásságától elveink életbe léptetését várhatjuk s mik ezen tényezők?

2-szor: Mily módon reméljük eszközölhetni, hogy ámbár jelen helyhatósági rendszerünk s azon elvek között, melyeknek alkalmazásától hazánk kifejlődését várjuk, valóságos ellentét létezik: e két ellenkező rendszer között mindazáltal az átmenet fokonként történhessék?

Vagy más szavakkal:

Az 1-ső kérdés: Mik reformunk eszközei?

A 2-ik: Minő azon mód, mely szerint eljárásunkat intézni kívánjuk?

a) A reform eszközei.

Jelen megyerendszerünk a felelősséggel s központosítással nem fér össze; miként remélhetjük tehát, hogy a megyék, mint alkotmányunk egyedül működő tényezői, munkások legyenek oly rendszer létrehozásában, mely életbe lépve, épen a megyét fosztaná meg fontossága legnagyobb részétől?

Ez a legfontosabb ellenvetés, mely nézeteim ellen a kivihetőség szempontjából tétetett; kik azt felhozzák s megczáfolhatlannak hirdetik, csak egyről feledkeztek meg, t. i., hogy alkotmányunkban a megyei szerkezeten kívül még más működő tényezők is találtatnak s

hogy a túlnyomóság, melyet megyeink gyakorolnak, csak onnan ered, mert alkotmányos életünknek ezen más tényezői soha sem valának kellő figyelemre méltatva.

Magyarországnak nemcsak megyei szerkezete, hanem törvényhozása is van; s épen törvényhozásunk az, melyben én újjászületésünk egyetlen, de biztos eszközét keresem.

Vannak, kik haladásunk lassúságát látva, ennek okát lelkesedés hiányában keresik. Véleményem szerint hátramaradásunk oka nem ebben fekszik. Nincs nemzet, mely több s nagyobb lelkesedéssel tudna felkarolni egyes tárgyakat, mint mi. Nem a lelkesedés, az egység az, mi e nemzetben hiányzik s ha e hiány pótoltatik, ha mindazon lelkesedés, mely e hazában most száz tárgy között elágazott, e nemzet határtalan reményei s bizodalma egy nagy nemzeti célnak kivívására irányoztatnak, a magyar bátran tekinthet jövője elébe.

Egység nélkül nincs lelkesedés, mely valami valóban nagynak létrehozásához vezethetne. Valamint a gőz hatalma rejtve volt a világ előtt, míg az összeszorítva bizonyos célra nem irányoztatott: úgy van az minden erővel, úgy a legnemesebb emberi törekvésekkel is; mert az anyagi, mint szintén az erkölcsi világban, minden erő csak bizonyos határok közt működhetik.

Egység az, mi által nemzetek fennállnak, fejlődnek s nagygyá válnak s míg e hon minden polgárait ennek érzete nem hatja át, míg az egyes polgár, az egyes társulat, egyes törvényhatóság vagy rend személyes érdekeit, sőt hiúságát fogja követni: addig e hazának jövője biztosítva nincs, addig mindazon mozgás és fáradság, melylyel minden egyes emelkedés után törekszik, ingadozást idézhet elő, de csak olyat, mint tenger fölött a szélvészé, nem pedig dagályhoz hasonlót, melyben az egész egyszerre emelkedik s a mellette álló téreket fényes habjaival elborítja.

A kérdés csak az: vajon e hiány miként pótoltassék? Vajon van-e reményünk, van-e jelen helyzetünk mellett valószínűség arra, hogy ily egység Magyarország szétszakadozó részei között valaha létre jöhessen, hogy e

nemzet egyes osztályai ugyanazon egy czélt tűzzék ki magoknak s egyesült erővel törekedjenek elérése után? Én e részben nyugodtan kimondom meggyőződésemet, hogy míg szabad törvényhozásunk van, addig szétágazásunk megszüntetése csak önmagunktól függ; függ egyedül attól, hogy meggyőzödjünk, miként e haza kifejlődését csak törvényhozásától várhatja, de várhatja biztosan mindaddig, míg ezen eszközt, melylyel jelen viszonyaiban bir, más, talán pillanatra czélszerűbbnek ajánlkozó eszközökkel fölcserélni nem fogja, míg reményeit másba nem helyezendi, mint a hol azok valósággal fekszenek: törvényhozói hatalmába.

Vannak pillanatok, midőn egész népeket is egy eszme körül látunk egyesülve. Az elnyomott nép, mely szabadság után vágyódik, a nemzet, mely becsületeért vagy felsőbbiségeért küzd, néha egy emberként állnak előttünk, — mintegy általános szenvedély ragad meg ily pillanatokban minden keblet s maga az önzés inkább a közös irányt követve, mint annak ellentállva, keresi kielégítését. E pillanatok azonban ritkák s még ezekben is a lelkesedés legfőlebb a czél s általános elvek kijelölésére terjeszkedhetik ki; nem soha az egyes eszközökre, melyek azoknak kivívására szükségesek. Ebből következik, hogy az általános lelkesedésen kívül, melylyel bizonyos tárgyakat felkarolt, minden nemzetnek van még másra is szüksége, ha nagy czélok után törekszik, — t. i. oly valamire, mi által törekvései irányoztassanak, mitől teendő egyes lépéseinek kijelölését várja, mi által az egyébként szétágazó erők egy nagy hatásúvá egyesítettnek; s e középpontot, mely körül egy egész nemzet élete forog, ugyan hol keressük, ha nem a törvényhozásban? Ki igényelhet annyi bizodalmat, hogy egy egész nép haladása irányzását tőle várja, ha nem a nép szabadon választott képviselői?

Mióta a nép kegye Európa több országában hivatalokat s más kitüntetésekét osztogathat: a hízelgőknek egy új neme támadt, kik tanácsstermekben s piaczkokon a nép irányában ugyanazon fortélyokkal élnek, melyeket egy századdal előbb hihetőleg valami fejedelem vagy nagy úr, vagy annak legalább komornyika előtt használtak volna. Nincs tökély a világon, melyet kegyes

pártfogójoknak nem tulajdonítanak. A nép szava Isten szava; a nép mindent lát, mindent tud, neki vezetésre szüksége nincs, neki senkiben nem kell bízni, mert öndolgait senki nálánál jobban nem intézheti, s mert minden bizodalom csalódásokhoz vezethet.

Ily okok irányában nincs mit mondanom; ki századunk tapasztalásai után ilyeket használ vagy elhisz, ki a történetekből nem tanulta meg, miként egy nemzet csak lelkesedését követve, három nap alatt nagy tettet vihet véghez, de valóban nagygyá s hatalmassá csak úgy válik, ha magát vezettetni engedi, mert erre hosszú s következetes törekvés szükséges, s a következetesség nagy tömegeknek tulajdona nem lehet; ki még most sem látta által, hogy a politikai jogok egyenlősége képviseleti rendszer nélkül nem képzelhető, s hogy a képviseleti rendszer bizodalom nélkül valódi képtelenség: az vessen egy tekintetet észak felé s lássa ott, mivé válhatik a nemzet, mely senkiben bízni nem tud, mely egyes polgáraiban erényeket föl nem tesz, mely bizodalom által választott képviselőit inkább a hon árulóinak, mint védőinek tekinti. Ki az örök gyanúsítást az alkotmányos élet szükséges föltételei közé számítja, az Lengyelország történeteiből talán meg fog győződni, hogy nem rágalmozók-, hanem oly valamire van szüksége minden népnek, miben bizhasson, s főkép oly pillanatokban, midőn kifejlődése forog kérdésben.

Egy alkotmányos nemzet kifejlődésére sőt fennállására szükséges, hogy átlássa, miként közdolgait önmaga nem vezetheti, hogy bármit tegyen, valakit kell keresnie, kiben bizhassék, s ez — még egyszer mondom — csak a törvényhozás lehet. A történetek megmutatták, hogy nemzet, mely nem törvényhozásában keresé kifejlődése főeszközét, soha nagy nem lesz.

Nem tartozom azok közé, kik büszke önhittségben e hon határain túl tekinteni nem akarnak, s a más nemzetek példájára hivatkozást utánzási viszketegnek nevezik. Fölfogásom szerint, szükség jól ismerni e hazának jelen helyzetét s azon viszonyokat, melyeken keresztül nemzetünk jelen állapotáig fejlődött; de szükség egyszersmind teljes figyelemmel tekinteni más népek állapotát is, hogy valamint történetünk könyvéből e nem-

zet multját ismerni tanultuk, úgy azon népek állapot-jából, melyek minket kifejlődésökben megelőztek, jövőnk képét lássuk, mi után fáradsunk s mitől őrizkednünk kell. Fordítsuk figyelmünket a külföldre, s ugyan mily tanúságot adnak a világ történetei? Lengyelországban a nemzetnek politikai jogokkal bíró része, minden összetartás nélkül csak egyéni törekvéseitől várja biztosságát, s az egyes nemes veszélyeztetve gondolá szabadságait, ha egyéni »veto«-jával nem léphete föl a törvényhozás ellen, s Lengyelország elveszett. — — Sehol az egyesülési eszmét — a középkor alatt — általánosabban kifejtve nem találjuk, mint Németországban; — a városokban minden egyes mesterség s iparág, a tudományos világban minden egyetem, gymnasium, akadémia, mindannyi erős morális egyéniségeket képeznek, s ha ez országnak magas értelmi kifejlődését, ha a polcot, melyre e nemzet egyesei szellemi s anyagi kifejlődésre nézve emelkedtek, az egyesülési szellemnek tulajdonítjuk is: vajon közállományi tekintetben Németország képes volt-e kivívni azt, hogy a nemzet, mely a jelennek majdnem minden nagy nemzeteiben sarjadékait láthatja, mely a tudományok- s művészetekben annyi csudát tőn, magához méltó állást foglaljon el? Vajon képes volt-e megakadályoztatni, hogy ugyanazon nemzet, mely elég erős volt Rómát megdönteni, mely elég lelkesedéssel birt kiküzdeni a vallásszabadságot, szétdaraboltságában századokon át megsemmisítve tehetlenül álljon Európa nemzetei között, s XIV. Lajos rablásait túrni kényteleníttessék? — Hol látunk oly erős, oly kifejlett municipalis életet, mint Olaszországban? S Génua, Velenceze, Florencz s annyi nagy történetű kis közállomány romjaiból egyesült-e egy nagy Olaszország? A mult század nagy conflagratiójából fölemelkedett-e előttünk az olasz nemzetiség phoenixe? És mindazon lelkesedés, melyet Franciaországban látunk, lelkesedés a keresztességek alatt, leikesedés az albigenisiek ellen és a dicsőség mellett, s a tudományok és művészetek iránt, s lelkesedés mindég és minden tárgyban, maga a szolgaság iránt — mert hisz e nemzet XIV. Lajos s Napoleon ellenében kétszer mutatta meg, hogy önlealázásán is tud lelkesedni, — ugyan hová vezetett? Nem

oda-e, hogy megfosztva mindazon jogoktól, melyeket a középkorban nagyobb kiterjedésben birt, mint más nemzetek, szabadságát csak véres küzdelmek után szerzé vissza, s visszaszerezve azt, egy tizedig sem tudá megtartani? S vajon a történeteknek ennyi szomorú oktatása után, látva, miként sem egyéni törekvések, sem egyesületi szellem, sem kifejlett municipalis élet, sem maga a legáltalánosabb lelkesedés egyes nemzeteket szabadsághoz vezetni nem tudott, ha szemünket azon egy országra fordítjuk, hol a szabadság legidősebb, s hol annak áldásai rég elfeledteték az áldozatokat, melyekbe kivívása került, s látjuk, hogy e nemzet kifejlődése egyedül szabad törvényhozásának köszönhető, köszönhető annak, hogy az angol nép minden nehéz, minden nagyobb fontosságú pillanatokban törvényhozása körül egyesült, s tőle várá tetteinek irányát, — ha mondom, látjuk mindezt, s öntörténeteinkbe visszamenve meggyőződünk, miként e nemzet is azt, hogy mint nemzet fennáll s magát szabadnak nevezheti, sem municipalis szabadságainak, sem annak, hogy mindig egyes tárgyak körül lelkesedni tudott, hanem egyedül törvényhozása létezésének köszönheti, mely nemzeti egységének s szabadságának emlékét s csiráit hordá magában, — ki kétkedhetik, hogy ez az, miben jövőnk reménye fekszik, hogy ez az, mi körül teljes bizalommal egyesülnünk kell.

Előre látom mindazon ellenvetéseket, melyek ez állítás ellen tétetni fognak. Magyarország törvényhozása nem képviseli a nemzetet, hanem csak egyes osztályait; elrendezése nem olyan, hogy reá a nemzet minden érdekét nyugodtan bizhatná, — így szólnak sokan. De midőn mindezen bajokat teljes kiterjedésökben elismerem: titkolhatjuk e magunk előtt, hogy törvényhozásunknak azon legnagyobb baja, miként általa csak egy osztály képviseltetik, még sokkal nagyobb mértékben létezik törvényhatóságainknál is; s hogy törvényhozásunk hiányainak orvoslására a legjobb mód az, ha a nemzet átlátva, miként egész jövője ennek működésétől függ, egész erejét a törvényhozás körében létező hibák kijavítására fordítja. Hogy e mód biztos és minden kétségen kívül célhoz vezet, példaként áll ismét előttünk Anglia.

Azt gondolja valaki, az angol parlament azon mindenhatósággal volt mindig felruházva, melyben azt most látjuk? Midőn Erzsébet királynő alatt a parlament a királynő kedve ellen fölirt, tüsténti feloszlatás követte e bátor lépést, sőt a királyné egyszer meginteté az alsó házat, hogy ne avatkozzék közállományi dolgokba. Midőn Wentworth, — mert egy beszédében a királynőről azt mondá, hogy nehéz hibákat követett el — az alsóház parancsára a Towerbe záratott, egy hónapi fogság után a királynő egyszerüen tudtára adatá a parlamentnek, hogy különös kegyénél fogva Wentworthnak szabadságát s követi ülését visszaadni méltóztatott (mint azt Humeban bárki olvashatja); és a parlament nyugodtan elfogadá e királyi kegyességet, mely minden parlament kiváltságait semmivé tevée. Az angol parlament állását I. Károly, sőt az 1640-iki zendülés után II. Károly s II. Jakab alatt mindenki ismeri; s ugyan mit tett az angol nép e viszonyok alatt? Vajon elhagyta-e törvényhozását; vajon azt nyilatkoztatta-e ki, hogy a parlamentet gyöngébbnek tartja, semmint érdekeinek őrzését reá bízhatná, s azért municipalis életének körébe fog visszavonulni, mely Angliában szintén erősen ki vala fejtve, mely szintén nemzeti szabadságának csiráját hordá magában, mint nálunk a megyei szerkezet? Vagy azt gondoljuk, ha az angol nép így cselekszik, ha az előbbi század alatt vagy a mostaninak kezdetén parlamentjének mindenhatósága ellen föllép — mert az nem az egész nemzetet, hanem csak az aristokrátiát képviseli, s benne rottenboroughok ülnek — e nemzet mostani állását kivívhatta volna? Az angol nép nem vált el törvényhozóitól, s csak így történhetett, hogy a törvényhozók, érezve a kor szükségéit, önmagukat reformálták; csak így — hogy az egykor gyenge angol parlament, érezve, miként egy egész népre támaszkodhatik, megerősödött; s ez az, mit én hazámnak kívánok, ez az egyedüli út, melyen a nemzet valódi, csak törvényes renden alapuló szabadsághoz juthat.

De hisz ki kételkedik mindezen? — így szólnak talán sokan; — hisz mi erős törvényhozást akarunk, hogy jogainkat a kormány irányában védje; minek ily hosszú bizonyítás? S ha e kérdés csak elméletileg

vétetik fel, azoknak, kik így szólnak, talán igazok van. Hisz az országgyűlés nem ad-e sokszor alkalmat, hogy a párt azon főnökeit, kik az alispáni választásnál kimaradtak, követséggel elégitse ki, és nem nyújt-e az utasítás készítésénél a megyei életnek sok élvezetet, melyet egyébként nélkülözne? Ki ne számítaná három évről három évre visszatérő törvényhozásunkat az alkotmány főkellékei közé? De ha ezen elvek gyakorlati alkalmazása kerül szőnyegre, nem látjuk-e, miként azoknak épen ellenkezője követtetik, s honfitársaink nagy része úgy cselekszik, mintha törvényhozásunk lehető elgyengítését tűzte volna feladatául?

Erős törvényhozást akarunk; de lehet-e akkor nagyobb képtelenség, mint azon ellensúlyról szólni, melyet megyéinknek a törvényhozás irányában képezni kell, s mely azok által, kik a követi verificationak az országgyűlésre való áttételét ellenzék, főokul használtatott? Mintha bizony az összes törvényhozás s egyes törvényhatóság között súly és ellensúlyról szó lehetne; mintha az nem a hon szétदारabolásához vezetné a nemzetet, ha egyes megyének oly jogok tulajdonítatnak, melyek által országgyűlésünk irányában ellensúlyt képezhet.

Lehet-e nagyobb vakság, mint el nem ismerni, hogy nincs hatalom, mely az összes törvényhozás felett vagy vele coordinálva állna, s miként az országgyűlésnek felső s alsó táblája által kimondott s a felség által szentesített akarata oly valami, minek senki, legyen az egyes, legyen társaság vagy törvényhatóság, ellene nem szegülhet. Hatalmas törvényhozást akarunk s akarjuk azért, hogy jogainkat a kormány irányában védelmezhesse, s hogy e czélt elérhessük, elkerülünk mindent, mi által a törvényhozás hatalma megyéink úgynevezett autonomiáját veszélyeztethetné, mintha a legnagyobb képtelenség nélkül föltehetnők, hogy azon törvényhozás, mely minden egyes megye irányában gyenge, a kormány irányában hatalmas leend, s mindezt csak azért, mert alkotmányunknak állítólag eddig a megyei rendszernél egyéb biztosítéka nem volt, — oly tétel, melynek hamisságáról első pillanatban meggyőződhetik, ki viszonyainkat elfogultság nélkül tekinti.

Alkotmányunk főbiztosítéka nem a megyei rendszerben, hanem a törvényhozásban fekszik, s ki alkotmányos kifejlődésünket nem felületesen tekinti, s figyelmét főképen azon korszakokra fordítja, melyekben alkotmányunk megtámadások ellen megőriztetett, meg fogja vallani, miként ezen eredményt tisztán törvényhozásunknak köszönhetjük. A megyék, mint azt e század folyamata alatt is tapasztaltuk, hív őrei alkotmányunknak, s mivel a végrehajtó hatalom nagy része kezökben fekszik, a központi hatalom lépéseinek száz akadályt gördíthetnek elébe, de a sérelem orvoslása csak a törvényhozás által eszközöltetik, s nálunk, mint széles e világon, az alkotmányosság valódi garantiája a törvényhozásnak az adó s hadsereg meghatározására birt jogaiban fekszik. Midőn alkotmányunk e főjogai a kormány által megtámadtattak, nem néhány megye ellentállása 1823-ban, hanem 1825-ben az országgyűlés menté meg szabadságunkat; s ez annyira világos, hogy említeni is fölöslegesnek tartanám, ha tapasztalásból nem gyanítanám, hogy e tétel valóságáról sokan megfélemedkeznek; másképen miként magyarázzuk azoknak eljárását, kik nem akarnak évenkénti országgyűlést; ellenzik a verificatio kérdésének az országgyűlésre való áttételét; ellenzik, hogy törvényhozóink, utasításoktól függetlenül, tisztán meggyőződéseket kövessék s mindezt, mivel a törvényhozás ily rendelkezések által erősödnék ugyan, de a megyék gyengülnének!

IV. FEJEZET.

Mi módon segíthetünk törvényhozásunk jelen hiányain?

A politikában egyes elvek elfogadása nem bir semmi fontossággal, minden az elvek alkalmazásától függ, s ha állításom, miként kifejlődésünk csak a törvényhozás működésétől várható, valónak találtatik, szükség egyszerismind módokról gondoskodni, melyek által törvényhozásunk jelen hiányain segíthessünk. — Törvényhozásunknak legalább részleges rendezése, minden lehető reformnak első föltétele.

Ha azon okokat vizsgáljuk, melyek miatt törvény-

hozásunk, mint a haladás eszköze, eddig várakozásainknak meg nem felelt, két főokot fogunk találni, melyre majdnem minden létező bajok visszavezethetők; az első, hogy a magyar törvényhozás nem képviseli az egész magyar nemzetet, hanem annak csak egyes osztályait, — a második, hogy a magyar törvényhozás nem bír azon függetlenséggel, mely nehéz feladatának kellő betöltésére szükséges.

Nézzük törvényhozásunk ezen hiányait egyenként és lássuk, mik azon eszközök, melyek által rajtok jelen helyzetünkben segíthetünk.

a) Törvényhozásunk nem képviseli a nemzetet, hanem annak csak egyes osztályait.

Országosan elfogadott előitéleteink egyike, hogy a magyar alkotmány vagy épen nem, vagy csak igen csekély mértékben változott, s hogy jelen institutióink mellett nyolczszáz évnek tapasztalása szól. Ez az, mi nézeteinket az országgyűlés elrendezése tárgyában is nem kevésbé zavarja. Valamint ha gótépületnél az ívek ékességei s azon finom szobrászi munka, mely azt egykor diszesíté, fenmaradt, s csak az épület alapja s főtámaszai ingadoztak meg, az avatatlanok szeme csalódhatik, de a művész látja, hogy az oly épnek látszó egész dőlni fog, mivel fennállását többé semmi nem biztosítja: — úgy van ez alkotmányunkkal is. Megtartottuk külső formáit; az alap elveszett. Őseink szép hagyományainak fönnállása még csak azon összetartástól függ, melyet minden régi épületnél látunk, de mely, ha valóságos támaszok által nem segítetik, az idő viharai ellen biztosságot nem nyújt. — Nemeségünk látszólag fentartá jogait s kiváltságait; de mióta fölmentetett azon kötelességektől, melyek befolyásának alapjául szolgáltak, s a hon védelmét másoknak engedé át, létének alapját vesztette el; így van ez törvényhozásunkkal is.

Törvényhozásunk jelenleg csak a nép kiváltságos osztályait képviseli; de csalódik, ki azért azt hiszi, hogy ez mindig így vala, s hogy azon századokban, melyekre büszkeséggel tekintünk vissza, a törvényhozás kizárólag ugyanazon privilegiált osztályok kezében volt.

Azon alkotmány, hol, mint nálunk, a középkorban minden nemes, azaz minden valóságos birtokos és minden sz. kir. város törvényhozási befolyással birt, hol, mikor valóságos befolyást s politikai képességet ez osztályokon kívül hasztalan keresnénk, ezen osztályok képviselve valának, nem hasonlítottathatjuk össze a jelennel, mely szerint, miután nem-nemes polgártársaink mind műveltségre, mind vagyonra, mind politikai képességre nézve tetemesen emelkedtek, mégis minden valódi befolyás csak a nemes osztályok küldötteire szorítottatik; s ki hazánk történeti kifejlődését figyelemmel követi, meg fogja vallani, hogy a jelen s azon múlt között, melyre oly szívesen hivatkozunk, törvényhozási tekintetben nem kisebb különbség van, mint egy, a nép minden politikai életre képes osztályait képviselő, s egy tisztán privilegiált osztályok érdekében működő törvényhozás között.

Ez nem maradhat tovább így. — Mint Livius mondja: *„Ubi pars virium, ibi et imperii pars est,“* s a ki Magyarország emelkedését kívánja, kinek a haza jövője szíven fekszik, ki egyszersmind a szabadságot inkább szereti, hogysen e hon kifejlődésére más, mint törvényes eszközöket akarna elfogadni, át fogja látni, hogy oly törvényhozás, melynek tagjai csak kizárólag egy osztályt képviselnek, s utasításokkal lekötve, a magyar nemesség nemcsak érdekei, de előítéleteinek védelmére is kötelezvék, Magyarországot a haladás pályáján célhoz nem vezetheti, — s hogy bármennyi nemeslelkűség legyen is a magyar nemességben, bármennyi belátás, szilárd akarat s kitűrés küldötteiben, haladnunk nem lehet, míg törvényhozásunk egy más elemet nem vesz föl magába, mely abból eddig kizárattott, vagy legalább határozataira semmi befolyással nem bír. Nehéz fölteni, hogy azon esetekben, midőn a nemesség érdeke a haza érdekével ellentétben áll, a magyar nemesség többsége önhasznát a közjónak mindig fel fogja áldozni; s ha az egész história ellenében fölteszszük is, hogy ily eset lehet, a nemesség érdekei fel fognak ugyan áldoztatni, de a nélkül, hogy elősegítették egyéb osztályok érdekei, melyek törvényhozásunk által nem képviseltetvén, általa kellőleg nem is ismertettek.

Törvényhozásunk e legnagyobb hiánya, ha nem is egészen, legalább egy részben orvosolva lenne a városi kérdés czélszerű elintézése által.

Kétségtelen, hogy a városoknak adandó szavazat csak egy lépés a tökéletes képviseleti rendszer felé, s teljesen meg vagyok győződve, hogy a nemzet nem állapodik meg ez intézkedésnél s a szabadságot idővel a városok szűk korlátain túl is ki fogja terjeszteni. De itt nem annyira az a kérdés: mi végcélunk, hanem inkább, hogy mit kíván a jelen pillanat s e tekintetben törvényhozásunk hiányait a jelen körülmények közt, nézetem szerint, a polgári elemnek adandó törvényhozási befolyás is sok részben pótolná.

Vannak, s pedig számosan, kik e részben máskép vélekednek, s főkép miután utolsó törvényhozásunkban a városi kérdés számtalan félreértés következtében megbukott, sokan vagy az általános népképvisélet eszméje, vagy más egyes indítványok elfogadásától várják törvényhozásunk természetelleni helyzetének megszüntetését.

Mi az elsőt illeti, megmutattam, hogy ha megyerendszerünk jelen alakjában marad, az általános népképvisélet indítványa az utópiák közé tartozik. Megyéink czélszerűbb elrendezése csak országgyűlésünk jobb rendezésének s főkép annak lehet eredménye, ha törvényhozásunknál a megyéken kívül másoknak is befolyás nyújtatik; s így azok, kik a jelen pillanatban népképviseletről szólnak, örök circulus vitiosusban forognak. Indítványuk keresztülvitelére mindenek előtt szükséges volna, hogy megyei szerkezetünk változtassék meg s a megyei szerkezet nem változtathatik meg, mielőtt indítványuk elfogadtatott; — ez úton nem fogunk messze haladni.

Vannak, kik nem-nemes osztályainknak a megyékre s ez úton a törvényhozásra az által akarnak befolyást szerezni, hogy minden nem-nemes község egy vagy két képviselő által a megyei gyűlésben részt vegyen. Hogy e befolyás megyéink nagyobb részében tisztán illusoriussá válnék, — hogy oly rendszer, mely szerint 20,000 emberből álló községeknek annyi szavazat adatnék, mint egy vagy két birtoktalan nemesnek, népképvisélet nevét nem

érdemli, sokkal világosabb, semmint hosszas bizonyítást igényelne. Hogy pedig bizonyos osztályok névszerinti képviselése bajainkon nem segíthet, eléggé bizonyítja városi követeink állása a törvényhozásban. A községi követek állása a megyegyűlésen egészen ehhez lenne hasonló.

Hátra van azon indítvány, mely szerint a nemesség kizáró befolyásának ellensúlyául a tisztességteljes osztálynak (honoratorok) s minden szabad birtokú nem-nemesnek megyei gyűléseinken egyenes befolyás engedése javaltatik. Ha ez történt, a megyék követei nem nevezhetők többé tisztán a nemesség küldötteinek; s miután mindazon osztályoknak, melyek most a városi követei által képviseltetnek, törvényhozási befolyás adatott, a városok külön képviselőjére szükség többé nincs.

Ha föladatunk csak az volna, hogy bizonyos osztályoknak azon csalódás szerzettessék, hogy politikai jogokkal élnek, — ez kétségtelenül a választási jog ily kiterjesztése által elérhető; ha azonban, mint én hiszem, célunk nem annyira az, hogy bizonyos személyek, mint az, hogy bizonyos érdekek legyenek képviselve törvényhozásunknál: nem látom által, mit nyernénk hasonló intézkedésekkel. Ki, a választási joggal felruházott nemesség számát tekintve, figyelembe veszi, mi kevés nemtelennek adatnék ily úton szavazati jog az egyes megyékben, nem fogja tagadni, mikép a követeiket választó megyékben a kereskedési és műipari, szóval minden nem-nemesi érdekek alig lennének inkább képviselve, mint vannak a jelen pillanatban. E célú közelíthetjük meg, ha a törvényhozásba adunk befolyást a polgári elemnek. Városainkban azon osztályok, melyeknek érdekeit képviseltetni óhajtjuk, többségben vannak és azért föltehetjük, hogy a városi követei kitünően nem-nemes osztályaink érdekeit képviselendik s nagy részben ezen osztályokból fognak választatni.

Hogy királyi városainknak minél előbb törvényhozási szavazat szerzettessék: ez tehát az első legszükségesebb lépés, melyet országgyűlési szervezetünk hiányainak pótlására tehetünk. Nem tagadhatni azonban, hogy ezen kérdés feloldása is nem csekély nehézségekkel van összekötve, melyeknek egy része ugyan tiszta képzelődésen

alapszik, másika mindazáltal viszonyaink között a városi kérdéssel válhatlan kapcsolatban áll.

Az elsők közé tartoznak azon rögeszmék, melyeket a városi kérdés iránt mind a kormánypártnál, mind az ellenzéknél találunk.

A kormánypárt, s vele conservativeink egész serege, a városokban a túlzásig demokratikus, sőt forradalmi elemet lát, mely előbb-utóbb minden rendnek felbomlását idézendü elő. Nem volt-e minden forradalomnak gyúlpontja mindig a városokban — így szólnak, — a francia tiers-état, mely egy tizennégyszázados trónt felforgatott, nem állt-e polgárokból? S ki áll jót, hogy szabad királyi városaink, ha nekik törvényhozási befolyást engedünk, hasonló szörnyőségeket nem fognak elkövetni? stb. Vannak emberek, kik a historiából épen csak annyit tanultak, hogy vele azon kevés józan fogalmat, melyet máskép fejeikben találnánk, felzavarhassák. Kik városaink törvényhozási befolyásától ily következéseket várnak, ezek közé tartoznak. Ki részint mezei gazdasággal foglalkozó városainkban csak azért, mivel városoknak neveztetnek, Páris, Lyon, vagy akár-mely francia város másait keresi, a politikai műveltségnek épen azon fokán áll, mint ki nemességünket csak azért, mivel az nemességnek neveztetik, aristokratának hiszi. Csodálatos, mennyire ragaszkodnak politikában sokan a pusztá nevekhez! A demokratia veszélyeiről szólnak, melyektől alkotmányunk eddig ment vala, s melyekkel csak ha a polgári osztálynak törvényhozási befolyás adatnék, fenyegettünk, s eszünkbe sem jut, miként alkotmányunk minden befolyást oly emberek kezébe ad, kiknek többségét, ha nemesleveleik nem volnának, proletariusoknak neveznök; én legalább köztök s a külföld proletariusai között más különbséget nem ismerek, mint azt, hogy e nemesek, ha szegénységre jutottak is, munkát nem szoktak kívánni. Nemességünk conservatív-elem. A mennyiben oly haladási kérdésekről szólnak, melyeknek eldöntése által a nemesség kiváltságai szenvednének, én teljesen osztom e nézetet; de ha figyelmünket azon kérdésekre fordítjuk, melyek kiváltságos állásával összeütközésben nincsenek, a tapasztalás épen ellenkezőt bizonyít. Csak adómentességéről

s egyéb szabadalmairól ne szóljunk, s látni fogjuk, hogy a párisi nép 1793-ban elvkérdésekre nézve nem volt radicalisabb, mint sok helyen nemességünk; s ki e részben nálunk a városok törvényhozási befolyásától fél, az valóban nem tudja, mit cselekszik; mert épen azon egyetlen óvszert taszítja el magától, mely birtoktalan kortes-tömegeink befolyásának veszélyeitől hazánkat megőrizhetné.

Hasonlóan alaptalan azon előítélet, melyet a királyi városok törvényhozási befolyása ellen az ellenzék között találunk. — Az állás, melyet királyi városaink alkotmányunkban elfoglálnak, több, mint igazságtalan, ez lealázó. Nem tettünk semmit, mi által a polgári osztályban nemzetiségünk iránt érdeket gerjeszthetünk; a városi követek pusztá nézőkül tekintettek törvényhozásunknál, s még e jelenlétök is csak arra használtatott, hogy a különbséget, mely köztük s a legkisebb vármegye követe között létezik, velök inkább éreztessük; s mivel városaink jelen helyzetökben a magyar alkotmány iránt kevés rokonszenvet mutatnak, mert a nemesi osztálytól visszataszítva, a kormányhoz ragaszkodnak, azaz, az egyetlen hatalomhoz, melynél eddig még némi pártolást találtak, — azt következtetjük, hogy városaink, természetök szerint, nem képesek a szabadság felfogására, — hogy egy nemzet- s alkotmányellenes elemet képeznek, melynek szabadságunk veszélyeztetése nélkül törvényhozási befolyást nem adhatunk. — Ily okoskodások ellenében nem mondhatnák-e nekünk a városok, mit egykor Sieyès a francia törvényhozásnak mondott: »Szabadok akartok lenni, s nem tudtok lenni igazságosak.« Ki azon állást, melybe városaink alkotmányunk s nemzetiségünk irányában jönnek, ha alkotmányunk részeseivé tettek, azoknak eddigi viselete szerint itéli meg, nem cselekszik józanabban, mintha abból, mivel valaki másnak reá nem bízott jószágát féltékenyen nem őrzi, azt következtetné, hogy hasonló közönyösséggel fog viseltetni saját birtoka iránt is; ki pedig azt állítaná, hogy a polgári rend általán véve az alkotmányossághoz nem ragaszkodik, nehezebb vádat emelne az alkotmányosság ellen, mint a világ minden politikai írói, kik valaha az abszolútismus mellett szót emeltek. Ha az

alkotmányosság oly valami, minek fentartása a nemzet aránylag legműveltebb osztályát nem érdekli; ha azok, kik iparral s kereskedéssel foglalkoznak, kiknek a haza kifejlődése személyes érdekekben fekszik, az alkotmányt e kifejlődésre károsnak tartják, valóban megszűnt a legnagyobb ok, mely az alkotmányos élet mellett szól, s nem soká fogja magát fentartatni azon alkotmány, melyhez híven csak a nemesség ragaszkodik.

Hogy a királyi városok követeinek törvényhozási befolyása által egész politikai életünkben s így a pártok egymás közötti állásában is tetemes változások történendők, ez tagadhatatlan; valószínű, hogy az ellenzék, ha befolyását fenn akarja tartani, egészen más eljárást lesz kénytelen követni, s hogy például az ország anyagi kifejlődését elősegítő kérdések elmellőzése lehetlenné válik, mihelyt a polgári elemnek befolyás adatott; a ki azonban a városi követekben a kormány vak eszközeitől fél, szintoly agyrémmelel bajlódik, mint ki bennök csak az ellenzék frigyeseit látja, s biztosak lehetünk, hogy a tapasztalás meg fogja czáfolni mindkettőnek aggodalmait. A városi követek a dolog természetete szerint sem a kormány, sem az ellenzék állandó frigyesei nem lesznek, hanem lesznek nagyobb részben legalább hív képviselői a polgári rend érdekeinek, melyek nagy részint a hon közös érdekeivel azonosítvák.

Az egyedüli valóságos nehézség, melyet a városi kérdés megoldásánál találunk, azon összeköttetésben fekszik, melybe, miként megyéinknél, úgy a városokban is, a közigazgatási s törvényhozási dolgok hozattak. Képviselői táblánk egy osztály által választatva, azon érdekeknek, melyekről a törvényhozásnak gondoskodnia kell, csak egy igen csekély részét képviseli, s ép e hiány az, mi a kir. városok törvényhozási befolyását igényli. De, kérdem, ha némelyeknek czélzata szerint, a nélkül, hogy a városok belszerkezetében változások történnének, a városi szavazatoknak alsó táblánkon befolyást engedünk, mit nyertünk? Azon negyvenhét városi tanács, s önmagát kiegészítő választott polgárságnak követe fogja-e képviselni e polgári rendet s annak kereskedési s műipari érdekeit? Azon törvénytudó férfiak, kik most közönségesen a városok által mint követek ország-

gyűléseinkre küldetnek, anyagi érdekeket illető tárgyakban több felvilágosítást fognak-e adhatni, ha negyven vagy ötven városi polgár által, mint ha egy pár ezer nemes által küldetnek? Szóval: a városi követek, ha választásukban a polgári rend, mint eddig, részt nem vesz, fognak-e csak azért, mivel szavazataik számíttatnak, a polgári rend képviselőinek tekintetelni? — Utolsó országgyűlésünk érezve ezt, a városi követeknek adandó szavazatot a városok belszerkezetének újrendezésétől föltételezé, s épen e kérdések összekapcsolásából támadtak mindazon nehézségek, melyeken ez úgy végre hajótörést szenvedett.

Ha meggondoljuk azon különbségeket, melyek egyes városaink között nemcsak népességre nézve, hanem minden más tekintetben is léteznek; — ha meggondoljuk, hogy azoknak belszerkezete nagy részint szokásokon alapul s egészen különböző helyzetöknél fogva soha tökéletes egyenlőséggel el nem is rendeztethetik, miután például Debreczennek, egy kis bányavárosnak, s ismét Pestnek különböző belszerkezet szükséges; ha végre meggondoljuk, hogy egyes városokban a polgári cím egyszersmind bizonyos birtokjogokkal összekötött, melyeket azokra, kik velök eddig nem éltek, igazságosan kiterjeszteni nem lehet: nem is bámulhatjuk, hogy követi táblánk s talán a kormány jóakarata mellett is a városi kérdés utolsó országgyűlésünkönél feloldhatatlannak találtatott, sőt félnünk kell, hogy ha a városok belrendezése a városok törvényhozási befolyásával ezen túl is kapcsolatban tárgyalatnék, e kérdés a jövő törvényhozásban is legyőzhetlen akadályokra fogna találni.

E lényeges nehézség csak úgy kerültethetik el, ha — mint azt Csengery Antal barátom a *Pesti Hirlap*-ban indítványozá — a városok törvényhozási képviselője a belrendezés kérdésétől elválasztatik. Nem csak azért javalható ez, mivel ily módon a városok törvényhozási befolyásának legfőbb akadályai elháríttatnak, hanem azért is, mert ha az országgyűlési szavazat s a belrendezés kérdései elválasztatnak, minden valószínűség szerint e két kérdés mindenike czélszerűbben fog eldöntetni.

A követek választása nem bízathatik kis számú polgárokra, máskép a városi követ, mint most, úgy a rendezés után is csak egy városi aristokrátiának leendő képviselője; a közigazgatás vezetésére ellenben nagy számú gyülekezetek nem alkalmasak, s így, hacsak vagy a városok beligazgatását, mint a megyéknél történt, feláldozni, vagy a polgárok nagyobb számát minden befolyástól megfosztani nem akarjuk, szükség, hogy a rendezésnek ezen két ága egészen különböző elvek szerint történjék. S említsem-e a két ellenkező irányt, mely a közigazgatás rendezésében küzd egymással? Nem láttuk-e, hogy a felsőház, s — mert minden hatalomról föl kell tenni, hogy erejét növelni, terjeszteni kívánja, — maga a kormány mindent elkövet, hogy a városok közigazgatását, mely most tőle függ, továbbá is saját kezeiben tartsa központosítva? S e központosításnak, mely nem nyújtja a felelősség alkotmányos garantiáját, lesz-e majd erő ellenállani azokban, kik alkotmányos centralisatiót, parlamenti kormányt nem akarnak, s a városi ügyben is nem annyira a törvényhozás erősítésének kérdését tekintik, mint inkább a tartományi rendek ellenállási erejét törekszenek átültetni a városok községi életébe? Én e csatában, hol ily ellenkező elemek állanak szemközt, nem vállalnám magamra a felelősséget a kimenetelre nézve.

A közigazgatás rendezése, alkotmányos garantiáink jelen helyzetében, midőn a szabadság biztosítékát épen abban keressük, mi miatt jó igazgatás alig képzelhető, sokkal több nehézséggel van összekötve, hogysem tanácsos lenne tőle függeszteni fel a főczélt: a törvényhozás erősítését, míg ellenben a közigazgatás ügye is sokkal nagyobb fontosságú, hogysem a mondott főczél eszközeül óhajtanám használni. Az adminisztratio rendezése egészen külön, egészen saját czél, melyet a rend érdekében annál czélszerűbben lehetend elintézni, a mily arányban erősödik a törvényhozás. Miért ne választanók tehát el a városi rendezés azon részét, mely az országgyűlési követek mikénti választását illeti, annak többi s jelesen a közigazgatást tárgyzó pontjaitól, holott mindenki át fogja látni, hogy

ez által az úgynevezett városi kérdés legnagyobb nehézségei elháríthatnak?

Fontos a városoknak adandó országgyűlési szavazatra nézve csak az, hogy a követek válaszára rendeztessék el czélszerűen, s e kérdés sokkal könnyebben intézhető el különválva, mint ha a városok egész belrendezésének kérdésével kapcsolatba hozatik. Ha ezt tesszük, törvényhozásunk főhiánya, mely abban áll, hogy benne a nemzetnek csak egy osztálya képviseltetik, — teljes meggyőződés szerint nehézség nélkül orvosoltathatik; s ne féljünk, a népképviselőt, melyről most csak ábrándozunk, nem fog elmaradni, mihelyt a nemesség politikai egyedáruságát megszüntethetjük.

A második ok, mely miatt törvényhozásunk feladatának meg nem felelhet, mint mondtam, abban kereshető, mert:

b) törvényhozásunk nem bír elég függetlenséggel.

Ki országgyűlésünk állását más alkotmányos országok törvényhozásaival összehasonlítja, nem fogja tagadni ezen állításom helyességét. Nemcsak, hogy semmi befolyással nem bír törvényhozásunk a legfontosabb tárgyak elhatározására; nemcsak, hogy törvényeinek mikénti végrehajtása iránt senkit feleletre nem vonhat, s így feladatának tökéletesen soha meg nem felelhet: de mi több, szüntelen függőben tartatik az egyes törvényhatóságok által is. A követek verificatiójának kérdése törvényhozásunk tanácskozásainak köréhez nem tartozik, országgyűlésünk határozatai utasítási rendszerünk mellett nem a követek, hanem az őket küldő törvényhatóságok meggyőződésétől függenek; miként várhassuk ily módon rendezett törvényhozástól az ország dolgainak czélszerű vezetését?

A megyéknek adott követverificatiói és utasításadási jog, mint nálunk minden visszaélés, úgynevezett municipális szerkezetünk fentartásának szükségével védelmeztetik. — Ne engedjétek veszni és elfajulni a helyhatósági életet; azonban hová lesz annak épsége, ha a követverificatiói s utasításadási jogot támadjuk meg? Hiszen e kettő legfontosabb az egészben, e kettő teszi úgyszólván csúcsát az egész szerkezeti pyramisnak, e kettő a dolgok lelke s bibéje. — Így szólalt fel a

megyék ezen jogai mellett a *Budapesti Hiradó*, melynek állításait szóról-szóra azért idézem, mert hisz nézeteim ellenei e lapot kitünő ügyességgel vezetettnek hirdetik. Kik törvényhozásunk ezen abnormitásait ily okokkal védelmezik, engedjék meg, hogy mindenekelőtt figyelmessé tegyem őket, miként megyei rendszerünk főtulajdona, az, mi által e rendszer alkotmányunk biztosítékává válik, nem a megyéknek adott verificatio vagy utasításadási jogban keresendő. Bizonyosággal csak a híres 1823-iki esetekre hivatkozom. — Soha, azt hiszik sokan, megyei szerkezetünk egész hasznát, soha azt, mennyi biztosságot nyújt ez alkotmányunknak, annyira nem éreztük. Én ezen szomorú esetekre nézve másképp vélekedem, mint talán mások, s a helyett, hogy törvényhatóságaink akkor kifejtett szilárdságát bámulnám, inkább elszomorodom az akkor tett tapasztaláson, miként a törvénysértés ellenében megyéink között oly kevés találatott, mely kötelességének eleget tett volna. De mellőzve ezeket, kérdem: ugyan az utasítási vagy követverificatioi jog volt-e az, mi által e megyék 1825-ben a törvénytelenések további folytatását akadályoztatták? Vajon az, hogy miután tizenegy évig országgyűlés nem tartatott, s így a megyék sem utasításadási, sem verificatioi jogukkal nem éltek, még is erősek voltak a törvénytelenésnek ellentállni: nem bizonyítja-e világosabban, mint bármi más, hogy e két jognak a megyék általi gyakorlata arra, hogy törvényhatósági rendszerünk az alkotmány biztosítékává váljék, korántsem bir annyi fontossággal, mint azt némelyek hirdetik.

De ha e tapasztalástól elvonatkozva megengednők is, hogy a megyék követigazolási s utasítási joga tőlök elvétetvén, megyei szerkezetünk gyengülne: nem felejtethjük el soha, miként azon feladásunkon kívül, hogy helyhatósági életünket veszni ne engedjük, a megyerendszer legbuzgóbb pártolójának is még egy más feladása van, mely abban áll, hogy ne engedjük elveszni törvényhozásunkat, vagy más szavakkal, hogy ne szorítsuk azt oly korlátok közé, melyek között üdvös működése lehetetlen. Ha megengedjük is, hogy a megyéknek adott követutasítási jog szónokokat képez; — ha nem tagadjuk, mikép a hazának szónokokra

nagy szüksége van — ámbár talán nem ártana, ha közdolgainkban a szép szavaknak s szónoki fordulatoknak kevesebb hitelt adnánk: azt talán csak mindenki meg fogja engedni, hogy hazánknak híres rhetorokon kívül még másra is van szüksége, s hogy ezek közé jelesen jó törvények, s annál fogva egy oly törvényhozó test is tartozik, mely ily törvények alkotására képes. Ha tehát a verificatio s utasítások kérdéseiről akarunk szólni, nem elég csak arra figyelmezni, mennyire vesztené szerkezetünk jelen érdekéből, ha teendőinek e két része a törvényhozásra bíztnék, hanem szükség kiterjeszkedni azon szempontra is, mennyiben felelhet meg feladatának a törvényhozás, ha a verificatio s utasítás joga a megyénél hagyatnék? S e részben a megyék ezen jogainak káros hatását, nem tudom, fogja-e valaki tagadhatni.

Nézzük először a

verificatio kérdését.

A követi igazolás mindenütt a követi táblákat illeti. A követigazolás tehát oly kérdés, mely iránt az egész világ minden alkotmányos népe ellenkező véleményben van velünk. Ennélfogva, ha férfiakhoz illő megfontolás által vezéreltetünk legfontosabb érdekeink elhatározásában, csak fontos okok birhatnak bennünket ily esetekben a minden közönségestől eltérő eljárás fentartására. Ha tudjuk, miként valamely intézkedés a világ egyetlen művelt nemzeténél sincs vagy épen ellenkező módon van gyakorlatban, annak czélirányossága iránt okunk van legalább is kétkedőkké lenni. S ugyan mik tehát azon okok, melyek a verificatióknak mostani alakjában fentartása mellett felhozhatnak?

Azon egy okon kívül, miszerint a verificatio jelen megyei rendszerünk lényegéhez tartozik, még kettő hozatik fel.

Először: hogy nálunk, hol a választási formákra nézve semmi intézkedés sem létezik a törvényben, a verificatiót a követek táblájára bízni annyit tenne, mint a törvényhozásnak a legnagyobb önkény gyakorlására adni módot és alkalmat.

Másodszor: hogy a verificatio kérdésének az országgyűlésre való áttétele által a pártok küzdelme, mely

eddig a megyei téren forgott, áttétetik az országgyűlési mezőre, s a küldők választási joguktól fosztatnak meg; mert hisz miként választhatnának szabadon, ha tudják, miként csak az országgyűlés inye szerint választott követ remélhet igazoltatást.

Nem akarom olvasóimat ez okok hosszabb czáfolgatása által sérteni, erősen híven, hogy nincs közöttök egy is, ki ezen okoskodásokat nem czáfolta volna meg oly hamar, mint azokat végig olvasá. Csak néhány kérdést legyen szabad e részben elleneinkhez intézni. Ugyanis:

Ha választásainkra nézve semmi intézkedés sincsen a törvényben, miként történhetik, hogy bizonyos urak, valahányszor az úgynevezett honoratioroknak a megyék által adandó szavazatjoga kerül szőnyegre, — a honoratiorok szavazatjoga, mondom, kik, mint lucus a non lucendo, talán csak azért neveztetnek így, mivel tőlök a polgári honor megtagadtaték, — mindig az állítatik, hogy törvényes választási rendszerünk csak törvény által változtathatik meg?

Kérem továbbá, ha csakugyan sem világos törvény, sem törvényes szokás, mely szerint törvényhozásunk a verificatio kérdésénél eljárhatna, nem létezik, mily adatokból fog kiindulni a megye, midőn valamely választás törvényessége fölött tanácskozik?

Kérem, vajon nem képzelhető-e, sőt nem többször fordult-e elő eset, hogy egyes megyék tökéletes anarchiába süllyedve, a megyének neve, s törvényességének jelei egyes pártok által bitoroltattak; vajon nem emlékszünk oly pillanatokra, hol pezsgő helyhatósági rendszerünk annyira pezsgett, hogy a fütykösök majoritása a szavazók majoritását tökéletesen elnyomta; s mi történjék ily esetben a verificatioval?

Kérem végre minden alázatossággal: tekintetbe vevén minden egyes országgyűlési követ nagyszerű hivatását, tekintetbe vevén azon befolyást, melyet, mint a törvényeket alkotó többség egyik tagja az egész nemzet jövőjére gyakorol: nem fekszik-e a törvényhozásnak némi érdekében, hogy e jog ne olyanok által bitoroltassék, kik a megye pecsétjével kiadott megbízó levelekkel, s meglehet egypár száz bunkónak segedelmével jelentek meg, de azért a megye többsége (azaz, most a

megyei nemesség többsége) választottjainak nem tekinthetők?

Fordítsuk figyelmünket most a megyék utasításadási jogára; — ismét törvényhozásunk szempontjából tekintve a kérdést, nemcsak mivel azon káros befolyásról, melyet az utasításadási jog megyéinkre gyakorol, már szóltunk, de mert nevetségesnek is tartjuk, ha oly kérdéseknél, melyek különböző viszonyokra legalább is egyenlő hatást gyakorolnak, épen a fontosabbról feledkezünk meg. Ki az országgyűlési utasításokról beszélve, csak arról szól, mily károsan hathatna azoknak megszüntetése megyéinkre, — körülbelől szintoly józanon cselekszik, mint az, ki egy égő ház előtt, a vizipuskákat közelíteni látván, a fölött tanakodnék, mennyire ronthatja a szobába lövött víz a bútorokat.

Utasítási rendszerünk.

Azon urak, kik magokat oly szívesen practikus országférfiaknak nevezgetik, az utasítások kérdésénél kissé ellenkezésbe jönnek önmagokkal, midőn egyrészt utolsó országgyűlésünkkel elégedetlenségüket jelentik ki s nem győzik emlegetni, miként az országgyűlés, mely alatt az ellenzékfolyvást többségben volt, csak tizenhárom törvényt alkotott; s más felől mégis pártolásaik alá veszik azon institutiót, mely az országgyűlés eredménytelenségének főoka volt. Hisz miután az utasításoknak a törvényhozásra való befolyásáról hazánkon kívül más tapasztalásra nem hivatkozhatunk, úgy látszik, hogy practikus férfiaktól a következetesség azt kíváná, hogy vagy törvényhozásunk eredményeivel elégedjenek meg, vagy ismerjék el utasítási rendszerünk kártékony hatásait, hacsak bebizonyítani nem tudják, miként utolsó törvényhozásunk eredménytelensége annak tulajdonítható, mert az utasítások a követek által meg nem tartattak. Ezt bebizonyítani lehetetlen, sőt minden országgyűlésünk tapasztalása azt mutatja, miként épen azon tárgyak nem végeztetnek be, melyekre legtöbb előkészület történik, s melyekre e szerint legtöbb utasítás adatott; minden üdvös eredmény pedig majdnem kizárólag az országgyűlések utolsó napjainak köszönhető, mikor senki magát

utasítása által szorosan lekötelve nem érzi. Ki mindezeket fontolóra veszi, meg fogja vallani, hogy eddigi tapasztalásunk az utasítási rendszer mellett csakugyan nem szól.

De tekintsük e kérdést most tisztán elméleti szempontból, s nézzük elvontan mindazon tapasztalásoktól, melyeket e részben egy idő óta tevének, mily következtetéseket kell a törvényhozásra nézve szükségkép s észszerűleg várunk, ha az utasításadási jog oly testületekre bízatik, melyek, mint megyei gyűléseink, bizonytalan számú s képességű egyénekből állanak.

A képviseleti rendszernek üdvös eredményei nem tisztán abban fekszenek, miszerint nagy kiterjedésű köztársaságok számos polgárai csak ezen rendszer mellett gyakorolhatnak egyenlő politikai jogokat; a képviseleti rendszernek nem kisebb érdeme, hogy ámbár igen számosan egészen egyenlő politikai jogokkal élnek, a legfőbb, vagyis a törvényhozási jogok gyakorlata mégis közönségesen olyanokra bízatik, kik arra több képességgel bírnak. — Azon testület, mely alkotmányos országban törvényhozási jogokkal ruháztatik fel, a választók nagy többségénél több képességgel s minden esetre sokkal nagyobb készséggel szokott birni, s innen van, hogy az irány, melyben az ily országok törvényhozásai haladnak, a választások által határoztatik meg; de az egyes törvényes rendelkezések olyanok által tételnek, kik arra legképesebbek. — Utasítási rendszerünk mellett a képviseleti rendszernek ezen tulajdona elenyészik, világos levén, mikép utasításaink által a valóságos törvényhozó nem az, ki országgyűlésre küldetett, hanem azon tömeg, mely küldöttjének minden lépését elébe szabja; minek ismét világos következménye, hogy törvényhozásunk munkálkodásiban mindazon hibákat fel kell találnunk, melyek ott, hol a törvényhozás tömegekre bízott, mindenkor előfordultak: a legnagyobb ingadozás, legnagyobb következtelenség, kedvelése mindennemű túlzásnak, elvek körüli vitatkozások s elhanyagolása azon intézkedéseknek, melyek szükségesek valamely elv hasznos alkalmaztatására.

Hogy valaki utasítási rendszerünket célirányosnak mondhassa, mindenek előtt szükséges volna bebizonyítani,

miként azon gyülekezetek, melyek az utasításadással megbizatnak, úgy szerkezettek, hogy a törvényalkotási jogot reájok lehet bízni. Egy részről azt mondani, hogy megyei gyűléseink jó törvények alkotására már elrendezésöknél fogva nem képesek, s kívánni, hogy mégis ők jelöljék ki az utat, melyen országgyűlési követök jární tartozik, valódi képtelenség.

Minden törvény, melyet országgyűlésünk hoz, vagy olyan, mely az egész országot, vagy olyan, mely különösen s közelebbíról egyes törvényhatóságokat érdekel. — Az elsők azért bizattak a törvényhozásra, mert az egész országot érdeklő tárgyakat szükségkép azon tésütleire kelle bízni, melyben minden érdekl képviselve van, s mely nemcsak az ország egy, hanem annak minden részét legtökéletesebben ismeri; az utóbbiakkal a törvényhozás azért foglalkozik, mert először, noha egyes tárgy különösen egy törvényhatóságot érdekelhet, mégis, ha az csak ennek elhatározására bizatnék, félni lehetne, hogy elrendezésében az összes nemzet érdeke tekintetbe nem vétetnék; másodsor, mert főkép ily tárgyak körül szoktak támadni a megyékben pártküzdelmek, melyek azoknak czélszerű elhatározását lehetlenné teszik. Hol a törvényhozást utasítások kötik, megszűnnek mindazon okok, melyek miatt e két nemű kérdések eldöntése reá bizatik; mert ugyan mi marad, mi által az országgyűlés ily viszonyok között az egyes megyénél magasabban áll? Az ország minden viszonyai érdekeinek ismerete? Igen, a törvényhozás ismerni fogja a létező viszonyokat, az egyes követek valószínűleg a tanácskozás alatt fel fogják hozni mindazt, mi egy czélszerű határozat anyagául szolgálhatna; de mit használ ez? — A követ szabad akaratát honn hagyá küldöínél, s a tudomány, melyet magának a tárgyról szerzett, legfőlebb arra szolgál, hogy midón utasítása szerint megyéje szavazatát kimondja, felsóhajtva érezze önmaga annak helytelenségét. S ha a törvényhozók a hazában uralkodó pártok szenvedélyein túlemelkednének is, a hazára ebből üdv nem háramolhatik, ha mindenik a saját törvényhatóságában uralkodó pártok egyoldalú nézeteit magával hozza utasításában. Azon nagy változást, mely alkotmányunkon akkor történt, midón a

nemesség, a helyett, hogy Rákos mezején személyesen gyűl egybe, először követeket küldve, én eddig mindig a legcélrányosabb lépésnek tartám, melyet eldődeink az alkotmányosság ösvényén tettek. Ha utasítási rendszerünkhöz ragaszkodunk, csalódtam. Azon rendszer, mely mellett az összes nemesség a törvényhozásban szintoly részt vesz, mint akkor, csak azon különbséggel, hogy egy hely helyett ötvenkettőn tanácskozik, az előbbinél nem célrányosabb, sőt ha e rendszerhez ragaszkodunk, a Rákosra visszamenni reánk nézve valóságos haladásnak volna nevezhető. Ha valamennyi nemesek egy helyen összegyűlünk, capacitatio egyes esetekben talán mégis sikerülne.

Igen, de ha ez így lenne is — szólnak az utasítások barátai — lehet-e a nemességet megfosztani azon jogától, melyet a törvényhozásra utasításai által gyakorolt? Le kell-e mondani azon biztositékról, melyet követeink irányában az utasítás nyújt? Úgy de ha azon módot tekintjük, mi szerint utasításaink készítettnek, látjuk, miként az összes nemességnek az utasításokra való befolyása, ritka eseteket kivéve, csak pusztá jogra szállított le, s a nemesség legfőbb, azaz választási jogának kijátszásához vezet. Ha valamely megyének összes nemessége, teszem kétezer személy, valakit követének választott, választott pedig épen, mert elveit ismerve, választása által ezen elveket képviseltetni kíváná: lehet-e nagyobb képtelenség, mint ha az ily módon választottnak később 10—15 egyén szabja meg utasítását? Lehet-e a választói jogoknak nagyobb kijátszása, mint ha — mi sokszor történik — az utasítást készítő küldöttség ezeket épen azon elvekkel ellenkezésben készíti, melyeknek védelme miatt a követ országgyűlésre küldetett? S mi a garantiát illeti, melyet utasítási rendszerünkben a követek hívtelensége ellen birunk: hol van az? Tud-e nekünk valaki előmutatni törvényt, melynél fogva az országgyűlésnek az utasítások többsége ellen alkotott törvényei erő nélkülieknek nyilváníthatnának? Tud-e mutatni esetet, hol a követ, mivel utasítását megszegé, máskép, mint a közbizodalom elvesztése által büntettetett meg, mely büntetést el nem kerülheté akkor sem, ha évekig

nyilván vallott elveitől eláll, bár soha utasítása nem lett volna is.

Utasítási rendszerünk mellett soha compact s következetes többségre nem számíthatunk. A többségnek, az egyes megyék nem szünő hullámzásai szerint, szüntelen ingadoznia kell, s ennél fogva sem a kormány a törvényhozó test közremunkálására soha biztosan nem számolhat, sem a törvényhozó test többsége ingékonysága miatt a kormányra befolyást nem gyakorolhat. Szóval utasítási rendszerünk által egy törvényhozás helyett ötvenkettővel birunk; minden capacitatio, mind a kormány s nemzet között, mind az egyes követek között lehetlenné tétetik; a legfontosabb törvényhozási kérdések eldöntése oly testületekre bízatik, melyek a bennök résztvevők száma s képességhiánya miatt arra alkalmatlanok; s mindazok között, kik közállományi kérdésekkel foglalkoztak, nem fogunk találni egyetlen csak félig kitünő tekintélyt is, mely nem volna meggyőződve, hogy üdvös törvények alkotása utasítási rendszer mellett lehetetlen.

Marad mindazon állítólag fontos okokból, melyek utasítási rendszerünk mellett felhozatnak, azon egy, melyet kevesebbé hangosan hirdetünk, de mely sokak előtt minden egyebeknél nagyobb fontossággal bir, t. i. hogy az utasítások a követek megvesztegetését megakadályoztatják. Fájdalmas, hogy még azokra nézve is, kiket legfőbb bizalmunkkal ajándékozunk meg, ez ocsmány bűnt a valószínűségek közé számítjuk; de az utasítások mikor akadályoztaták meg a megvesztegetéseket? Lehetne-e annyira félni követeink megvesztegetésétől, ha eddig alkalmazott utasítási rendszerünk hatályosnak mutatkozott volna csak e tekintetben is? Sőt ha közdolgainkban megvesztegetéstől félünk, ki nem látja, hogy annak valószínűsége az utasítások által kétszereztetik? Ha a követ meggyőződése szerint szabadon működik, mihelyt ő becsületes s a megkísértett bűn nála nem sikerült, minden megvesztegetés lehetlenné válik; de ha a követ utasításoktól függ, nem marad-e fenn a megvesztegetésnek lehetősége még azoknál is, kik őt utasításokkal ellátják, s kiknél e czélnak elérése már azért is könnyebb, mert testületek,

főkép olyanok, melyek — mint utasítást készítő válaszmányaink — bizonytalan személyekből állanak, a közvélemény súlyát soha nem érezhetik úgy, mint az egyes.

Eleget szoltunk újabb időben azon új főispáni rendszerről, mely által a kormány az egyes megyékben többséget akar magának szerezni; de vajon elfeledhetjük-e, hogy az egész rendszer csak utasításaink által válik veszélyessé. Mondatott, miként a főispánoknak hivataluk helyén lakása jövőre azért kívántatik, hogy a főispánok a megyék közigazgatásába több rendet hozzanak be. — Megengedem, hogy a kormányférfiak egy részének az új rendszer behozásánál csakugyan nem volt más szándéka, s hiszem, hogy ha az új főispánok teendői csak közigazgatási tárgyakra szoríttatnának, e czél legalább némi kis részben el is érthetnék. De miután a megyék utasításadási joggal birnak, az új rendszertől ily eredményeket várni nem lehet.

A megye nemcsak administratív, de politikus testület levén, melynek határozatai a törvényhozásra eldöntő befolyással birnak, a kormány már helyzeténél fogva sem lehet közönbös az egyes megyékben uralkodó politikus szellem iránt; neki azon kell lennie, hogy nézeteinek az egyes megyékben többség szereztessék. A közigazgatási tekintet a politikusnak mindig alá fog rendeltetni; s mi leend ennek valószínű következménye?

Eddig a kormány az egyes megyékben uralkodó többséggel nem sokat gondolt; sok esetben egészen magára hagyta a megyéket s rendkívüli eseteket kivéve, a közgyűlések tanácskozásaira nem is keresett befolyást. A megyei pártok önerejükre hagyatva küzdöttek meg egymással; s mi volt ez állapot eredménye? Nemde az, hogy a közigazgatás a politikus érdekeknek mindig alája rendeltetett? Az alispántól az utolsó szolgabíróig a pártszín s nem az egyének administratív képessége vétetett tekintetbe minden választásnál, s a megyei többség a helyett, hogy tisztviselői fölött ellenörködjék, nagyrészt csak arra gondolt, miként palástolja választottjainak hibáit. — Alig lehet valami, a megyében lakókat inkább érdeklő, mint hogy a köz-

igazgatás ügyes és hív tisztviselők által kezeltessék; s mégis a megyéknek adott politikai hatáskör oda vezette a dolgokat, hogy törvényhatóságaink nagy részében a közigazgatás egészen elhanyagoltatott. Mit várhatunk e tekintetben a kormánytól, melyet az egyes megyék közigazgatása kétségen kívül sokkal kevésbé érdekelhet, mint azon mód, mely szerint utasításaival a törvényhozásra befoly.

Én a kormányban, csupán mivel kormány, vétkes szándékokat nem teszek föl. Képtelenség a kormánynál a bűn, magunknál az erény kizáró tulajdonát keresni; de nem kevésbé képtelenség az is, ha felteszszük, hogy a kormány azt, mire helyzete által félig kényszerítettik, csak azért nem teendi, mert mást tehetne, mi ennél sokkal kevésbé hasznos, de sokkal erényesebb. — A kormány átlátta, hogy miután még törvényhozásunk állása is egészen az egyes megyéktől függ, erélyesen kormányoznia nem lehet, hacsak az egyes megyékben többségre nem számolhat. Mihelyt az ellenzék egész erejét a megyékben központosítá, a kormánynak szintén e térre kelle átmenni, hacsak minden hatalmával a küzdhelyen kívül nem akara maradni; s vajon nem kell-e feltennünk ily viszonyok között, hogy valamint mi megyei tisztviselőink választásánál inkább az egyének pártszínét s politikai befolyását, mint közigazgatási képességeket vettük tekintetbe: úgy a kormány főispánjaink kinevezésénél szint azt teendi; hogy valamint mi párthíveink elkövetett hibáit nemcsak nem üldöztük, sőt a lehetőségig eltakargattuk: úgy a kormány e példánkat követni fogja; s ugyan várhatunk-e ily körülmények között jobb közigazgatást?

Jobb közigazgatási rendszert bizonyosan nem, de annyival inkább várhatjuk azt, hogy utasításink, főképp pótló-utasításink által minden törvényhozási befolyás a főispánok, vagy más szavakkal a kormány kezébe kerül, s egész országgyűlésünk egy nyomorult színmutatványnyá válik, melyben három évről három évre a magyar szabadelvű párt örök kisebbsége játszatik el.

Bennem mindazon dolgok között, melyek e hazában történtek, mióta közdolgokban részt veszek, semmi

annyi aggodalmat nem gerjesztett még, mint a kormánynak a főispáni hivatal iránt tett újabb rendelkezései. Oka ezen aggodalomnak nem abban fekszik, mert e rendelkezéseket sérelmeseknek tartom. Aggodalmamnak oka egyedül utasításunkban fekszik, mely által a kormánynak új rendszere törvényhozásunk függetlenségét ronthatja meg.

A kormány többséget akar; ez bevallott s szabadon bevallható szándéka; mert hisz oly kormány, mely a többséggel nem gondol, alkotmányos kormánynak nevét nem érdemli. De nincsenek-e az új rendszer által a kormánynak oly eszközök kezébe adva, melyek által magának többséget szerezhet még akkor is, ha e hon érdeke ellenkezőt kívánna? Én úgy hiszem, hogy igen.

Ha az újabb kinevezések során végig tekintünk, látjuk, miként a megyék nagyobb részében főispáni helyettesek nevezettek, kik hivatalaiknál fogva az országgyűlésen megjelenni nem tartoznak. Tegyük fel már most, hogy valamely megye, mely az ellenzékhez tartozott, színét nem változtatja meg s a jövő országgyűlésre két ellenzéki követet küld s oly utasításokat készít, melyek a kormány nézeteivel ellentétben állnak. A kormány többséget akar. Még egyszer mondom, a kormánynak ezen óhajtása egészen alkotmányszerű; a kormánynak nemcsak szabad, sőt kötelessége felhasználni minden törvényes eszközt, melyek által magának többséget szerezhet; szintúgy, mint az ellenzék ugyanazon határok között mindent el fog követni, hogy önelvei győzzenek. De ugyan a harcz, mely a kormány s ellenzék között támad, egyenlő fegyverekkel vívatik-e? Az ellenzék, midőn két legkitünőbb tagját követnek választá, önmaga fosztá meg magát legerősebb támaszaitól; a főispáni helyettes a megyében marad; — az ellenzék a választásnál s az utasításkészítésnél fölhasználva egész erejét, a főispáni helyettes, a mikor akar, gyűlést tart s az anyautasítást megváltoztatja; az ellenzék ismét összeszedi erejét s az anyautasítást újra megküldi követeinek; de alig ment szét, s új gyűlésen, melyet a helyettes hirdet s kénye szerint akkor oszlatthat föl, mikor neki tetszik, más, az előbbihez hasonló pótló-utasítás készíttetik, — s így

tovább, míg vagy az ellenzék az egyenetlen küzdéssel felhagy, vagy ismét egy megyének belső nyugalma s vele a közigazgatás és minden, mi a polgári életet kívánatossá teszi, felbomlott.

Pótló-utasításaink mellett az ellenzék nézetei csak azon megyék követei által fognak képviseltetni, melyeknek főispáni helyettesei hatalmukkal a kormány hasznára nem tudnak vagy nem akarnak élni, s nem hiszem, hogy valaki legyen az ellenzék sorai között, ki helyzetünket nyugodtan megfontolva, ezt tagadná, vagy ezen állásunkat az alkotmányra nézve veszélyesnek nem hinné. — Mit várhatunk oly törvényhozástól, melyre a kormánynak annyi befolyása van, s hol a követek, ha megvesztegetve utasításaik ellen szavaztak, érvényesen határozhatnak; s ha ellenben e követ megvesztegetése nem sikerült, a megvesztegetés az utasítást adó testületnél kísértethetik meg, hogy a követ becsületessége haszontalanná tétessék.

Európa minden alkotmányos törvényhozása között nem találunk olyat, melynél jutalmazott apostasiáknak annyi példáját számolhatnók fel, mint a miénknél; ha e szomorú tünemény okait keressük, legfőbbikét utasítási rendszerünkben fogjuk találni, mely mellett szilárd politikai jellemek kifejlése csaknem lehetetlen.

Azon követ, ki magát esküvéssel kötelezi, hogy meggyőződését küldői utasításának alárendelendi; azon férfi, ki egy országgyűlés alatt ugyanazon egy tárgyra nézve küldőinek megváltozott utasítása szerint két-, sőt néha három- négyféleképen szavaz, ügyes férfi lehet, ildomos táblabíró, küldőinek hív szolgája, vallásos ember, a mennyiben esküjét megtartá, szóval, lehet minden, csak szilárd politikai jellemű férfi nem, — ez iránt széles e világon mindenki egyet fog velem érteni.

Az utasítási rendszer szükségkép demoralisálja törvényhozóinkat. Az utasítások nemcsak apostaták által szegetnek meg. Kinek törvényhozói dolgainkban legkisebb tapasztalása van, tudja, miként a legtöbb esetben a követ azért mellőzi el utasítását, mert apostasiát küldői követtek el, midőn az előbbivel egészen ellenkező utasítást adtak. Hogy egyes követek így cselekszenek, nemcsak természetes, sőt valóságos szerencse,

melynek jobb törvényeink nagyobb részét köszönhetjük; de nem lealázó-e a követ helyzete ily pillanatokban? Oly országban, hol utasítások nincsenek, a követ, ha az, mit a hon javára szükségesnek gondol, küldőinek akaratával ellentétben áll, szabadon kimondja meggyőződését, s miután szavazatát adta, azon meggyőződéssel adja vissza küldőinek megbízását, hogy ha bizodal-mukat elvesztette is, legalább polgári kötelességeit teljesíté. Hány ily példát láttunk Angliában csak az idén is! De mit tegyen a követ nálunk? Küldőinek utasításban kimondott akarata reá nézve kötelező. Nem mondhatja, hogy midőn utasítása meggyőződéssel ellentétben áll, annak megszegését kötelességének tartja. Csürni, csavarni kell tehát utasítását, kétértelműséget keresni ott, hol kétértelműség nincs; küldőinek akaratát tudva meghamisítani; néhány órával később törni fel a levelet, melyben új utasítást vár, szóval: csalni s hazudni az egész ország színe előtt; s vajon ez kedvezőleg hat-e követeink erkölcsiségére? Vajon emelheti-e a tekintélyt, melyben állniok kellene?

Míg a követ, utasítását megszegve, a közvéleménnyel egy irányban jár, ily tett nem rosszaltatik, sőt magasztalásra számolhat. Mindamellet, hogy az utasítások szükségeseznek tartatnak, sok esetet hozhatnék föl, hol egyes követek csak azért, mert rossz utasítást megszegni nem akartak, egész népszerűségöket elvesztették; s ugyan bámulhatjuk-e, ha ily rendszer mellett politikai jellemeket nem találunk? Szilárd jellem nem képzelhető erős meggyőződés nélkül, s mi erős meggyőződést nem kereshetünk azokban, kiktől eskü mellett azon ígéretet kívántuk, hogy meggyőződésöket utasításaiknak mindig alárendelendik; mi, egyes egyéniségeket kivéve, józanul nem remélhetjük, hogy azon férfiak, kik követi pályájok alatt tizszer azért éljeneztettek meg, mert utasításaikat megszegették, vagy lezúgattak, mert hozzá hívek voltak, csak mivel a pártérdek úgy kíváná, önérdékeikért nem fogják szintén egyszer megszegni utasításaikat; főkép miután az utasításokhozi ragaszkodásnak semmi sanctiója nincs. Az utasításoknak van sanctiója — így szólnak e rendszer baráti: — a visszahívási jog, a közvélemény hatalma.

Mi az elsőt illeti, meg kell jegyeznem, miként a visszahívási jog az utasításadási joggal koránt sincs oly szoros összeköttetésben, mint azt némelyek hirdetik. — Nem birva szabad sajtóval, mi a követvisszahívási jogról le nem mondhatunk, annyival kevésbbé, mivel e jogot, gyakorlatilag legalább, más alkotmányos nemzeteknél is alkalmazva találjuk. Angliában a küldők követeket akarata ellen nem hívhatják vissza; azonban valahányszor a választók nagy része valamely követ iránt bizodalmatlanságát nyilatkoztatja ki, ez majdnem mindig új választásnak veti magát alá. A küldőknek ezen befolyása, valamint Angliában, úgy nálunk, nem az utasítások következése.

A követ választatik, mert küldőinek bizodalmat birja, visszahívatik, mert e bizodalmat elveszti; az, hogy utasítását megszegé, a bizodalom elvesztésének egyik oka lehet, de a visszahívásnak oka csak e bizodalom elvesztésében fekszik; mi már abból is világos, mert a visszahívás nem törvényes ítélet, hanem a választók többségének akarata által mondatik ki.

Ha a megyék visszahívási joga csak utasításadási jogokon alapulna, szükségkép következnek:

1-ször, hogy a megyék oly esetekben, hol követők szavazata által utasítását meg nem szegi, e jogukkal nem élhetnek.

2-szor, hogy a visszahívásról csak bíró ítélhet.

3-szor, hogy minden követ, ki utasítása ellen szavazott, helyét csak akkor tarthatja meg, ha újra választatott, miután előbbi választása az utasítás megszegése által megsemmisült.

Mind a három föltételnek ellent mond gyakorlatunk.

Az elsőre nézve nem szenved kétséget, hogy a követ oly tárgyban adott szavazatáért, melyre nézve utasítása nem volt — ha, például, ez által valamely alkotmányos jogról lemondott, visszahivathatik, sőt hogy visszahivathatik oly tettekért is, melyek a törvényhozással összeköttetésben nincsenek, de melyek által a bizodalomra érdemetlenné tette magát.¹

¹ Például, ha felőle mondatnék, hogy hamisan játszott, vagy más becsstelenítő tett gyanujába keverednék.

A másodikra nézve tudjuk, miként azon gyűlések, melyekben a követek visszahívása történik, nyugodtan ítélő törvényszékek nevét csakugyan nem érdemlik.

A harmadik iránt fölösleges minden szó.

A visszahívási jog egyedül azon eszmén alapszik, hogy ki azért választatott, mert küldőinek bizodalját bírja, ha azt elveszti, vissza is hivathatik; s valóban, nincs utasításokra szükség, hogy e joggal ezentúl is élhessünk. Mi pedig azon befolyást illeti, melyet a közvélemény a követek fölött gyakorol, átláthatja mindenki, hogy utasítási rendszerünk a közvélemény hatalmát csak gyengítheti.

A közvélemény nem képeztetik olyanok által, kik kizárólag közdolgokkal foglalkozva minden egyes megyének utasítását ismerik s így megítélhetnék, a szavazó követ mennyiben teljesíti küldőinek kívánatát vagy nem. — A közvélemény ítéleteinek alapját csak a követ nyilatkozatai s nem ezen nyilatkozatok indokai képezhetik, s innen van, hogy a közvélemény nálunk még hibásabban ítél, mint máshol, s ép azért kevesebb hatással is bír. Hány tiszta jellemű követet nem láttam, ki miután saját meggyőződésével ellenkező utasítását kimondá az országgyűlésen, lezúgatott, s a közvélemény által aljas apostasiával vádoltatott; s vajon ily közvélemény, melyet saját érdemünk által megnyernünk nem lehet, s melyet elvesztünk hibánk nélkül, miként birna hatással?

Utasítási rendszerünk a köz férfiú érdemeinek igazságos méltánylását lehetlenné teszi; s valamint országos férfaink között a következetességet majdnem lehetlenné teszi: úgy a nép szemei előtt ez erénynek minden becsét elvevé s annyira lealacsonyítja a politikai becsülettől való fogalmainkat, hogy sem az apostatát az érdemlett gyalázat, sem a következetes s elveihez hív férfit kellő magasztalás nem várja; minek példájaul csak Deák Ferenczet nevezem, kinek e hazában számtalanok által rossz néven vétetett, hogy az utolsó országgyűlés alatt Zalamegye követségét közös teherviselés elleni utasításával elvállalni nem akarta, noha oly hazában, melynek közszelleme van, az ellenkezőt mindenki a lehetlenségek közé számította volna.

Bizonyos, miként törvényhozásunk azután sem fog egészen kívánatainknak megfelelni, ha megtörténnék is rajta a változások, melyekről szóltunk. — A királyi városoknak adott szavazatjog nem felejtetheti velünk végezelünket, mely a népképvisélet eszméjének tökéletes létesítése; az utasítások megszüntetése nem palástolhatja el szemeink előtt törvényhozásunk egyéb hiányait, minők például szabad sajtó nem léte s az, hogy országgyűléseink nem e haza fővárosában s nem évenként gyűlnek össze. Bizonyos azonban az is, hogy ha csak ezen hiányok orvosoltatnak is, azaz kir. városainknak a törvényhozásba befolyás adatik s utasításaink megszüntetnek: országgyűlésünk, melynek most tehetetlensége fölött panaszkodunk, már ez által is a haladás hatalmas eszközévé válik, s mindezen többi hiányokat önmaga pótolhatja.

Adassék a királyi városoknak ma törvényhozási befolyás, s a törvény előtti egyenlőség elve győzött; szüntessük meg ma az utasításokat, s nem hiszem, hogy találkozzék követ, ki ha ötezer fütykösös küldőre nem hivatkozhatik, a nemesség adómentessége mellett fel merészlene szólalni. Ki veheti ezt kétségbe, vagy ki nem látja, hogy e két kérdés keresztülvitelével honunk ujjaszületésének küszöbén állunk?

Mennyire hibás törvényhozásunk belszerkezete, azt, ki csak egy hetet töltött országgyűléseink egyikén, átláthatja, s mégis mindamellet, hogy benne a nemzetnek csak egy osztálya képviseltetik; mindamellet, hogy a képviselők oly utasításokhoz kötvék, melyeknek alkotói képesség által ily fontos foglalatosságra hivatva nincsenek: minden lépést, melyet a haladás ösvényén tettünk, ennyi lánczczal lekötött törvényhozásunknak köszönhetünk. Ha törvényhozásunkat ezektől megszabadítottuk, mi egészen tőlünk függ, — mert hisz ha a városok belrendezési kérdése a törvényhozási szavazat kérdésétől elkülönöztetik, ez ügy bevezetésének semmi nehézségei nincsenek, az utasítások megszüntetése pedig egészen az egyes törvényhatóságok józanságától függ, törvény nem létezvén, mely őket utasításadásra kényszerítené, — ha, mondom, törvényhozásunkat azon állásba helyeztetjük, melyben más alkotmányos népek

törvényhozásai állnak, a legközelebb jövő meg fogja mutatni, miként oly nemzet, mely szabad törvényhozással bir, a kifejlődés leghatalmasabb eszközét nem nélkülözi.

Nézzük most — föltéve, hogy e javaslataink elfogadtatnának, — mily módon gondoljuk a reformot eszközölhetni?

V. FEJEZET.

Mily módon eszközölhető nálunk a reform?

Ne várják olvasóim, hogy lépésről-lépésre leírjam azon utat, melyen jelen állapotunkból egy új organizációhoz fogunk átmenni. Ha alkotmányunk átalakulását reform s nem forradalom által akarjuk eszközölni, az átmenet csak fokenkénti lehet, s bizonyos, hogy egész szerkezetünk megváltozása csak részletenként történhetik. Mily sorban vettessenek fel az egyes kérdések, mily módon tartom mindenikének eldöntését legczélszerűbbnek, annak meghatározása lehetetlen. Egy nemzet kifejlődésének processusa annyi előre láthatlan körülménytől függ, hogy az író, ki a haladás egymásutánjának előadását tűzte ki céljául, lehetetlen munkában fárad. Minden, mit az egyes e részben tehet, csak abban áll, hogy előadja azon elveket, melyek szerint eljárni czélszerű, s én még ezen dicsőségre sem számolhatok, miután e részben törvényhozásunk által megelőztettem.

Ha utolsó országgyűlésünk munkálatait figyelemmel tekintjük, két elvet fogunk találni, mely a törvényhozás által különösen nem tüzetett ugyan ki, de mely szerint minden lépése irányoztatott.

Az 1-ső, hogy mindazon tárgyak, melyekre nézve gyökeres javításokat kívánunk, a jelen megyék kezelésére nem bízathatnak.

A 2-ik, hogy megyeink hatóságát megszorítani nem lehet a nélkül, hogy azon tárgyakra nézve, melyek iránt hatáskörük megszorított, a felelősség elve életbe ne léptetessék, s így szabadságunknak új biztosítékok ne szereztessenek.

Utolsó országgyűlésünk minden rendelkezése ezen alapelvekből folyik.

A tervezett börtönrendszer szerint a megyék abszolút rendelkezési joga, melylyel e tárgy körül eddig birtak, megszorítottatik, de azon kormányi hatóság, melynek felvigyázata alá a börtönök állíttatnak, a törvényhozásnak felelni tartozik.

Ugyanezt látjuk a közmunkák s közlekedési eszközök, ugyanezt a tervezett hitelintézet rendszabályaiban, s bármennyi magasztaló ömledezést hallánk a tanácskozások között megyei rendszerünkről, tagadni nem fogja senki, hogy valahányszor törvényjavaslat készült, a rendek táblája mindig a fentebbi elvekhez ragaszkodott.

S ez a legczélszerűbb, az egyetlen út, melyet helyzetünkben követnünk lehet s kell, s melyen mostani zavart állapotunkból fokenként s szabadságunk veszélyeztetése nélkül beldolgaink jobb rendezéséhez eljuthatunk. Szükség azonban, hogy az elvek, melyeket követni akarunk, nyilván bevallassanak s haladásunk minden lépését következetesen szerintök irányozzuk.

Utolsó országgyűlésünk nem tette ezt. Hogy megyéink nem alkalmasak oly tárgyak kezelésére, melyeknél mindenek előtt rend kívántatik s a központosítás bizonyos mértékben nálunk is szükséges, ezt bensőleg mindenki elismeré; de e meggyőződést bevallani sokan tanácsosnak nem tarták, s így történt, hogy az utasítást adó megyék, félreértve a magasztalásokat, melyek helyhatósági rendszerünkre pazaroltattak, semmit, mi által a megye hatósága megszorítottatik, elfogadni nem akartak, s magok a törvényhozók elveik alkalmazásában nem elég következetesen jártak el. Így például, mint már említém, a közmunkák s közlekedési eszközök iránt minden hatalom egy, a törvényhozásnak felelős egyénben központosítottatik; a börtönrendszernél pedig a helytartótanács egy új s felelős osztályának felállítása javalltaték, mi által a felelősség gyakorlatba vétele lehetlenné válnék. Ha ily tévedéseket kerülni akarunk, tisztán s határozottan kell felállítani elveinket, s azok szolgájanak minden egyes lépésünknél vezérfonalul.

E hazában — legalább ha az eddig követett eljárásból ítélnünk — kétségen kívül sok van, ki bizonyos elvek kijelölését sükségtelennek, sőt talán károsnak tartja.

Utasítási rendszerünk következménye, hogy nálunk soha valamely párt eljárásának programját kitűzni nem szokta, s lépésről-lépésre halad, mint épen a pillanat érdeke kívánja, s körülményei engedik. Én ezen eddig követett eljárást károsnak tartom, s mellettem a tapasztalás szól.

Sokáig tökéletes tespedés korszakában éltünk; a kormány, úgy látszott, csak azon feladást tűzte ki magának, hogy a status quo fentartassék; az úgynevezett szabad-elvű párt sánczokat vont alkotmányunk körül s a partis primae nonus őrzésével foglalkozott, — s ily viszonyok alatt bizonyosan sem a kormánynak, sem az ellenzéknek programra szüksége nem volt. A veto által visszautasítani minden fontosabb törvényjavaslatot, ez volt a kormány, — zajt ütni a régi sérelmek fölött, hogy újak ne követtessenek el, ez az ellenzék egész politikája. De az idő megváltozott; a haladás korszakába léptünk át, s mind a kormánynak, mind az ellenzéknek, ha negatív szerepöket folytatni nem akarják, tudniok kell, mit akarnak, sőt nemcsak tudniok, de kimondaniok szándékaikat, ha alkotmányos országban többségre akarunk számolni.

Többször hallám, hogy a kormány azon eljárás iránt, melyet követni akar, tisztában van magával. Isten adja, hogy úgy legyen, s hogy tervei minél előbb nyilvánosakká váljanak; azonban, ha ez igaz, s a kormány csakugyan egy bizonyos irányt választott, az ellenzék atomokra fog szétfoszlani, ha e példát nem követendi, s szintén bizonyos elveket nem jelöl ki magának, melyek körül egyesülni fog. — Ha az utolsó országgyűlésre visszatekintünk, úgy hiszem, elég világos képet formálhatunk magunknak az ellenzék jövőjéről, ha az eddigi ösvényen marad tovább is; s a czélt, mely után törekszik, tisztán s határozottan nem mondja ki.

Általános szójárások, minő az, hogy az ellenzék a haladást választá jelszavául, a párt összetartására nem használnak semmit. A haladás oly általános kitétel, melynek csak akkor lesz értelme, ha kijelöltetett a mérték, melyben haladni akarunk; s miután senki sincs e hazában, ki a jelen állapotot egészen fentartani akarná, s így bizonyos tekintetben a haladó párthoz nem

számíttathatnék, az ellenzék csak a haladást választva jelszavául, oly helyzetben áll, mintha semmi jelszót nem tűzött volna ki.

Ép úgy nem tanácsolható, hogy egyes haladási kérdések jelöltessenek ki; nemcsak mivel ez által ily kérdések ellen ellenszenv támasztatik, s így azoknak eldöntése nehezül: de főkép mert a haladási kérdések, természetök szerint, nemcsak az ellenzék, hanem az összes nemzet kérdései.

Minden, mi a haladás ösvényén eddig történt, az ellenzék műve, s ez kétségen kívül a magyar ellenzéknek dicsőségére szolgál, sőt mondhatjuk, az nap, melyen az ellenzék férfiai a haladás kérdései iránt közönbösekké válnak, megszűnnék azon moralis hatás, melyet eddig gyakoroltak; de mindamellett tagadni nem lehet, miként a haladási s ellenzéki kérdéseknek összezavarása az ellenzéknek mint pártnak már most is ártott, később pedig okvetlenül annak szétdarabolásához vezetend.

A haladási s ellenzéki kérdések lényegesen különböznek egymástól. Lehet valaki egyes kérdésekre nézve a haladás embere, a nélkül, hogy az alkotmányosság-hoz ragaszkodjék, lehet más, minden alkotmányos jognak buzgó védője, de egyes haladási kérdésnél túlzásig conservatív. — Ha már a haladási s ellenzéki kérdések összezavartatnak, két dolog között szükségkép egynek kell történni. Vagy olyanok, kik elveik szerint az ellenzékhez tartoznának, tőle visszavonulnak, mert a haladási kérdéseknél vele szavazni nem akarnak; vagy olyanok számíttatnak az ellenzékhez, kik haladási kérdésekben vele szavaznak ugyan, de minden más tekintetben a kormány soraihoz tartoznának. Mind e két esetet tapasztalásból ismerjük, s az ellenzék jelen helyzete ezen hamis állásnak következménye. — Hol, mint nálunk az utolsó időkben, valaki csak azért nevezetik ellenzék emberének, mert az adó vagy aviticitás kérdésében szabadelvűen szavazott, vagy az, ki például a kir. városok vagy a vallás tárgyában az alsó tábla többsége véleményétől eltért, már az ellenzékhez nem számíttatik: ott az ellenzéknek, mint pártnak, compact föllépése sőt fennállása lehetetlenné vált.

Egyes gravaminális kérdések az ellenzék által egyesítési pontul szintén nem választhatnak; először, mert haladásunk korszakában oly pártnak, mely csak a múlt sebeit kötözgeti s keserű panaszokon kívül mást előadni nem tud, jövője nincs a hazában; másodsor, mert minden sérelem egy országgyűlés alatt vagy orvosoltatik, vagy, mint a szólásszabadsági kérdésnél láttuk, főérdekét elveszti, s így az ellenzék három évről három évre mindig új zászló kitűzésére kénytelenítettik, mi a pártot gyengíti.

Én e hazában csak egy ellenzéki kérdést ismerek, s az a felelősség; míg az kiviva nincs, részemről — de ez csak személyes nézetem, — nem foghatom meg, miként tartozhatik oly ember, ki alkotmányához ragaszkodik, más párthoz, mint az ellenzékhez?

Arra, hogy egy nemzet alkotmányával birjon, szükség: 1-ször, hogy független törvényhozása legyen; 2-szor, hogy a végrehajtó hatalom e törvényhozásnak alávettség, úgy, hogy sem cselekvőleg, sem elhanyagolás által a törvényhozó szándékait meg ne hiúsíthassa.

Oly nemzet, melynek alkotmányos életében e kettőnek egyike hiányzik, birhat alkotmányos formákat, de az alkotmány lényegét nélkülözi. S Irland, melynek nincs független törvényhozása, s hazánk, mely nem bir alkotmányos önálló kormányval, az alkotmányos népek sorába nem tartoznak; s ki ezen kételkedik, azt sérelmeink hosszú sora meggyőzheti, világos levén, hogy valóságos alkotmányval bíró hazában a sérelmek ily halmaza a lehetetlenségek közé tartozik.

Ellenzékünk eddig tisztán a sérelmi téren forgott, s ez eljárásnak mi volt következménye? Ha százak között egy orvosoltatott, nyertünk e ez által csak annyit is, hogy a vitatkozásokkal elvesztett időt kipótoltunk gondolhattuk? Az ellenzék ezen eljárása fentartá alkotmányunkat, de oly állapotban, hogy annak naponként új sértései követtettek el. — Nem az egyes sérelmek orvoslása, hanem azon oknak megszüntetése, melyből minden sérelmünk ered: ez az, mit az ellenzék magának feladatul kitűzni tartozik; míg ezt nem fogja tenni, hasonló marad azon emberhez, ki — a német közmondás szerint — a fáktól az erdőt nem látja, s egyetlen

győzelem sem fog tartós eredményhez vezetni, bármi hosszú fáradsággal vívassék ki.

Szétágazunk, szét fogunk ágazni mindig, míg csak egyes sérelmi vagy haladási kérdések körül akarunk egyesülni. De tüzessék ki czélul a kormányi felelősség kivívása, mely mind az alkotmányosság természete, mind régi törvényeinknél fogva illeti e nemzetet, s melynek nem léte kétségen kívül sérelmeink legnagyobbika; állíttassék fel az összes ellenzék által azon elv: a mennyiben a kormányi felelősség életbe lép, megyeink jelen hatáskörét meg fogjuk szorítani, — s ne féljünk többé szétágazástól.

Az ellenzék minden színezete között nem lehet egy ember, ki a kormányi felelősségnek, azaz egy valóban magyar alkotmányos kormánynak kivívását czélul elfogadni nem akarná; nem lehet senki, ki az elvet, mely szerint az ellenzék haladni akar, ismerve, minden egyes kérdésnél el nem tudna igazodni. — A jelen pillanatban szabad sajtónk nem léte miatt azon botránynak vagyunk tanui, hogy mi egy megyében az ellenzék egyik kitünő tagja által főkérdésnek neveztetik, azt más megyében más ellenzéki tag közönbösnek hirdeti; hogy míg az ellenzéknek egy része valamely kérdést egy módon kíván eldönteni, addig a másik egészen ellenkező módon szavaz. Ha magok a vezérek között ennyi véleménykülönbség uralkodik, ki tartsa össze a pártot? De tegyük fel, hogy az ellenzék, átlátva, miként felelősségről központosítás nélkül szólni képtelenség s ezért elvül kimondá, hogy a mennyiben a kormányi felelősség kivívatott, jelen megyei hatóságunk korlátozását ellenezni nem fogja, az ellenzéknek ez esetben minden egyes tagja minden egyes kérdésnél tudni fogja az irányt, melyben, hogy pártjához hív maradjon, haladnia kell; s ez az, mire szükségünk van. — Kétségen kívül az ellenzék még nem a nemzet, s abból, hogy az ellenzék közös erővel bizonyos célok felé törekszik, hazánk gyarapulása még nem következik; de bizonyos az is, hogy azon pillanatban, melyben az ellenzék, mint compact egész, meghatározott elvekkel lép föl, a kormány szint azt kénytelen tenni, s politikai vitatkozásaink czél nélküli tusakodásból rendezett küz-

déssé válandanak, melynek győzelmei legalább, mint eddig, eredmény nélkül nem fognak maradni.

A kormány vagy ellenezni fogja a felelősség elvét, — csak mint lehetőséget teszem ezt fel, mert részemről nem látom által, miként tehetné, hacsak alkotmányos létünket tagadni nem akarja, — s akkor a kormány s ellenzék közötti küzdés azon egyszerű kérdés körül forog: van-e a magyarnak alkotmánya vagy nincs? — Vagy megengedve az elvet, csak annak mikénti alkalmazása iránt fog az ellenzékkel vitatkozni, s akkor a küzdelem, mint más alkotmányos nemzeteknél, egyes kérdések körül forog, melyekben utoljára is csak az győzhet, ki az elfogadott elvhez hív marad. Mindenesetre szabadulni fogunk azon czéltalan gyanúsítások s recriminációktól, mik jelenleg minden viszonyunkat elkeserítik, s oda vezették közdolgainkat, hogy sem a kormány, sem az ellenzék valóban haladni nem mer, s egész biztosságát nem-tevésben keresi.

Ezen nézetek ellen, melyek a *Pesti Hirlapban* többször előadattak, két nehézség tétetett:

1-ször, hogy az ajánlott rendszer józanul a közigazgatás minden ágára nem alkalmaztathatik, sőt hogy azt nem igen sokra lehet alkalmazni.

2-szor, hogy habár közigazgatásunk egyes ágaiban a felelősség elve alkalmaztatott, azért kormányi felelősséggel még nem bírnánk.

Rövid válaszom e nehézségekre, melyeket a *B. P. Híradó* szavaival hoztam fel, a következő:

Mi az elsőt illeti, én részemről nem látom át, miért nem lehetne elveimet a közigazgatás minden ágára alkalmazni. Okul az hozatik fel: „Mert minden egyes tárgy miatt nem lehet új hivatalt teremteni.” De ugyan miből gyaníttatik, hogy minden külön tárgyat külön személyre bízni e rendszer főkéllékei közé tartozik? Vagy ha, mint a tapasztalás mutatja, igen sok s néha a legkülönbözőbb tárgyak ugyanazon egy nem-felelős egyedre bizathatnak, miért nem történhetnék ez a felelősség mellett is? Teljes meggyőződésem szerint a közigazgatásnak nincs oly ága, melybe a felelősség be nem hozathatnék. Egyedül azért hiszem pedig ezt, mert a felelősség behozatala csak azon tárgyakra nézve jár-

hatna tetemes nehézségekkel, melyekre nézve a magyar közigazgatás a birodalom közigazgatásától különválva nincs; már miután ily tárgyat nem ismerek, miután az 1608-iki kor. 10. czikk törvénykönyvünkben ki nem töröltetett: én, valamint a magyar kormánynak teljes függetlenségét találom kimondva törvényeinkben, úgy a felelősség behozatalát nem tartom lehetetlennek a közigazgatás semmi egyes ágában, s felszólítom elleneimet azon közigazgatási tárgyak kijelölésére, melyeknél, állításuk szerint, a felelősséget behozni nem lehetne.

Mi a második nehézséget illeti, nem fogja kétségbe vonni senki, miként, habár közigazgatásunk egyes tárgyai, például a közlekedési eszközök, börtönök, vagy egyes más dolgok, felelős kormányi egyedekre bizatnának is, azért még parlamenti kormánynyal nem bírnánk; de vajon ki is állította valaha az ellenkezőket? Ki mondta, hogy mihelyt közigazgatásunk egyes tárgyainál a felelősség behozatott, megyei rendszerünkről, mely alkotmányunk biztosítója, le akar mondani? Sőt nem állítottuk-e épen ennek ellenkezőjét, világosan kimondva, miként mi jelen megyei rendszerünket csak azon mértékben s azon tárgyakra nézve akarjuk megszorítani, mely mértékben s tárgyakra nézve törvényeink a felelősség által biztosítottak? S vajon ha igaz is, hogyha a közlekedési eszközök iránt a felelősség behozatnék, azért még parlamenti kormánynyal birni nem fogunk, — nem épen oly kétségen kívüli-e az is, hogy megyei szerkezetünk, habár a közlekedési eszközök tárgyában semlegességi jogával nem élhetne is, alkotmányunk biztosítója lenni azért még meg nem szűnt, a meddig minden egyéb tárgyra nézve a törvényteleniséget nem-tevés által akadályoztathatja?

Kérdeztetett: hiszszük-e, hogy ily úton lassanként az egész közigazgatást át lehet alakítani? Őszinte feleletünk erre az, hogy ha egyszer az általunk ajánlott rendszer elfogadtatott, mi ezen lassankénti átalakulást nemcsak hiszszük, sőt annak megtörténéséről meg vagyunk győződve, s egyszerűen azért, mert azt a dolgok természete így fogná magával hozni. Egy országban kettős kormány, melyeknek egyike felelős, másika nem, sokáig nem állhat fenn egymás mellett, — oly állapot, mely

mellett a kormány egyes felelős tisztviselői által kiadott parancsai végrehajthatnának, míg más, nem az ilyen hivatalnokok köréhez tartozó rendeletek végrehajthatlanul maradnának, nem tarthatja fel magát. Mindenki, ki a státustudományoknak akár elméletében, akár gyakorlatában csak kissé is járatos, át fogja látni, miként a két különmű kormány igen kevés idő múlva egymáshoz fog assimiláltatni. S ugyan a felelősség vagy nem felelősség terjedéséhez van-e több valószínűség? — A tizenkilencedik században élünk.

Elleneink, úgy látszik, átlátták ezt, s annál fogva azon állítással léptek fel, miként, ha minden egyes tárgyat felelős egyén kormányára bizunk is, azért még parlamenti kormányunk nem lesz. Ezen állítás azon tévedésen alapul, mintha a parlamenti kormány más formák mellett, mint Francia- vagy Angolországban, nem létezhetnék.

A felelősségnek minél sikeresebb alkalmazására különböző nemzetek különböző módokat alkalmazának. Némely országban a kormány — vagy hogy annak közönségesebb nevével éljünk, a ministerium, — noha a közigazgatás egyes ágai különböző egyének közt osztatnak fel, mégis minden fontosabb esetben mint egység lép föl, úgy, hogy minden, a törvényeket netalán sértő eset mindig csak mint az összes kormány tette tekintethetik. Ily országokban a ministerium élén elnököt találunk, ki a benne létező egységet mintegy külsőleg képviseli; a felelősség minden fontosabb esetekben, a dolgok természetete szerint, mindig az egész kormányt illeti. Ki azonban ebből azt következteti, hogy a parlamenti kormány csak ily viszonyok között létezhetik, az a kormányi felelősség eszméjét a kormányi egység eszméjével zavarja össze s elfelejti, hogy számos kormány létezik — ilyenek például az amerikai szövetséges statusok kormányai mind, — melyekben minden egyes tisztviselőnek felelőssége csak a reá bízott körre szorítatik, s hogy ezek valóban parlamenti kormányok, tagadni azért senki nem fogja.

Nem akarom megvitatni, mennyire czélszerű a kormánynak ily módoni elrendezése s az egységnek hiánya nem gyengíti-e a kormányt nagyobb mértékben, mint

azt a nemzet közérdeke kívánja, azonban a felelősségre nézve a kormány hatalom ilyen felosztása legfeljebb azon hatást gyakorolhatja, hogy általa a törvényhozó test irányában nem az összes kormány, hanem csak egyes kormányi személyek állván, a felelősség sikeres használásának mindig kevesebb akadálya leend.

Igaz ugyan, hogy ha a közigazgatás minden ágára behoztuk a felelősséget, csak az iránt biztosítjuk magunkat, hogy törvényeink a közigazgatás egy ágában sem fognak sértetni; mi azonban ezzel beérjük s azon kormány irányában, mely a közigazgatás semmi ágába be nem foly, mely a végrehajtó hatalmat nem kezeli, azaz nem kormányoz, nem is kívánunk különös biztosítékokat.

Alkotmányosságunk, ha reformunk egész processusa alatt ezen elvet vettük vezérfonalul, nem veszélyeztethetik semmi esetre; mert való ugyan, hogy megyei rendszerünk tetemes módosítását tűzve ki célul, alkotmányunk jelen biztosítékáról lemondunk, — de vagy áll az, hogy — mint mondám — a felelősség elve közigazgatásunk minden ágába behozható s akkor alkotmányunk jelen gyöngé biztosítékát azon erősebbel cseréltük fel, melyet más nemzetek a parlamenti kormányban találnak; vagy ha a felelősség elve közigazgatásunk egyes fontos ágaiba be nem hozathatnék, ezen ágakra nézve a megyék régi helyzetökben hagyatnak, azaz, a mennyiben felelősséget ki nem vívhatánk, a megyék maradnak alkotmányunk biztosítékai. S ez, felfogásom szerint, az egyedüli út, melyen a reform mezején veszély nélkül előre haladhatunk.

Fogjuk össze röviden a mondottakat.

Ha hazánk helyzetét más alkotmányos nemzetek helyzetével hasonlítjuk össze, első tekintetre három dolog vonja magára figyelmünket, mikre nézve köztünk s a művelt világ minden alkotmányos nemzete között lényeges különbség létezik.

1-ször: Minden politikai jog élvezete kizárólag egy osztályt illet s ezen osztálynak képessége nem jelen műveltségi vagy birtok-viszonyain, hanem kizárólag nemesi czímén alapszik, azaz azon bizonytalan érdemeken, melyeket ez osztály elődei egykor a hazáért tettek.

megyerendszerünket, míg minden befolyás azoknak kezében marad, kiknek érdekei rendszer fennállását kívánják?

Egész politikánk egy örök circulus vitiosusban forog. A kormány hatalmat kíván, melyet, mielőtt a felelőség elve életbe lépett, neki nem adhatunk; az ellenzék felelősségről szól, melyet a kormány, mielőtt hatalma nem növeltetett, magára nem vállalhat; közöttök áll a nép, évről-évre inkább azt tapasztalva, hogy ez úton csak kölcsönös elkeseredésben haladhatunk.

Ideje, hogy e meddő vitatkozásokkal végre felhagyjunk; ideje, hogy a kormány s ellenzék, mely eddig lehetlen követelésekkel lépett fel egymás irányában, állását méltányolva, meggyőződjék, miként a kormány hatalma s törvényhozásunk jogköre csak egyszerre terjesztethetnek ki s miként, ki felelősségről szól s megyerendszerünk fentartásáról álmodik, vagy ellenkezőleg a kormánynak több hatalmat követel s a felelőséget visszautasítja, vagy szavakat vet, melyekből bizonyosan hatalmas phrasisoknál egyebet aratni nem fog.

Hogy bármely vitatkozás, főkép politikában, lehetséges legyen, szükség, hogy legyenek bizonyos pontok, melyekre nézve a vitatkozók egyetértenek; bizonyos axiómák, melyekre a vitatás ki nem terjed.

Én két ily axiómát ismerek.

Az első az, hogy hazánk alkotmányos ország, mely közigazgatási tekintetben a birodalom tartományaitól egészen különvált független egészet képez.

A második az, hogy míg uralkodó családunk él, a birodalommal válhatlan kapcsolatban kell maradnunk, s hogy ennél fogva semmit tennünk vagy akarnunk nem szabad, mi a birodalom integritásával, gyarapodásával ellentétben állna.

Ki e tételeknek akármelyikét elfogadni nem akarja, az alkotmányos téren kívül áll s azért olyan, kivel vitatkozni fölösleges. Eddig egész politikai életünk ezen alapelvei nem méltányoltattak elég figyelemre.

Sokan, kik a kormány nevében léptek fel, ignorálni látszottak alkotmányos állásunkat s mintha nem volnánk e hon polgárai, csak a kormány hatalmának növelését tűzték ki czélul. Más részről némelyek nem eléggé méltányolák talán azon viszonyokat, melyek

birodalmi összeköttetésünkből erednek s így lőn, hogy a vitatkozás sok esetben köztünk egészen eredménytelené vált.

Győzzön meg a kormány minket, hogy csak alkotmányosan akar kormányozni, s győzzük meg a kormányt mi, hogy az összes birodalom érdekei szivünkön fekszenek, mert az összeköttetést, melyben a birodalommal állunk, szilárdítani akarjuk s a köztünk létező keserűség oka elmozdított.

A jelen viszonyok között ez nem lehetséges. Magyarországnak nincs különvált felelős kormánya; s nem alkotmányos kormány irányában egy alkotmányos nemzet miként érezzen bizodalmat, miként központosítsa kezébe egész hatalmát, miként engedje által nem-felelős kezeknek egész közigazgatását?

Míg alkotmányos nemzet maradunk, erős kormány csak a felelősség föltétele alatt lehetséges; s ha kifejlődésünk erős kormány nélkül nem képzelhető, az első, mi haladásunkra szükséges, az, hogy a kormányi felelősséget lehetővé tegyük. Ezen meggyőződés vala az, mi engem e munka irására birt.

Megmutattam első részében, miként a haladás jelen megerendszerünk mellett lehetetlen s miként e rendszer alkotmányunk biztosítékát képezi ugyan, de olyat, melynél gyengébb s kifejlődésünkre nézve károsabb alig képzelhető.

Bebizonyítottam a másokban, hogy ha közigazgatásunkba központosítást s vele kapcsolatban kormányi felelősséget hoztunk be, sem szabadságunk, sem azon összeköttetés, melyben a monarchiával állunk, s maradni akarunk, nem veszélyeztetik.

Végre kimondám meggyőződésemet, miként alkotmányunk e gyökeres megváltoztatása csak a törvényhozás által eszközölthetik, és pedig nem egyszerre, hanem fokenként, úgy, hogy az új rendszer közigazgatásunk egyes ágaiba hozatik be.

Ez nemzeti átalakulásunk lassú, de biztos processusa. A cél, melyet magunknak kitűzünk, az, hogy miután valósággal alkotmányos nemzet alkotmányos végrehajtó hatalom nélkül nem képzelhető, mi is más alkotmányos nemzetek módjára parlamenti kormányt vívjunk

ki magunknak. Az eszköz, mely által e czélhoz érhetünk, abban áll, hogy szemünk előtt tartva e czélt, minden egyes újítást úgy eszközöljünk, hogy benne azon tökéletesebb organismusnak, mely után törekszünk, egy hozzá illő, kiegészítő rész készíttessék, azaz hogy minden újabb intézkedéseinket a felelősség alapjára állítsuk, épen annyit engedve eddigi törvényhatósági jogainkból, mennyit a felelősség új garantiája mellett szabadságunk veszélyeztetése nélkül engedhetünk.

E nézetek ellen, melyeket a *Pesti Hirlapban* töredékesen már előadtam, valamint akkor, úgy most sem fognak hiányzani számos ellenvetések; hihetőleg a hazánkban uralkodó politikai felekezetek mindenike újra fel fog lépni nehézségeivel, melyek elveim alkalmazását, állítólag, lehetetlenné teszik. Az ellenzék, a kormány szerfölötti befolyásától félve, fel fog zúdulni a központosítás ellen, mely hatalmát annyira növelné; a kormánypártnak számos férfiai a merénynek egy nemét látják abban, ha a kormány felelőssége szóba jő.

Mi az elsők aggodalmait illeti: az ellenzéknek azt fogom mondani, miként felfogásom szerint a szabadságot nem az veszélyezteti, ha a kormány nagy hatalommal ruháztatik fel; hisz azon fontos kötelességek teljesítése, melyek a kormányra bizatnak, nagy hatalmat kíván, s ki a kormány szükségét belátja, a gyöngeséget nem számíthatja szükséges kellékei közé. A szabadság veszélye csak a kormány azon hatalmában keresendő, mely törvények által körülírva nincs, melyet nem az alkotmánytól nyer, hanem a szükségtől kényszerítve önmagának vesz.

Nincs veszélyesebb a népek életében, mint ha az állodalomban létező erők az alkotmány által el nem ismertettek, s ha valamely, akár egyes néposztálynak, akár fennálló hatalomnak nem tulajdonítatik azon fontosság, melyet az állásánál fogva igényelhet. Alkotmány maga nem változtathatja a dolgok természetét; az erők, melyeket elismerni nem akar, kifejlenek s ellene fordulnak; a pillanat előbb-utóbb eljő, midőn a nemzet valódi állása s alkotmánya közötti ellentét kitünvén, az, a mi gyengébb, t. i. az alkotmány, elvész. Valamint az oly alkotmány, melyben a nép jogai el

nem ismertetnek, nem áll biztos alapon: úgy az, hol a kormány természetes hatáskörében megszoríttatik, a kormányt csak arra hívja fel, hogy azon befolyást, melyet a törvény nem enged, törvényes úton kívül vívja ki, hogy magának az alkotmányos helyett tetteleges hatalmat szerezzen; s ép ez az, mi a szabadságot veszélybe hozhatja. Vegyünk egy példát.

Ha törvényeink betűit tekintjük, megyeink teljes szabadságú statutarius joggal birnak; s mégis ki nem tudja, hogy a kormány, valahányszor valamely statutum, nézetei szerint, a törvénnyel vagy szokással ellentétben áll, annak végrehajtását akadályoztatá, s hogy a megyéknek ezen joga nem egyébhez, mint egyrésről a megyei függetlenségre nézve igen veszedelmes összeköztetésekhez, másrésről számos sérelemhez vezetett. Ki nem tudja, hogy a kormány helytartótanácsa által mind az adó kivetésére, mind a közmunkák elrendezésére nézve felsőbb felügyelést gyakorol már most is, s hogy ezen befolyás, épen mivel rendszeresítve nincs, midőn néha, mint például a börtönök építésénél, egyes törvényhatóságokat szándékaik kivitelében akadályoztat, — még sem szüli azon üdvös hatást, melyet egyébiránt gyakorolhatna. A kormány befolyását közéletünk-ből nem lehet kizárni; törvényes körét szűkebbre szoríthatjuk, de nem eszközölhetjük, hogy azon számos eszközzel, melyekkel bir, egy új kört ne szerezzen magának; s felfogásom szerint az egyetlen mód, mely által a szabadságot ez oldalról fenyegető veszélyeket elháríthatjuk, nem a kormány hatáskörének megszorításában, hanem pontos kijelölésében áll; áll abban, hogy a kormányt felruházzuk mindazokkal, mik kötelességeinek teljesítésére szükségesek; de midőn őt bizonyos körben a lehetőségig erősítettük, egyszersmind kijelöljük a korlátokat, melyeken túl lépnie ne lehessen.

Azoknak, kik a felelősség elvének elfogadásában a kormány bizonyos tekintetbeni lealázását látják, rövid válaszom az: miként a kormány hatalma nem azon, hogy nem felelős, hanem a közbizalmon alapszik, s hogy nem képzelhetünk oly viszonyt, melyben a kormány kevesebb bizalomra számolhatna s azért gyengébb volna, mint épen az, melyben kormányunkat most látjuk.

A kormány eljárásáról a törvényhozásnak számot nem ad, de a mennyiben egy vagy más törvényhatóság magát a kormány eljárása által sértve érzené, ez iránt a törvényhozásnál panaszt tehet s a kormány tettei a törvényhozás által megrovattathatnak. Lehet-e ennél mind a kormányra, mind a nemzetre nézve károsabb hatású viszony? Midőn néha egyes törvényhatóságok képzelt sérelmek miatt is panaszt emelnek s így a törvényhozás idejét elfoglalják, más részről még sem létezik biztosság arra nézve, hogy minden sérelem a törvényhozás tudomására jut; s e fölött a sérelmi tér, melyen a nemzet s kormány közönségesen egymás ellenében áll, szükségkép elkeseríti érintkezéseiket, s ott, hol nagy dolgok kivitelére a legnagyobb egyetértés kívántatnék, csak bizalmatlanság magvát hinti el.

Kit a létező állapot kielégít, ám védelmezze azt minden részletében; elégedjek meg felelősség nélküli kormányával, de melynek befolyása nincs; független törvényhatóságaival, de melyeknek egész hatása hatáskörük iránti küzködésre reducáltatik. — Ki a jelen bajokon segíteni akar, győződjék meg, hogy azon szabadság, melyért lángol, soha erős kormány nélkül fönnállni nem fog; de győződjék meg arról is, hogy azon kormány, melynek hatalmát oly szívesen növelné, csak akkor nyeri meg teljes hatalmát, midőn a törvényhozásra támaszkodhatik, s épen mert a haladás szüksége senki által nem tagadtatik, az gerjeszti bennem a reményt, hogy elveim, melyeket e munkában előadtam, nem fognak pártolás nélkül maradni.

Sok van, mi az eddigi állapotok fentartása mellett szól. Azon ítélet, mely szerint némelyek megyei szervezetünket az alkotmányos formák legtökéletesebbikének tartják; a hiúság, mely a jelen rendszer mellett, hol minden megyében egy-egy kihíresztelt nagy férfiúval találkozunk, annyi kielégítést talál; végre a szokásnak hatalma, mely a sokáig létezett rendtelenséget is kellemessé teszi; — mindezek arra látszanak mutatni, hogy közdolgainak czélszerűbb elrendezésétől még távol vagyunk; van azonban valami, mi mindezen egyes okoknál hatalmasabb: a dolgok hatalma, (la force des choses) s az nem engedi, hogy abnormis helyzetünk

megváltoztatása továbbra halasztassék. E hon kifejlődése sokkal inkább fekszik nemcsak magunk, hanem az összes birodalom érdekében, hogysem pusztá előítélet vagy megszokás visszatartóztathatna oly dolgok elfogadásától, melyek nélkül e kifejlődés lehetetlen.

A rögeszme, mely megyei szerkezetünk tökélyei iránt létezik, erősebb, hogysem egyszerre megszűnjék, s kéréskívül több kísérlet fog még tétetni, mikéntlehetne az újabb kor institutióit e középkori maradvánnyal egyesíteni; de a tapasztalás be fogja bizonyítani e kísérletek sikeretlenségét; át fogjuk látni, hogy minden institutió, valamint egy bizonyos műveltségi állapotnak eredménye, úgy ismét ellenállhatlan hatást gyakorol a nép műveltségi állapotára, úgy hogy a ki más, mint a létező állapot után vágyódik s mégis meg akarja tartani a létező institutiókat, örökké sikertelen munkán fárad; meg fogunk győződni, hogy az újabb kor alkotmányos fogalmai nem illenek oly hazára, melyben még a polgári jog is csak mint születési kiváltság élveztethetik, s el fogjuk hagyni az utat, melyen eddig haladtunk, s mely — engedelmet a szóért — engem mindig azokra emlékeztet, miket török szomszédainknál látunk, hol az európai műveltség s török szokások addig vegyítették, míg sem nyugoti műveltség, sem moslim erő nem találhatók.

Keleti faj vagyunk, de a nyugoton meghonosodva; mi a nyugot institutióit nem utasíthatjuk el magunktól, s ha azon pártok, melyek e hazában most léteznek, ezt át nem látják, ha főkép az ellenzék a szabadság biztosítását más úton keresi, meg fogja látni, hogy bármit tegyünk s mondjuk, mint mindenütt a világon, úgy nálunk is központosíttatni fognak a közdolgok. Velünk s általunk, ha helyzetünket méltányolni tudjuk, nélkülünk, sőt ellenünk, ha kell.¹ A létező politikai pártok között a győzelem mindig azé lesz, mely a szabadság s rend érdekeit legjobban egyesíteni s a haladást oly módon fogja indítványozni, hogy ez által alkotmányosságunk ne veszélyeztessék.

¹ Kossuth ismeretes mondása máskép alkalmazva.

JEGYZETEK.

Kelet Népe és Pesti Hírlap. Először külön füzetben jelent meg: *Kelet Népe és Pesti Hírlap*. Irta: B. Eötvös József. Pest. Nyomatta Landerer és Heckenast. 1841. — Másodszor itten.

E füzetet Eötvös Kossuth védelmére írta, Széchenyi ellenében. 1841-ben jelent meg a *Kelet Népe*, melyben Széchenyi élesen és hevesen bírálta Kossuth *Pesti Hírlap*-jának irányát, ott megjelent vezércikkeit s Kossuth egész politikáját is. Elveit ő is vallja, de aggodalommal tekinti az ész és szív összecserélését s a modor és taktika megfontolatlanságát. Széchenyi szerint a publicistának és politikusnak az ész szava, a tapasztalat és biztos szám adatok után kell igazodnia, míg Kossuth a szív politikáját űzi, mely bizonytalan mederbe tér s elhatalmasodva nem ismer határt. A mellett Kossuth eszméinek hirdetésében nem lát kellő taktikát és helyes modort, melyeket pedig épen oly fontosaknak tart, mint magukat az eszméket. Nem az a kérdés már, hogy haladjunk, hiszen a nemzet föleszmélt, de hogy miként haladjunk s melyek utaink a kifejlődés felé. (Széchenyi könyvéről I. Gyulai Pál: *Gróf Széchenyi István mint író. Emlékbeszédek*. II. kiadás. I. kötet 395—397 l.) Széchenyi érezte, hogy közte és Kossuth közt törésre került a dolog, a nemzetnek választania kell kettejük politikája közt; látta azt is, hogy Kossuth zavarnak, forradalomnak vezeti a nemzetet s ő fölemelte óvó szavát, bár tudta, hogy népszerűségét, befolyását veszélyezteti, a mire pedig, épen a nemzet érdekében, szüksége van. A hazafiui aggodalom kiélezte tollát s könyve heves, izgatott vádbeszéd Kossuth ellen, a kivel szemben aggodalmai a méltatlanságig ragadják. A könyv pár hónap alatt második kiadást ért, kézről-kézre járt s egész irodalmat teremtett. Kossuth maga nem hírlapjában felelt, hanem önálló kötetben. Címe: *Felelet gróf Széchenyi Istvánnak, Kossuth Lajostól*. Gúnyt gúnynyal, kiméletlenséget kiméletlenséggel ver vissza. Hibáztatja Széchenyi erős elkülönzését a szív és ész közt a politikában, hiszen a gróf maga is nem a szívre akar-e hatni a *Kelet Népe*vel? Örvend, hogy Széchenyi csak a modort és taktikát kifogásolja a *Pesti Hírlap* politikájában. De ki hiheti, hogy a pusztá modor veszélyeztesse az elveket, sőt a nemzet életét? Ha Széchenyinek

készen volt megfontolt terve az elvek logikai egymásutánját illetőleg, kár volt közzé nem tennie. A *Pesti Hírlap* taktikája bizonyára elűt Széchenyiétől, mert nem kér áldozatokat a kiváltságosoktól s nem inti béketűrésre az elnyomottakat, hanem az igazság nevében követeli számukra az emberi jogokat. (L. bővebben: Baráth Ferencz: *Kossuth Lajos mint szónok és író*. Beöthy Zsolt: *Képes irodalomtörténet*-ben, I. kiadás, II. kötet 607 s köv. lap.) Kossuth egész szenvedélyes politikája s izzó dialekticája lüktet e könyvben, mely jeles szónoki alkotás ugyan, de nem éri fel Széchenyi lélekből fakadó kétségbeesését, rhapszodikus előadásának eleven erejét, eredeti stíljének közvetlenségét, szivig ható őszinteségét.

Az összerobbanásból Kossuthé lett a diadal. A kik csak ez ügyben fölemelték szavukat, mind tulzottnak találták Széchenyi aggodalmait s igaztalanoknak vádjait. Gróf Dessewffy Aurél egy cikksorozattal (*Világ*, 1841. évfolyam, utjabban *Gróf Dessewffy Aurél összes művei*, sajtó alá rendezte, életrajzzal és jegyzetekkel kísérte Ferenczy József, Budapest, 1887. Méhner Vilmosnál 24—48. l.) elegyedik a harcza. Fáy András egy röpiratot adott ki (*Kelet népe nyugaton*, Budán, 1841.). Megszóltalt Vörösmarty is, a ki különben ritkán nyilatkozott politikai kérdésekben; most mégis terjedelmes ismertetést irt a *Kelet népéről* az *Athenaeum*-ba. (*Széchenyi Kelet népéről*. 1841. II. félév, 39—45. számok. *Vörösmarty összes munkái*. Teljes kiadás. Rendezte és jegyzetekkel kísérte Gyulai Pál. VII. köt. 277—348.) Hazay Gábor álnév alatt. Mély tisztelettel szól Széchenyiről, csodálattal idézi magasztos elveit, epochalis könyvnek mondja a *Kelet népét*, de a *Pesti Hírlap*-ra mért ítéletét igaztalanoknak találja. Ha rossz a lap, állíthatni mellette vagy ellene másikat; különben Széchenyi tanácsai nyomán már javulni is kezd; s ha olyan maradt volna is, minő volt, nem a nemzetet, csak önmagát buktatta volna meg, a mi így is kár leendett. „Ki kell mondanom végezetül azon hitemet — írja, — hogy e könyv, mely a legterhesebb vádat tulságos, de tiszteletreméltó aggodalomból mondta ki, s mellette annyi jót, üdvöst, tanulságost: gr. Széchenyi népszerűségét értékben bizonyosan nevelni fogja. Mindazok, kik eddig munkájáról szóltak, tisztelettel bántak személyével s igen megromlottak kellene a közönségnek lenni, ha szabad szólási szeretete mellett gyűlölséggel viseltetnék az iránt, ki elvei s politikai hitvallásától el nem tántorodva, véleményét most úgy, mint a vézesebb időkben, szabadon és tartózkodás nélkül mondotta ki. S ne feledjük el, ha ő hibásan vádolt volna is, nekünk őt e hibában követnünk nem szabad, kövessük őt inkább, ha birjuk, abban, miben feddhetetlen: örökké munkás, s minden áldozatra kész hazafiságában“. E bírálat nagy feltűnést keltett — Vörösmartynek egyik legjobban kidolgozott bírálat, — de maga Széchenyi sem tudhatta meg soha, ki rejtőzik Hazay Gábor álneve alatt.

A legelevenebb s legtöbbet érő védelmet Eötvös nyújtotta Kossuthnak s talán a legigazabbat is. Szerencsésen olvadnak össze nála a kegyelet és meggyőződés, az óvatosság és bizalom, a Széchenyi iránti méltányosság s tisztelet a Kossuth elvei igaz-

ságának erős érzésével, a hazafi megfontolása a haladás lán-
goló szeretetével, midőn a kitűzött elvek határozott keresztül-
vitelét védi, a viszonyok kétes alakulásai közt habozó, alkalomra
váró aggodalmaskodással szemben. Az idő, mint egész politikájára,
e könyvre nézve is Széchenyinek szolgáltatott igazságot és itt
tűnik fel legélesebben egész pályáján az a kinos ellentét, mely
annyi félreértésnek volt szülője, s melyet egyik életrajzírójának
sikerült ily egyszerűen kifejezni: „A politika szempontjából neki
volt igaza, a logika szempontjából ellenfeleinek”. (Falk Miksa:
Széchenyi István gróf és kora. Fordították A. I. és V. A. Pest,
1868. 136 l.)

Reform. E könyv némi joggal csatlakozik Eötvös előbbi mun-
kájához, a mennyiben a *Pesti Hirlapban* megjelent egyes külön-
álló vezércikkekből van összeolvasztva. Midőn 1844 július elején
Kossuth kezéből Szalay vette át a *Pesti Hirlap* szerkesztését, e
lap a centralisták közlönye lett, a kik erős központi kormányt
kivántak, mely felelősséggel tartozik a népképviselőt alapján
álló állandó országgyűlésnek. Heten voltak centralisták: Eötvös,
Szalay László, Trefort Ágoston, Csengery Antal, Lukács Móricz,
s a vidékről velök tartottak Madách Imre és Szontagh Pál. Tréfásan
Magyarország hét bölcsének hívták őket. A legmunkásabb Eötvös
volt közöttük. Egymásután jelentek meg vezércikkei, megannyi
rendszeres tudományos fejtegetés, ellentétben a régi *Pesti Hirlap*
gyűjtő vezércikkeivel. Az egész ellenzék egyetértett abban, hogy
hazánk társadalmi és jogviszonyaira szégyenletesen el van
maradva, s reformokra van szüksége. Eötvös figyelmes vizsgálat
alá vette hazánk állapotát, s úgy találta, hogy hazájában nincs
nemzet, nincs kormány, nincs parlament, melyet alkotmányos
törvényhozásnak lehetne tartani. Reformról szó sem lehet addig,
míg fennáll a megyerendszer, e minden bajnak okozója, minden
haladás akadályja, a nemesi kiváltságok őre, a kormánynak csak
a vis inertiae révén gátja, s utasítási jogával megrontója az
országgyűlésnek. Úgy találta, hogy minden haladás és kifejlődés
első feltétele a rend, ehhez pedig egység szükséges a közdolgok
igazgatásában, s erő a rendfentartó hatóság kezében, vagyis köz-
pontosítás és erős kormány, melynek a megyék csak eszközei
lennének. Ezek voltak azon eszmék, melyeket Eötvös a *Pesti Hirlap*
1844—45. évi folyamában e lap vezércikkeiben hirdetett. A cik-
kek figyelmet ébresztettek, rokonszenvet nem, sőt támadásai a
megyerendszer ellen csaknem elkeseredést szültek, mert a köz-
vélemény épen a megyerendszert tekintette a nemzetiség és sza-
badság védbástyájának a kormánnyal szemben. S a centralisták
épen a megyéket támadták, — bár doctrinair szempontból és hazafias
szándékkal — melyekre, mint a forradalom és ellenszegülés fészkeire,
a kormány is rossz szemmel nézett. A dolog úgy tűnt fel, mintha
a centralisták a kormánnyal egy követ fújtak volna, a mi ellen-
szenvet szított ellenök. Ávatatlanok csak a központi kormány
erősítésének helyeslését vették ki e cikkekből, a mi meg-
ütődést keltett s nem igen értették meg, hogy más, nemzeti kor-
mányról van szó. A lap népszerűsége szemelláthatólag hanyat-
lott, olvasóközönsége csökkent, s magának az ellenzéknek egy

része is visszahúzódott tőle. Az egész úgy tűnt föl, hogy a lap csak a centralisták elveinek nyit teret, s az ellenzék más része nem jut szóhoz, mert a kormány nem adott engedélyt Kossuthnak új hirlap indítására. A centralisták maguk maradtak az új lap mellett, melynek szerkesztését 1845-ben Csengery vette át, a ki az ellenzék vezéreinek, köztük Batthyány Lajosnak kértére 1846 január elsején kijelentette a közönségnek, hogy lapja — a dolgozótársak megegyezésével — mellőzni fogja a központosítás elméleti tárgyalását.

A szerkesztő a következő cikkel nyitotta meg a lap új folyamát :

Pest, január 1-én 1846.

Másfél éve, hogy a *Pesti Hirlap*, legtöbb elveinkre nézve a réginek szellemében, általunk vezetettik, s e másfél év alatt mindenkor megtartók a színezetet, melyet a körülmények felfogása nyomott lapjainkra. Az eszméket, melyek a közelebbi mult országgyűlésen felmerültek, rectificálni, szorosabb öszhangzásba, rendszerbe hozni, volt fő törekvésünk.

Nálunk is bomladozni indult a hűbéri szerkezet, a nép városi eleme elismerést követelve lépett föl, s midőn e követelés kielégítését sürgetők, igazolására, a historiai igényeken túl, fölmutattak a civilisatio mai értelmében vett status képét, melyben az osztályok ez egyszerű szóban: nép — olvadnak össze.

A mult törvényhozás megkezdé a codificatio munkáját is, s mi fölmutatók a tatarozás üdvtelenségét. És midőn a nemzet belügyeit, a háztartási költségek iránti gondoskodással, rendezni óhajtá: hivatkozánk az alkotmányok fejlődésének, a statusok átalakulásának közös történeteire.

Ily irányban működünk a lefolyt másfél év alatt. Idejét látván általános, magasabb szempontból fogni fel átalakulásunk megkezdett munkáját s a szönyegre hozott reformkérdéseket, — egy egész rendszert állítánk olvasóink elébe. Ez eljárást igazolva hiszszük a mult országgyűlés eseményei által. A mult országgyűlés a reformkérdések által lön nevezetes, melyek ott felmerültek. Mi ez országgyűlés folytatása óhajtánk lenni; s ez értelemben történt, hogy elődöm a szerkesztésben, különben tisztelt barátom, Szalay László, fölkiálta: elmult az 1843/44 országgyűlés, készüljünk az országgyűléshez. E körülményekben fekszik oka, miért hogy inkább látszatánk sokak előtt reform embereinek, mint ellenzéknek, habár rajtunk sem mult, minden alkalommal, hol leheté és kellett, szót emelni alkotmányos jogaink ótalmára is. Hasonlóan, mint kifejezők egykoron, a katonákhoz, kik az irás szerint, egyik kezökkel építvén, másokban fegyvert tartának a védelemre. Hogy is ne? Hiszen természetes, hogy annál féltékenyebben ótalmazzuk szabadságunk mostani garantiáit, minél inkább meg valánk gyözdöve azok elégtelen és gyöngé voltáról.

Midőn azonban e féltékenység, fenálló alkotmányos jogaink megőrzése körül, bennünket is az ellenzéki párthoz csatolt, melőve a fennelöadottakat, mikre nézve az ellenzék másik része velünk különben egyeterte, s miket nem is annyira igazolásul, mint számadásul eddigi eljárásunk egész rendszerére nézve, tar-

tánk szükségeseznek előadni, — az egyéni vélemény csekély eltérésein kívül, egy lényegeseb különbség volt közöttünk, miszerint t. i.

Míg az ellenzék másik része, a régi *Pesti Hírlap* elvei szerint, szinte nem titkolva s nem takargatva a megerendszer jelen hiányait, a rendszert magát lényegében oly becses institutióknak tartá, melyet Európa bármely alkotmányos institutiójaért nem hajlandó cserébe adni; sőt inkább azt, népképviselési alapokra fektetve s hiányaiban épen a népképviselést által kijavítva, oly becses kincs gyanánt megörökítendőnek tanácsolá, mely a szabadságot s politikai joggyakorlatot a nép mindennapi életével összeköti :

A közben mi, ellenkezőleg, nem tagadva a megerendszer viszonylagos becsét, azt tehát mindaddig, míg a nyugot-európai alkotmányos élet formáival jobban összhangzó institutiókat szereznünk sikerülend, igenis, fentartandónak vallva, a rendszert magát korunkban már az alkotmányos élet garantizálására elégtelennek, a nemzet erejének kifejtésére pedig alkalmatlannak tartók, minél fogva oda igyekvénk a nemzet figyelmét fordítani, hogy amaz institutióban birt garantiáját bővebb, erősebb s a kor kívánatinak jobban megfelelő biztosítékokkal törekedjék fölcserélni, melyek a nemzet akaratát összpontosítják s az ország kormányát ezen összpontosított nemzeti akarat felelős kifolyásává tegyék.

S mi ezt sürgetni már idején láttuk, a fokozatos haladás útján óhajtván a közigazgatás egyes ágait, előadott nézeteink szerint, rendezni; a sors azonban kijátszá számításainkat. Intézkedéseket tapasztalánk, melyek aggodalmakra adtak okot; eseményeket, melyek parancsolák szorosabban, határozottabban csatlakozunk az ellenzék többi részéhez, s mikép más alkotmányos országokban vannak időszakok, melyekben a rokon pártelemek, magasabb nézetből, egybeolvadnak: ily időszaknak tartjuk mi a jelent, ily állapotban látjuk hazánkat. Legyen elég utalunk csupán a Királyhágó alatti küzdelmekre közelebből, s az eseményekre innen a magyar tengerpartokon. De különben a szokatlan mozgalmak is, melyek az ellentáborban mutatkoznak, összetartásra intik az ellenzéket.

Ily viszonyok között óvakodnunk kell, nehogy modorharczczá fadjuljanak fejtegetéseink, s nehogy a teendőik sorozatáról folyjon még akkor is a vita, magának az ellenzéknek kebelében, midőn ez iránt tisztában kell lennünk mindnyájunknak, kik a haladás zászlói alatt küzdünk, ha ezentúl is többségben akarunk lenni. S ezt akarnunk kell, nem azért, mivel a végrehajtó hatalom a többségnek kifolyása — hiszen ez nálunk nincsen így, — hanem annál fogva, mivel csak ha a többségben leszünk, nem fognak oly törvények iniáljatni s átvitetni, mikről mondani lehetend Szemerevel, hogy csatlakozunk, nem a part halad előre, hanem a csónakban mi megyünk hátra. Ily viszonyok közt, mondom, midőn azt kell tapasztalunk, hogy az ellenzéknek e lapon kívül még mindig nincs más organuma: a közjó érdekében szükségessé vált, hogy addig, míg az imint érintett viszonyok nem módosulnak, a központosítás kérdésének általános tárgyalását, az ellenzék ez organumában, elhalaszszuk.

Nem azt kívánjuk ez alatt érteni, mintha lemondanánk eddigi elveinkről; mi most is csak ez elvek szerint látjuk lehetségesnek hazánk kifejlődését. Mit teszünk, változtatása csupán eljárásunk módjának, melyet a körülmények s épen azon hazának szeretete parancsol reánk, melynek szerencsés átalakulását reméljük, mert óhajtjuk. De szükségessé vált az ország integritása s mostani alkotmányos garantiáink védelme tekintetéből együtt tartani az ellenzék minden töredékeinek; szükségessé a reform ügye érdekében is, hogy azon kérdések, melyekre nézve az ellenzék sorai-
ban nem volt s nincsen szakadás, s melyek természetöknél fogva olyasok, hogy körülöttök mindnyájan gyülekezhetünk, közös erővel tárgyaltassanak; azaz szükségessé vált mindenek előtt az erők központosítása.

És ez lesz azon központosítás, melynek zászlóját a beköszöntött új évben kitűzzük.

Csengery Antal.

Eötvös tehát föl hagyott cikkeivel, de nem a támadással a megyerendszer ellen. Kiadta *A falu jegyzőjét*, a megyerendszer e sötét rajzát. Azonkívül összegyűjtötte vezércikkeit, — épen Csengery Antal segítségével, a ki kénytelen volt azok folytatását lapjában abbahagyni — s átdolgozva, nagyrészt bővítve, itt-ott rövidítve, szoros rendszerbe foglalva kiadta 1846-ban Lipcsében, hogy a censurát elkerülje. (*Reform*. Irta b. Eötvös József Lipcse, 1846. Koehler K. J.) Jeligeje: „Igazi javítást nem mindig lehet a fennállóknak csupán csak módosításával eszközölni, mert a fennálló néha olyas, mi tökéletes ellentétben áll azzal, mi eléretni céloz-
tatik, s ehhez képest ily esetben a réginek gyökerestől meg-
semmisítése és az újnak gyökeres felállítása szükséges.“ Gróf Széchenyi István: *Balaton-i gőzhajózás* I. 11.

Mennyiben használta föl vezércikkeit, mint olvasztotta őket rendszeres művé, s mennyit irt ujonnan könyve kibővítésére, arról pontos képet nyújt ez összeállítás:

A <i>Reform</i> itteni kiadása	a <i>Pesti Hirlap</i> vezércikke
104. l. 5. sor—107. l. 13. sor	1844 jul. 4. 366. sz. <i>Központosítás és helyhatósági rendszer I.</i> B. Eötvös József aláírással.
110. l. 26. sor—114. l. 17. sor	1845 jan. 9. 420. sz. <i>Centralisatio s valóságos municipalis rendszer.</i> E. jegygyel.
114. l. 25. sor—116. l. 17. sorig	1844 jul. 11. 369. sz. <i>Központosítás és helyhatósági rendszer II.</i>
138. l. 35. sor—140. l. 14. s.	1845 szept. 19. 541. szám. <i>A verificatio s utasításadási jognak hatása, megyei szerkezetünk szempontjából tekintve.</i> E.
148. l.—158. l.-ig	1845 szept. 9. 535. sz. <i>Mi teszi megyei rendszerünket az alkotmány biztosítékává? E. A könyvben nagyon kibővítve. (Lásd hátrább.)</i>

167. l. alulról 1—176. l. 22. soráig
176. l. 23. sor—181. l. 33. soráig
181. l. 35. sor—187. l. 28. soráig
192. l. 3. sor—192. l. 15. sorig
198. l. 29. sor—201. l. 16. sorig
201. l. 17. sor—203. l. alulról 3. sorig
204. l. 19. sor—209. l. 6. sorig
231. l.
236. l. Pulszky nézete elleni polemia
256. l. 11. sor—258. l. 1. sor derekáig
260. l. 2. sor—260. l. végeig
261. l. 8. sor—262. l. alulról 4. sor derekáig
266. l. 23. sor—268. l. 31. soráig
284. l. 12. sor—285. l. végeig
294. l. alulról 10 sor—299. l. 7. sorig
299. l. 8. sor—301. l. 2. sorig
301. l. 3. sor—301. l. 18. sorig
- 1845 márcz. 27. 442. sz. *Perquam regulam nem jog a magyar nemesség adómentessége?* I. E.
- 1845 ápr. 3. 445. sz. *U. a. II. E.*
- 1845 ápr. 4. 446. sz. *U. a. III. E.*
- 1845 márcz. 6. 436. sz. *Felelet a „Felenkor“-nak.* B. Eötvös József.
- 1845 máj. 1. 461. sz. *Népképviselő és annak akadályai I. E.*
- 1845 máj. 2. 462. sz. *U. a. II. E.*
- 1845 máj. 4. 463. sz. *U. a. III. E.*
- 1845 szept. 21. 542. sz. *Mi után törekedjünk?* E. Nagyon átdolgozva.
- 1845 jun. 5. 480., jun. 6. 481., jun. 8. 482. sz. *Szabadság az ó- és ujkor fogalma szerint.* I. II. III. E. (L. a hirlapi cikkek közt.)
- 1845 szept. 23. 543. sz. *Valljon lehető-e nálunk a parlamenti kormány?* E.
- 1845 szept. 21. 542. sz. *Mi után kell törekednünk?* E.
- 1845 szept. 25. 544. sz. *Valljon lehető-e nálunk a parlamenti kormány?* E.
- 1845 szept. 25. 544. sz. *U. a. E.*
- 1844 szept. 5. 384. sz. *Városi ügy.* E.
- 1845 szept. 12. 537. sz. *Verificatio kérdése s utasításadási jog.* E.
- 1845 jan. 23. 424. sz. *Utasítások.* E.
- 1845 szept. 12. 537. sz. *Verificatio kérdése s utasításadási jog.* E.

E táblázaton kívül lásd a hirlapi cikkek közt: *Mi teszi megyei rendszerünket az alkotmány biztosítékává?* — *Pesti Hirlap*, 1845 szept. 9. 535. szám, és *Mit szükség erősítenünk, törvényhozásunkat-e, vagy megyei rendszerünket?* — *Pesti Hirlap*, 1845 szept. 11. 536. szám, melyeket egészen átdolgozott a *Reform* megfelelő két fejezetében: I. Rész. III. fejezet és II. Rész III. fejezet.

A könyv 1868-ban második kiadást ért, a mire egy parlamenti incidens szolgáltatott okot. Eger városa bizalmi nyilatkozatot intézett Kossuth Lajoshoz a váci választókhoz írt levele alkalmából, melyben az uralkodó és hazánk önállóságának összeférhetlenségét bizonyította. Az eset nagy port vert fel; világos volt, hogy a város törvényhatósága túllépte hatáskörét, s őt meg nem illető

jogokba elegyedett. A kormány megbízta Heves-megyét, hogy semmisítse meg a város végzését, de a megye a város mellé állott, s védelmébe vette törvénytelen eljárását. Így a kormány kénytelen volt királyi biztost nevezni ki, a kinek eljárásáért magára vállalta a felelősséget. Ennek leutaztát 1867 okt. 30-án jelentette be a belügyminister a képviselőháznak. Az ellenzék felzúdult ez eljárás miatt, s Almásy Sándor okt. 31-én azt javasolta, hogy a kormány eljárásaért vád alá helyeztessék, míg Tisza Kálmán helytelenített ki kívánta a kormány eljárását. Eötvös lelkes szavakban védte a megyei szervezetet, az alkotmány garantiájának s alkotmányos kifejlődésünk főtényezőjének nevezte, de veszélyeztetve látta függetlenségét és épségét, ha túllépi hatáskörét, s oly ügyekbe ártja magát, melyekbe csak a rend s a parlamenti kormányforma megsértésével avatkozhatik. A vita sokáig húzódott, s nov. 2-án újra felszóltalt Eötvös. Bónis Sámuel és Perczel Mór ugyanis szemére lobbantották, hogy mint régi centralista, hogyan válhatott a megye-rendszer ostromlójából annak lelkes barátjává. Eötvös ingerülten válaszolt, védte álláspontját, s hangoztatta, hogy felfogása nem változott. S ott nyomban kijelentette, hogy *Reformját* újra ki fogja nyomatni, s szétesztja képviselőtársai között. (I. ötödik beszédét a hevesi ügyben. *Pol. besz.* II. 111—13. l.).

Az ülés után egyenesen Ráth Mórhoz ment, élesen kikelt támadói ingerkedése miatt, kik ellenmondást keresnek pályáján, holott a megyéről ma egy felfogás van, az, melyet ő hirdetett először, s kérte Ráthot, nyomassa ki újra könyvét.

Így jelent meg az másodszer, 1868 januárjában, ezen bevezető sorokkal:

A Heves megye ügyében adott ministeri felvilágosítás felett, a képviselőházban folyt tárgyalások alkalmával, több képviselő-társaim azon nézetet fejezték ki, hogy beszédemben kimondott meggyőződésemm, „miként én alkotmányos szabadságunknak biztosítását és egész kifejlődésünket nem a központosítási elvnek túlzásig vitt alkalmazásától — miként azt Franciaországban láttuk, — hanem attól várom, hogy az önkormányzat elvét politikai életünk minden fokozatain következetesen keresztülvigyük, és hogy ennél fogva megyei szerkezetünket nem tartom olyannak, melyet meg kell szüntetnünk, hanem olyannak, melyet módosítanunk kell“, — hogy ezen elveim nem egyeznek meg azokkal, melyeket ugyanezen tárgyról akkor állítottam fel, mikor néhány barátimmal a parlamentarizmus kormányt s a felelősség által feltételezett központosítást tűzvén ki politikai törekvéseim céljaként, e miatt megyei rendszerünk ellenségének neveztettem.

Nem tartozom ugyan azok közé, kik a politikai következetességet abban keresik, hogy egyszer kimondott nézeteikhez mereven ragaszkodjanak, sőt valamint arra törekedtem mindig, hogy nézeteimet a tényekkel összehasonlítva, azokat rectificáljam, úgy kötelességemnek fogom mindég ismerni, hogy valahányszor ezen úton meggyőződésemm valamely kérdésre nézve változott, azt teljes nyíltsággal kimondjam. — Miután azonban tisztelt barátaim ez esetben csalódtak, s úgy valék meggyőződve, hogy az, mit megyei szerke-

zetünk fontosságáról s azon módosításokról, melyek szükségesek, hogy ezen intézvényünk a parlamentarizmus gyakorlati alkalmazásával összeférjen, évek előtt mondtam, semmiben sem különbözik attól, mit ezen kérdésről most állítok, ellentmondottam ezen állításnak, s e részbeni következetességem bebizonyítására 1846-ban kijött *Reform* című munkámra hivatkozva, felkértem tisztelt barátaimat, hogy ha majd a munka — melyet számukra újra lenyomatok — kezeik között lesz, ők maguk ítéljenek a kérdés felett: vajon változtak-e s mennyiben nézeteim?

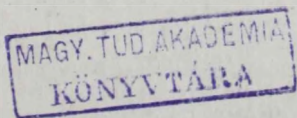
Ez azon indok, mely egy oly irat második kiadásának magyarázatául s mentségeül szolgálhat, mely több mint húsz év előtt megjelent, akkor a politika napi kérdéseivel foglalkozott s évek óta még a szerző kezében sem fordult meg. Be kelle váltanom képviselőtársaimnak tett ígéretemet, s kiket közülök csak a személyes kérdés érdekelt, azokat csak arra kérem, hogy e könyvet a 24-ik laptól a 26-ikig olvassák el; ha pedig vannak egyesek, kik azt végig olvassák, azok, ha nem is a könyv által, melynek — mert javítására magamat feljogosítva nem érzem — helyenként még irálya is elavult, ha nem is a könyv, de azon emlékek által, melyek olvasás között bennök támadnak, talán kielégítve fogják érezni magukat. Hisz épen az, hogy minden, mi e lapokon a jogegyenlőség, a parlamentarizmus kormány, s hazánk alkotmányos önállóságáról elmondatik, jelenleg oly feleslegessé vált, bizonyítja legjobban, hogy azon küzdelmek s fáradozások, melyek között életünk elfolyt, nem voltak eredménytelenek.

Pesten, december 24-én, 1867.

A *Reform*ról az egykorú lapokban jelentős bírálatot nem találunk. Meg kell említenünk, hogy a szöveg alatti jegyzetek Eötvöstől valók, kivéve a 114. és 326. lap alján levő megjegyzéseket; ezeket a kiadó írta oda.

KIADÁSOK: Először megjelent 1846-ban, Lipcsében, Koehlernél.
Másodszor 1868-ban, Pesten, Ráth Mórnál.
Harmadszor itt jelenik meg.

FORDÍTÁS: Az első kiadással egy időben megjelent németül:
Die Reform in Ungarn. Aus d. ung. übers. von Dr. H. . . Leipzig, 1846. K. Fr. Koehler.

TARTALOM.

Kelet Népe és Pesti Hírlap 1—85.

Reform 87—326.

Előszó az első kiadáshoz	89
Bevezetés	93
I. A nemzet különböző osztályai	94
II. Törvényhozásunk	96
III. Közigazgatásunk	99

ELSŐ RÉSZ.

I.	Fejezet. Azon okok, melyek megyerendszerünk mellett közönségesen felhozatnak	103
II.	„ Megyerendszerünk nem fér össze a haladással	121
III.	„ A megyerendszer mint alkotmányos biztosíték	148
	A) Nemzetiségünk	150
	B) A megyei szerkezet, mint oly institúció, mely az alkotmány élvezetében sokakat részesít	152
	C) A megyei szerkezet a közvélemény kifejtésére s hatályos nyilatkozatára alkalmat nyújt	155
	D) A megyék semlegességi joga	159
IV.	„ Azon indítványokról, melyeknek elfogadásától sokan megyei szerkezetünk megjavítását várják	164
	A) A közös teherviselés	165
	B) A népképviselétről	198
	C) Főispáni rendszer	209

MÁSODIK RÉSZ.

I.	Fejezet. A reform feltételeiről, különösen a központosításról	231
II.	„ A felelősségről s annak akadályairól	253
III.	„ A reform egyetlen eszköze a törvényhozás	274
	A) A reform eszközei	275
IV.	„ Mi módon segíthetünk törvényhozásunk jelen hiányain	283
	A verificáció	295
	Utasítási rendszerünk	297
V.	„ Mily módon eszközölhető nálunk a reform?	310
	Jegyzetek	327

A KIADÁS MÓDJA Az egyes művek a legelső kiadáshoz hiven jelennek meg, s minden egyes mű végén pontos **jegyzet** foglalja össze az odatartozó történeti, irodalomtörténeti és bibliographiai adatokat. A kiadást **dr. Voinovich Géza** rendezi sajtó alá. Az utolsó kötet **br. Eötvös József** életrajzát tartalmazza, melyre az Országos Eötvös-Bizottság a M. Tud. Akadémia utján 1000 frtos pályadíjat tűzött ki.

A MEGSZERZÉS MÓDJAI Br. Eötvös József műveinek eddig közkézen forgó egyes kötetei sokkal drágábbak, mint a jelen egyöntetű kiadás egyes köteteié.

A jelen kiadás **egy-egy kötetének**

ára füzve **5 kor.**
 diszes vászonkötésben **7 kor.**

E rendkívül olcsó ár mellett azonban **kedvezményt** nyújt a kiadóhivatal azon megrendelőknek, akik a teljes kiadást egyszerre rendelik meg, illetve kötelezik magukat annak átvételére.

Ugyanis a teljes mű megrendelése esetén annak
 ára füzve **80 kor.**
 diszes vászonkötésben **104 kor.**
 mely összeg **4** koronás havi részletekben is törleszt-
 hető. A teljes mű megrendelésére szolgáló előfizetési
 ívet készséggel küld a kiadóhivatal vagy bármely könyv-
 kereskedés.

A KIADÁS PROGRAMMJA Az összkiadás terjedelme több

mint 450 iv lesz, 20 erős kötetben. Minden félévben öt kötet jelenik meg; így a gyűjtemény két év alatt teljes lesz. Az első sorozat 1901. év novemberében jelent meg s tartalma:

- I. kötet: **A karthausi.** Regény.
- II—III. „ **A falu jegyzője.** Regény. 2 kötet.
- IV—V. „ **Magyarország 1514-ben.** Regény. 2 kötet.

A második sorozat 1902. év márcziusában jelent meg s tartalma:

- VI. kötet: **A nővérek.** Regény.
- VII. „ **Elbeszélések.** Egy tót leány az Alföldön. — A molnárleány. — Téli vásár. — Novella. — Puszták lak. (Éddig meg nem jelent). — A nevelő. (Éddig meg nem jelent). — Egy gazdasszony levelei. — A XIX. század bárói. (Éddig meg nem jelent regénytöredék).
- VIII. „ **Emlék- és ünnepi beszédek.**
- IX—X. „ **Politikai beszédek.**

A harmadik sorozat 1902. októberben jelent meg s tartalma:

- XI. kötet: **Kelet népe és Pesti Hirlap.** Reform.
- XII. „ **Tanulmányok.**
- XIII—XV. „ **A XIX. század uralkodó eszméinek befolyása az álladalomra.**

A negyedik sorozat 1903. év tavaszán jelenik meg.

A nagyméltóságú magy. kir. vallás- és közoktatásügyi minister 1899. évi 4476. eln. és 1901. évi 18387. sz. alatt a kiadást a hatnál több tanerőt foglalkoztató állami elemi iskolák, állami polgári iskolák, állami el. tanító és tanítóképző intézetek könyvtára számára megszerezni elrendelte, a községi elemi, a polgári és felekezeti iskoláknak pedig megvétclre ajánlotta.
